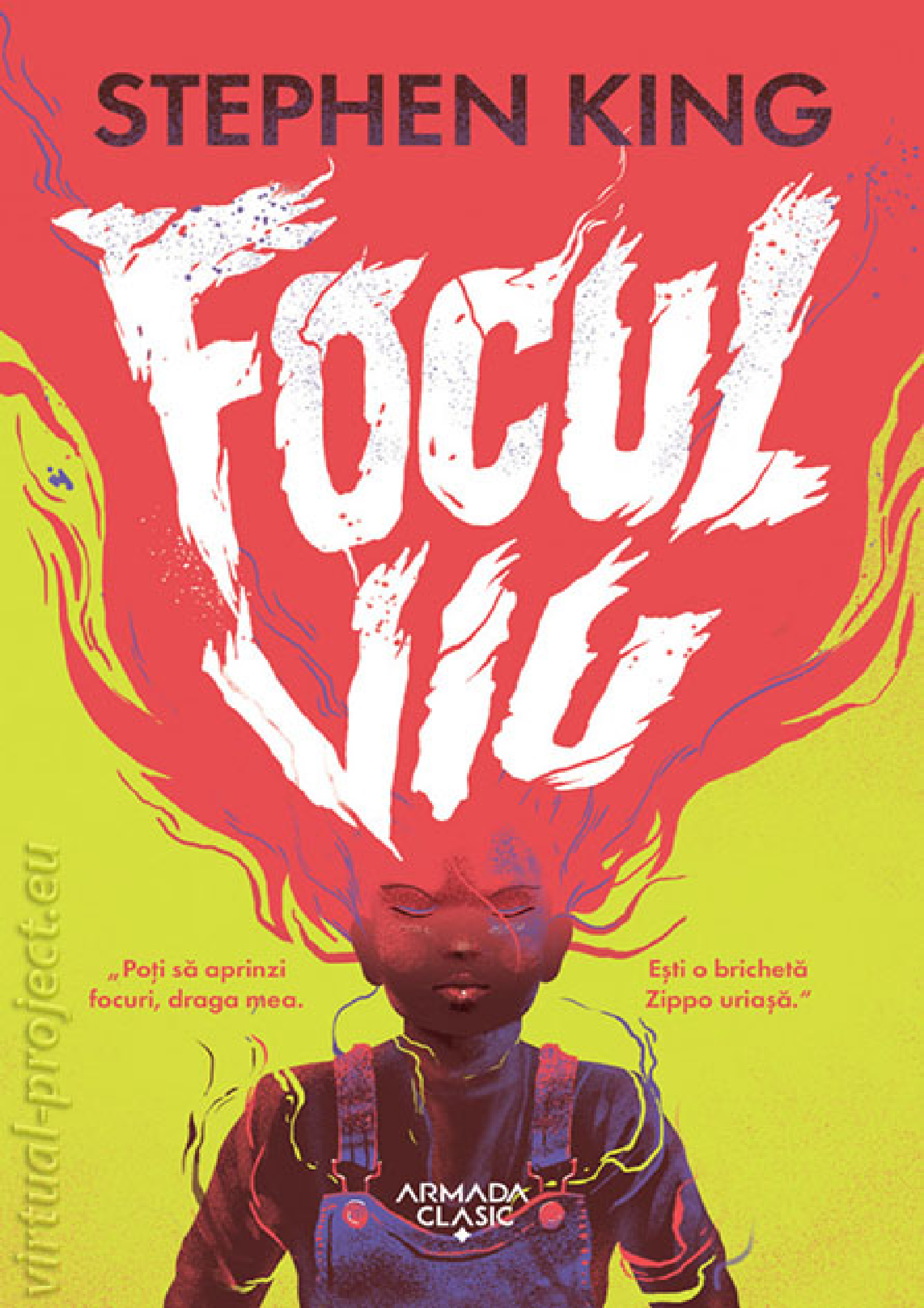
STEPHEN KING

FOCUL VIU

„Poți să aprinzi
focuri, draga mea.

Ești o brichetă
Zippo uriașă.”

ARMADA CLASIC

virtual-project.eu

STEPHEN KING

FOCUL VIU

Original: *Firestarter* (1980, 1981)

Traducere din limba engleză:
CĂTĂLINA STANISLAV

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2023 —

În memoria lui Shirley Jackson,
care nu a avut niciodată nevoie să ridice vocea.

The Haunting of Hill House
The Lottery
Wie Have Always Lived in the Castle
The Sundial

„Era doar plăcerea de a incendia…”
RAY BRADBURY, *Fahrenheit 451*

NEW YORK/ALBANY

1

— Tati, sunt obosită, a spus fetiţa în pantaloni roşii şi bluză verde, pe un ton agitat. Nu putem să ne oprim?

— Nu încă, scumpo.

El era un bărbat masiv, cu umeri laţi, îmbrăcat într-o jachetă de catifea reiată, foarte tocită, şi o pereche de pantaloni largi, din stofă maro. El şi fetiţa se aflau pe Third Avenue în New York City şi se ţineau de mână, mergând repede, aproape alergând. S-a uitat în spate, peste umăr, şi maşina verde era încă acolo, înainta încet în urma lor, pe banda de lângă trotuar.

— Te rog, tati! *Te rog!*

S-a uitat la ea şi a văzut cât de palidă era. Avea cearcăne. A săltat-o pe braţul lui, dar nu ştia cât timp putea să reziste aşa. Era şi el obosit, iar Charlie nu mai era atât de uşoară.

La 5:30 după-amiaza, Third Avenue era blocat. Trecuseră deja de 65th Street şi aceste intersecţii erau şi mai întunecate, şi mai puţin populate… Dar chiar de asta se temea el.

S-au ciocnit de o doamnă care împingea un cărucior plin de cumpărături.

— Uită-te pe unde mergi, da? a zis ea şi apoi a dispărut, înghiţită de mulţimea grăbită.

Simţea că-i oboseşte braţul şi a mutat-o pe Charlie pe celălalt. A mai aruncat o privire în spate şi maşina verde era încă acolo, încă pe urmele lor, cam la jumătate de stradă distanţă. Erau doi bărbaţi în faţă şi, după câte vedea, un al treilea în spate.

Ce fac acum?

Nu ştia răspunsul la întrebarea asta. Era obosit şi speriat şi îi era greu să gândească. L-au prins la momentul nepotrivit şi nenorociţii probabil că ştiau asta. Tot ce voia să facă era să se aşeze pe bordura murdară şi să plângă de frustrare şi de teamă. Dar ăsta nu era un răspuns. El era adultul. Trebuia să gândească pentru amândoi.

Ce facem acum?

N-aveau bani. Probabil că asta era cea mai mare problemă, după cea cu bărbaţii din maşina verde. Nu ai ce să faci fără bani în New York. Oamenii fără bani dispăreau în New York; îi înghiţeau trotuarele şi nu-i mai vedea nimeni niciodată.

S-a uitat înapoi, peste umăr, a văzut că maşina verde se apropiase şi transpiraţia a început să-i curgă şiroaie pe spate şi pe braţe. Dacă ştiau cât bănuia el că ştiau – dacă ştiau că impulsul îi secătuise –, ar fi încercat să-l ia cu ei chiar atunci, pe loc. Nu le-ar fi păsat câtuşi de puţin de oamenii din jur. *Oare mi-au studiat progresul?* s-a întrebat Andy. *Dacă da, atunci ştiu, e clară direcţia.* Dacă da, atunci ştiau tiparul. După ce Andy a făcut rost de nişte bani, o vreme, lucrurile ciudate nu s-au mai manifestat. Lucrurile de care erau ei interesaţi.

Continuă să mergi!

Da, şefu'! Să trăiţ' şefu'! Unde?

Se dusese la bancă la prânz, pentru că i se activase radarul – presimţirea aia ciudată că se apropiau iar oamenii răi. Avea bani în bancă şi erau suficienţi ca el şi Charlie să plece dacă trebuia. Şi ce să vezi? Andrew McGee nu mai avea cont deschis la Chemical Allied Bank din New York, nici cont personal, nici cont de afaceri, nici economii. Dispăruseră toate în neant şi atunci a ştiut că trebuia să ia taurul de coarne de data aceasta. Oare toate astea chiar se întâmplaseră cu numai cinci ore în urmă?

Dar poate că mai rămăsese o zvâcnire. O mică zvâcnire. Trecuse aproape o săptămână de la ultima – tipul ăla cu sindrom presuicidar de la Confidence Associates, care venise la şedinţa obişnuită de joi seara şi apoi începuse să vorbească cu un aer calm şi straniu despre cum se sinucisese Hemingway. Şi, în timp ce ieşeau afară, Andy, cu braţul pus uşor pe umerii bărbatului presuicidar, i-a dat un impuls.

Acum, amărât, spera să fi meritat. Pentru că părea tot mai mult că el şi Charlie vor fi cei care vor plăti. Aproape că a sperat că un ecou… Dar nu! A alungat

gândul, îngrozit şi dezgustat de el însuşi. Nu era ceva ce să-ţi doreşti pentru *nimeni.*

O mică zvâcnire, s-a rugat el. Atât, Doamne, doar o mică zvâcnire. Suficient cât să ne scot pe mine şi Charlie din nebunia asta.

Şi, Doamne, ce preţ vei plăti… plus că vei fi ca şi mort timp de o lună după aceea, ca un radio cu o siguranţă arsă. Poate chiar şase săptămâni. Sau poate mort de-a binelea, cu creierul inutil curgându-ţi prin urechi. Ce i s-ar întâmpla atunci lui Charlie?

Ajungeau la 17th Street şi semaforul nu-i lăsa să treacă. Traficul se revărsa peste tot şi pietonii se adunau în colţ ca într-un gât de sticlă. Şi brusc a ştiut că ăsta e locul din care bărbaţii în maşină verde îi vor sălta. În viaţă dacă era posibil, desigur, dar, dacă se irosea prea mult efort… ei bine, probabil că li se dăduseră ordine şi cu privire la Charlie.

Poate nici nu ne mai vor în viaţă. Poate s-au decis doar să menţină statu-quoul. Ce faci cu o ecuaţie greşită? O ştergi de pe tablă.

Un cuţit în spate, un pistol cu amortizor, foarte posibil ceva mai ezoteric – o picătură de otravă rară în vârful unui ac. Convulsii pe Third Avenue colţ cu 17th Street. *Domnule ofiţer, acest bărbat pare să fi suferit un atac de cord.*

Va trebui să încerce să găsească zvâcnirea aia. Nu exista altă variantă.

Au ajuns la pietonii care aşteptau la colţul străzii. Peste drum, semnul cu NU TRAVERSAŢI stătea aprins şi părea că durează o eternitate. S-a uitat înapoi. Maşina verde se oprise. Portierele dinspre trotuar s-au deschis şi au coborât doi bărbaţi îmbrăcaţi la costum. Erau tineri şi cu feţe curate. Arătau considerabil mai vioi decât felul în care se simţea Andy McGee.

A început să-şi facă loc cu coatele prin puhoiul de pietoni, cu ochii căutând frenetic un taxi liber.

— Hei, omule…

— Pentru Dumnezeu, prietene!

— Vă rog, domnule, călcaţi pe *câinele meu*…

— Scuzaţi-mă… scuzaţi-mă… zicea Andy disperat.

Căuta un taxi. Nu era niciunul. În orice alt moment, strada ar fi fost plină de taxiuri. Simţea cum bărbaţii din maşina verde veneau după ei, cum voiau să pună mâna pe el şi pe Charlie, să-i ducă cu ei Dumnezeu ştie unde, la Atelier, la dracu-n praznic sau să facă ceva şi mai rău…

Charlie şi-a lăsat capul pe umărul lui şi a căscat.

Andy a văzut un taxi liber.

— Taxi! Taxi! a ţipat, făcându-i disperat semn cu mâna liberă.

În spatele lui, bărbaţii au renunţat la aparenţe şi au luat-o la fugă.

Taxiul a tras pe dreapta.

— Stai! a ţipat unul din bărbaţi. Poliţia! Poliţia!

O femeie din mulţimea de pietoni din colţul străzii a ţipat şi au început toţi să se împrăştie.

Andy a deschis uşa din spate a taxiului şi a aşezat-o pe Charlie înăuntru. A intrat imediat după ea.

— La Guardia, calc-o! a spus el.

— *Stai, taxi! Poliţia!*

Şoferul de taxi a întors capul spre voce şi Andy i-a dat un impuls – foarte delicat. Andy a simţit o înţepătură de cuţit înfipt chiar în mijlocul frunţii, lăsând o urmă dureroasă, ca o migrenă matinală – de genul celei pe care o ai după ce dormi cu gâtul strâmb.

— Cred că vor să-l prindă pe tipul negru cu şapca în carouri, i-a zis taximetristului.

— A, da, a spus şoferul şi a pornit liniştit.

Coborau pe East 17th Street.

Andy s-a uitat înapoi. Cei doi bărbaţi stăteau singuri pe marginea trotuarului. Ceilalţi pietoni nu voiau să aibă de-a face cu ei. Unul dintre ei a scos un walkie-talkie din centură şi a început să vorbească. Apoi au dispărut.

— Tipul ăla negru, a zis şoferul, ce-a făcut? Crezi c-a furat de printr-un magazin de băuturi sau ceva?

— Nu ştiu, a zis Andy, încercând să găsească o cale de a profita cât mai mult de şoferul acesta, folosindu-şi la minimum impulsul.

Oare îşi notaseră numărul de pe plăcuţa de înmatriculare a taxiului? Trebuia să presupună că da. Dar nu ar vrea să se ducă la poliţia municipală sau de stat şi ar fi surprinşi şi agitaţi cel puţin o vreme.

— Sunt toţi nişte drogaţi, negrii din oraşul ăsta, a spus şoferul. Nu-i nevoie să-mi spui, că o ştiu prea bine.

Charlie moţăia. Andy şi-a dat jos haina de catifea, a împăturit-o şi i-a strecurat-o sub cap. Începuse să simtă o urmă de speranţă. Dacă jucau cartea asta cum trebuie, s-ar putea să funcţioneze. Norocul i-a trimis ceea ce Andy credea că e (fără niciun fel de prejudecată) o pradă uşoară. Era genul care părea cel mai uşor de impulsionat, chiar la fix: era alb (orientalii erau cei mai complicaţi, dintr-un anume motiv); era destul de tânăr (oamenii bătrâni erau aproape imposibili) şi cu inteligenţă medie (la oamenii deştepţi era cel mai simplu, la cei proşti, cel mai greu şi la cei cu deficienţe mintale era imposibil).

— M-am răzgândit, a spus Andy. Du-ne în Albany, te rog.

— *Unde?* şoferul s-a holbat la el în oglinda retrovizoare. Frate, nu pot să iau comenzi până în Albany, ai înnebunit?

Andy şi-a scos portofelul, care conţinea o singură bancnotă. I-a mulţumit lui Dumnezeu că ăsta nu era unul din taxiurile alea cu partiţie antiglonţ şi nicio cale de acces către şofer, în afară de o fantă pentru bani. Contactul deschis avantaja mereu impulsul. Nu reuşise să-şi dea seama dacă era o chestie psihologică sau nu, iar acum nici nu mai conta.

— Îţi dau o bancnotă de 500 de dolari, a spus Andy încet, să ne duci pe mine şi fiica mea în Albany. OK?

— Doamne fereşte, domnule!

Andy a împins bancnota în mâna şoferului şi, cât şoferul se uita în jos spre ea, Andy a trimis un impuls puternic. Pentru o secundă oribilă i-a fost teamă că nu va funcţiona, că nu mai avea nimic, că s-a chinuit să stoarcă şi ultima picătură pe care o mai avea când l-a făcut pe şofer să vadă bărbatul negru inexistent, cu şapcă în carouri.

Apoi a venit senzaţia – ca de obicei, mereu însoţită de împunsătura dureroasă de pumnal. În acelaşi timp, începea să-şi simtă stomacul mai greu şi intestinele cuprinse de o agonie chinuitoare. Şi-a dus mâna tremurândă spre faţă şi s-a întrebat dacă avea să vomite… sau să moară. Chiar în momentul acela *voia* să moară, aşa cum se întâmpla mereu când făcea abuz de puterea lui – *foloseşte-o, nu abuza de ea,* sloganurile de final ale unui DJ de acum multă vreme îi sunau obsesiv, cu ecou în minte – orice ar fi însemnat „ea”. Dacă i-ar fi pus cineva o armă în mână chiar în momentul acela…

Apoi s-a uitat într-o parte, spre Charlie care dormea, Charlie care avea încredere în el că o să-i scoată din mizeria asta, aşa cum o făcuse şi cu alte ocazii, Charlie încrezătoare că va fi acolo când se trezeşte. Da, toate mizeriile, doar că era aceeaşi mizerie, aceeaşi nenorocită de mizerie şi tot ce făceau era să fugă iar. O disperare neagră i-a întunecat privirea.

Sentimentul a trecut… dar nu şi durerea de cap. Migrena avea să devină din ce în ce mai rea, până când se transforma într-o greutate zdrobitoare care-i provoca o durere arzătoare de cap şi de gât, cu fiecare bătaie a inimii. Lumini puternice aveau să-i facă ochii să lăcrimeze neajutoraţi şi să trimită săgeţi de agonie în orbite. Sinusurile aveau să i se închidă şi ar fi trebuit să respire pe gură. Burghie în tâmple. Sunete mici amplificate, sunete obişnuite la fel de puternice ca nişte ciocane pneumatice, sunete puternice şi insuportabile. Durerea de cap avea să fie din ce în ce mai rea, până când simţea că îi zdrobeşte cineva capul ca un instrument de tortură din perioada Inchiziţiei. Apoi se stabiliza la nivelul

ăla pentru şase, opt sau poate zece ore. De data asta, nu ştia. Nu mai insistase niciodată în halul ăsta când era atât de aproape de epuizare. Dacă nu îl slăbea migrena, era aproape inutil. Charlie va trebui să aibă grijă de el. Dumnezeu ştia, o mai făcuse şi înainte… dar avuseseră noroc. Însă cât ţine şi norocul ăsta?

— Vai, domnule, nu ştiu…

Adică se temea ca nu cumva să încalce legea

— Nu batem palma decât dacă nu-i spui fetiţei mele, a spus Andy. A fost cu mine în ultimele două săptămâni. Trebuie să se întoarcă la maică-sa mâine-dimineaţă.

— Drepturi de vizitare, a spus taximetristul. Ştiu prea bine ce înseamnă asta.

— Vezi tu, trebuia să o duc cu avionul.

— Spre Albany? Probabil Ozark, nu?

— Da. Doar că mi-e foarte frică să zbor. Ştiu cât de ciudat sună, dar e adevărat. De obicei, o duc cu maşina, dar de data asta fosta mea soţie s-a luat de mine şi… nu ştiu.

Adevărul e că Andy chiar nu ştia. Inventase povestea pe loc şi acum părea că se îndreaptă spre o fundătură. În mare parte, se datora extenuării.

— Deci vă las la vechiul aeroport din Albany şi, în ceea ce o priveşte pe mama, aţi zburat, nu?

— Exact!

Durerea îi pulsa în tâmple.

— Ah, şi, în ceea ce o priveşte pe mama, nu eşti nici *cotcodac-cotcodac,* nu-i aşa?

— Da.

Cotcodac-cotcodac? Ce ar fi trebuit să însemne aia? Durerea era tot mai rea.

— Cinci sute de dolari să scapi de un zbor cu avionul! s-a minunat şoferul cu voce tare.

— Pentru mine merită, a spus Andy şi i-a mai dat un mic imbold. Cu o voce foarte slabă, vorbind aproape în urechea taximetristului, a adăugat: Şi ar trebui să merite şi pentru tine.

— Auzi? a zis şoferul pe un ton visător. Să ştii că nu refuz cinci sute de dolari. Nu-i nevoie să-mi spui, că o ştiu prea bine.

— OK, a spus Andy şi s-a lăsat din nou pe spătar.

Şoferul de taxi era satisfăcut. Nu-şi punea întrebări legate de povestea incoerentă a lui Andy. Nu se întreba ce face o fată de şapte ani vizitându-şi tatăl pentru două săptămâni în octombrie, când avea şcoală. Nu-şi punea întrebări nici despre faptul că niciunul din ei nu avea nici măcar un rucsac la el. Nu-şi făcea griji în legătură cu nimic. Fusese impulsionat.

Acum Andy avea să plătească pentru asta.

A pus o mână pe piciorul lui Charlie. Dormea dusă. Fuseseră pe drumuri toată după-amiaza – de când Andy se dusese la şcoală şi o scosese de la oră, apelând la o scuză pe care şi-o amintea doar pe jumătate… bunica e foarte bolnavă… am sunat acasă… îmi pare rău că trebuie să o iau în mijlocul zilei. Şi, în spatele tuturor acestor lucruri, o mare, mare uşurare. Cât de tare se temuse să se uite în sala doamnei Mishkin şi să vadă locul lui Charlie gol, cu cărţile aranjate frumos în bancă: *Nu, domnul McGee a plecat cu prietenii dumneavoastră acum vreo două ore… aveau un bilet de la dumneavoastră… nu era în regulă?* Îi reveneau în minte amintirile cu Vicky, teroarea ce-l cuprinsese brusc văzând casa pustie în ziua aia. Goana lui nebună după Charlie. Pentru că o luaseră cândva, o, da.

Dar Charlie fusese acolo. Cât de aproape fusese? Ajunsese cu jumătate de oră înaintea lor? Cincisprezece minute? Mai puţin? Nu-i plăcea să se gândească la asta. Luaseră prânzul întârziat la Nathan şi petrecuseră restul după-amiezii *mergând* – Andy putea acum să-şi recunoască sieşi că fusese într-o stare de panică oarbă – au mers cu metrouri, autobuze, dar, în principiu, doar au mers. Şi acum fata era obosită.

I-a aruncat o privire lungă, iubitoare. Avea părul până la umeri, de un blond perfect, iar când dormea, era de o frumuseţe calmă. Asemănarea cu Vicky era dureroasă. A închis şi el ochii.

În faţă, şoferul de taxi se uita nedumerit la bancnota de cinci sute de dolari pe care i-o dăduse

bărbatul. A pus-o în borseta în care îşi ţinea tot bacşişul. Nu i s-a părut ciudat că tipul ăsta din spate se plimba prin New York cu o fetiţă şi o bancnotă de cinci sute de dolari în buzunar. Nu s-a întrebat cum va rezolva asta cu dispecerul lui. S-a gândit doar la cât de încântată va fi prietena lui, Glyn. Glynis îi tot spunea că taximetria era un job plictisitor şi deprimant. Să vezi când va vedea bancnota deprimantă şi plictisitoare de cinci sute de dolari.

Pe banchetă, Andy stătea cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi. Începea durerea de cap, începea, neiertătoare ca un cal negru într-un cortegiu funerar. Simţea copitele calului în tâmple: *buf, buf, buf.* Fugari. El şi Charlie. El avea 34 de ani şi, până anul trecut, fusese profesor de engleză la Harrison State College în Ohio. Harrison era un orăşel universitar adormit. Bunul şi vechiul Harrison, chiar în inima Americii de Nord. Bunul şi vechiul Andrew McGee, un tânăr integru şi deosebit. Mai ştiţi ghicitoarea? De ce e un fermier stâlpul de susţinere al comunităţii lui? Pentru că iese mereu în evidenţă în câmpul său.

Buf, buf, buf, cal negru fără călăreţ coborând pe holurile minţii sale, copite potcovite dislocând cocoloaşe gri şi moi de ţesut cerebral, lăsând în urmă semiluni mistice însângerate.

Şoferul de taxi fusese uşor de dus de nas. Sigur. Un şofer de taxi care iese în evidenţă.

A aţipit şi a visat chipul lui Charlie. Şi chipul lui Charlie a devenit chipul lui Vicky.

Andy McGee şi soţia lui, Vicky cea frumoasă. Îi smulseseră unghiile de la mâini, una câte una. După a patra nu a mai rezistat şi a vorbit. Sau, cel puţin, aşa a dedus el. Degetul mare, arătătorul, mijlociul, inelarul. Apoi: *Staţi! Vă spun tot ce vreţi! Nu-mi mai faceţi rău! Vă rog!* Aşa că a spus. Şi apoi… poate că fusese un accident… apoi soţia lui a murit. Ei bine, unele lucruri sunt mai mari, mai importante, decât noi doi, şi altele-s mai mari decât noi toţi.

Lucruri ca Atelierul, de exemplu.

Buf, buf buf calul negru fără călăreţ se apropia în galop: uitaţi, un cal negru!

Andy a dormit.

Şi şi-a amintit.

2

Coordonatorul experimentului era doctorul Wanless, un tip gras, cu început de chelie şi un obicei destul de bizar.

— O să vă facem fiecăruia dintre voi, doisprezece tineri şi tinere, o injecţie, a spus el, scrumind într-o scrumieră din faţa lui. Degetele lui mici şi roz trăgeau de hârtia ţigării, din care se revărsau mici conuri perfecte de tutun maro-auriu.

— Şase dintre aceste injecţii vor fi apă chioară. Alte şase vor fi apă amestecată cu o cantitate mică dintr-un compus chimic pe care îl numim Lotul Şase. Natura exactă a acestui compus e secretă, dar, în mare, e un hipnotic şi un halucinogen slab. Deci înţelegeţi că acest compus va fi administrat prin metoda dublu-mascată… adică niciunul dintre voi nu va şti cine a primit o doză clară şi cine nu până mai târziu. Toţi doisprezece veţi fi sub supraveghere atentă timp de patruzeci şi opt de ore după administrarea injecţiei. Întrebări?

Erau câteva, majoritatea având de-a face cu compoziţia exactă a Lotului Şase – acel cuvânt, *secret,* era ca şi cum ai pune copoii pe urmele unui condamnat. Wanless a evitat aceste întrebări cu destul de multă îndemânare. Nimeni nu a pus întrebarea de care tânărul de 22 de ani, Andy McGee, era cel mai interesat. S-a gândit dacă să ridice mâna în liniştea care s-a lăsat peste sala de curs aproape părăsită din clădirea din Harrison, care adăpostea atât Departamentul de Psihologie, cât şi pe cel de Sociologie, şi să întrebe: De ce rupi ţigări în stare perfectă în halul ăla? Dar mai bine nu. Mai bine să-şi lase imaginaţia să zburde liberă în toată acea plictiseală. Încerca să se lase de fumat. Oral-receptivul le filmează, anal-receptivul le rupe. Asta

i-a adus lui Andy un rânjet pe buze, pe care l-a acoperit cu mâna. Fratele lui Wanless murise de cancer la plămâni şi doctorul îşi consuma simbolic furia pe industria tutunului. Sau poate era doar unul din ticurile alea exagerate pe care profesorii universitari se simt obligaţi să le arate, mai degrabă decât să le suprime. Andy a avut un profesor de literatură engleză în anul al II-lea la Harrison (tipul era acum pensionat, din fericire) care îşi mirosea întruna cravata în timp ce preda despre William Dean Howells şi perioada de început a realismului.

— Dacă nu mai sunt întrebări, o să vă rog să completaţi aceste formulare şi mă aştept să vă văd pe toţi la 9 fix, marţea viitoare.

Doi asistenţi de la master împărţeau foile cu douăzeci şi cinci de întrebări ridicole la care trebuia să bifezi da sau nu. *Aţi beneficiat vreodată de consiliere psihiatrică? – nr. 8. Credeţi că aţi avut vreodată o experienţă metapsihică autentică? – nr. 14. Aţi luat vreodată droguri halucinogene? – nr. 18.* După o scurtă pauză, Andy a pus „nu” la aceea, gândindu-se: *}n anul de glorie 1969, cine* nu *a luat?*

Aflase de chestia asta de la Quincey Tremont, colegul de cameră din facultate. Quincey ştia că situaţia financiară a lui Andy nu era grozavă. Era luna mai din ultimul an de facultate al lui Andy; absolvea pe locul 40, într-o serie de 106 studenţi, al treilea din programul de engleză. Dar asta nu-ţi punea pâinea pe masă, aşa cum îi spusese lui Quincey, care era la Psihologie. Din toamnă, Andy avea rezervat un post la universitate, plus un contract mix, bursă de studii plus împrumut bancar, care i-ar fi permis să obţină suficienţi bani cât să-şi facă cumpărăturile şi să rămână la masterat la Harrison. Dar toate astea erau în toamnă şi între timp venea vacanţa de vară. Tot ce reuşise să obţină până acum fusese un job responsabil şi solicitant la benzinăria Arco, pe tura de noapte.

— Ce-ai zice de două vreo sute de dolari făcuţi rapid? a întrebat Quincey.

Andy şi-a dat după ureche o şuviţă care-i intra în ochii lui verzi şi a rânjit.

— În ce baie de bărbaţi să mă apuc de treabă?

— Nu, ăsta e un experiment psihiatric, a zis Quincey. Va fi condus de Doctorul Nebun, deci ai grijă.

— Cine e?

— Wanless, Tonto. Mare şef la Medicină în Departamentul de Psiho.

— De ce i se spune Doctorul Nebun?

— Păi, a zis Quincey, e şi „omul cu şobolani”[1] şi e şi un Skinner.[2] Un behaviorist. Behavioriştii nu sunt prea iubiţi în ziua de azi.

— Da?! a spus Andy intrigat.

— A, şi poartă ochelari mici, foarte groşi, fără ramă, care-l fac să semene puţin cu tipul care era psihiatrul ălora din *Dr. Cyclops*. Ai văzut vreodată filmul ăla?

Andy, care era dependent filme şi de seriale, îl văzuse, şi se simţea acum pe un teren mai sigur. Dar nu era sigur că voia să participe la vreun experiment condus de un prof care era clasificat drept (a) un „om cu şobolani” şi (b) un Doctor Nebun.

— Nu încearcă să psihanalizeze oameni, nu? a întrebat el.

Quincey a râs cu poftă.

— Nu, asta e strict pentru oamenii de la efecte speciale care lucrează la filmele horror cu buget redus, a zis el. Departamentul de Psihologie testează o serie de halucinogene în doze mici. Lucrează cu Serviciile de Informaţii din Statele Unite

— CIA? a întrebat Andy.

— Nu CIA, DIA sau NSA, a zis Quincey. Ceva mai obscur. Ai mai auzit vreodată de o instituţie numită Atelierul?

— Poate în suplimentul de duminică sau ceva. Nu sunt sigur.

Quincey şi-a aprins pipa.

— Chestiile astea lucrează în acelaşi fel în toate domeniile, a zis el. Psihologie, chimie, fizică,

biologie… chiar şi băieţii de la sociologie primesc ceva parale. Anumite programe sunt subvenţionate de guvern. Orice de la ritualul de împerechere al muştei-ţeţe la posibila depozitare a proiectilelor de plutoniu uzate. O instituţie ca Atelierul trebuie să-şi cheltuiască bugetul anual pentru a justifica o sumă asemănătoare în anul următor.

— Căcaturile astea mă neliniştesc rău, a zis Andy.

— Ar nelinişti orice persoană întreagă la minte, a zis Quincey cu un zâmbet calm, imperturbabil. Dar lucrurile merg înainte. Ce vrea modulul nostru aflat sub aripa serviciilor să facă cu halucinogene de clasă inferioară? Cine ştie? Eu nu. Nici tu. Probabil că nici ei. Dar rapoartele arată bine în comitete restrânse, când vine timpul pentru reînnoirea bugetelor. Au preferaţii lor în toate departamentele. La Harrison, îl au pe Wanless la Departamentul de Psiho.

— Şi celor din administraţie nu le pasă?

— Nu fi naiv, dragule!

Îi funcţiona pipa aşa cum voia şi pufăia acum nori imenşi şi puturoşi de fum în sufrageria apartamentului mizerabil. Vocea lui a devenit şi ea mai fluidă, mai afectată, mai buckleyiană.

— Ce e bun pentru Wanless e bun şi pentru Departamentul de Psihologie de la Harrison, care anul viitor va avea propria clădire – nu ne mai îngrămădim cu ăia de la Sociologie. Şi ce e bun pentru Psiho e bun şi pentru Harrison State College. Şi pentru Ohio. Şi toate bla-blaurile astea.

— Crezi că e sigur?

— Nu l-ar testa pe voluntari studenţi dacă nu ar fi sigur, a zis Quincey. Dacă au cel mai mic dubiu, testează pe şobolani şi apoi pe prizonieri. Fii sigur că substanţa pe care o introduc în tine a mai fost băgată în aproximativ trei sute de oameni înaintea ta, şi reacţiile lor au fost monitorizate îndeaproape.

— Nu-mi place treaba asta cu CIA.

— Atelierul.

— Care-i diferenţa? a întrebat Andy morocănos.

S-a uitat la posterul lui Quincey cu Richard Nixon stând în faţa unei maşini distruse şi uzate. Nixon zâmbea şi din ambii pumni încleştaţi ieşeau nişte V-uri de la „victorie” din degete butucănoase. Lui Andy abia îi venea să creadă că fusese ales preşedinte acum mai puţin de un an.

— Păi, mă gândeam că poate ţi-ar prinde bine două sute de dolari, atât.

— De ce ne plătesc atât de mult? a întrebat Andy suspicios.

Quincey şi-a ridicat mâinile în aer.

— Andy, sunt banii guvernului! Înţelegi? Acum doi ani, Atelierul a plătit în jur de trei sute de mii de dolari pentru un studiu de fezabilitate pentru o bicicletă care exploda – şi *asta* a fost în *Sunday Times.* Tot ceva gen Vietnam, presupun, deşi probabil nu ştie nimeni sigur. Aşa cum spunea Fibber McGee: „Părea o idee bună atunci?

Quincey a golit pipa cu mişcări rapide şi agitate.

— Pentru tipii ăia, orice campus din America e un fel de Macy’s mai mare. Cumpără puţin de-aici, se mai uită prin vitrine. Acum, dacă nu vrei…

— Păi, poate vreau. Participi şi tu?

Quincey a trebuit să zâmbească. Tatăl său deţinea un foarte apreciat lanţ de magazine de îmbrăcăminte bărbătească în Ohio şi în Indiana.

— Nu-mi trebuie două sute de dolari atât de tare, a spus el. Şi, pe lângă asta, urăsc acele.

— Ah!

— Nu încerc să-ţi vând ceva, pentru Dumnezeu. Doar am crezut că nu ţi-ar strica nişte bani în plus. Şansele să fii în grupul de control sunt jumi-juma, oricum. Două sute de dolari ca să primeşti o doză de apă. Nici măcar apă de la robinet, să ştii. Apă distilată.

— Poţi să aranjezi asta?

— Mă văd cu una din asistentele lui Wanless, a spus Quincey. Probabil că vor avea în jur de cincizeci de solicitanţi, mulţi dintre ei pupincurişti care vor să se dea bine pe lângă Doctorul Nebun…

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa.

— Wanless atunci, a spus Quincey râzând. O să aibă grijă personal ca ăştia care periază să fie scoşi. Fata mea o să aibă grijă ca formularul tău să intre în coşul lui cu cei acceptaţi. După asta, dragul meu, eşti pe cont propriu.

Aşadar, a completat formularul când a apărut anunţul cu înscrierea de voluntari la avizierul Departamentului de Psihologie. La o săptămână după ce l-a predat, o asistentă tânără (prietena lui Quincey, din câte a ghicit Andy) l-a sunat să-i pună câteva întrebări. I-a spus că părinţii lui erau morţi; că grupa lui sangvină era 0; că nu mai participase niciodată la un experiment al Departamentului de Psihologie; că, într-adevăr, abia ce fusese înscris la Harrison, la examenul de licenţă, promoţia ’69, chiar şi că faptul că avea mai mult de douăsprezece credite trebuia să-l clasifice ca student full-time. Şi da, depăşise vârsta de 21 de ani şi, din punct de vedere legal, putea să semneze orice contract, public sau privat.

O săptămână mai târziu primise o scrisoare, prin serviciul poştal din campus, în care era informat că fusese acceptat şi i se cerea semnătura pe un formular de autorizare. „Vă rugăm să aduceţi documentul semnat la Sala 100, Jason Gearneigh Hall, pe 6 mai.”

Şi iată-l aici, cu formularul predat, cu Wanless sfărâmătorul de ţigări ieşit din sală (şi chiar arăta puţin ca doctorul nebun din filmul ăla, *Dr. Cyclops),* răspunzând la întrebări legate de experienţele lui religioase, împreună cu alţi unsprezece studenţi. Avea epilepsie? Nu. Tatăl lui murise brusc de un atac de cord când Andy avea unsprezece ani. Mama lui murise într-un accident de maşină când Andy avea şaptesprezece ani – o chestie oribilă şi traumatizantă. Singura lui rudă apropiată era sora mamei sale, mătuşa Cora, care era bine sănătoasă.

A trecut la coloana de întrebări şi a bifat *NU, NU, NU*. A răspuns cu *DA* la o singură întrebare: *Aţi avut vreodată o fractură sau o întindere serioasă? Dacă da, specificaţi.* În spaţiul oferit a scrijelit faptul că

îşi rupsese glezna alunecând spre baza a doua în timpul unui meci în liga de juniori, cu doisprezece ani în urmă.

S-a uitat peste răspunsuri, urmărind uşor în sus cu vârful pixului Bic. Atunci l-a bătut cineva pe umăr şi o voce de fată, suavă şi puţin răguşită, l-a întrebat:

— Pot să împrumut ăsta dacă ai terminat cu el? Al meu s-a uscat.

— Sigur, a zis el, întorcându-se să i-l dea.

Drăguţă fată. Înaltă. Cu păr arămiu-deschis, cu un ten incredibil de curat. Purta un pulover bleu-pal şi o fustă scurtă. Picioare frumoase. Fără ciorapi. Evaluare nonşalantă a viitoarei soţii.

I-a dat pixul şi ea i-a zâmbit în semn de mulţumire. Luminile din tavan dădeau o strălucire de cupru părului ei, prins neglijent într-o coadă cu o fundă albă, atunci când s-a aplecat peste formular.

I-a înmânat formularul asistentului aflat la catedră.

— Mulţumesc, a spus asistentul, programat ca Robbie Robotul. Sala 70, sâmbătă dimineaţa la 9. Te rog să fii acolo la timp.

— Care e parola de intrare? a şoptit Andy răguşit.

Asistentul a râs politicos.

Andy a părăsit sala de cursuri, a pornit de-a lungul sălii de la intrare spre uşile duble mari (afară, curtea era verde pentru că se apropia vara, studenţii treceau aiurea în toate direcţiile) şi apoi şi-a amintit de pix. Aproape că a renunţat; era doar un Bic de 90 de cenţi şi mai avea de învăţat pentru ultima sesiune de examene. Însă fata era drăguţă şi poate că merita să discute un pic cu ea, vorba britanicilor. Habar n-avea cum o să-l privească fata sau ce text să bage sau despre posibilul statut al fetei (cuplată sau logodită), dar era o zi frumoasă şi se simţea bine. S-a hotărât să aştepte. În cel mai rău caz, mai vedea o dată picioarele alea.

A ieşit câteva minute mai târziu, cu câteva caiete şi un curs sub braţ. Era, într-adevăr, foarte drăguţă şi Andy a ajuns la concluzia că picioarele meritaseră

aşteptarea. Erau mai mult decât frumoase; erau spectaculoase.

— Ah, aici erai! a zis ea, zâmbind.

— Aici eram, a zis Andy McGee. Cum ţi s-a părut?

— Nu ştiu, a zis ea. Prietena mea mi-a zis că experimentele astea se fac mereu – a participat la unul semestrul trecut, cu cartonaşele Zener pentru testarea capacităţilor extrasenzoriale, şi a primit 50 de dolari, deşi le-a ratat aproape pe toate. Deci m-am gândit că…

Şi-a terminat gândul ridicând din umeri şi aranjându-şi părul arămiu.

— Da, şi eu, a zis el, luându-şi pixul înapoi. Prietena ta din Departamentul de Psiho?

— Da, a zis ea. Şi ea, şi prietenul meu. El e la unul dintre cursurile lui Wanless, deci n-a putut să participe. Conflict de interese sau ceva.

Prieten. Era de înţeles ca o frumuseţe înaltă, cu păr arămiu, ca ea, să aibă iubit. Aşa funcţiona lumea.

— Şi tu? a întrebat ea.

— La fel. Un prieten de la Departamentul de Psiho. Eu sunt Andy, apropo. Andy McGee.

— Eu sunt Vicky Tomlinson. Şi am ceva emoţii, Andy McGee. Dacă mă droghează sau ceva?

— Cred că sunt chestii destul de uşoare. Şi chiar dacă e LSD, mă rog… LSD-ul de laborator e diferit de chestiile pe care le iei de pe stradă, sau cel puţin aşa am auzit. Foarte fin, foarte slab şi administrat sub control. Probabil o să bage nişte Cream sau Jefferson Airplane.

Andy a rânjit.

— Ştii multe despre LSD? a întrebat ea, cu un zâmbet în colţul gurii, care lui i-a plăcut foarte mult.

— Nu prea multe, a recunoscut el. Am încercat de două ori – o dată acum doi ani, o dată anul trecut. Într-un fel m-a făcut să mă simt mai bine. Mi-a golit mintea… cel puţin eu aşa am simţit. După aia parcă au dispărut multe din vechile mizerii. Dar n-aş vrea

să-mi fac un obicei din asta. Nu-mi place să mă simt atât de lipsit de control. Îţi fac cinste cu o cola?

— OK, a zis ea şi s-au îndreptat împreună spre clădirea Union.

Până la urmă, i-a luat două doze de cola şi au petrecut după-amiaza împreună. Apoi seara au băut nişte beri la barul local. Se părea că relaţia ei era pe terminate şi nu prea ştia cum să gestioneze situaţia. El începuse să se poarte ca şi cum ar fi fost deja căsătoriţi, i-a mărturisit ea lui Andy; îi interzisese total să ia parte la experimentul lui Wanless. Fix din cauza asta completase formularul şi era acum hotărâtă să meargă până la capăt, deşi era puţin speriată.

— Wanless ăla chiar zici că e Doctor Nebun, a remarcat ea, făcând cercuri pe masă cu paharul de bere.

— Ţi-a plăcut schema aia cu ţigările?

Vicky a chicotit.

— Ciudat mod să te laşi de fumat, nu?

A întrebat-o dacă poate să meargă după ea în dimineaţa experimentului şi ea a acceptat cu recunoştinţă.

— Mi-ar plăcea să intru în chestia asta cu un prieten, i-a zis şi l-a privit adânc cu ochii ei albaştri. Chiar mă sperie puţin, să ştii. George a fost atât de… nu ştiu, *categoric*.

— De ce? Ce a zis?

— Tocmai asta e, a zis Vicky. Nu prea vrea să-mi zică nimic, decât că nu are încredere în Wanless. A zis că aproape nimeni din departament n-are, dar mulţi se înscriu la testele lui pentru că se ocupă de programul de masterat. Şi, pe lângă asta, ei ştiu că e ceva sigur, pentru că tot el îi dă afară pe cei care încep să aibă probleme.

Andy s-a întins peste masă şi i-a atins mâna.

— Probabil că o să primim amândoi apa distilată, oricum, a zis el. Stai liniştită, puştoaico! O să fie bine.

Dar, de fapt, nimic nu avea să fie bine. Din contră.

3

albany…

aeroportul din albany, domnu'…

hei, domnu', aici e, am ajuns…

Mână care îl zguduie. Îi face capul să se bălăngănească. Durere de cap groaznică – Doamne! Dureri ca nişte tropăieli, junghiuri.

— Hei, domnu', suntem la aeroport!

Andy a deschis ochii şi apoi i-a închis la loc când a dat de lumina albă care venea de la o lampă cu sodiu. Îi venea să urle şi s-a chinuit, schimonosindu-se, să nu o facă. Avea senzaţia că îi înfigea cineva nişte ace din oţel în urechi. Avion. Decolând. A început să-şi amintească prin ceaţa roşie a durerii. A, da, Doctore, îmi amintesc tot acum.

— Domnu'?

Taximetristul părea îngrijorat.

— Domnu', sunteţi OK?

— Mă doare capul.

Vocea lui părea să vină de departe, estompată de sunetul motoarelor care începea, din fericire, să dispară.

— Cât e ceasul?

— E aproape miezul nopţii. Am ajuns cu greu aici. Nu e nevoie să-mi spui. Nu circulă autobuzele, dacă ăsta era planul dumitale. Sigur nu vă pot duce acasă?

Andy şi-a stors creierul să-şi amintească povestea pe care i-o spusese taximetristului. Era important să-şi amintească, în ciuda durerii de cap, monstruoasă sau nu. Din cauza ecoului. Dacă se contrazicea cu povestea anterioară în vreun fel, ar fi putut să stârnească un efect de ricoşeu în mintea taximetristului. Ar fi putut să uite tot – de fapt, probabil că asta s-ar fi întâmplat –, dar şi reversul era posibil. Taximetristul şi-ar fi creat o fixaţie dintr-un element al poveştii lui; imediat ar fi fost în afara oricărei forme de control, ajungând să fie singura chestie la care se gândeşte; imediat după… i-ar fi distrus mintea. S-a mai întâmplat.

— E maşina mea parcată aici, a zis el. Totul e sub control.

— Oh! a exclamat cu uşurare taximetristul. Lui Glyn n-o să-i vină să creadă, îţi dai seama? Hei! Nu-i nevoie să-mi spui…

— Sigur o să te creadă. Tu crezi, nu?

Şoferul a zâmbit larg.

— Am bancnota asta mare să-i dovedesc, domnu'. Mulţam!

— Eu mulţumesc, a zis Andy.

Se chinuia să fie politicos. Se chinuia să meargă mai departe. Pentru Charlie. Dacă era de unul singur, probabil s-ar fi sinucis cu mult timp în urmă. Nimeni nu trebuia să treacă printr-o asemenea durere.

— Sigur sunteţi OK, domnu'? Sunteţi alb ca varul.

— Sunt bine, mulţumesc.

A început să o scuture pe Charlie.

— Hei, puştoaico!

A avut grijă să nu-i folosească numele. Probabil nu conta, dar precauţia îi venea la fel de natural ca respiratul.

— Trezeşte-te, am ajuns!

Charlie a mormăit ceva şi a încercat să se tragă de lângă el.

— Hai, păpuşă! Trezeşte-te, iubito!

Charlie a deschis ochii, clipind des – albastrul intens pe care-l moştenise de la mama ei – şi s-a ridicat, frecându-şi faţa.

— Tati? Unde suntem?

— Albany, iubito. La aeroport. Şi, apropiindu-se de urechea ei, a şoptit: Nu spune nimic încă.

— OK.

I-a zâmbit taximetristului şi el i-a zâmbit înapoi. A coborât din taxi şi Andy a mers în spatele ei, încercând să nu se clatine.

— Mulţumesc din nou, frate, a spus taximetristul. Hei, auzi? Bună cursă! Nu-i nevoie să-mi spui…

Andy i-a strâns mâna întinsă.

— Ai grijă!

— O să am. Lui Glyn pur şi simplu n-o să-i vină să creadă.

Taximetristul s-a urcat înapoi la volan şi a demarat de lângă bordura vopsită cu galben. Mai decola un avion, motorul turat din ce în ce mai tare, până când Andy a simţit că i se crapă capul în două şi cade pe asfalt ca un dovleac sec. S-a dezechilibrat puţin şi Charlie şi-a pus mâinile pe braţul lui.

— Of, tati! a zis ea, şi vocea abia i se auzea.

— Înăuntru. Trebuie să mă aşez.

Au intrat, fetiţa în pantalonii roşii şi bluza verde, bărbatul solid cu părul negru, ciufulit şi cu umerii căzuţi. Un hamal de la aeroport i-a urmărit cu privirea şi s-a gândit că e pur şi simplu o crimă ca un bărbat solid ca ăsta să fie pe străzi după miezul nopţii, beat mort, la cum arăta, cu fetiţa care ar fi trebuit să fie în pat de ore bune, trăgându-l după ea ca un câine însoţitor. Astfel de părinţi ar trebui sterilizaţi, s-a gândit hamalul.

Au intrat prin uşile cu senzor şi hamalul a uitat tot ce a văzut. Doar că, la patruzeci de minute după aceea, când maşina verde a tras pe dreapta lângă bordură şi cei doi bărbaţi au ieşit să stea de vorbă cu el, şi-a amintit.

4

Era 12:10 noaptea. Sala de aşteptare a terminalului fusese ocupată de cei care aveau zboruri dimineaţa: militari la sfârşitul permisiilor, femei chinuite de copii răzgâiaţi care stătuseră prea mult treji cu o seară înainte, oameni de afaceri cu cearcăne de oboseală, adolescenţi aventurieri, cu păr lung şi ghete mari, unii din ei cu ghiozdane în spate, câţiva cu rachete de tenis în huse. Difuzoarele anunţau sosirile şi plecările şi îi chemau pe oameni ca o voce omnipotentă dintr-un vis.

Andy şi Charlie stăteau unul lângă celălalt la birouri cu televizoare lipite de ele. Televizoarele erau zgâriate şi ciobite şi vopsite cu negru peste tot. Lui Andy îi păreau nişte cobre sinistre, futuriste. Şi-

a băgat ultimele două fise în ele, ca să nu trebuiască să elibereze locurile. Al lui Charlie rula *The Rookies,* în reluare, şi pe al lui Andy se scălâmbăia Johnny Carson cu Sonny Bono şi Buddy Hackett.

— Tati, trebuie neapărat? a întrebat Charlie pentru a doua oară, gata să izbucnească în lacrimi.

— Iubito, nu mai am energie, a spus el. Nu mai avem bani. Nu putem să stăm aici.

— Vin bărbaţii ăia răi? a întrebat ea, coborându-şi vocea.

— Nu ştiu.

Buf, buf, buf în creierul lui. Nu mai era un cal negru fără călător; acum erau saci umpluţi cu bucăţi ascuţite de fier care cădeau pe el de la etajul V.

— Trebuie să presupunem că vin.

— Cum aş putea să fac rost de bani?

El a ezitat şi apoi a zis.

— Ştii tu.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu e bine. Nu e bine să furi.

— Ştiu că nu e, a zis el. Dar nu e bine nici că tot vin după noi. Ţi-am explicat, Charlie. Sau, cel puţin, am încercat.

— Despre răul mic şi răul mare?

— Da. Răul mai mic şi răul mai mare.

— Te doare tare capul?

— Destul de tare, a zis Andy.

Nu avea rost să-i spună că într-o oră sau două urma să fie aşa de rău, că n-o să mai poată gândi coerent. Nu avea rost să o sperie mai tare. Nu avea rost să-i spună că nu credea că vor scăpa de data asta.

— O să încerc, a spus ea şi s-a ridicat de pe scaun. Bietul tati! a zis ea şi l-a pupat.

El a închis ochii. Televizorul mergea în faţa lui, o bolboroseală distantă în toată durerea care creştea constant în capul lui. Când a deschis din nou ochii, ea era doar o figură distantă, foarte mică, îmbrăcată în roşu şi verde, ca o decoraţiune de Crăciun, strecurându-se printre oamenii împrăştiaţi din aeroport.

Te rog, Doamne, să nu păţească nimic, s-a gândit el. *Nu lăsa pe nimeni să se ia de ea sau să o sperie mai tare. Te rog şi mulţumesc, Doamne. OK?*

A închis ochii din nou.

5

Fetiţa în colanţi roşii şi o bluză verde din viscoză. Păr blond până la umeri. Trecuse de mult ora ei de culcare, aparent singură. Era într-unul din puţinele locuri în care un copil neînsoţit putea trece neobservat după miezul nopţii. Trecea pe lângă oameni, dar n-o vedea nimeni cu adevărat. Dacă plângea, un paznic ar fi putut să vină la ea şi să o întrebe dacă s-a pierdut, dacă ştia cu ce companie zboară mami şi tati sau cum îi chemă, ca să-i poată striga. Dar nu plângea şi părea că ştie unde merge.

Nu prea ştia, dar ştia în mare ce căuta. Aveau nevoie de bani; asta spusese tati. Veneau oamenii răi şi tati era rănit. Îi era greu să gândească atunci când era în starea asta. Trebuia să se aşeze şi să fie cât mai multă linişte în jur. Trebuia să doarmă până îi trecea durerea. Şi oamenii răi puteau să vină oricând… oamenii de la Atelier, oamenii care voiau să-i demonteze şi să vadă ce-i făcea să funcţioneze – şi să vadă dacă puteau fi folosiţi, obligaţi să facă chestii.

A văzut o pungă din hârtie care ieşea dintr-un coş de gunoi şi a luat-o. Puţin mai departe, în sala de aşteptare, a găsit ce căuta: cabine telefonice.

Charlie se uita la ele şi îi era frică. Îi era frică pentru că tati îi spusese în repetate rânduri să n-o facă… de când era mică fusese Ceva Rău. Nu putea mereu să controleze acel Ceva Rău. Putea să se rănească pe ea sau pe altcineva, sau mulţi oameni. Atunci,

(ah mami îmi pare rău durerea bandajele ţipetele ea a ţipat am făcut-o pe mami să ţipe şi n-o să mai fac asta niciodată… niciodată… pentru că e Ceva Rău)

în bucătărie, când era mică… dar durea prea tare să se gândească la asta. Era Ceva Rău pentru că, atunci când îi dădeai drumul, se ducea… peste tot. Şi asta era înfricoşător.

Erau alte lucruri. Impulsul, de exemplu; aşa îi spunea tati, impulsul. Doar că ea putea să impulsioneze mult mai tare decât tati şi nu avea niciodată dureri de cap după. Dar, uneori, după… ieşeau flăcări.

Cuvântul pentru Ceva Rău îi răsuna în minte în timp ce stătea şi se uita neliniştită la cabinele de telefon: *pirochinezie.*

— Nu te mai necăji, îi spusese tati când erau încă în Port City şi credeau, ca proştii, că sunt în siguranţă. Poţi să aprinzi focuri, draga mea. Eşti o brichetă Zippo uriaşă, practic.

Şi atunci i se păruse amuzant, a chicotit, dar acum nu mai părea amuzant deloc.

Celălalt motiv pentru care nu avea voie să-şi folosească impulsul era pentru că ar fi putut afla *ei.* Băieţii răi de la Atelier.

— Habar n-am cât ştiu despre tine acum, îi spusese tati, dar nu vreau să afle mai multe. Impulsul tău nu e chiar ca al meu, draga mea. Nu poţi să faci oamenii… mă rog, să se răzgândească, nu?

— Nuuu…

— Dar poţi să faci lucrurile să se mute. Şi, dacă ar începe vreodată să observe un tipar şi să lege tiparul de tine, am fi în şi mai mare pericol decât suntem acum.

Şi era furt, iar furtul era şi el Ceva Rău.

Dar nu conta. Pe tati îl durea capul şi trebuiau să ajungă într-un loc liniştit înainte să devină atât de rău încât să nu mai poată să gândească deloc. Charlie a mers mai departe.

Erau aproximativ cincisprezece cabine telefonice, cu uşi glisante circulare. Când erai înăuntrul cabinei, era ca o capsulă Contac mare, cu un telefon înăuntrul ei. Când a trecut pe lângă ele, Charlie a văzut că era întuneric în majoritatea cabinelor. Într-

una era o doamnă grasă la costum, care vorbea agitat şi zâmbea. Şi în a treia cabină de la capăt era un bărbat tânăr îmbrăcat în uniformă militară, care stătea pe un scăunel, cu uşa deschisă şi cu picioarele afară. Vorbea repede.

— Sally, uite, înţeleg cum te simţi, dar pot să-ţi explic totul. Absolut. Ştiu… ştiu… dar dacă mă laşi doar – s-a uitat în sus, a văzut fetiţa care îl urmărea şi şi-a tras picioarele înăuntru şi a închis uşa circulară, dintr-o singură mişcare, ca o broască-ţestoasă care intră în carapace.

Se ceartă cu prietena, s-a gândit Charlie. *Probabil i-a tras clapa. N-aş lăsa niciodată un băiat să-mi tragă clapa.*

Difuzorul se auzea cu ecou. Frica rodea din creierul ei ca un şobolan. Toate feţele îi erau străine. Se simţea singură şi foarte mică, bolnavă de durere după mama ei chiar şi acum. Ăsta era furt, dar ce conta? Îi furaseră viaţa mamei ei.

A intrat într-o cabină telefonică din capăt, cu plasa de cumpărături foşnind. A luat telefonul din suport şi s-a prefăcut că vorbeşte – *bună, bunicule, da, eu şi tati tocmai am ajuns, suntem bine* – şi s-a uitat pe geam să vadă dacă îşi băga cineva nasul unde nu-i fierbe oala. Nu era nimeni. Singura persoană din apropiere era o femeie de culoare care îşi scotea asigurarea de zbor dintr-o maşinărie şi era cu spatele la Charlie.

Charlie s-a uitat la telefon şi l-a *împins* brusc.

I-a scăpat un geamăt din cauza efortului şi şi-a muşcat buza de jos, pentru că-i plăcea felul în care o simţea strânsă sub dinţi. Nu, n-o durea nimic. Îi *plăcea* să împingă chestii şi asta era ceva ce o speria. Dacă ajungea să-i *placă* chestia asta periculoasă?

A împins telefonul din nou, foarte încet, şi, brusc, fisele au început să curgă din fanta pentru monede. A încercat să pună punga dedesubt, dar, până să reuşească, majoritatea monedelor au căzut pe podea. S-a aplecat şi a adunat cât mai multe în plasă, tot uitându-se pe geam.

Cu monedele pe care le-a adunat, s-a dus la următoarea cabină. Soldatul încă vorbea la telefonul de lângă. Deschisese din nou uşa şi fuma.

— Sal, jur pe Hristos că aşa a fost! Întreabă-l pe frate-tău dacă nu mă crezi! O să-ţi…

Charlie a închis uşa, estompând văicărelile lui. Avea doar şapte ani, dar ştia ce înseamnă să lucrezi clandestin. S-a uitat la telefon şi, o secundă mai târziu, a dat drumul tuturor monedelor dinăuntru. De data asta, a avut punga poziţionată perfect şi monedele au căzut ca o cascadă pe fundul ei, cu un clinchet muzical, ca de zurgălăi.

Militarul nu mai era acolo când a ieşit şi Charlie a intrat în cabina lui. Scaunul era cald încă şi aerul avea un miros scârbos de fum de ţigară, în ciuda ventilatorului.

Banii au zguduit punga şi ea a continuat.

6

Eddie Delgardo stătea într-un scaun din plastic adâncit după forma corpului, privind la tavan şi fumând. Curva, se gândea el. O să se gândească de două ori să-şi ţină picioarele lipite data viitoare. Eddie în sus, Eddie în jos, Eddie nu-ştiu-ce, Eddie nu mai vreau să te văd niciodată şi Eddie, cum ai putut să fii atât de *rhăău.* Dar el o făcuse să se răzgândească în legătură cu faza cu nu-mai-vreau-să-te-văd-niciodată. Avea un concediu de 30 de zile şi se ducea spre New York acum, să-l viziteze şi să se plimbe prin baruri de oameni singuri. Şi, când se întorcea, Sally va fi ca un mare măr copt, copt şi gata să cadă. Nu funcţionau chestiile alea cu nu-ai-pic-de-respect-faţă-de-mine cu Eddie Delgardo din Marathon, Florida. Sally Bradford avea să se dea bătută şi, dacă chiar credea prostiile alea cum că şi-ar fi făcut vasectomie, aşa-i trebuia. Şi apoi, dacă voia, să se ducă alergând spre ţărănoiul de frate-său, profesorul. Eddie Delgardo avea să conducă un camion militar de aprovizionare în Berlinul de Vest. Avea să…

Reveria lui Eddie, pe jumătate indignată, pe jumătate plăcută, a fost întreruptă de o senzaţie ciudată de căldură care venea din tălpile lui; de parcă podeaua se încălzise brusc cu zece grade. Senzaţia era însoţită de un miros ciudat, dar nu complet nefamiliar… nu ceva care ardea, ci… ceva *pârlit,* poate?

A deschis ochii şi primul lucru pe care l-a văzut a fost fetiţa care dăduse ture pe lângă cabinele telefonice, o fetiţă de şapte sau opt ani, destul de jerpelită. Acum căra o pungă mare de hârtie, o căra ţinând-o de fund, de parcă era plină cu cumpărături sau ceva.

Dar picioarele lui, asta era faza.

Nu mai erau calde. Erau *fierbinţi.*

Eddie Delgardo s-a uitat în jos şi a ţipat.

— Doamne, fereşte!

Bocancii lui erau în flăcări.

Eddie a sărit în picioare. Toate capetele s-au întors spre el. O femeie a văzut ce se întâmpla şi a ţipat speriată. Doi paznici care se amuzau alături de un vânzător de bilete de la Allegheny Airlines s-au uitat în direcţia lui, să vadă ce se întâmplă.

Niciunul din lucrurile astea nu însemna nimic pentru Eddie Delgardo. Sally Bradford şi răzbunarea lui din iubire erau cele mai îndepărtate gânduri acum. Bocancii lui de armată ardeau într-o veselie. Butonii uniformei verzi se aprindeau şi ei. Alerga prin sala de aşteptare, lăsând fum în urma lui, de parcă fusese catapultat. Baia pentru femei era mai aproape, şi Eddie, al cărui simţ de autoconservare era foarte bine definit, a lovit uşa cu braţul şi a intrat înăuntru fără să ezite un moment.

O tânără care ieşea dintr-o cabină, cu fusta ridicată, îşi ajusta dresurile. L-a văzut pe Eddie, torţa umană, şi a scos un ţipăt pe care faianţa din baie l-a amplificat. Din celelalte cabine ocupate s-au auzit bolboroseli cu „Ce-a fost asta?” şi „Ce se întâmplă?”. Eddie a apucat uşa toaletei cu plată înainte să se trântească şi să se încuie. S-a prins cu mâinile de pereţii cabinei şi şi-a băgat cu totul

picioarele în WC. S-a auzit un sfârâit şi apoi a ieşit un nor imens de abur.

Cei doi agenţi de pază au dat buzna înăuntru.

— Stai pe loc! a ţipat unul din ei, scoţându-şi pistolul.

Eddie a ieşit din cabină cu mâinile pe cap.

— Puteţi aştepta să-mi sting flăcările de la picioare? a mârâit Eddie Delgardo.

7

Charlie s-a întors. Şi plângea din nou.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Am făcut rost de bani, dar… mi-a scăpat iar, tati… era un bărbat… un soldat… n-am putut să mă abţin.

Andy a simţit cum teama pune stăpânire pe el. Era estompată de durerea pe care o simţea în cap şi în ceafa, dar era acolo.

— A fost un incendiu, Charlie?

Nu putea să vorbească, dar a dat din cap. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— O, Doamne, a şoptit Andy şi s-a chinuit să se ridice în picioare.

Asta a distrus-o complet pe Charlie. Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să suspine neajutorată, legănându-se înainte şi înapoi.

Un grup de oameni se adunase în jurul uşii de la toaleta pentru femei. Fusese deschisă şi proptită, dar Andy nu putea să vadă… şi apoi a văzut. Cei doi agenţi de pază care fugiseră acolo conduceau afară, spre biroul de pază, un bărbat tânăr, care părea dur, îmbrăcat într-o uniformă militară. Bărbatul îi bodogănea zgomotos şi majoritatea lucrurilor pe care le spunea erau de o vulgaritate inventivă. Uniforma lui aproape că nu mai exista de la genunchi în jos şi căra două obiecte înnegrite, din care se scurgea ceva, care probabil fuseseră bocancii lui cândva. Apoi au intrat în birou, uşa trântindu-se în spatele lor. Un val de sporovăială însufleţită a cuprins terminalul.

Andy s-a aşezat din nou şi şi-a pus braţul în jurul lui Charlie. Era foarte greu să gândească acum; gândurile lui era ca nişte peşti argintii micuţi care înotau într-o mare întunecată de durere pulsatilă. Dar trebuia să facă tot ce putea. Avea nevoie de Charlie ca să iasă din asta.

— E bine, Charlie. Nu are nimic. L-au dus doar la biroul de pază şi protecţie. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat?

Printre lacrimile care secau de-acum, Charlie i-a spus. Cum l-a auzit pe soldat vorbind la telefon. Cum i-au trecut prin cap nişte gânduri legate de el, un sentiment că încerca să o păcălească pe fata cu care vorbea.

— Şi apoi, când veneam înapoi spre tine, l-am văzut… şi înainte să pot să mă opresc… s-a întâmplat. Pur şi simplu mi-a scăpat. Aş fi putut să-i fac rău, tati. Aş fi putut să-i fac mult rău. I-am dat *foc*

— Vorbeşte mai încet, a spus el. Ascultă-mă, Charlie. Cred că e cea mai încurajatoare chestie care s-a întâmplat în ultima vreme.

— C-crezi? s-a uitat la el, cu adevărat surprinsă.

— Zici că ţi-a scăpat, a zis Andy, forţând cuvintele. Şi aşa e. Dar nu ca înainte. Ţi-a scăpat doar puţin. Ce s-a întâmplat a fost periculos, draga mea, dar… ai fi putut să-i dai foc la păr. Sau la faţă.

A tresărit îngrozită la acest gând. Andy i-a întors blând faţa înapoi spre el.

— E o chestie inconştientă şi mereu se îndreaptă către cineva de care nu îţi place, a zis el. Dar… nu i-ai făcut nimic tipului ăluia, Charlie. Tu…

Însă n-a mai continuat, doar durerea a persistat. Vorbea încă? Pentru o secundă nici măcar nu şi-a dat seama.

Charlie încă simţea acel ceva, acel Ceva Rău, cum i se învârtea prin cap, vrând să scape iar, să facă altceva. Era ca un animal mic, răutăcios şi destul de stupid. Trebuia să-i dai drumul din cuşcă să poţi să scoţi bani din telefoanele publice, de exemplu… dar putea să facă altceva, ceva foarte rău

(ca mamei în bucătărie o mami îmi pare rău)

înainte să apuci să-l închizi la loc. Dar acum nu mai conta. Nu mai voia să se gândească la asta, nu mai voia să se gândească la

(bandajele mami trebuie să poarte bandaje pentru că am rănit-o)

nimic din toate astea. Doar tatăl ei conta acum. Stătea aplecat în scaunul de vizionare, cu faţa schimonosită de durere. Era alb ca varul. Avea ochii injectaţi.

Ah, tati, s-a gândit, *aş face schimb cu tine dacă aş putea. Tu ai ceva care te doare, dar nu iese niciodată din cuşcă. Eu am ceva mare, care nu mă doare deloc, dar, of, câteodată mi-e aşa de frică…*

— Am banii, a zis ea. Nu m-am dus la toate cabinele telefonice, pentru că punga era din ce în ce mai grea şi mi-a fost frică să nu se rupă.

S-a uitat la el temătoare.

— Unde putem să mergem, tati? Trebuie să te întinzi.

Andy a băgat mâna în pungă şi a început să mute banii cu pumnul în buzunarele jachetei de catifea reiată. S-a întrebat dacă noaptea asta se va termina vreodată. Nu voia nimic mai mult decât să ia alt taxi şi să se ducă în oraş şi să se cazeze amândoi la primul hotel sau motel pe care-l întâlneau în cale… dar îi era frică. Taxiurile puteau fi urmărite. Şi avea o puternică presimţire că oamenii din maşina verde erau destul de aproape încă.

A încercat să-şi amintească ce ştia despre aeroportul din Albany. În primul rând, era Albany County Airport; nu era deloc în Albany, ci în oraşul Colonie. Ţinutul shakerilor – nu îi spusese bunicul lui cândva că aici era ţinutul lor? Sau dispăruseră toţi deja? Dar autostrăzile? Cele cu taxe? Răspunsul a venit încet. Era un drum… ceva cu Way. Northway sau Southway, s-a gândit el.

A deschis ochii şi s-a uitat la Charlie.

— Poţi merge, puştoaico? Câţiva kilometri poate?

— Sigur.

Dormise, iar acum se mai înviorase.

— Tu poţi?

Asta era întrebarea. Nu ştia.

— O să încerc, a zis el. Cred că trebuie să mergem la drumul principal şi să încercăm să găsim o maşină, iubito.

— Să facem autostopul? a întrebat ea.

A dat din cap.

— E destul de greu să urmăreşti un autostopist, Charlie. Dacă avem noroc, găsim o cursă cu cineva care să fie în Buffalo până mâine-dimineaţă.

Şi dacă nu suntem norocoşi, o să fim pe banda de urgenţă cu degetele mari ridicate când o să-şi facă apariţia maşina aia verde.

— Dacă crezi că e OK, a zis Charlie nesigură.

— Haide, a zis el, ajută-mă!

Durerea l-a lovit ca un trăsnet puternic când s-a ridicat în picioare. S-a clătinat puţin, a închis ochii, apoi i-a deschis din nou. Oamenii arătau ireal. Culorile păreau prea puternice. O femeie pe tocuri a trecut pe lângă ei şi fiecare lipăit pe gresia din aeroport părea sunetul unei uşi de seif care se trânteşte.

— Tati, eşti sigur că poţi? a întrebat ea cu voce subţire şi foarte speriată.

Charlie. Doar Charlie părea OK.

— Cred că pot, a zis el. Haide!

Au plecat pe o altă uşă faţă de cea pe care intraseră şi hamalul care îi observase ieşind din taxi era ocupat cu descărcarea unor bagaje din portbagajul unei maşini. Nu i-a văzut ieşind.

— Pe unde, tati? a întrebat Charlie.

S-a uitat într-o parte şi-n cealaltă şi a văzut şoseaua Northway, curbându-se dedesubtul lor, spre dreapta clădirii terminalului. Dar cum să ajungă acolo, asta era întrebarea. Erau drumuri peste tot – pasarele şi pasaje subterane, INTERZIS DREAPTA, STOP LA SEMNAL, ŢINE STÂNGA, OPRIRE INTERZISĂ. Semafoare care pâlpâiau în întunericul dimineţii ca nişte spirite agitate.

— Pe aici, cred, a zis el şi apoi au parcurs lungimea terminalului pe lângă drumul de acces care era plin de semne cu DOAR PENTRU ÎNCĂRCARE ŞI DESCĂRCARE.

Trotuarul se termina odată cu terminalul. Un Mercedes argintiu mare a trecut indiferent pe lângă ei şi strălucirea lămpilor cu sodiu de deasupra reflectate pe suprafaţa lui l-a făcut să strângă din ochi.

Charlie se uita întrebătoare la el.

Andy a dat din cap.

— Stai cât mai pe margine poţi. Ţi-e frig?

— Nu, tati.

— Ce bine că e o noapte caldă! maică-ta ar…

Apoi a închis gura brusc.

Au mers amândoi în întuneric, bărbatul mare cu umeri laţi şi fetiţa cu pantaloni roşii şi bluza verde, ţinându-l de mână, aproape de parcă îl trăgea după ea.

8

Maşina verde a apărut cam după cincisprezece minute şi a parcat lângă bordura galbenă. Au ieşit doi bărbaţi, aceiaşi care îi alergaseră pe Andy şi pe Charlie spre taxi în Manhattan. Şoferul a rămas la volan.

Un poliţist de frontieră a venit spre ei.

— Nu puteţi parca aici, domnule, a spus el. Dacă puteţi să trageţi spre…

— Sigur că pot, a zis şoferul.

I-a arătat poliţistului legitimaţia. Acesta s-a uitat la el, s-a uitat la şofer, apoi din nou la poza din legitimaţie.

— Ah! a zis el. Îmi pare rău, domnule. E ceva ce ar trebui să ştim şi noi?

— Nimic care ar afecta siguranţa aeroportului, a zis şoferul, dar poate puteţi să ne ajutaţi. I-aţi văzut pe vreunul dintre aceşti doi indivizi în seara asta?

I-a întins poliţistului o fotografie cu Andy şi apoi una mai neclară cu Charlie. Avea părul mai lung

atunci. În poză avea cozi împletite. Mama ei era în viaţă atunci.

— Fata are cu un an sau doi mai mult acum, a zis şoferul. Are părul puţin mai scurt. Cam până la umeri.

Poliţistul a examinat pozele cu atenţie, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Să ştiţi că mi se pare că am văzut-o pe fetiţă, a zis el. Blonduţă, nu? E greu să-mi dau seama din poză.

— Blonduţă, da.

— Bărbatul e taică-său?

— Nu mă întrebaţi şi nu va trebui să mint.

Poliţistul a simţit un val de dispreţ pentru tânărul fără expresie de la volan, din maşina verde şi anostă. Mai avusese de-a face tangenţial cu FBI-ul, CIA-ul şi o organizaţie numită Atelierul. Agenţii lor erau toţi la fel, aroganţi, indiferenţi şi cu aer superior. Îi tratau pe cei în uniforme albastre ca pe nişte copii. Dar, când deturnaseră un avion aici, cu cinci ani în urmă, copiii ăştia l-au prins pe tip, înarmat cu grenade, şi l-au scos din avion, şi fusese în custodia poliţiştilor „adevăraţi” când s-a sinucis despicându-şi carotida cu propriile unghii. Bravo, băieţi!

— Uitaţi… domnule! Am întrebat dacă bărbatul e tatăl ei ca să-mi dau seama dacă seamănă unul cu celălalt. E greu să-ţi dai seama din pozele alea.

— Seamănă puţin. Au culori diferite la păr.

Atâta lucru pot să văd şi eu, dobitocule! s-a gândit poliţistul de frontieră.

— I-am văzut pe amândoi, i-a zis poliţistul şoferului maşinii verzi. E un tip mare, mai mare decât pare în poză. Părea bolnav sau ceva.

— Da?

Şoferul părea mulţumit de răspuns.

— Am avut o noapte grea aici, ca s-o zic pe aia dreaptă. Un cretin a reuşit să-şi dea foc la propriii bocanci.

Şoferul şi-a îndreptat spatele brusc.

— *Poftim?*

Poliţistul a dat din cap fericit că l-a făcut pe şofer să renunţe la masca plictisitoare şi impenetrabilă.

N-ar fi fost atât de fericit dacă şoferul i-ar fi spus că tocmai se alesese cu o şedinţă de informare la birourile din Manhattan ale Atelierului.

Şi Eddie Delgardo probabil i-ar fi bătut de i-ar fi sunat apa în cap, pentru că, în loc să umble prin baruri de oameni singuri (şi saloane de masaj şi magazinele de pornoşaguri din Times Square) în timpul segmentului din permisie pe care şi-a propus să-l petreacă în New York, urma să-şi petreacă majoritatea timpului retrăind acele evenimente, într-o stare indusă de droguri, descriind iar şi iar ce s-a întâmplat înainte şi imediat după ce i s-au încins bocancii.

9

Ceilalţi doi bărbaţi din sedanul verde vorbeau cu personalul aeroportului. Unul din ei a descoperit un hamal care i-a observat pe Andy şi Charlie ieşind din taxi şi intrând în terminal.

— Sigur că i-am văzut. Mi s-a părut că e pur şi simplu o imagine jenantă, un bărbat aşa de beat cu o fetiţă trează atât de târziu în noapte.

— Poate au luat un avion, a sugerat unul dintre bărbaţi.

— Poate, a fost de acord hamalul. Mă întreb la ce se gândeşte mama copilei. Mă întreb dacă ştie ce se întâmplă.

— Mă îndoiesc că ştie, a zis bărbatul în costum bleumarin, de firmă, şi vorbea foarte sincer. Nu i-ai văzut plecând?

— Nu, domnule. Din câte ştiu eu, sunt pe aici pe undeva… dacă nu cumva s-au îmbarcat, desigur.

10

Cei doi bărbaţi au dat o tură rapidă prin terminalul principal şi apoi pe la porţile de îmbarcare, ţinându-şi legitimaţiile în palmele făcute

căuş, ca să le arate doar agenţilor de securitate. S-au întâlnit lângă casa de bilete United Airlines.

— Nimic, a zis primul.

— Crezi că au luat un avion? a întrebat al doilea.

Era cel cu costumul frumos, albastru, de firmă.

— Nu cred că nenorocitul ăla avea mai mult de cincizeci de dolari la el… poate şi mai puţin de atât.

— Mai bine am verifica.

— Da. Dar repede.

United Airlines. Allegheny. American. Braniff. Companiile de navetişti. Niciun bărbat cu umeri laţi care părea bolnav nu luase bilete. Totuşi, cărăuşului de la Albany Airlines i s-a părut că văzuse o fetiţă cu pantaloni roşii şi cămaşă verde. Păr blond şi frumos, până la umeri. Cei doi s-au întâlnit din nou lângă scaunele cu televizor unde şezuseră Andy şi Charlie cu puţin timp în urmă.

— Tu ce crezi? a întrebat primul.

Agentul îmbrăcat în costumul de firmă părea încântat.

— Cred că trebuie să acoperim zona, a zis el. Cred că au plecat pe jos.

S-au întors la maşina verde, aproape la trap.

11

Andy şi Charlie au continuat să meargă pe marginea întunecată a drumului de acces de la aeroport. Din când în când, o maşină mai trecea pe lângă ei. Era aproape ora unu. La aproximativ doi kilometri în spatele lor, în terminal, doi bărbaţi s-au reunit cu cel de-al treilea partener al lor, la maşina verde. Andy şi Charlie mergeau acum pe drumul paralel cu Northway, care era la dreapta şi dedesubtul lor, luminat de strălucirea nesfârşită a lămpilor cu sodiu. Ar fi putut să coboare repede spre terasament şi să încerce să oprească o maşină pe banda de urgenţă, dar, dacă venea un poliţist, asta le-ar fi blocat orice şansă pe care o mai aveau să scape. Andy se întreba cât de departe ar fi trebuit să meargă înainte să ajungă la o rampă. De fiecare dată

când păşea, se auzea o bufnitură care îi răsuna în creier.

— Tati? Mai eşti OK?

— Până acum, da, a zis el.

Dar nu era atât de OK. Nu se păcălea nici pe el şi se îndoia că o păcălea pe Charlie.

— Cât mai e?

— Oboseşti?

— Nu încă, dar… tati…

S-a oprit şi a privit-o cu atenţie.

— Ce e, Charlie?

— Mi se pare că bărbaţii aceia răi sunt iar pe aici, a şoptit ea.

— OK, a zis el. Cred că mai bine mergem pe o scurtătură, iubito. Poţi să cobori pe dealul ăla fără să cazi?

S-a uitat la panta înclinată, acoperită cu iarbă uscată de octombrie.

— Sper că da, a zis nesigură.

A trecut peste parapet şi apoi a ajutat-o şi pe Charlie. Aşa cum se întâmpla în momente de durere şi de stres extreme, mintea lui încerca să evadeze în trecut, ca să scape de stres. Avuseseră nişte ani buni, vremuri bune, înainte ca umbra să înceapă să le fure treptat vieţile – mai întâi doar pentru el şi Vicky, apoi toţi trei, estompându-le fericirea puţin câte puţin, în mod inevitabil, ca o eclipsă de lună. Fusese…

Tati! a strigat Charlie dintr-odată, panicată. Îşi pierduse echilibrul. Iarba uscată era alunecoasă şi înşelătoare. Andy s-a întins după braţul pe care-l flutura prin aer, a ratat şi s-a dezechilibrat şi el. Căzătura i-a cauzat o durere atât de mare în cap, încât a strigat cu voce tare. Apoi s-au rostogolit şi au alunecat amândoi pe terasamentul Autostrăzii de Nord, unde maşinile treceau în viteză pe lângă ei, mult prea repede ca să se poată opri în caz că unul din ei – el sau Charlie – s-ar fi rostogolit pe asfalt.

12

Asistentul i-a înfăşurat lui Andy garoul în jurul braţului, chiar deasupra cotului şi a spus:

— Strângeţi pumnul, vă rog.

Andy l-a strâns. Vena a ieşit la suprafaţă, ascultătoare. S-a uitat în partea cealaltă, simţindu-se puţin ameţit. Cu sau fără două sute de dolari, nu avea deloc chef să se uite cum îi pun perfuzia.

Vicky Tomlinson era în separeul de alături, îmbrăcată cu o bluză albă fără mâneci şi pantaloni largi, gri. I-a zâmbit încordată. S-a gândit iar la frumosul ei păr arămiu, cât de bine se potrivea cu ochii ei albaştri… apoi a simţit în braţ durerea de la împunsătura acului, urmată de căldura surdă.

— Gata, gata! a zis asistentul, consolându-l.

— Ba tu, gata-gata! a zis Andy.

Nu se simţea consolat.

Erau în Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, la etaj. O duzină de paturi fuseseră aduse, graţie infirmeriei din campus, şi acum cei doisprezece voluntari stăteau întinşi, proptiţi pe perne hipoalergenice din spumă, câştigându-şi banii. Doctorul Wanless nu s-a atins de nicio perfuzie, dar se plimba printre paturi, adresându-le tuturor cuvinte de încurajare, plus un zâmbet de gheaţă. *O să ne micşorăm imediat,* s-a gândit Andy sumbru.

Wanless ţinuse un scurt discurs odată ce toată lumea fusese echipată şi ce spusese, dacă am face un rezumat, fusese: *Nu vă temeţi. Sunteţi în braţele ocrotitoare ale ştiinţei moderne.* Andy nu prea credea în ştiinţa modernă, cea care dăduse lumii bomba nucleară, napalmul, arma cu laser, alături de vaccinul Salk[3], şi de Clearasil.

Asistentul universitar făcea altceva acum. Sertiza tubul perfuziei.

Perfuzia conţinea 5% dextroză în apă, spusese Wanless… ceea ce el numea o soluţie D5W. Sub locul în care a fost sertizată, un mic vârf ieşea din tubul de perfuzie. Dacă Andy nimerea Lotul Şase, pe acolo i l-ar fi administrat, cu seringa. Dacă era în

grupul de control, i-ar fi administrat soluţie salina obişnuită. Cap sau pajură.

S-a uitat la Vicky iar.

— Cum eşti, puştoaico?

— OK.

Îşi făcuse apariţia şi Wanless. Stătea între ei, uitându-se mai întâi la Vicky şi apoi la Andy.

— Simţi puţină durere, nu?

Nu avea niciun fel de accent, cu atât mai puţin vreun accent american regional, dar îşi construia propoziţiile în aşa fel încât Andy asocia engleza lui cu engleza învăţată ca a doua limbă.

— Presiune, a spus Vicky. Presiune uşoară.

— Da? O să treacă.

A zâmbit cu bunăvoinţă spre Andy. În halatul lui alb de laborator, părea foarte înalt. Ochelarii lui păreau foarte mici. Mărunţelul şi Prăjina.[4]

Andy a spus:

— Când începem să ne micşorăm?

Wanless a continuat să zâmbească.

— Crezi că o să te micşorezi?

— Micccşşşorrrrezzzz, a zis Andy şi a rânjit prosteşte.

I se întâmpla ceva. Dumnezeule, se simţea drogat. Îi plăcea.

— Totul va fi bine, a zis Wanless şi a zâmbit mai larg.

A trecut mai departe. *Călăreţ, treci mai departe*[5], s-a gândit Andy amuzat. S-a uitat din nou spre Vicky. Cât de strălucitor era părul ei! Dintr-un motiv nebunesc, îi amintea de firul de cupru de pe armătura unui motor nou… generator… alternator… chichimichi…

A râs cu voce tare.

Zâmbind uşor, de parcă auzise gluma, asistentul universitar a sertizat tubul perfuziei şi a injectat puţin din conţinutul seringii în braţul lui Andy, apoi a plecat mai departe. Andy putea să se uite la tubul perfuziei acum. Nu-l mai deranja. *Sunt un conifer,* s-a gândit el, *uită-te la acele mele frumoase.* A râs iar.

Vicky îi zâmbea. Doamne, ce frumoasă era! Voia să-i spună cât e de frumoasă, cum părul ei părea de cupru în flăcări.

— Mulţumesc, a zis ea. Ce compliment frumos!

Îi zisese asta? Sau îşi imaginase?

Cu ultimele puteri, a spus:

— Cred că m-a pocnit bine de tot apa asta distilată, Vicky.

— Şi pe mine, a zis ea calmă.

— Mişto, nu?

— Mişto, a încuviinţat ea visătoare.

Undeva, cineva plângea. Isteric, cu sughiţuri. Sunetul urca şi cobora în cicluri interesante. După o contemplare care a părut să dureze eoni, Andy a întors capul să vadă ce se întâmplă. Era interesant. Totul devenise interesant. Totul părea să fie în reluare. *Slomo*[6], cum scriau studenţii la film, în rubricile lor. *În filmul acesta, ca şi în altele, Antonioni reuşeşte unele dintre cele mai spectaculoase efecte ale sale, folosind filmări în* slomo. Ce cuvânt interesant şi foarte inteligent: producea sunetul pe care l-ar scoate un şarpe când iese dintr-un frigider: *slomo.*

Mai mulţi asistenţi universitari alergau în *slomo* către unul dintre paturile care fuseseră puse lângă tabla din Sala 70. Tânărul de pe pat părea să-şi facă ceva la ochi. Da, sigur îşi făcea ceva la ochi, pentru că avea degetele în ei şi părea să vrea să şi-i scoată din orbite. Degetele i se transformaseră în cârlige şi îi ţâşnea sânge din ochi. Ţâşnea în *slomo.* Acul îi sărea din braţ în *slomo.* Wanless alerga în *slomo.* Ochii puştiului de pe pat arătau ca nişte ouă poşate dezumflate, a făcut Andy o observaţie clinică. Da, *claros!*

Apoi, halatele albe s-au adunat toate în jurul patului şi puştiul nu se mai vedea. Pe perete, chiar în spatele lui, era agăţată o planşă. Avea cadranele creierului uman pe ea. Andy s-a uitat la asta cu mare interes o vreme. *Foarrrrte in-derrresssant,* aşa cum zicea Arte Johnson la *Laugh-In.*

O mână însângerată a ieşit din grămada de halate albe, ca mâna unui om care se îneacă. Degetele erau murdare de sânge şi bucăţi de ţesut atârnau de ele. Mâna a lovit planşa, lăsând o urmă de sânge în forma unei virgule uriaşe. Planşa s-a rulat cu zgomot în suportul ei.

Apoi patul a fost ridicat (încă era imposibil să-l vezi pe băiatul care îşi scosese ochii din cap) şi scos repede din sală.

Câteva minute (ore? zile? ani?) mai târziu, unul din asistenţi a venit la patul lui Andy, i-a examinat perfuzia şi i-a mai injectat puţin din Lotul Şase, afectându-i mintea.

— Cum te simţi, frate? a întrebat asistentul, dar sigur că nu era asistent, nu era nici student, niciunul nu era.

În primul rând, tipul ăsta părea de vreo 35 de ani şi era puţin cam puriu pentru un student la master. În al doilea rând, tipul ăsta lucra la Atelier. Şi, brusc, a ştiut. Era absurd, ştia. Şi numele tipului era…

Andy a săpat după această informaţie şi a găsit-o. Numele tipului era Ralph Baxter.

A zâmbit. Ralph Baxter. Ce chestie!

— Mă simt bine, a zis el. Cum e celălalt tip?

— Care celălalt tip, Andy?

— Ăla care şi-a scos ochii, a zis Andy calm.

Ralph Baxter i-a zâmbit şi l-a mângâiat pe mână.

— Ai avut şi ceva experienţe vizuale, nu, frate?

— Nu chiar, a zis Vicky. Şi eu am văzut.

— Aşa credeţi voi, a zis asistentul care nu era asistent. Aţi avut doar aceeaşi iluzie. A fost un tip aici lângă tablă care a avut o reacţie musculară… un fel de cârcel. Fără ochi scoşi. Fără sânge.

A dat să se îndepărteze iar.

— Omule, e imposibil să avem aceeaşi iluzie fără să ne consultăm deloc înainte, a continuat Andy.

S-a simţit foarte inteligent. Logica era impecabilă, imposibil de negat. Îl avea pe Ralph Baxter la degetul mic.

Ralph i-a zâmbit, netulburat.

— Cu medicamentul ăsta, e foarte posibil. Mă întorc imediat, da?

— OK, Ralph, a zis Andy.

Ralph s-a oprit şi s-a întors lângă patul lui Andy. S-a întors în *slomo.* S-a uitat îngrijorat spre el. Andy a rânjit înapoi, un rânjet larg, stupid, de om drogat. Te-am prins, Ralph, prietene. Te-am prins la colţ. Dintr-odată, l-au năpădit o grămadă de informaţii despre Ralph Baxter, mii de chestii: avea 35 de ani, era la Atelier de şase ani, înainte de asta fusese la FBI timp de doi ani, înainte…

Omorâse patru oameni în cariera lui, trei bărbaţi şi o femeie. Şi violase femeia după ce murise. Fusese jurnalistă independentă şi ştia despre…

Partea aia nu era clară. Şi nu conta. Brusc, Andy nu mai voia să ştie. Rânjetul i-a pierit de pe buze. Ralph Baxter încă se uita la el şi pe Andy îl cuprinsese starea paranoică prin care mai trecuse în cele două ocazii în care consumase LSD… dar acum era mult mai profundă şi mai înfricoşătoare. Nu avea idee că ştia astfel de lucruri despre Ralph Baxter – sau cum de îi ştiuse numele în primul rând –, dar, dacă i-ar fi spus lui Ralph că ştia, îi era teamă că ar putea să dispară din Sala 70 din Jason Gearneigh cu aceeaşi rapiditate ca băiatul care şi-a scos ochii. Sau poate toate alea chiar fuseseră o halucinaţie; nu mai părea atât de real acum.

Ralph încă se uita la el. Puţin câte puţin, a început să zâmbească.

— Vezi? a zis el cu voce domoală. Cu Lotul Şase se întâmplă tot felul de chestii ciudăţele.

L-a lăsat pe Andy să scoată lent un oftat de uşurare. S-a uitat la Vicky şi ea se uita spre el, ochii ei erau mari şi speriaţi. *Preia emoţiile tale,* s-a gândit el. *Ca un radio. Ia-o uşor! Adu-ţi aminte că şi ea e sub influenţa drogului sau ce o mai fi şi căcatul ăsta dubios!*

A zâmbit spre ea şi, după o clipă, Vicky i-a zâmbit nesigură la rândul ei. L-a întrebat ce s-a întâmplat. I-a zis că nu ştia, probabil nimic.

(dar nu vorbim – gura ei nu se mişcă)

(nu?)

(Vicky? tu eşti?)

(e telepatie asta, Andy? asta e?)

Nu ştia. Era ceva. A închis ochii.

Ăia chiar sunt asistenţi universitari? l-a întrebat ea, bulversată. Nu par. E medicamentul Andy? Nu ştiu, a zis el, cu ochii încă închişi. A deschis iar ochii şi s-a uitat la ea, dar Vicky dădea din cap. Nu-şi amintea. Andy era surprins şi consternat că nu-şi amintea nici el. Părea să se fi întâmplat cu ani în urmă. *I s-a pus un cârcel, nu, tipului ăluia? Un spasm muscular, atât. Şi-a…*

Scos ochii.

Dar ce mai conta, de fapt?

Mâna ridicată din îngrămădeala de halate albe ca mâna unui bărbat care se îneacă.

Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Adică prin secolul al XII-lea.

Mâna însângerată… lovind planşa… care s-a rulat zgomotos în suportul ei.

Mai bine să se care. Vicky părea din nou tulburată.

Dintr-odată a început să se audă muzică din difuzoarele din tavan şi era bine… mult mai bine decât să se gândească la cârcei şi la globi oculari însângeraţi. Muzica era în surdină şi totuşi maiestuoasă. Mult mai târziu, Andy s-a decis (consultându-se cu Vicky) că fusese Rahmaninov. Şi, de atunci încolo, de fiecare dată când a auzit Rahmaninov, l-a adus cu gândul la plutire, la amintirile ca dintr-un vis din Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, unde timpul era nesfârşit.

Câte din toate astea fuseseră reale şi câte fuseseră halucinaţii? Doisprezece ani s-a gândit Andy McGee la asta, când şi când, şi tot nu avea un răspuns. La un moment dat a părut că obiectele din cameră încep să zboare de parcă bătea un vânt invizibil – pahare din carton, prosoape, garoul unui tensiometru, o grindină fatală de pixuri şi creioane. Într-un alt moment, mai târziu (sau fusese mai devreme? nu exista niciun fel de secvenţă liniară),

unul dintre subiecţi a intrat în convulsii, urmate de un stop cardiac – sau aşa a părut. Se depuseseră eforturi frenetice pentru a-l resuscita folosind respiraţia gură la gură, urmate de o injecţie în stern şi, în final, o maşinărie care scotea un scâncet ascuţit şi avea două cupe negre ataşate de cabluri groase. Andy parcă îşi amintea cum unul dintre asistenţi urla: „Defibrilează-l „Of, dă-mi-le mie, dobitocule!”

Într-un alt moment adormise, trezindu-se din când în când dintr-o zonă crepusculară a conştiinţei. A vorbit cu Vicky şi şi-au spus lucruri despre ei. Andy i-a povestit despre accidentul de maşină care-i răpise mama şi cum îşi petrecuse următorul an cu mătuşa lui, într-o semicriză de nervi cauzată de pierderea mamei. Vicky i-a mărturisit că, pe la şapte ani, o bonă o agresase sexual şi acum se temea foarte tare de sex, dar şi mai tare se temea că s-ar putea să fie frigidă şi că acesta era principalul motiv de despărţire de prietenul ei. El o tot… presa.

Şi-au spus lucruri pe care un bărbat şi o femeie nu şi le spun dacă nu se cunosc deja de ani buni… lucruri pe care un bărbat şi o femeie de cele mai multe ori nu şi le spun deloc, nici măcar în patul conjugal, în întuneric, după decenii de căsnicie.

Dar chiar au *vorbit?*

Asta Andy n-a aflat niciodată.

Timpul se oprise, dar cumva trecuse.

13

S-a trezit din somn încetul cu încetul. Nu se mai auzea Rahmaninov… dacă se auzise vreodată. Vicky dormea liniştită pe patul de lângă el, cu mâinile pe piept, gestul simplu al unui copil care a adormit în timp ce se ruga. Uitându-se la ea, Andy şi-a dat seama că, la un moment dat, se îndrăgostise de ea. Era un sentiment profund şi complet, dincolo (şi mai presus) de orice îndoială.

După o vreme a privit în jur. Mai multe paturi erau goale. Mai erau cam cinci subiecţi rămaşi în

sală. Unii dormeau. Unul şedea pe pat şi un asistent – un asistent universitar perfect normal, de aproximativ 25 de ani – îl chestiona şi nota ceva pe un clipboard. Subiectul aparent zisese ceva amuzant, pentru că amândoi au râs – în şoaptă, aşa cum faci când dorm alţi oameni în jurul tău.

Andy s-a ridicat în capul oaselor şi s-a analizat puţin. Se simţea bine. A încercat să zâmbească şi totul era cum trebuie. Muşchii păreau la locul lor. Se simţea nerăbdător şi vioi, toate simţurile îi erau ascuţite şi cumva inocente. Îşi amintea acest sentiment de când era copil, când se trezea sâmbătă dimineaţa ştiind că bicicleta lui era proptită în cric în garaj şi simţea că tot weekendul se întindea în faţa lui ca un carnaval de vise în care fiecare cursă era gratis.

Un asistent a venit la el şi l-a întrebat:

— Cum te simţi, Andy?

Andy s-a uitat la el. Era acelaşi tip care îl injectase – când? cu un an în urmă?

Şi-a atins obrazul şi a dat de barba nerasă, aspră.

— Mă simt ca Rip van Winkle[7], a zis el.

Asistentul a zâmbit.

— Au trecut doar 48 de ore, nu 20 de ani. Cum te simţi, serios?

— Bine.

— Normal?

— Orice ar însemna asta, da. Normal. Unde e Ralph?

— Ralph?

Asistentul a ridicat sprâncenele.

— Da, Ralph Baxter. În jur de 35 de ani. Un tip masiv. Păr şaten.

Asistentul a zâmbit.

— L-ai visat, a zis el.

Andy s-a uitat nesigur spre asistent.

— Ce-am făcut?

— L-ai visat. A fost o halucinaţie. Singurul Ralph pe care-l ştiu şi care e implicat în testele cu Lotul Şase în vreun fel e un reprezentant Dartan

Pharmaceutical, îl cheamă Ralph Steinham. Şi are 55 sau pe-acolo.

Andy s-a uitat la asistent multă vreme fără să zică nimic. Ralph fusese o iluzie? Poate că da. Avea toate elementele paranoice ale unui vis cauzat de droguri; Andy şi-a adus aminte cum credea despre Ralph că e vreun soi de agent secret care făcuse tot soiul de oameni să dispară. A zâmbit puţin. Asistentul i-a zâmbit, la rândul său… Puţin cam prea repede, s-a gândit Andy. Sau şi ăsta era tot un semn de paranoia? Cu siguranţă că da! Tipul care şedea şi vorbea când se trezise Andy era condus afară chiar în clipa aia, în timp ce bea suc de portocale dintr-un pahar de carton. Cu grijă, Andy a zis:

— N-a fost nimeni rănit, nu?

— Rănit?

— Păi… n-a avut nimeni convulsii, nu? Sau…

Asistentul s-a aplecat, vădit îngrijorat.

— Auzi, Andy, sper că n-o să-ncepi să-mprăştii zvonuri prin campus legat de asta. I-ar încurca rău programul doctorului Wanless. Urmează loturile şapte şi opt semestrul următor şi…

— S-a întâmplat ceva?

— A fost un băiat care a avut o reacţie musculară minoră, dar destul de dureroasă, a zis asistentul. A trecut în mai puţin de cincisprezece minute fără nicio consecinţă cu adevărat gravă. Dar deja pe aici totul începe să semene cu începutul unei vânători de vrăjitoare de acum. Se cere să nu mai facem recrutări, să interzicem ROTC, să interzicem recrutorii de locuri de muncă de la Dow Chemical pentru că produc napalm… se exagerează mult şi eu cred că proiectul nostru de cercetare e destul de important.

— Cine era tipul?

— Doar ştii că nu-ţi pot divulga numele lui! Tot ce vreau să-ţi spun e că te rog să-ţi aminteşti că erai sub influenţa unui drog halucinogen uşor. Nu te apuca să amesteci fanteziile induse de droguri cu

realitatea şi să împrăştii zvonuri izvorâte din halucinogene.

— Aş avea voie să fac aşa ceva? a întrebat Andy.

Asistentul părea nedumerit.

— Nu văd cum te-am putea opri. Orice program experimental pentru studenţi e mai mult sau mai puţin la mila voluntarilor. Pentru câteva amărâte de sute de dolari nu ne aşteptăm să semnaţi un jurământ de loialitate, nu?

Andy s-a simţit uşurat. Dacă tipul ăsta minţea, făcea o treabă excelentă. Totul nu fusese decât o serie de halucinaţii. Şi în patul de lângă al lui, Vicky începea să se agite.

— Acum ce-ai zice dac-aş fi doar eu cel care pune întrebările, cum se şi cuvinte de altfel? l-a întrebat asistentul, zâmbind.

Apoi chiar i-a pus mai multe întrebări. Până a terminat Andy de răspuns, Vicky era complet trează, părea odihnită, calmă şi luminoasă şi îi zâmbea. Întrebările erau detaliate. Multe dintre ele erau unele pe care le-ar fi pus şi Andy însuşi. Şi atunci de ce avea sentimentul că toate asta erau doar de ochii lumii?

14

În seara aceea, aşezaţi pe o canapea într-una din sălile de socializare ale universităţii, Andy şi Vicky şi-au comparat experienţele halucinante.

Ea nu-şi amintea lucrul care pe el îl tulbura cel mai tare: mâna însângerată care flutura cu disperare deasupra aglomerării de halate albe, lovind planşa şi apoi dispărând. Andy nu îşi amintea lucrul pe care ea şi-l amintea cel mai clar: un bărbat cu păr lung şi blond plasase o masă pliantă lângă patul ei, chiar la nivelul ochilor ei. Pusese un şir mare de piese de domino pe masă şi zisese: „Doboară-le, Vicky! Doboară-le pe toate!” Şi ea ridicase mâinile să le răstoarne, vrând să se conformeze, şi bărbatul îi împinsese blând, dar ferm, mâinile înapoi pe piept. „N-ai nevoie de mâini, Vicky”, spusese el. „Doar

doboară-le? Aşa că s-a uitat la piesele de domino şi ele au căzut una câte una. Vreo douăsprezece în total.

— M-a obosit foarte tare, i-a spus lui Andy, zâmbind aşa cum zâmbea ea, pieziş. Şi, cumva, mi-a intrat în cap ideea asta, că discutam despre Vietnam, ştii tu. Aşa că am zis ceva de genul: „Da, asta dovedeşte tot, dacă dispare Vietnamul de Sud, dispar toţi? Şi el a zâmbit şi m-a bătut pe mână şi a zis: „De ce nu dormi un pic, Vicky? Trebuie să fii obosită? Aşa că am dormit.

A clătinat din cap.

— Dar acum nu pare deloc real. Cred că probabil mi-am imaginat totul sau am halucinat în privinţa unui test absolut normal. Nu-ţi aminteşti să-l fi văzut, nu? Un tip înalt cu păr blond până la umeri şi o cicatrice mică pe bărbie?

Andy a clătinat din cap.

— Dar tot nu înţeleg cum am putut să împărţim *aceleaşi* fantezii, a zis Andy, decât dacă au dezvoltat un drog care e şi telepatic, şi halucinogen. Ştiu că se vorbea despre asta în ultimii câţiva ani… problema care se pune este dacă halucinogenele pot să-ţi intensifice percepţia…

A dat din umeri, apoi a rânjit.

— Carlos Castenada, unde eşti când avem nevoie de tine?

— Nu e mai probabil să fi discutat aceeaşi fantezie şi apoi să uităm că am făcut asta? a întrebat Vicky.

A fost de acord că era o probabilitate mare, dar tot se simţea neliniştit legat de toată experienţa asta. Fusese, aşa cum se spune, nasoală.

Luându-şi inima în dinţi, a zis:

— Singurul lucru de care sunt sigur e că pare că mă îndrăgostesc de tine, Vicky.

Ea a zâmbit emoţionată şi l-a sărutat în colţul gurii.

— E foarte drăguţ, Andy, dar…

— Dar ţi-e puţin frică de mine. De bărbaţi în general, poate.

— Poate că da, a spus ea.

— Tot ce cer e o şansă.

— Vei primi o şansă, a zis ea. Îmi placi, Andy. Mult. Dar te rog să nu uiţi că mi se face frică. Uneori, pur şi simplu… mi se face frică.

A încercat să dea uşor din umeri, dar gestul s-a transformat într-un fior.

— N-o să uit, a zis el, şi a luat-o în braţe şi a sărutat-o.

A existat o ezitare de moment şi apoi l-a sărutat şi ea, ţinându-i mâinile strâns în ale ei.

15

— *Tati!* a ţipat Charlie.

Cuvântul se învârtea neputincios în faţa ochilor lui Andy. Lămpile cu sodiu care luminau Northway erau dedesubtul lui, pământul era deasupra lui şi îl scutura puternic. Apoi s-a trezit în fund, alunecând pe jumătatea de jos a terasamentului ca un copil pe un tobogan. Charlie era dedesubtul lui, rostogolindu-se neajutorată.

O, nu, o să iasă direct în trafic…

— Charlie! a urlat el răguşit, îl dureau gâtul şi capul. Ai grijă!

Dintr-odată era jos, ghemuită pe banda de urgenţă, scăldată în lumina necruţătoare a unei maşini în trecere, suspinând. După o clipă, a ajuns şi el lângă ea cu un *buf!* puternic pe care l-a simţit din coloana vertebrală până la cap. Lucrurile i se dublau în faţa ochilor, se triplau, şi apoi îşi reveneau treptat.

Charlie stătea pe vine, cu capul sprijinit pe braţe.

— Charlie, a spus el, atingându-i braţul. E OK, iubito.

— Mai bine nimeream în faţa maşinilor! a urlat ea, şi vocea îi era stridentă şi răutăcioasă, cu o ură de sine care-l întrista pe Andy. O merit, că i-am dat foc ăluia!

— Şşş! a zis el. Charlie, nu te mai gândi la asta.

A luat-o în braţe. Maşinile au trecut în viteză pe lângă ei. Oricare dintre ele putea fi maşina poliţiei şi asta le-ar pune capăt. În momentul ăsta, ar fi aproape o uşurare.

Suspinele ei s-au oprit încetul cu încetul. Parţial erau din cauza oboselii, a realizat el. Acelaşi lucru care îi agrava durerea de cap dincolo de urlete şi care îi aducea un flux de amintiri neplăcute. Dacă ar putea numai să ajungă undeva şi să se întindă…

— Poţi să mergi, Charlie?

S-a ridicat încet în picioare, ştergându-şi ultimele lacrimi. Faţa ei arăta ca o lună mică şi palidă în întuneric. Uitându-se la ea, a simţit înţepătura ascuţită a vinovăţiei. Ar trebui să fie bine învelită într-un pat undeva, într-o casă cu o ipotecă în scădere, cu un ursuleţ strivit sub un braţ, pregătită să meargă la şcoală în dimineaţa următoare şi să se lupte pentru Dumnezeu, ţară şi clasa a II-a. Dar, în loc de asta, stătea pe banda de urgenţă a unei autostrăzi în partea de nord a New Yorkului, la 1:15 noaptea, pe fugă, măcinată de vinovăţie pentru că moştenise ceva de la mama şi tatăl ei – ceva ce ea nu putuse să influenţeze în niciun fel, la fel ca albastrul intens al ochilor ei. Cum îi explici unei fetiţe de şapte ani că tati şi mami au avut nevoie cândva de 200 de dolari şi oamenii cu care au vorbit au zis că e în regulă, dar au minţit?

— O să ne facem rost de o maşină, a zis Andy, lăsându-şi braţul pe umerii ei ca să o liniştească pe ea sau poate ca să se sprijine. O să ajungem la un hotel sau un motel şi o să dormim. Apoi ne gândim ce să facem mai departe. E bine aşa?

Charlie a dat din cap gânditoare.

— OK, a zis el şi a ridicat degetul mare. Maşinile treceau nepăsătoare în viteză pe lângă ei şi, la mai puţin de patru kilometri, maşina verde era din nou în mişcare. Andy nu ştia nimic despre asta; mintea lui împrăştiată se întorsese la seara aceea cu Vicky, din sala de socializare a facultăţii. Ea stătea la cămin şi a condus-o acolo, sărutând-o din nou pe scara din faţa uşilor duble, iar ea, timidă, l-a luat de

gât, fata asta care încă era virgină. Erau tineri, Doamne, ce tineri erau!

Maşinile treceau în viteză pe lângă ei, părul lui Charlie se zburlea cu fiecare rafală de vânt şi el şi-a amintit ce s-a mai întâmplat în seara aia, cu doisprezece ani în urmă.

16

Andy a început să traverseze campusul după ce a lăsat-o pe Vicky la cămin, îndreptându-se spre autostradă, de unde făcea autostopul ca să ajungă în oraş. Deşi îl simţea doar uşor pe faţă, vântul de mai bătea puternic printre ulmii care mărgineau artera de circulaţie, de parcă un râu invizibil curgea prin aer chiar deasupra lui, un râu dinspre care auzea doar un murmur slab.

Jason Gearneigh Hall era în drumul lui şi s-a oprit în faţa clădirii întunecate. În jurul ei, copacii cu frunzişul lor proaspăt dansau sinuos în curentul nevăzut al acelui râu de vânt. Fiind transpirat, l-a luat cu frig. A început să tremure, deşi era o seară caldă. O lună mare, lucitoare ca o monedă de argint, fremăta printre norii plutitori – vase cu pânza poleită cu aur care se deplasau în direcţia vântului, pe acel râu aerian şi întunecat. Lumina lunii era reflectată în ferestrele clădirilor, făcându-le să strălucească orbitor, ca nişte ochi inconfortabil de goi.

Ceva s-a întâmplat acolo, s-a gândit el. *Ceva mai mult decât ni s-a spus sau decât ne-au făcut să credem. Ce era?*

Cu ochii minţii, a văzut din nou mâna aceea însângerată scufundându-se – numai că de data aceasta a văzut-o cum loveşte planşa, lăsând o urmă de sânge în formă de virgulă… şi apoi planşa rulându-se pe suport, zdrăngănind de la lovitură.

A mers către clădire. Ce demenţă! Nu te lasă nimeni să intri într-un corp al universităţii după ora 10. Şi…

Şi mi-e frică.

Da. Asta era. Prea multe lucruri tulburătoare pe care şi le amintea doar pe jumătate. Era prea uşor să se convingă că fuseseră doar fantezii; Vicky aproape că reuşise. Un subiect al experimentului care-şi scotea ochii. Cineva care urla că îşi dorea să fi murit, că moartea ar fi fost mai OK decât asta, chiar dacă presupunea să ajungi în iad şi să arzi acolo o veşnicie. Altcineva care a intrat în stop cardiac şi apoi a fost acoperit şi scos repede din sală, cu un profesionalism înfiorător. Pentru că, să fim serioşi, Andy, bătrâne, nu telepatia te sperie. Ce te sperie e gândul că unul dintre lucrurile alea s-ar fi putut întâmpla.

Cu paşi apăsaţi, a mers spre uşile mari duble şi le-a încercat. Erau încuiate. În spatele lor se vedea holul gol. Andy a bătut la uşă şi, când a văzut pe cineva ieşind din umbră, aproape că a fugit. Aproape că a fugit, pentru că faţa care urma să iasă din acele umbre întunecoase putea fi faţa lui Ralph Baxter sau cea a unui bărbat înalt cu părul blond până la umeri şi o cicatrice pe bărbie.

Dar nu era niciuna dintre ele; bărbatul a venit spre uşi, le-a descuiat şi a scos capul, privind morocănos. Era doar un tip obişnuit de la pază, de vreo 62 de ani, cu riduri pe obraji şi pe frunte, cu ochi albaştri şi sticloşi de la prea multă băutură. Purta un ceas mare la curea.

— E închis! a zis el.

— Ştiu, a zis Andy, dar am fost parte dintr-un experiment în Sala 70, care s-a terminat în dimineaţa asta şi…

— Nu contează! Clădirea se închide la 9 în timpul săptămânii! Vino mâine!

— …şi cred că mi-am uitat ceasul acolo, a zis Andy, care nu deţinea, de fapt, niciun ceas. Hei, ce spui? Doar dau o geană rapid.

— Nu pot să fac asta, a zis bărbatul, dar dintr-odată părea ciudat de nesigur.

Fără să se gândească în niciun fel, Andy a zis cu voce scăzută:

— Sigur că puteţi. Doar arunc un ochi şi plec. Nici n-o să vă amintiţi că am fost aici, nu?

Brusc a simţit ceva ciudat în cap, de parcă pur şi simplu s-a întins să-l *împingă* pe acest domn în vârstă de la pază, doar că nu cu mâinile, ci cu mintea. Şi bărbatul a şi făcut doi sau trei paşi nesiguri în spate, dând drumul uşii.

Andy a intrat, puţin îngrijorat. A simţit o durere bruscă şi ascuţită în cap, dar s-a transformat într-o zvâcnire uşoară care a trecut complet o jumătate de oră mai târziu.

— Sunteţi bine? l-a întrebat pe tipul de la pază.

— Hă? Da, sunt OK.

Suspiciunea tipului dispăruse; i-a zâmbit absolut prietenos lui Andy. Du-te şi caută-ţi ceasul, dacă vrei. Nu te grăbi. Probabil nici n-o să-mi amintesc că eşti aici.

Şi a plecat.

Andy s-a uitat la el şi nu-i venea să creadă, apoi şi-a frecat absent fruntea, de parcă voia să aline durerea surdă de acolo. Ce Dumnezeu îi făcuse bietului om? Cu siguranţă era *ceva.*

S-a întors, s-a dus spre scări şi a început să urce. Holul de sus era întunecat şi îngust; un sentiment enervant de claustrofobie s-a strecurat în el şi părea să-i îngreuneze respiraţia, ca o zgardă invizibilă. Acolo sus, clădirea străpunsese acel râu de vânt şi aerul aluneca pe sub jgheaburi, şuierând uşor. Sala 70 avea două uşi duble, jumătăţile de sus fiind două pătrate din sticlă sablată, îngheţată. Andy stătea în faţa lor, ascultând vântul cum sufla prin streşinile şi burlanele vechi, făcând frunzele moarte să foşnească. Inima îi bubuia în piept.

A dat să plece; dintr-odată părea mai uşor să nu ştie, să uite doar. Apoi a întins mâna şi a apucat clanţa, zicându-şi că oricum nu mai avea de ce să-şi facă griji, pentru că nenorocita aia de sală era încuiată şi putea să-şi ia adio.

Doar că nu era încuiată. Clanţa s-a apăsat cu uşurinţă. Uşa s-a deschis.

Camera era goală, luminată doar de razele lunii care pâlpâiau printre ramurile foşnitoare ale ulmilor de afară. Era suficientă lumină cât să vadă că paturile nu mai erau acolo. Tabla fusese ştearsă şi spălată. Planşa fusese rulată ca o jaluzea, cu şnurul atârnând. Andy a păşit spre ea şi, după un moment, a întins mâna tremurând uşor şi a tras de şnur în jos.

Cadranele creierului; mintea umană prezentată şi marcată ca o diagramă dintr-o măcelărie. Doar imaginea asta îl făcea să simtă că halucinează iar, ca o amintire după LSD. Nimic distractiv la asta; îi provoca greaţă şi din gât i-a scăpat un geamăt, delicat ca firul argintiu şi subţire al unei pânze de păianjen.

Pata de sânge era acolo, virgulă neagră în lumina nesigură a lunii. O legendă printată pe care scria fără îndoială CORPUS CALLOSUM înainte de experimentul din acest weekend şi pe care acum scria COR OSUM, întrerupt de pata de sânge în formă de virgulă.

O chestie atât de mică.

O chestie atât de mare.

A stat în întuneric, privind-o, şi l-a cuprins un tremur puternic. Cât de mult adevăr se ascundea aici? O mică parte? Cea mai mare parte? Tot? Niciuna din variantele de mai sus?

A auzit un sunet din spate. Sau doar i s-a părut: scârţâitul aproape imperceptibil al unui pantof.

A tresărit şi a lovit planşa cu mâna cu acelaşi sunet oribil. S-a rulat înapoi singură, făcând un zgomot îngrozitor în bezna din cameră.

S-a auzit o bătaie bruscă în geamul scăldat de lumina lunii; o creangă sau poate degete moarte mânjite de sânge şi ţesut: *lasă-mă să intru mi-am lăsat ochii acolo oh lasă-mă să intru…*

Se învârtea într-un vis în reluare, un vis *slomo,* din ce în ce mai convins că era băiatul acela, un spirit într-o robă albă, cu găvane însângerate acolo unde-i fuseseră ochii. Îşi simţea inima în gât.

Nu era nimeni acolo.

Nu era *nimic* acolo.

Dar şi-a pierdut cumpătul când creanga şi-a început din nou bătaia implacabilă, a fugit, fără să se mai obosească să închidă uşa în urma lui. A luat-o la fugă pe coridorul îngust şi, dintr-odată, îl urmăreau sunete de paşi, ecouri ale propriilor picioare care alergau. A coborât scările două câte două şi a ajuns din nou în holul de la intrare, respirând greu, cu sângele zvâcnindu-i în tâmple. Simţea o usturime în gât de parcă ar fi înghiţit paie ascuţite.

Nu l-a mai văzut pe tipul de la pază nicăieri. A plecat, închizând una din uşile mari de sticlă în urma lui şi luând-o la goană pe cărarea ce ducea la campus ca fugarul care avea să devină cândva.

17

Cinci zile mai târziu şi împotriva voinţei ei, Andy a târât-o pe Vicky Tomlinson la Jason Gearneigh Hall. Ea deja luase hotărârea să nu se mai gândească vreodată la experiment. Îşi ridicase cecul de două sute de dolari de la Departamentul de Psihologie, îl încasase şi voia să uite cum îl obţinuse.

El a convins-o să vină, folosindu-şi elocvenţa de care nu fusese conştient că o posedă. S-au dus în pauza de la 2:30; în aerul moleşitor de mai se auzeau clopotele capelei Harrison.

— Nu ni se poate întâmpla nimic în toiul zilei, încercase el s-o convingă, fără să specifice, chiar şi sieşi, de ce exact ar putea să se teamă. Nu cu atâţia oameni peste tot în jurul nostru.

— Pur şi simplu nu vreau să merg, Andy, zisese ea, dar se dusese.

Erau doi sau trei puşti care ieşeau din sala de lectură cu cărţi sub braţ. Lumina soarelui picta ferestrele într-o nuanţă şi mai prozaică decât lumina lunii, ca un diamant prăfuit pe care şi-o amintea Andy. Când au intrat Andy şi Vicky, au mai intrat câţiva studenţi pentru seminarul de biologie de la ora 3. Unul dintre ei a început să vorbească înflăcărat cu alţi doi despre un marş împotriva

programului de ofiţeri în rezervă, care urma să se desfăşoare în weekendul acela. Nimeni nu i-a observat pe Andy şi pe Vicky.

— OK, a zis Andy, cu vocea gravă şi emoţionată. Să vedem ce părere ai.

A tras planşa de şnurul care atârna. Se uitau la un bărbat fără piele şi cu organele etichetate. Muşchii lui arătau ca nişte gheme de aţă încâlcite. Un tip glumeţ îl botezase Oscar the Grouch, „Morocănosul Oscar", ca pe personajul din *Păpuşile Muppets*.

— Doamne! a zis Andy.

Ea l-a prins de braţ cu palma asudată de emoţie.

— Andy, a zis ea. Te rog, hai să mergem! Înainte să ne recunoască cineva.

Da, era pregătit să plece. Faptul că planşa fusese schimbată cumva îl speria mai tare decât orice altceva. A smucit cu putere şnurul şi apoi i-a dat drumul. A făcut acelaşi zgomot puternic când s-a rulat la loc.

Altă planşă. Acelaşi sunet. Doisprezece ani mai târziu, încă putea să audă sunetul pe care-l făcea – asta, când îl lăsa durerea de cap să-l audă. Nu a mai păşit niciodată în Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, dar sunetul îi era familiar.

Îl auzea frecvent în vise… şi vedea mâna aia însângerată care implora, care se îneca.

18

Maşina verde trecea bâzâind pe drumul de acces al aeroportului, spre rampa de intrare spre Northway. Norville Bates stătea cu mâinile strânse ferm pe volan. De la radio se auzea muzică clasică în surdină. Avea părul scurt şi dat pe spate acum, dar cicatricea mică, semicirculară de pe bărbia lui nu se schimbase – locul în care se tăiase într-un ciob de la o sticlă de coca-cola când era copil. Vicky, dacă ar mai fi fost în viaţă, l-ar fi recunoscut.

— Avem o unitate pe drum, a zis bărbatul în costum de firmă, pe care-l chema John Mayo. Tipul

e agent multiplu. Lucrează şi pentru noi, şi pentru DIA.[8]

— O curvă ordinară, a zis al treilea bărbat, şi au izbucnit toţi trei într-un râs nervos.

Ştiau că erau aproape; mai că puteau să miroasă sângele. Numele celui de-al treilea bărbat era Orville Jamieson, dar prefera să fie numit OJ sau, şi mai bine, Juice[9]. Îşi semna toate rapoartele de birou cu OJ. Semnase una cu Juice şi idiotul ăla de Căpitan îl mustrase. Nu doar verbal; avea o mustrare scrisă la dosar.

— Crezi că sunt pe autostrada de Nord? a întrebat OJ.

Norville Bates a dat din umeri:

— Ori pe Northway, ori merg spre Albany, a zis el. L-am pus pe ţărănoiul local să verifice hotelurile din oraş, că până la urmă e oraşul lui, nu?

— Corect, a zis John Mayo.

El şi Norville se înţelegeau bine. Se ştiau de multă vreme. De la Sala 70 din Jason Gearneigh Hall, şi *asta,* prietene, dacă te întreabă vreodată cineva, fusese ceva *care-ţi face părul măciucă.* John nu mai voia să treacă prin aşa ceva niciodată. El fusese tipul care a folosit defibrilatorul pe puştiul care a intrat în stop cardiac. Fusese medic de campanie în Războiul din Vietnam şi ştia ce să facă cu defibrilatorul – în teorie, cel puţin. În practică, nu mersese atât de bine şi băiatul nu supravieţuise. Doisprezece puşti din experimentul Lotul Şase în ziua aia. Doi dintre ei muriseră – cel care intrase în stop cardiac şi o fată care a murit după şase zile, în camera de cămin, aparent din cauza unei embolii cerebrale spontane. Alţi doi o luaseră razna complet – unul din ei fiind băiatul care s-a orbit singur, şi celălalt, o fată care a paralizat mai târziu de la gât în jos. Wanless spusese că era psihologic, dar cine dracu' ştia? Fusese o zi de lucru foarte plăcută, ce să mai zici.

— Ţăranul local îşi ia şi nevasta cu el, a continuat Norville. Îşi caută nepoata. Fii-su a fugit cu fetiţa.

Un divorţ urâţel, toate alea. Nu vrea să anunţe poliţia dacă nu trebuie, dar îi e teamă să nu înnebunească fii-su. Dacă-şi joacă bine cărţile, nu există niciun recepţioner de noapte în tot oraşul care să nu-i spună dacă aceia doi se cazează pe undeva.

— Dacă-şi joacă bine cărţile, a comentat OJ. Cu ăştia care joacă la mai multe capete nu ştii niciodată.

— Mergem la cea mai apropiată intrare pe autostradă, nu? a zis John.

— Ba da, a zis Norville. Mai sunt trei, patru minute.

— Oare au avut suficient timp să ajungă acolo jos?

— Dacă s-au chinuit suficient, da. Poate reuşim să-i săltăm când încearcă să facă autostopul la intrarea pe autostradă. Sau poate au luat-o pe vreo scurtătură şi sunt pe banda de urgenţă. Oricum, tot trebuie să dăm ture până ce îi găsim.

— Unde te duci, prietene? Hai, urcă! a zis Juice râzând.

Avea un .375 Magnum într-un toc ascuns sub braţul stâng. Îi zicea Turbina.

— Dacă deja şi-au găsit o maşină, suntem pa, Norv, a zis John.

Norville a dat din umeri.

— E chestie de statistică. E trecut de 1 noaptea, cu restricţiile astea, traficul e mai degajat ca niciodată. Ce-o să creadă Dl. Afacerist dacă vede un tip masiv şi o fetiţă încercând să facă autostopul?

— O să creadă că nu e de bine, a zis John.

— Exact!

Juice a râs din nou.

În faţa lor, semaforul intermitent care marca rampa de intrare pe Northway strălucea în întuneric. Ca să fie sigur, OJ a pus mâna pe tocul de culoarea castanei al Turbinei.

19

Duba a trecut pe lângă ei, lăsând o rafală de curent rece… şi apoi stopurile s-au aprins şi a făcut dreapta pe banda de urgenţă, cam la 50 de metri în faţa lor.

— Mulţumesc, Doamne! a zis Andy încet. Lasă-mă pe mine să vorbesc, Charlie.

— OK, tati.

Părea apatică şi avea cearcăne negre. Duba a început să dea cu spatele când s-au apropiat de ea. Andy îşi simţea capul ca un balon de plumb care se umfla încet.

Pe laterala dubei era pictată o imagine din *O mie şi una de nopţi* – califi, fecioare care se ascundeau sub măşti străvezii, un covor care plutea mistic în aer. Covorul cu siguranţă fusese menit să fie roşu, dar, în lumina lămpilor cu sodiu de pe autostradă, avea stacojiul-închis al sângelui uscat.

Andy a deschis portiera din dreapta, a ajutat-o pe Charlie să urce şi apoi a intrat şi el.

— Mulţumim, domnule! a zis el. Ne-aţi salvat vieţile.

— Cu drag, a zis şoferul. Salut, micuţă necunoscută!

— Salut! a zis Charlie cu o voce scăzută.

Şoferul s-a uitat în oglinda retrovizoare, a pornit pe banda de urgenţă, mărind încet viteza, şi apoi a trecut pe prima bandă. Uitându-se dincolo de capul uşor plecat al lui Charlie, Andy s-a simţit puţin vinovat: şoferul era exact genul de tip pe lângă care Andy trecea mereu, fără să oprească, atunci când îl vedea stând pe marginea drumului cu degetul ridicat. Solid, dar mlădios, avea o barbă deasă şi neagră care cobora până la piept şi o pălărie mare de fetru care arăta de parcă era din recuzita unui film despre ţărani rivali din Kentucky. O ţigară care părea rulată îi fumega în colţul gurii. Doar o ţigară, după miros; nu avea mirosul dulce al canabisului.

— Unde mergi, prietene? a întrebat şoferul.

— Două oraşe mai sus, a zis Andy.

— Hastings Glen?

— Da.

Şoferul a dat din cap.

— Te ascunzi de cineva, presupun.

Charlie s-a încordat şi Andy a pus o mână pe spatele ei, să o liniştească, şi a masat-o uşor până s-a relaxat din nou. Nu a detectat nimic răuvoitor în vocea şoferului.

— Era un portărel la aeroport, a zis el.

Şoferul a rânjit la adăpostul bărbii fioroase, şi-a scos ţigara din gură şi a oferit-o delicat vântului care vuia dincolo de geamul crăpat. Aerul puternic a înghiţit-o.

— Ceva care are de-a face cu micuţa necunoscută de-aici, presupun, a zis el.

— Nu eşti departe, a zis Andy.

Şoferul a tăcut. Andy s-a aşezat mai bine şi a încercat să se împace cu durerea de cap. Părea să se fi stabilizat la un ultim junghi. Oare mai fusese vreodată atât de rău? Imposibil de zis.

De fiecare dată când exagera, părea că e cel mai rău de până atunci. Nu avea să mai folosească impulsul timp de o lună. Ştia că, două oraşe mai sus, nu era în niciun fel suficient de departe, dar nu putea mai mult în seara asta. Era extenuat. Trebuia să se descurce cu Hastings Glen.

— Pe cine alegi, frate?

— Hă?

— Campionatul. San Diego Padres în Campionatul Mondial – cum ţi se pare?

— Excelent! a încuviinţat Andy.

Vocea lui venea de departe, ca un clopot care se aude sub apă.

— Eşti bine, omule? Eşti cam palid.

— Mă doare capul, a zis Andy. Migrenă.

— Prea multă presiune, a zis şoferul. Te înţeleg. Stai la hotel? Ai nevoie de ceva bani? Pot să-ţi dau cinci dolari. Aş vrea să fi avut mai mult, dar mă duc spre California şi trebuie să fiu atent. Ca Joads, în *Fructele mâniei.*

Andy a zâmbit recunoscător.

— Cred că suntem OK.

— Bine, a încuviinţat el şi s-a uitat la Charlie, care aţipise. Drăguţă fetiţă, omule! Ai grijă de ea?

— Fac tot ce-mi stă în putinţă, a zis Andy.

— Totul va fi bine, a spus şoferul. Cum zice melodia aia.

20

Hastings Glen era puţin mai mare decât o pată în deşert; la ora asta toate semafoarele din oraş erau intermitente. Şoferul cu barbă şi pălărie de ţăran i-a dus pe rampa de ieşire de pe autostradă, prin oraşul adormit şi pe Route 40 până la Slumberland Motel, o construcţie din lemn de sequoia, cu o firmă luminoasă pe care pâlpâiau roz literele VA-A-CY[10] în întuneric. Adâncindu-se în somn, Charlie se înclinase tot mai tare spre stânga, până când capul ei a ajuns să se odihnească pe pulpa şoferului în blugi albaştri. Andy s-a oferit să o mute, dar şoferul a clătinat din cap.

— E OK, omule, las-o să doarmă!

— Te deranjează dacă ne laşi puţin mai în faţă? a întrebat Andy.

Îi era greu să gândească, dar măsura asta de precauţie a venit aproape intuitiv.

— Nu vrei să observe recepţionerul că nu aveţi maşină? a întrebat şoferul zâmbind. Sigur, omule. Dar, într-un loc de genul ăsta, nu le-ar păsa nici cât negru sub unghie, nici dacă aţi fi venit cu monociclul.

Cauciucurile maşinii au scrâşnit pe pietriş.

— Sigur n-ai nevoie de cinci dolari?

— Poate am, a zis Andy reticent. Îmi scrii adresa ta? O să ţi-i trimit înapoi prin poştă.

Rânjetul şoferului a reapărut.

— Adresa mea e „în tranzit”, a zis el, scoţându-şi portofelul. Dar poate-mi mai vezi faţa fericită şi zâmbitoare iar, nu? Cine ştie. Ia-l pe Abe, omule!

I-a dat cei cinci dolari, şi pe Andy l-au podidit lacrimile – nu multe, doar cât să-i umezească ochii.

— Nu, omule! a zis blând şoferul şi l-a atins uşor pe ceafă pe Andy. Viaţa e prea scurtă şi e multă durere şi toţi am fost puşi pe pământul ăsta se ne ajutăm unii pe alţii. Filosofia de bandă desenată a lui Jim Paulson, pe scurt. Ai grijă de micuţa necunoscută!

— Sigur, a zis Andy, ştergându-şi ochii.

A pus bancnota de cinci dolari în buzunarul hainei de catifea.

— Charlie? Iubito? Trezeşte-te! Mai avem încă puţin.

21

Trei minute mai târziu, Charlie se sprijinea somnoroasă de el în timp ce se uita la Jim Paulson cum urcă spre un restaurant închis, întoarce şi apoi trece iar pe lângă ei spre autostradă.

Andy a ridicat mâna să-l salute. Paulson a ridicat-o şi el. O dubă Ford veche, cu *O mie şi una de nopţi* pictate pe portieră, duhuri şi mari viziri şi un covor mistic plutitor. Sper să fii bine în California, prietene, s-a gândit Andy şi s-au dus amândoi spre Slumberland Motel.

— Aşteaptă-mă afară, ai grijă să nu te vadă nimeni, a zis Andy. OK?

— OK, tati, a răspuns ea somnoroasă.

A lăsat-o lângă un arbust peren, a mers la recepţie şi a sunat clopoţelul de pe tejghea. După vreo două minute, a apărut un bărbat de vârstă mijlocie cu un halat pe el, ştergându-şi ochelarii. A deschis uşa şi l-a lăsat pe Andy fără să-i adreseze niciun cuvânt.

— Mă întreb dacă puteţi să-mi daţi o cameră în aripa dreaptă, a zis Andy. Am parcat acolo.

— În perioada asta a anului, puteţi să aveţi *toată* aripa dreaptă, dacă vreţi, a zis recepţionerul şi a zâmbit, arătându-şi dinţii galbeni.

I-a întins lui Andy formularul şi un pix care făcea reclamă unei firme de birotică. Pe afară a trecut o maşină, faruri silenţioase care s-au mărit şi apoi s-au micşorat.

Andy a semnat formularul cu numele Bruce Rozelle. Bruce conducea o Vega din 1978, cu număr de New York, LMS 240. S-a uitat la spaţiul marcat cu ORGANIZAŢIE/COMPANIE şi apoi, într-un moment de inspiraţie (atât cât îi permitea durerea de cap) a scris United Vending Company of America. Şi a bifat căsuţa cu CASH la metodă de plată.

A mai trecut o maşină.

Recepţionerul şi-a trecut iniţialele pe formular şi l-a pus deoparte.

— Şaptesprezece dolari şi cincizeci de cenţi.

— Te superi dacă-ţi dau mărunt? a întrebat Andy. N-am avut timp să-i schimb şi car după mine zece kilograme de monede. Mă enervează treburile astea.

— Tot la fel se cheltuiesc. Nu mă deranjează.

— Mersi!

Andy a băgat mâna în buzunarul de la haină, a dat deoparte bancnota de cinci dolari cu degetele şi a scos un pumn de monede de douăzeci şi cinci, zece şi cinci cenţi. A numărat paisprezece dolari, a mai scos nişte monede şi a completat. Recepţionerul separase monedele în grămăjoare ordonate şi acum le punea în compartimentele corecte din sertarul cu bani.

— Ştii? a zis el, închizând sertarul şi uitându-se la Andy plin de speranţă. Îţi scad cinci dolari din preţul camerei dacă îmi repari automatul de ţigări. Nu mai merge de o săptămână.

Andy s-a dus spre automat, care stătea în colţ, s-a prefăcut că se uită la el şi apoi s-a întors.

— Nu e brandul nostru, a zis el.

— Ah, ce rahat! OK. Noapte bună, prietene! Găseşti o pătură extra pe raftul din dulap, dacă ai nevoie.

— Bine.

A ieşit afară. Pietrişul scârţâia sub picioarele lui, un zgomot amplificat grotesc în urechile lui, care suna ca şi cum ai măcina pietre. A mers către arbuştii lângă care o lăsase pe Charlie şi Charlie nu era acolo.

— Charlie?

Nimic. Îşi muta cheia de la cameră, învelită într-o bucată de plastic verde, dintr-o mână în cealaltă. I-au transpirat brusc ambele mâini.

— Charlie?

Tot nimic. A stat puţin să se gândească şi şi-a dat seama că maşina care trecuse pe acolo încetinise cât completase el formularul. Poate fusese o maşină verde.

A început să-i bată inima mai tare, provocându-i dureri ascuţite în tâmple. A încercat să-şi facă un plan de acţiune în cazul în care Charlie dispăruse, dar nu reuşea. Îl durea capul prea tare. Nu…

Din adâncul tufişurilor se auzea un sforăit molcom. Un sunet pe care îl cunoştea foarte bine. S-a repezit în direcţia lui, cu pietrişul sărindu-i de sub tălpi.

Crengile rigide ale arbuştilor îi zgâriau picioarele şi îi agăţau haina de catifea reiată.

Charlie stătea întinsă pe o parte pe marginea gazonului motelului, cu genunchii la piept. Dormea dusă. Andy a stat cu ochii închişi un moment şi apoi a trezit-o pentru ultima dată, spera el, în noaptea aia. În noaptea aia foarte lungă.

I s-au zbătut pleoapele şi apoi s-a uitat la el.

— Taţi? a întrebat ea, cu vocea răguşită, pe jumătate încă în lumea viselor. M-am ascuns, aşa cum mi-ai spus.

— Ştiu, iubito, a zis el. Ştiu că te-ai ascuns. Haide! Mergem la culcare.

22

Douăzeci de minute mai târziu stăteau amândoi în patul dublu din camera 16, Charlie dormind dusă şi respirând ritmic, Andy aproape adormit, doar pulsul dureros din tâmple ţinându-l încă treaz. Şi întrebările.

Trecuse deja un an de când se ascundeau. Era aproape imposibil de crezut, poate pentru că nu *păruse* atât de mult că sunt pe fugă, nu atunci când

fuseseră în Port City, Pennsylvania, coordonând un program pentru slăbit.

Charlie mersese la şcoală în Port City, şi cum poţi fi considerat fugar când ai o slujbă şi fiica ta merge la şcoală în clasa I?

Aproape că fuseseră prinşi în Port City, nu pentru că indivizii aflaţi pe urmele lor fuseseră foarte buni (deşi fuseseră foarte perseverenţi, şi asta îl speria pe Andy foarte tare), ci pentru că Andy făcuse acea eroare de judecată imensă – şi-a permis pentru scurtă vreme să uite că erau fugari.

Nicio şansă să facă asta acum.

Cât de aproape erau urmăritorii? Erau încă în New York? Dacă ar fi putut să se convingă că era adevărat – nu luaseră numărul taximetristului, încă încercau să facă rost de el. Era mai probabil să fie în Albany, târându-se prin aeroport ca viermii pe nişte bucăţi de carne. Hastings Glen? Poate până dimineaţă.

Dar poate că nu. Hastings Glen era la douăzeci şi cinci de kilometri de aeroport. Nu trebuia să lase paranoia să-i pună stăpânire pe logică.

O merit! Merit să ajung în faţa maşinilor pentru că i-am dat foc acelui om!

Vocea lui răspunzând: *Putea fi mai rău. Putea să fie faţa lui.*

Voci într-o cameră bântuită.

Şi-a mai amintit ceva. Trebuia să conducă o Vega. Când se făcea dimineaţă şi recepţionerul nu vedea nicio Vega parcată în faţa camerei 16, va presupune doar că tipul de la United Vending Company a plecat? Sau ar investiga? Nu mai putea să facă nimic în legătură cu asta acum. Era complet epuizat.

Mi s-a părut că e ceva ciudat la el. Părea palid, bolnav. Şi a plătit cu monede. A zis că lucrează pentru o companie de tonomate, dar n-a putut să repare automatul de ţigări din hol.

Voci într-o cameră bântuită.

S-a mutat pe o parte, ascultând respiraţia lentă şi egală a lui Charlie. A crezut că o răpiseră, dar era doar ascunsă în tufişuri. Ascunsă. Charlene Roberta

McGee, Charlie din… dintotdeauna. *Dacă te luau, Charlie, nu ştiu ce mă făceam.*

23

O ultimă voce. Vocea colegului său de cameră, Quincey, de acum şase ani.

Charlie avea un an atunci şi sigur că ştiau că nu era un copil obişnuit. Ştiuseră asta de când avea o săptămână şi Vicky a adus-o cu ei în pat pentru că atunci când au lăsat-o în pătuţul ei, perna a început să… fumege.

În noaptea aia au pus pătuţul deoparte pentru totdeauna, neputând să vorbească de frică, o frică prea mare şi prea stranie pentru a putea fi articulată.

Perna devenise atât de fierbinte, încât îi făcuse băşici pe obraz şi acum ţipa de durere aproape toată noaptea, în ciuda loţiunii împotriva arsurilor solare pe care o găsise Andy în sertarul cu medicamente. Ce haos fusese în primii ani, lipsa somnului, frica permanentă… Coşul de gunoi în flăcări când nu primea biberonul la timp; o dată au luat foc draperiile şi, dacă nu ar fi fost Vicky în cameră…

Căzătura ei pe scări fusese cea care l-a convins să-l sune în sfârşit pe Quincey. Mergea de-a buşilea atunci şi devenise destul de bună la urcatul scărilor în patru labe şi apoi la coborâtul cu spatele în acelaşi fel.

Andy stătea cu ea în ziua aia; Vicky era în oraş, la Senter, cu una din prietenele ei, la cumpărături. Nu-i venea să se ducă şi Andy aproape că trebuise să o dea afară din casă.

Era prea terminată în ultima vreme, prea obosită. Ochii ei căpătaseră o expresie goală, care îl făcea să se gândească la poveştile soldaţilor cu stresul posttraumatic.

Citea în sufragerie, lângă baza scărilor. Charlie urca şi cobora. Pe scări era un ursuleţ.

Ar fi trebuit să-l mute, sigur, dar, de fiecare dată când urca, Charlie îl ocolea şi devenise comod – aşa

cum devenise comod şi cu ceea ce părea să fie viaţa lor obişnuită în Port City.

Când a coborât a treia oară, s-a împiedicat de urs şi s-a rostogolit până la baza scărilor, poc, poc, poc, urlând de nervi şi de frică.

Treptele erau mochetate şi nu s-a învineţit deloc – Dumnezeu ocroteşte beţivii şi copiii mici, asta zisese Quincey şi ăsta a fost primul gând conştient al lui Quincey în ziua aceea –, dar Andy s-a repezit spre ea, a ridicat-o, a luat-o în braţe şi i-a şoptit o grămadă de lucruri fără sens în timp ce a examinat-o rapid din cap până în picioare, uitându-se după răni deschise sau vreun membru atârnând greşit, semne de contuzie. Şi…

Şi a *simţit* cum a trecut pe lângă el – străfulgerarea invizibilă, de o forţă incredibilă, din mintea fiicei lui. Era ca rafala de aer cald pe care o lasă în urmă un metrou în viteză, când e vară şi stai poate puţin prea aproape de marginea peronului.

Un curent uşor şi silenţios de aer cald… şi apoi a luat foc ursuleţul. Teddy o rănise pe Charlie; Charlie îl rănea pe Teddy. Flăcările s-au amplificat şi, pentru o secundă, pe măsură ce fumega, Andy a rămas uitându-se la ochii lui ca nişte nasturi negri prin spatele cortinei de foc şi flăcările se răspândeau către mocheta de pe scări, unde se rostogolise ursul.

Andy a lăsat-o pe fiica lui jos şi a fugit spre stingătorul de pe perete, de lângă TV.

El şi Vicky nu vorbeau despre ce putea să facă fiica lor – au fost momente în care Andy ar fi vrut, dar Vicky nu voia să audă; evita subiectul cu o încăpăţânare isterică, zicând că nu era nimic greşit cu Charlie, *nimic greşit* –, dar stingătoarele apăruseră în mod silenţios, fără nicio discuţie, aproape cu aceeaşi discreţie cu care apar păpădiile când primăvara se transformă în vară.

Nu au vorbit despre ce putea Charlie să facă, dar erau stingătoare de foc peste tot prin casă.

L-a apucat pe ăsta, simţind mirosul de ars venind de la mochetă şi a luat-o la fugă spre scări… şi tot a avut timp să se gândească la povestea aia, cea pe

care o citise când era copil, „Este o viaţă *bună”,* de un tip pe nume Jerome Bixby şi care fusese despre un copilaş care şi-a terorizat psihic părinţii, un coşmar cu o mie de posibile moduri de a muri, şi nu ştiai niciodată… nu ştiai niciodată când urma să o ia razna copilaşul…

Charlie urla, stând în fund la baza scărilor.

Andy a răsucit disperat mânerul stingătorului şi a îndreptat spuma spre focul care se răspândea, acoperindu-l. L-a ridicat pe Teddy, blana lui brăzdată de puncte şi smocuri şi bucăţi de spumă, şi l-a dus înapoi jos.

Urându-se pentru ce a făcut, dar ştiind într-un mod primitiv că trebuia să facă asta, linia trebuia trasă, lecţia trebuia învăţată, a împins ursul în faţa lui Charlie speriată, cu ochii în lacrimi, urlând. *Ah, dobitocul dracului,* s-a gândi el disperat, *de ce nu te duci în bucătărie să iei un cuţit şi să-i faci o tăietură pe fiecare obraz? Să o marchezi aşa.* Şi mintea lui s-a agăţat de asta. Cicatrici. Da. Asta trebuia să facă. Să-i lase cicatrici copilului. Să-i facă o cicatrice pe suflet.

— Îţi place cum arată Teddy? a urlat el.

Ursul era pârlit, înnegrit şi era cald încă în mâna lui, ca un tăciune care se răceşte.

— Îţi place să fie Teddy ars peste tot şi să nu te mai poţi juca cu el, Charlie?

Charlie plângea cu suspine mari, convulsive, iar faţa ei era numai pete – roşii ca atunci când ai febră şi albe ca atunci când eşti pe moarte.

— *Taaaa! Ted! Ted!*

— Da, Teddy, a zis el sumbru. Teddy e ars tot, Charlie. Tu l-ai ars pe Teddy. Şi dacă-l arzi pe Teddy, poate îi arzi şi pe mami sau pe tati. Acum… *să nu mai faci asta niciodată!*

S-a aplecat spre ea, fără să o ridice încă, fără să o atingă.

— Să n-o mai faci niciodată pentru că e *un Lucru Rău!*

— *Taaaa…*

Şi la asta se rezuma toată încercarea sa de a o înduioşa, de a-i stârni groaza. A luat-o în braţe, a strâns-o, a legănat-o până când – mult mai târziu – suspinele ei s-au transformat în zvâcniri neregulate ale pieptului şi nas înfundat. Când s-a uitat la ea, adormise cu obrazul pe umărul lui.

A pus-o pe canapea, s-a dus la telefonul din bucătărie şi l-a sunat pe Quincey.

Quincey nu voia să vorbească. Lucra pentru o companie aeriană importantă în anul respectiv, 1975, şi, în felicitările lui de Crăciun pe care le trimitea anual familiei McGee, îşi descria funcţia ca Vicepreşedinte responsabil de alinări. Când bărbaţii care făceau avioanele aveau probleme, trebuiau să meargă la Quincey.

El trebuia să-i ajute să-şi rezolve problemele – sentimentele de alienare, crizele identitate, poate simplul sentiment că slujbele lor îi dezumanizează –, altfel, nu voiau să se întoarcă la linia de producţie şi să pună nitul la locul potrivit şi să nu se prăbuşească avioanele şi lumea să continue să fie în siguranţă pentru democraţie. Quincey făcea 32.000 de dolari pe an, cu 17.000 mai mult decât Andy. „Şi nu mă simt deloc vinovat", scrisese el. „Consider că e un salariu mic având în vedere că ţin America pe linia de plutire aproape de unul singur."

Acesta era Quincey, teribil de amuzant ca întotdeauna. Doar că nu fusese amuzant în ziua aia, când l-a sunat Andy din Ohio, cu fiica lui dormind pe canapea şi cu mirosul ursului ars şi al mochetei pârlite în nări.

— Am mai auzit chestii, a zis Quincey într-un final, când a văzut că Andy nu vrea să-l lase să scape fără să zică *ceva.* Dar uneori oamenii ascultă telefoanele, prietene. E era Watergate.

— Mi-e frică, a zis Andy. Lui Vicky îi e frică. Şi lui Charlie îi e frică. Ce ai auzit, Quincey?

— A fost odată ca niciodată un experiment la care au participat doisprezece, a zis Quincey. Cam acum şase ani. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, a zis Andy sumbru.

— N-au mai prea rămas mulţi din ăia doisprezece oameni. Erau patru, ultima dată când am auzit. Şi doi dintre ei s-au căsătorit unul cu celălalt.

— Da, a zis Andy, dar simţea cum creşte groaza înăuntrul lui. Numai patru? Despre ce vorbea Quincey?

— Am înţeles că unul dintre ei poate să îndoaie chei şi să închidă uşi fără să le atingă.

Vocea subţire a lui Quincey, care se auzea prin trei mii de kilometri de cablu de telefon, prin comutatoare, prin staţii de transmisii deschise, prin cutii de joncţiune, din Nevada, Idaho, Colorado, Iowa. Un milion de locuri din care se putea auzi vocea lui Quincey.

— Da? a zis el, chinuindu-se să-şi păstreze calmul în voce.

Şi s-a gândit la Vicky, care uneori putea să pornească radioul sau să oprească televizorul fără să se apropie de el – şi Vicky, aparent, nu era conştientă că făcea lucrurile alea.

— O, da, e pe bune! zicea Quincey. E – cum se spune – un caz documentat. Îl doare capul dacă face lucrurile alea prea des, dar poate să le facă. Îl ţin într-o cămăruţă cu o uşă pe care n-o poate deschide şi un lacăt pe care nu-l poate îndoi. Îi fac teste. Îndoaie chei. Închide uşi. Şi înţeleg că e aproape nebun.

— O… Doamne… a zis Andy cu voce sfârşită.

— E parte din eforturile de a menţine pacea, deci e OK dacă înnebuneşte, a continuat Quincey. Înnebuneşte ca 220 de milioane de americani să se simtă liberi şi în siguranţă. Înţelegi?

— Da, a şoptit Andy.

— Şi despre cei doi care s-au căsătorit? Nimic. Din câte ştiu ei. Trăiesc în pace, în ceva oraş liniştit din mijlocul Americii, gen Ohio. Poate li se fac verificări o dată pe an. Doar ca să vadă dacă îndoaie chei sau închid uşi fără să le atingă sau dacă fac ceva ritualuri de clarvăzători la Carnavalul Local de Distrofie Musculară. Bine că oamenii ăia nu fac lucruri de genul ăsta, nu-i aşa, Andy?

Andy a închis ochii şi a simţit miros de material ars. Uneori Charlie deschidea uşa de la frigider, se uita înăuntru şi apoi continua să meargă de-a buşilea. Şi, dacă Vicky călca haine, se uita la uşa de la frigider şi o deschidea şi o închidea – fără ca ea să observe că face ceva ciudat. Asta se întâmpla uneori.

Alteori, nu părea să funcţioneze şi lăsa fierul de călcat din mână şi închidea uşa singură (sau oprea radioul, sau pornea televizorul). Vicky nu putea să îndoaie chei sau să citească gânduri sau să zboare, sau să dea foc lucrurilor, sau să prezică viitorul.

Putea uneori să închidă o uşă din celălalt capăt al camerei şi cam atât. Uneori, după ce făcea mai multe lucruri de genul ăsta, Andy observase că se plângea de dureri de cap sau de stomac şi nu ştia dacă asta era o reacţie fizică sau vreo avertizare emisă de subconştientul ei. Abilitatea ei de a face lucrurile astea se intensifica, se pare, în perioada menstruaţiei.

Dar erau lucruri atât de mărunte şi atât de rare, încât Andy începuse să le considere normale. Cât despre el… ei bine, el putea să impulsioneze oameni. Nu exista un nume pentru asta; probabil autohipnoza era cea mai apropiată denumire. Şi nu putea să o facă foarte des, pentru că îi dădea dureri de cap.

De cele mai multe ori uita complet că nu e perfect normal şi nu fusese niciodată din ziua aceea petrecută în Sala 70 din Jason Gearneigh.

A închis ochii şi, pe câmpul întunecat de sub pleoape, a văzut pata de sânge de forma unei virgule şi noncuvintele COR OSUM.

— Da, ăsta e un lucru bun, a continuat Quincey, ca şi cum Andy şi-ar fi dat acordul. Sau poate îi pun în două camere mici unde să lucreze cu normă întreagă pentru a ţine în siguranţă şi libertate 220 de milioane de americani.

— Aşa e, a confirmat Andy.

— Acei doisprezece indivizi, a spus Quincey. Poate că le-au dat celor doisprezece indivizi un drog

pe care nu îl înţelegeau în totalitate. Poate că cineva – un anume Doctor Nebun – i-a indus în eroare intenţionat. Sau poate că şi-a închipuit că-i induce în eroare, iar ei l-au lăsat să creadă asta. Nu contează.

— Nu.

— Deci acest drog le-a fost administrat şi poate că le-a modificat un pic cromozomii. Sau mult. Sau cine ştie? Şi poate doi dintre ei s-au căsătorit şi au decis să facă un bebeluş şi bebeluşul a moştenit ceva mai mult decât ochii ei şi gura lui. Nu ar fi interesaţi de acel copil?

— Sigur ar fi, a zis Andy, acum atât de îngrozit, că nu mai putea să vorbească deloc.

Deja se hotărâse să nu-i spună lui Vicky că l-a sunat pe Quincey.

— E ca şi cum ai mânca lămâie şi ţi-a plăcut, şi apoi ai mâncat şi o bezea şi ţi-a plăcut şi aia, dar apoi le-ai combinat şi a ieşit… o cu totul altă gustare. Pun pariu că ar vrea să vadă exact ce poate copilul ăla să facă. Poate ar vrea să îl ia şi să-l pună într-o cămăruţă, ca să vadă dacă poate să-i ajute să ţină lumea în siguranţă pentru democraţie. Şi cred că asta e tot ce vreau să zic, prietene. A, şi… ţine capul la cutie!

24

Voci într-o cameră bântuită.

Ţine capul la cutie!

A întors capul pe perna din camera de motel şi s-a uitat la Charlie, care dormea dusă. *Charlie, puştoaico, ce-o să facem? Unde putem să mergem şi să fim lăsaţi în pace? Cum o să se termine toate astea?*

N-a primit niciun răspuns la aceste întrebări.

În cele din urmă, a adormit, în timp ce maşina verde rula prin întuneric nu foarte departe de ei, în timp ce toţi cei dinăuntru sperau încă să găsească un bărbat înalt, cu umeri laţi, într-o jachetă de catifea

reiată şi o fetiţă cu păr blond, pantaloni roşii şi o bluză verde.

LONGMONT, VIRGINIA: ATELIERUL

1

Două vile frumoase de pe o plantaţie sudică, poziţionate faţă în faţă, pe o fâşie lungă de gazon întreţăiat de câteva piste de bicicletă, care se arcuiau graţios şi o alee de pietriş care se continua din drumul principal. Pe laterala uneia dintre vile era un hambar mare, vopsit într-o nuanţă de roşu-aprins şi cu accente de alb imaculat. Lângă cealaltă era un grajd lung, vopsit cu acelaşi roşu superb, cu accente albe. Câţiva dintre cei mai buni cai din Sud erau acolo. Între hambar şi grajd era un heleşteu mare, nu foarte adânc, în care se oglindea cerul.

În anii 1860, proprietarii originali ai acestor două case muriseră în război şi toţi supravieţuitorii celor două familii decedaseră şi ei. Cele două proprietăţi fuseseră consolidate într-una singură, care aparţinea guvernului din 1954. Era sediul principal al Atelierului.

La 9:10 dimineaţa, într-o zi însorită de octombrie – în ziua de după ce Andy şi Charlie au plecat din New York spre Albany într-un taxi –, un bărbat în vârstă, cu ochi blânzi, strălucitori, care purta o beretă englezească, din lână, se apropia pedalând spre una dintre clădiri. În spatele lui, după a doua colină, era punctul de verificare prin care trecuse, după ce un sistem automat de identificare îi luase amprenta. Punctul de verificare era îngrădit cu două rânduri de sârmă ghimpată. Cel din exterior, care avea doi metri înălţime, era marcat la fiecare 20 de metri de semne pe care scria ATENŢIE! PROPRIETATE GUVERNAMENTALĂ GARD ELECTRIC! În timpul zilei, impulsurile electrice erau slabe. Noaptea, generatorul de pe proprietate îi dădea un voltaj letal şi, în fiecare dimineaţă, o echipă de cinci paznici îl înconjurau în maşinuţe electrice de golf, adunând cadavre carbonizate de iepuri, cârtiţe, păsări, hârciogi şi câte un sconcs ocazional, învăluit în mirosul specific, uneori o căprioară. Şi, de două ori, fiinţe umane, la fel de

prăjite. Spaţiul dintre gardul interior şi cel exterior era de trei metri. Câinii de pază înconjurau această bază militară toată ziua şi toată noaptea. Câinii de pază erau dobermani şi fuseseră antrenaţi să stea departe de gardul electric. În fiecare colţ al bazei militare erau turnuri de pază, construite şi ele din acelaşi lemn roşu-aprins, cu accente albe. Erau ocupate de personal specializat în folosirea diferitelor instrumente letale. Tot locul era monitorizat de camere de supraveghere şi imaginile pe care le prezentau aceste camere erau constant scanate de computer. Baza Longmont era bine păzită.

Bărbatul în vârstă a continuat să pedaleze, zâmbindu-le oamenilor pe lângă care trecea. Un individ bătrâior, chel, cu o şapcă de baseball, plimba o iapă tânără şi zveltă. A ridicat mâna şi a strigat:

— Hei, Căpitane! Ce zi bună se arată!

— Excelentă! a răspuns bărbatul de pe bicicletă. O zi bună să ai, Henry!

A ajuns în faţa clădirii situate la nord, s-a dat jos de pe bicicletă şi i-a pus cricul. A respirat adânc aerul blând al dimineţii şi apoi a pornit sprinten pe treptele late ale verandei, între cele două coloane dorice imense.

A deschis uşa şi a intrat în holul imens. O femeie tânără cu păr roşcat şedea în spatele unui birou, cu o carte de analiză statistică deschisă în faţa ei. O mână se odihnea pe carte. Cealaltă era în sertarul de la birou, atingând uşor un .38 Smith & Wesson.

— Bună dimineaţa, Josie! a zis domnul în vârstă.

— Bună dimineaţa, Căpitane! Aţi întârziat puţin, nu?

Fetele drăguţe puteau să zică lucruri de genul ăsta; dacă ar fi fost ziua lui Duane la recepţie, n-ar fi putut. Căpitanul nu era un susţinător al emancipării femeilor.

— Trebuie uns lanţul, dragă.

A pus degetul mare în locul potrivit. Ceva din consolă a scos un zgomot puternic, a pâlpâit o

lumină verde şi apoi a rămas aprinsă pe panoul din faţa lui Josie.

— Să fii cuminte acum!

— O să am grijă, a zis ea şireată şi s-a aşezat mai bine, picior peste picior.

Căpitanul a izbucnit în râs şi a luat-o înainte pe hol. Ea l-a urmărit cum se îndepărtează, întrebându-se pentru o secundă dacă ar fi trebuit să-i spună că dubiosul ăla bătrân de Wanless intrase cu douăzeci de minute în urmă. O să afle curând, şi-a zis ea cu un oftat. Ce mod de a strica începutul unei zile perfecte, să trebuiască să vorbeşti cu un dubios bătrân de genul ăsta. Dar a presupus că o persoană de calibrul Căpitanului, care avea o poziţie de mare responsabilitate, trebuia să ia lucrurile cu bune şi cu rele.

2

Biroul Căpitanului era situat undeva în spatele clădirii. Un bovindou imens cu o privelişte spectaculoasă spre curtea din spate, hambar şi heleşteu, care era parţial mascată de arini. Rich McKeon era în mijlocul peluzei, într-un minitractor de tuns iarba. Cu mâinile la spate, Căpitanul l-a urmărit o clipă, apoi s-a dus spre cafetiera din colţul camerei. Şi-a turnat cafea în cana lui cu sigla marinei militare, şi-a pus frişcă şi apoi s-a aşezat şi a apăsat butonul intercomului.

— Bună, Rachel! a zis el.

— Bună, Căpitane! Dr. Wanless e…

— Ştiam eu, a zis Căpitanul. *Ştiam.* Am mirosit curva aia bătrână de când am intrat.

— Să-i zic că sunteţi prea ocupat azi?

— Nu-i spune nimic. Lasă-l să stea acolo, în salonul galben, toată dimineaţă. Dacă nu se hotărăşte să meargă acasă, presupun că îl pot primi înainte de prânz.

— Bine, domnule.

Problemă rezolvată – pentru Rachel, cel puţin, s-a gândit Căpitanul, cu o urmă de ranchiună. Wanless

nu era problema ei deloc. Şi adevărul era că Wanless începea să fie puţin jenant. Nu mai era nici util, nici influent. Bine, era mereu complexul din Maui. Şi Rainbird.

Pe Căpitan l-a trecut un fior scurt… şi nu era un bărbat pe care să-l treacă fiorii atât de uşor.

A apăsat din nou butonul intercomului.

— Rachel, o să vreau din nou dosarul complet al lui McGee. Şi, la 10:30, vreau să-l văd pe Al Steinowitz. Dacă Wanless mai e acolo când termin cu Al, poţi să-l trimiţi la mine.

— Foarte bine, Căpitane.

Căpitanul s-a lăsat pe spate, şi-a împreunat degetele şi s-a uitat la portretul lui George Patton de pe peretele din faţa lui. Patton stătea deasupra trapei unui tanc de parcă era Ducele Wayne sau cine mai ştie cine.

— E o viaţă grea dacă nu te laşi moale, i-a zis imaginii lui Patton şi a sorbit din cafea.

3

Zece minute mai târziu, Rachel a adus „dosarul” pe un cărucior silenţios de bibliotecă. Erau şase cutii pline cu hârtii şi rapoarte, patru cutii de fotografii. Erau şi transcrieri ale unor conversaţii telefonice. Telefonul lui McGee era ascultat din 1978.

— Mersi, Rachel!

— Cu plăcere. Domnul Steinowitz va fi aici la 10:30.

— Sigur că va fi. Wanless n-a murit încă?

— Mă tem că nu, a zis ea zâmbind. Stă acolo şi se uită la Henry cum plimbă caii.

— Şi îşi mărunţeşte nenorocitele de ţigări?

Rachel şi-a acoperit gura ca o şcolăriţă, a chicotit şi a dat din cap.

— A distrus jumătate de pachet deja.

Căpitanul a mârâit. Rachel a plecat şi el s-a întors la dosar. De câte ori trecuse prin toate documentele astea în ultimele unsprezece luni? De zece ori? De

douăzeci de ori? Ştia extrasele din memorie. Şi, dacă avea dreptate Al, până la finalul săptămânii i-ar fi avut pe cei doi McGee sub observaţie. Acest gând l-a făcut să simtă o emoţie în stomac.

A început să răsfoiască la întâmplare documentele, întorcând câte o pagină, citind câte un paragraf. Era felul lui de a se refamiliariza cu o situaţie. Conştientul acţiona normal, subconştientul lucra la mare viteză. Dar acum nu voia detalii, voia să-şi facă o imagine de ansamblu. Voia doar să se agaţe de ceva.

A dat peste o notiţă care era chiar a lui Wanless, un Wanless mai tânăr (ah, dar toţi erau mai tineri atunci), din 12 septembrie 1968. Căpitanului i-a atras atenţia jumătate dintr-un paragraf:

> …de o importanţă enormă în continuarea studiului asupra fenomenelor metapsihice controlabile. Testarea pe animale ar fi contraproductivă (vezi verso 1) şi, aşa cum am subliniat şi la întâlnirea de grup din vara aceasta, testarea pe deţinuţi sau pe orice tip de personalitate deviantă s-ar putea să ducă la probleme foarte reale dacă Lotul Şase se dovedeşte măcar o fracţiune din cât de puternic suspectăm că va fi (vezi verso 2). Aşadar, continui să recomand…

Continui să recomanzi să îl administrăm unor grupuri controlate de studenţi, conform tuturor planurilor de urgenţă în caz de eşec, s-a gândit Căpitanul. Wanless nu ezitase deloc în zilele acelea. Absolut deloc. Mottoul lui în zilele acelea fusese cu toată viteza înainte şi cine nu-i gata îl iau cu lopata. Doisprezece oameni fuseseră testaţi. Doi dintre ei muriseră, unul în timpul testului şi celălalt imediat după… Doi înnebuniseră fără cale de întoarcere şi amândoi fuseseră schilodiţi – unul orb, unul cu paralizie psihotică, amândoi rămaşi la complexul din Maui, unde aveau să locuiască pentru tot restul

vieţilor lor mizerabile. Deci erau opt. Unul dintre ei murise într-un accident de maşină în 1972, un accident de maşină care nu fusese deloc un accident, ci suicid. Un altul sărise de pe acoperişul oficiului poştal din Cleveland în 1973 şi nu exista niciun dubiu în privinţa aceluia; lăsase un bilet pe care scria că „n-a mai suportat imaginile din capul lui". Poliţia din Cleveland l-a diagnosticat cu depresie cu risc suicidar şi paranoia. Căpitanul şi Atelierul l-au diagnosticat cu mahmureală letală după Lotul Şase. Şi aşa au rămas şase.

Al ţi trei s-au sinucis între 1974 şi 1977, rezultând într-un număr total de patru sinucideri şi un număr probabil de cinci. Aproape o jumătate din clasă, ai putea spune. Toţi patru care se sinuciseseră cu siguranţă păruseră perfect normali până în momentul în care folosiseră arma sau funia sau pur şi simplu săriseră dintr-un loc înalt. Dar cine ştia prin ce treceau? Cine ştia cu adevărat?

Deci au rămas trei. Din 1977, când Lotul Şase, inactiv de multă vreme, a reînviat brusc, un tip pe nume James Richardson, care locuia acum în Los Angeles, fusese sub supraveghere asiduă şi constantă. În 1969 luase parte la experimentul Lotului Şase şi, pe durata influenţei drogului, demonstrase aceeaşi gamă surprinzătoare de abilităţi ca şi ceilalţi: telechinezie, telepatie şi, poate cea mai interesantă manifestare dintre toate, cel puţin din perspectiva specializată a Atelierului: control mental.

Dar, aşa cum se întâmplase şi cu ceilalţi, puterile induse de drog ale lui James Richardson au părut să dispară odată ce a dispărut efectul drogului. Interviurile care au urmat, în 1971, 1973 şi 1975 nu au arătat nimic. Chiar şi Wanless a fost nevoit să admită că era un fanatic al Lotului Şase. Examinările computerizate constante, la intervale de timp aleatorii (şi erau mult mai puţin aleatorii de când începuse faza cu McGee) arătaseră că nu exista niciun indiciu că Richardson poseda vreo putere metapsihică, conştientă sau inconştientă.

Absolvise în 1971, migrase spre Vest ocupând mai mult posturi de manager din eşalonul inferior – niciun fel de control mental acolo – şi acum lucra pentru Telemyne Corporation.

Şi era şi un poponar nenorocit.

Căpitanul a oftat.

Nu îl pierdeau din vedere pe Richardson, dar Căpitanul era convins de faptul că tipul era un caz eşuat. Şi mai rămăseseră doi, Andy McGee şi soţia lui. Căsătoria lor cu totul întâmplătoare nu fusese trecută cu vederea de Atelier, sau de Wanless, care începuse să-i bombardeze cu observaţii, sugerând că orice copil ieşit din acea căsătorie ar trebui urmărit îndeaproape – zicea hop înainte să sară, ai putea spune – şi Căpitanul cochetase de mai multe ori cu ideea de a-i spune lui Wanless că aflaseră că Andy McGee şi-a făcut vasectomie. Asta i-ar fi închis gura idiotului. Wanless trecuse deja printr-un AVC între timp şi devenise complet inutil, nimic mai mult decât o bătaie de cap.

Existase un singur experiment cu Lotul Şase. Rezultatele fuseseră atât de dezastruoase, încât muşamalizarea fusese imensă şi completă… şi de lungă durată. Au primit un ordin de sus să impună un moratoriu pe perioadă nedeterminată asupra testărilor viitoare. Wanless avea multe lucruri pentru care să ţipe, legate de ziua aia, s-a gândit Căpitanul… şi a şi ţipat. Dar nu existase niciun semn că ruşii sau orice altă mare putere ar fi fost interesată de activităţi paranormale induse de droguri, iar superiorii concluzionaseră că, în ciuda unor rezultate pozitive, Lotul Şase era o fundătură. Examinând rezultatele de durată, unul dintre oamenii de ştiinţă care lucrase la proiect l-a comparat cu asamblarea unui motor cu reacţie pe un Ford vechi. A mers bine de tot, într-adevăr… până la primul obstacol. „Mai daţi-ne încă zece mii de ani de evoluţie”, zisese tipul ăsta, „şi mai încercăm o dată”.

Parte din problemă fusese că, atunci când puterile paranormale induse de drog îşi atinseseră apogeul,

subiecţii îşi pierduseră minţile halucinând. Nu exista niciun fel de control. Şi, de cealaltă parte, şefii aproape că se căcaseră pe ei. Că au acoperit moartea unui agent sau chiar a unui martor al unei operaţiuni, asta era o chestie. Dar, că au acoperit moartea unui student care avusese un atac de cord, dispariţia altor doi şi urmele de isterie şi de paranoia rămase în alţii, asta era altceva. Toţi avuseseră prieteni şi asociaţi, chiar dacă unul dintre criteriile după care fuseseră aleşi subiecţii testului era lipsa unei familii imediate. Costurile şi riscurile fuseseră enorme. Cheltuiseră aproape şapte sute de mii de dolari pentru a cumpăra tăcerea oamenilor şi pentru cel puţin o sancţiune – naşul tipului care îşi scosese ochii. Însă naşul nu se lăsa. Avea de gând să sape până la rădăcină. Până la urmă, singurul loc în care reuşise să ajungă naşul fusese pe fundul unui şanţ de colmatare din Baltimore, unde probabil încă era, cu două bucăţi de ciment legate de ce-i mai rămăsese din picioare.

Şi totuşi, o mare parte din toate astea – mult prea mare – fusese noroc chior.

Aşa că proiectul Lotului Şase fusese amânat, continuând să-i fie alocat un buget anual. Banii au fost folosiţi pentru a continua supravegherea aleatorie a supravieţuitorilor, în caz că apărea ceva – vreun tipar.

Într-un final, a apărut unul.

Căpitanul a scormonit printr-un dosar cu fotografii şi a găsit o poză lucioasă, alb-negru, de 10×8 cu fetiţa. Fusese făcută cu trei ani în urmă, când avea patru ani şi mergea la Free Children's Nursery School în Harrison. Poza fusese făcută cu un teleobiectiv, din spatele unei dube de aprovizionare, după care fusese mărită şi decupată, pentru a transforma o fotografie cu mulţi băieţi şi fete la joacă într-un portret al unei fetiţe zâmbitoare, cu buclele în vânt şi coardă în mâini.

Căpitanul s-a uitat nostalgic la fotografie. Wanless, în urma atacului de cord, descoperise frica. Wanless s-a gândit acum că fetiţa va trebui să

fie sancţionată. Şi, deşi Wanless nu prea mai conta acum, erau câţiva care îi împărtăşeau opinia – cei care încă aveau ceva de spus. Căpitanul a sperat din suflet că nu se va ajunge la asta. El însuşi avea trei nepoţi, doi dintre ei cam de vârsta lui Charlene McGee.

Sigur că ar fi trebuit să separe fetiţa de tatăl ei. Probabil permanent. Şi el cu siguranţă ar fi trebuit să fie sancţionat… după ce îşi făcea datoria, desigur.

Era zece şi un sfert. A sunat-o pe Rachel.

— A venit Albert Steinowitz?

— Chiar acum a ajuns, domnule.

— Foarte bine. Trimite-l înăuntru, te rog.

4

— Aş vrea să preiei tu operaţiunea finală, Al.

— Foarte bine, Căpitane.

Albert Steinowitz era un bărbat mărunt, cu tenul gălbui şi păr foarte negru; în anii de tinereţe fusese confundat uneori cu actorul Victor Jory. Căpitanul lucra sporadic cu Steinowitz de aproape opt ani – de fapt, amândoi veniseră din Marină – şi, pentru el, Al mereu arătase de parcă ar fi trebuit internat la îngrijiri paliative. Fuma constant, mai puţin aici, unde era interzis. Mergea cu pas încet şi apăsat, lucru care îi conferea un soi de demnitate bizară, iar demnitatea impenetrabilă e o caracteristică rară a omului. Căpitanul, pe la care treceau toate dosarele medicale ale agenţilor Unităţii nr. 1, ştia că mersul plin de demnitate al lui Albert era o minciună; suferea foarte tare de hemoroizi şi fusese operat din cauza asta de două ori. Refuzase o a treia operaţie, pentru că putea să însemne purtarea unei pungi de colostomie pe picior pentru tot restul vieţii. Mersul lui plin de demnitate mereu îl făcuse pe Căpitan să se gândească la basmul acela despre sirena care îşi dorea să fie femeie şi preţul pe care l-a plătit pentru picioare. Căpitanul şi-a imaginat că şi mersul ei fusese plin de demnitate.

— Cât de repede poţi să ajungi în Albany? l-a întrebat acum pe Al.

— Cam la o oră după ce plec de aici.

— Foarte bine. N-o să te ţin mult. Care-i situaţia acolo?

Albert şi-a împreunat în poală mâinile subţiri şi cu tentă gălbuie.

— Poliţia de stat cooperează bine. Toate autostrăzile spre Albany au fost blocate. Blocajele sunt dispuse în cercuri concentrice, cu Albany County Airport în mijloc. Pe o rază de 56 de kilometri.

— Presupui că n-au găsit nicio maşină.

— Trebuie, a zis Albert. Dacă au găsit pe cineva la autostop şi i-a dus la trei sute de kilometri distanţă sau ceva, sigur că va trebui să o luăm iar de la capăt. Dar pariez că sunt în interiorul cercului.

— Ah? De ce crezi asta, Albert? l-a întrebat curios Căpitanul, aplecându-se peste birou.

Albert Steinowitz era, fără niciun dubiu, cel mai bun agent ai Atelierului, cu excepţia lui Rainbird, poate. Era inteligent, intuitiv… şi complet lipsit de milă când i se cerea.

— În parte, o presimţire, a zis Albert. În parte, chestiile pe care le-a găsit computerul când am introdus tot ce ştiam despre ultimii trei ani din viaţa lui Andrew McGee. Am dat căutare pentru orice tipare care s-ar aplica acestei abilităţi pe care se presupune că o are.

— O şi are, Al, a zis Căpitanul încet. Asta face operaţia atât de al naibii de delicată.

— Bine, o are, a admis Al. Dar interpretările computerului sugerează că o poate folosi în mod limitat. Dacă abuzează de ea, îi face rău.

— Corect! Pe asta ne şi bazăm.

— Lucra la o firmuliţă în New York, ceva cursuri de dezvoltare în genul lui Dale Carnegie.

Căpitanul a încuviinţat. Confidence Associates, o afacere care vizează în principiu directori timizi. Destul cât să pună pâine, lapte şi carne pe masă pentru el şi pentru fată, dar nimic mai mult.

— Am interogat ultimul lui grup, a zis Albert Steinowitz. Erau şaisprezece şi fiecare dintre ei a plătit o taxă de şcolarizare în două tranşe – o sută de dolari la înscriere şi încă o sută la jumătatea cursului, dacă simţeau că îi ajută cursul. Sigur că toţi au plătit.

Căpitanul a încuviinţat. Talentul lui McGee de a le insufla încredere oamenilor era admirabil de potrivit situaţiei. Literalmente i-a *impulsionat* să o facă.

— Am introdus în calculator răspunsurile lor pentru multe dintre întrebările-cheie. Întrebările erau: te-ai simţit mai bine în pielea ta, urmând cursul Confidence Associates? Îţi aminteşti zilele de la serviciu în care te-ai simţit ca un tigru, după ce ai început să frecventezi cursul Confidence Associates? Ai…

— Te-ai simţit ca un tigru? a întrebat Căpitanul. Doamne, i-ai întrebat dacă s-au simţit ca nişte *tigri?*

— Computerul sugerează cuvintele.

— OK, continuă.

— A treia întrebare-cheie era: ai avut succes măsurabil la locul de muncă, după cursul Confidence Associates? Asta era întrebarea la care toţi au reuşit să răspundă obiectiv şi siguri pe ei, pentru că oamenii tind să-şi amintească ziua în care au primit o mărire sau o încurajare de la şeful lor. Erau entuziasmaţi să vorbească, unsprezece dintre ei au avut parte de promovări – *unsprezece.* Dintre ceilalţi cinci, trei lucrează în domenii în care promovările se fac doar în anumite perioade.

— Nimeni nu contestă înzestrarea lui McGee, a zis Căpitanul. Nu mai face nimeni asta.

— OK. Să revenim la miză. A fost un curs de şase săptămâni. Folosind răspunsurile la întrebările-cheie, computerul a găsit patru date importante… adică zilele în care McGee a suplimentat toate chestiile uzuale gen hai-că-poţi-să-faci-orice-dacă-încerci cu un impuls bun şi puternic. Datele pe care le avem sunt 17 august, 1 septembrie, 19 septembrie şi 4 octombrie.

— Şi ce demonstrează?

— Păi, l-a impulsionat pe şoferul de taxi de aseară. L-a impulsionat bine de tot. Tipul încă e ameţit şi confuz. Credem că Andy McGee e obosit. Bolnav. Poate imobilizat.

Albert s-a uitat fix la Căpitan.

— Computerul ne-a dat o probabilitate de 20% că e mort.

— *Ce?!*

— Păi, a mai exagerat şi înainte şi a ajuns la pat. Se întâmplă ceva cu creierul lui… naiba ştie ce. Îşi provoacă multiple hemoragii microscopice, poate. Ar putea fi o chestie progresivă. Computerul zice că există o probabilitate puţin mai mare de unu la patru să fi murit, fie de un atac de cord, fie de un AVC.

— Probabil că şi-a folosit puterea înainte să apuce să se odihnească, a zis Căpitanul.

Albert a încuviinţat şi a scos ceva din buzunar. Era încapsulat în folie din plastic. I l-a dat Căpitanului, care l-a examinat puţin şi i l-a returnat.

— Ce ar trebui să însemne asta? a întrebat.

— Nu prea multe, a zis Al, uitându-se meditativ la bancnota învelită în plastic. Doar banii cu care a plătit McGee taxiul.

— S-a dus din New York City până în Albany cu un dolar?!

Căpitanul a luat-o înapoi şi s-a uitat la ea, recăpătându-şi interesul.

— Tariful sigur trebuie să fie… ce dracu'!

A lăsat să cadă bancnota pe birou, de parcă l-ar fi ars, şi s-a lăsat pe spate, clipind.

— Şi tu, hă? a zis Al. Ai văzut?

— Doamne, nu ştiu ce am văzut, a zis Căpitanul şi s-a întins după cutiuţa din ceramică unde-şi ţinea medicamentele pentru neutralizarea acidului gastric. Pentru o secundă n-a arătat deloc ca o bancnotă de un dolar.

— Dar acum arată?

Căpitanul s-a holbat la bancnotă.

— Da, chiar da. Ăla e George, tot – *Doamne!*

S-a lăsat pe spate cu atâta putere, încât aproape că s-a lovit cu capul de lambriul din lemn închis la culoare din spatele biroului. S-a uitat la Al.

— Faţa… a părut că se schimbă pentru o secundă. Parcă i-au crescut ochelari sau ceva. E vreo şmecherie?

— O, e o superşmecherie! a zis Al, luând bancnota înapoi. Am văzut şi eu asta, deşi acum nu mai văd. Cred că m-am obişnuit cu ea… deşi, naiba ştie cum. Nu e acolo, sigur. E doar o halucinaţie dementă. Dar am şi desluşit faţa. E Ben Fanklin.

— Ai primit-o de la taximetrist? a întrebat Căpitanul, uitându-se fascinat la bancnotă, aşteptând să se schimbe iar. Dar era doar George Washington.

Al a izbucnit în râs.

— Da, a zis el. Am luat bancnota şi i-am dat un cec de cinci sute de dolari. E mai bine pentru el aşa, serios.

— De ce?

— Ben Franklin nu e pe bancnota de cinci sute, e pe cea de o sută. Aparent Andy McGee nu ştia.

— Dă-mi să mai văd o dată.

Al i-a dat bancnota de un dolar înapoi Căpitanului, care s-a uitat fix la ea aproape două minute. Chiar când era pe cale să i-o înapoieze, a pâlpâit din nou – tulburător. Dar măcar de data asta a simţit că pâlpâirea a fost cu siguranţă în mintea lui şi nu în bancnotă, sau pe ea, sau cine ştie unde.

— Îţi zic altceva, a spus Căpitanul. Nu sunt sigur, dar nu cred că Franklin poartă ochelari pe portretul de pe bancnotă. Altfel e…

Şi-a pierdut şirul gândurilor, nesigur cum să încheie. *Ciudat ca naiba,* i-a trecut prin cap, dar n-a zis nimic.

— Da, a zis Al. Orice ar fi, îi trece efectul. Azi-dimineaţă le-am arătat-o probabil la şase oameni. Doi dintre ei au crezut că văd ceva, dar nu ca taximetristul şi fata cu care trăieşte.

— Deci crezi că a impulsionat prea tare?

— Da. Mă îndoiesc că mai poate să continue. Poate au dormit în pădure sau în vreun motel de la periferie. Poate au intrat prin efracţie în vreo cabană din zonă. Dar cred că sunt pe acolo şi punem mâna pe ei fără prea multe probleme.

— De câţi oameni ai nevoie pentru asta?

— Avem suficienţi, a zis Al. Dacă punem la socoteală şi poliţia, sunt mai mult de şase sute de oameni adunaţi pentru această petrecere. Deja am verificat fiecare hotel şi motel din regiunea Albany – mai mult de patruzeci. Ne-am ramificat spre oraşele învecinate acum. Un bărbat şi o fetiţă… ies în evidenţă. O să-i prindem. Sau prindem doar fata, dacă el e mort, a continuat Albert şi s-a ridicat. Şi cred că trebuie să mă întorc la treabă. Mi-ar plăcea să fiu acolo când îi prind.

— Sigur că ţi-ar plăcea. Adu-i la mine, Al.

— Aşa o să fac, a zis Albert şi s-a îndreptat spre uşă.

— Albert?

S-a întors. Un bărbat mărunt cu ten gălbui, bolnăvicios.

— Cine *e* pe bancnota de cinci sute? Ai verificat?

— McKinley, a zis Albert amuzat. A fost asasinat.

A ieşit, închizând uşa încet în urma lui, lăsându-l pe Căpitan să se gândească la toate astea.

5

Zece minute mai târziu, Căpitanul a apăsat din nou butonul intercomului.

— S-a întors Rainbird din Veneţia, Rachel?

— De ieri, a zis Rachel, şi Căpitanului i s-a părut că aude dezgustul în tonul ei atent cultivat, de secretară-şefa.

— E aici sau la Sanibel?

Atelierul avea în grijă şi o bază de odihnă şi tratament pe insula Sanibel, în Florida.

S-a lăsat tăcerea cât Rachel a verificat pe calculator.

— Longmont, Căpitane. De la orele 18:00, de ieri. Doarme, probabil, recuperând diferenţa de fus orar.

— Pune pe cineva să-l trezească, a zis Căpitanul. Aş vrea să-l văd când pleacă Wanless… presupunând, ca întotdeauna, că Wanless e încă aici?

— Acum 15 minute era.

— Bine… să trec aici Rainbird la prânz.

— Da, domnule.

— Ce fată bună eşti tu, Rachel!

— Mulţumesc, domnule!

Părea emoţionată. Căpitanul o plăcea foarte tare.

— Trimite-l pe Wanless înăuntru, te rog, Rachel.

S-a aşezat mai bine în scaun, şi-a împreunat mâinile, spunându-şi, *Asta e pentru păcatele mele.*

6

Joseph Wanless avusese un AVC în aceeaşi zi în care Richard Nixon îşi anunţase demisia din funcţia de preşedinte – 8 august 1974. Fusese un accident cerebral de gravitate moderată şi nu îşi revenise complet niciodată. Nici fizic, nici mintal, după părerea Căpitanului. În urma AVC-ului, interesul lui Wanless pentru experimentul Lotului Şase şi ce a urmat după aceea a devenit constant şi obsesiv.

A intrat în cameră ajutându-se de un baston, lumina ce pătrundea prin bovindou reflectându-se în ochelarii rotunzi şi fără rame. Mâna lui stângă avea forma unei gheare. Partea stângă a gurii se strâmbase într-un rictus glacial constant.

— Doctorul cel bun, a zis Căpitanul fără umor.

— Cum merge? a întrebat Wanless, mormăind în timp ce se aşeza.

— E secret, a spus Căpitanul. Ştii asta, Joe. Ce pot să fac pentru tine astăzi?

— Am văzut activitatea din locul ăsta, a zis Wanless, ignorând întrebarea Căpitanului. Ce altceva puteam să fac cât am stat cuminte toată dimineaţa?

— Dacă vii fără programare…

— Crezi că mai ai puţin şi pui din nou mâna pe ei, a zis Wanless. Altfel, de ce-a fost pe aici Steinowitz călăul? Păi, poate-i prinzi. Poate. Dar ai mai crezut asta şi înainte, nu-i aşa?

— Ce vrei, Joe?

Căpitanului nu-i plăcea să-i fie amintite eşecurile din trecut. Chiar puseseră mâna pe fată o vreme. Bărbaţii implicaţi în prinderea ei încă nu erau funcţionali şi poate că n-aveau să mai fie niciodată.

— Ce vreau eu mereu? a întrebat Wanless, aplecat peste baston.

O, Doamne, s-a gândit Căpitanul, moşul ăsta cretin o dă retoric.

— De ce aleg să rămân în viaţă? Ca să te conving să-i sancţionezi pe amândoi. Şi pe James Richardson ăla. Să-i sancţionezi şi pe cei din Maui. Sancţiuni extreme, căpitane Hollister. Eliminaţi-i! Ştergeţi-i de pe faţa pământului!

Căpitanul a oftat. Wanless a făcut semn către căruciorul cu documente cu mâna lui ca o gheară.

— Văd că iar revezi dosarul lui McGee!

— Îl ştiu pe dinafară, a spus Căpitanul zâmbind uşor.

În ultimul an mâncase pe pâine acest dosar al Lotului Şase. Şi, înainte de asta, fusese în mod constant pe agenda lui de lucru în ultimii doi ani. Aşa că poate Wanless nu era singurul obsedat de pe aici, în privinţa acestui subiect.

Diferenţa, este că eu sunt plătit pentru asta. Pentru Wanless e doar un hobby, dar unul periculos.

— Le tot citeşti, dar nu înveţi niciodată, i-a replicat Wanless. Lasă-mă să mai încerc o dată să te conving s-o iei pe calea adevărului, căpitane Hollister.

Căpitanul a dat să protesteze şi apoi s-a gândit la Rainbird şi la programarea lui de la prânz şi trăsăturile i s-au mai îmblânzit, căpătând chiar o expresie empatică.

— Bine, a zis el. „Gridley, când eşti pregătit, deschide focul!”[11].

— Tot crezi că sunt nebun, nu-i aşa? Un lunatic.

— Tu ai zis asta, nu eu.

— Ar fi bine să-ţi aminteşti că eu am fost primul care să sugereze un program de testare cu dietilamida acidului lisergic.

— Am zile în care îmi doresc să nu fi făcut asta, a zis Căpitanul.

Dacă închidea ochii, putea încă să vadă primul raport al lui Wanless, un prospect de două sute de pagini despre un drog care fusese cunoscut prima dată sub numele de DLT, iar apoi, printre laboranţi, „acid stimulant” şi, în final, sub numele de Lotul Şase. Predecesorul Căpitanului îşi dăduse acordul pe proiectul original; domnul respectiv fusese îngropat în Arlington, cu onoruri militare, cu tot tacâmul, cu şase ani în urmă.

— Tot ce vreau să zic e că opinia mea ar trebui să conteze cât de cât, a zis Wanless.

Părea obosit în dimineaţa asta; vorbea încet şi poticnit. Rânjetul strâmb pe partea stângă a gurii rămânea nemişcat când vorbea.

— Ascult, a zis Căpitanul.

— Din câte pot să-mi dau seama, sunt singurul psiholog sau medic care încă te ascultă. Oamenii tăi au devenit orbiţi de o singură chestie: ce pot însemna acest bărbat şi această fetiţă pentru securitatea Americii… şi, probabil, pentru viitorul echilibru al puterii. Din ce am reuşit să ne dăm seama, urmărind această pistă a lui McGee, e un fel de Rasputin cumsecade. Poate să facă…

Wanless a turuit în continuare, dar Căpitanul nu-l mai putea urmări. *Rasputin cumsecade,* s-a gândit el. Îi plăcea expresia, deşi era bombastică. S-a întrebat ce ar spune Wanless dacă i-ar mărturisi că, potrivit computerului, probabilitatea era de unu la patru ca McGee să se fi condamnat singur când a ieşit din New York. Probabil că ar fi fost în extaz. Şi dacă i-ar arăta lui Wanless bancnota aia bizară?

Probabil ar fi făcut un alt AVC, s-a gândit Căpitanul şi şi-a acoperit zâmbetul cu mâna.

— De fată îmi fac eu griji, i-a zis Wanless pentru a douăzecea? a treizecea? a cincizecea oară? McGee şi Tomlinson căsătoriţi… o şansă de unu la o mie. Ar fi trebuit împiedicată căsătoria cu orice preţ. Şi totuşi, cine ar fi putut să prevadă…

— Aţi susţinut-o toţi la momentul respectiv, a zis Căpitanul, şi apoi a adăugat sec: Cred că, dacă te rugau, ai fi condus mireasa la altar.

— Niciunul dintre noi nu şi-a dat seama, a mormăit Wanless. Mi-a trebuit un AVC ca să-mi dau seama. Lotul Şase nu a fost nimic altceva decât o copie sintetică a ceea ce secretă hipofiza, până la urmă… un halucinogen-calmant foarte puternic pe care nu l-am înţeles nici atunci şi nu-l înţelegem nici acum. Ştim – sau suntem 99% siguri – că omologul natural al acestei substanţe e responsabil într-un fel pentru puseurile ocazionale de abilităţi paranormale pe care toate fiinţele umane le demonstrează din când în când. O gamă surprinzător de largă de fenomene; previziuni, telechinezie, control mental, puteri supraomeneşti, control temporar asupra sistemului nervos empatic. Ştiai că hipofiza devine brusc hiperactivă în aproape toate experimentele biofeedback?

Căpitanul ştia. Wanless avusese grijă să-l informeze de nenumărate ori. Dar nu era nevoie de răspuns; retorica lui Wanless era în toi în dimineaţa aceasta, predica începuse bine. Şi Căpitanul era dispus să asculte… pentru ultima oară. Să-i dea bătrânului o ultimă şansă să lovească mingea. Pentru Wanless, era finalul meciului.

— Da, e adevărat, şi-a răspuns Wanless singur. Încă se întâmplă în biofeedback, se întâmplă în faza de somn REM şi oamenii cu hipofize afectate rareori dorm normal. Oamenii cu hipofize afectate au o incidenţă imensă de tumori cerebrale şi leucemie. Glanda pituitară, căpitane Hollister. E, în termeni evolutivi, cea mai veche glandă endocrină din corpul uman. În adolescenţa timpurie, îşi varsă

de multe ori propria greutate în secreţii glandulare direct în sânge. E o glandă foarte importantă, o glandă foarte misterioasă. Dacă credeam în sufletul uman, căpitane Hollister, aş fi zis că el se află în glanda pituitară.

Căpitanul a mormăit ceva.

— Ştim aceste lucruri, a zis Wanless, aşa cum ştim că Lotul Şase cumva a schimbat compoziţia fizică a hipofizelor celor care au participat la experiment. Chiar şi pe a celui căruia tu îi spui „ăla tăcut", James Richardson. Şi mai important, observând această fetiţă, putem deduce că schimbă şi structura cromozomilor într-un fel… şi că acea schimbare din hipofiză ar putea să fie chiar o mutaţie.

— Factorul X a fost transmis mai departe.

— Nu, a zis Wanless. Acesta e unul din multele lucruri pe care nu reuşeşti să le înţelegi, căpitane Hollister. Andrew McGee a devenit un factor X în viaţa lui postexperiment. Victoria Tomlinson a devenit un factor Y – şi ea afectată, dar nu în acelaşi fel ca soţul ei. Femeia a reţinut o putere telechinetică de intensitate scăzută. Bărbatul a păstrat o abilitate de control al minţii la un nivel moderat. Fetiţa, în schimb… fetiţa, căpitane Hollister… ce e ea? Nu ştim exact. E factorul Z.

— Intenţionăm să aflăm, a zis Căpitanul încet.

Acum ambele colţuri ale gurii lui Wanless s-au lăţit într-un rânjet.

— Intenţionaţi să aflaţi, a zis şi el. Da, dacă perseveraţi, cu siguranţă veţi reuşi… proşti obsedaţi şi orbi ce sunteţi!

A închis ochii un moment şi i-a acoperit cu palma. Căpitanul l-a privit calm.

— O chestie o ştiţi deja. Dă foc lucrurilor, a continuat Wanless.

— Da.

— Presupuneţi că a moştenit abilitatea telechinetică a mamei. De fapt, suspectaţi acest lucru.

— Da.

— Când era mică, nu putea să controleze aceste… aceste abilităţi, în lipsa unui cuvânt mai potrivit…

— Un copil mic e incapabil să-şi controleze intestinele, a zis Căpitanul, folosind unul dintre exemplele din extrase. Dar, pe măsură ce copilul creşte…

— Da, da. Îmi e cunoscută analogia. Dar un copil mai mare tot poate să greşească.

Zâmbind, Căpitanul a răspuns:

— O să o punem într-o încăpere rezistentă la foc.

— O celulă.

— Dacă preferi, a spus Căpitanul, păstrându-şi zâmbetul pe buze.

— Îţi propun următoarea deducţie, a zis Wanless. Nu-i place să folosească această abilitate pe care o are. Îi e frică de ea şi această frică i-a fost insuflată în mod intenţionat. O să-ţi dau un alt exemplu. Copilul fratelui meu. Erau chibrituri în casă. Freddy voia să se joace cu ele. Să le aprindă şi să le scuture până se stingeau. „Ce drăguţ, ce drăguţ”, zicea. Aşa că fratele meu a vrut să-i creeze o traumă. Să-l sperie atât de tare, încât să nu se mai joace cu chibriturile niciodată. I-a spus lui Freddy că în capătul chibritului era sulf şi că o să-i facă dinţii să putrezească şi să cadă. Că, dacă se uită la ele, va orbi la un moment dat. Şi, într-un final, i-a ţinut mâna lui Freddy puţin deasupra unui chibrit aprins şi l-a ars cu el.

— Fratele tău pare un adevărat prinţ între bărbaţi, a mormăit Căpitanul.

— Mai bine o bubiţă roşie pe mâna copilului decât un copil în secţia de arşi, învelit în bandaje umede, cu arsuri de gradul al III-lea pe 60% din corp, a zis Wanless sumbru.

— Şi mai bine ar fi să pui chibriturile acolo unde n-ajunge copilul.

— Poţi să ascunzi chibriturile de Charlene McGee? a întrebat Wanless.

Căpitanul a dat din cap încetişor.

— Ai şi tu dreptatea ta, dar…

— Întreabă-te asta, căpitane Hollister: cum o fi fost pentru Andrew şi Victoria McGee când acest copil era un bebeluş? După ce au început să pună lucrurile cap la cap? Întârzie biberonul. Copilul plânge. În acelaşi timp, unul dintre pluşurile *chiar de acolo, din pătuţul ei,* ia foc. În scutec e prăpăd. Copilul plânge. Peste o clipă, hainele din coşul de rufe murdare încep să ardă din senin. Ai toate datele, căpitane Hollister, ştii cum era în casa aia. Stingătoare şi detectoare de fum în absolut fiecare încăpere. Şi, la un moment dat, a fost chiar *părul* ei, căpitane Hollister. Au intrat la ea în cameră şi au găsit-o urlând din pătuţ şi *părul* ei era în flăcări.

— Da, a zis Căpitanul, probabil că le-a dat multe emoţii.

— Deci, a zis Wanless, au învăţat-o să facă la toaletă… şi au antrenat-o să controleze focul.

— Antrenamentul focului, a îngânat Căpitanul amuzat.

— Adică, exact ca fratele meu şi fiul lui, Freddy, i-au creat un complex. Ai citat analogia mea, căpitane Hollister. Hai să o examinăm puţin! Ce înseamnă să înveţi pe cineva să facă la toaletă? Să-i creezi o traumă, simplu şi la obiect. Şi, dintr-odată, în mod surprinzător, vocea bătrânului a urcat şi a devenit piţigăiată şi tremurată, ca vocea unei femei care ceartă un bebeluş. Căpitanul a continuat să privească dezgustat şi surprins.

— Ce bebeluş rău! a urlat Wanless. Uite ce-ai făcut! E urât, vezi ce urât e? E urât să faci pe tine! Adulţii fac pe ei? La oliţă, trebuie să faci la *oliţă!*

— Te rog, a zis Căpitanul, deranjat.

— Aşa se creează un complex, a zis Wanless. Înveţi copilul să nu mai facă pe el îndreptându-i atenţia asupra propriilor procese de excreţie într-un mod pe care noi l-am considera nesănătos dacă obiectul fixaţiei ar fi diferit. Te întrebi poate cât de puternică e trauma provocată copilului? Richard Damon de la Universitatea Washington şi-a pus aceeaşi întrebare şi a făcut un experiment ca să afle. A strâns cincizeci de studenţi voluntari. I-a servit cu

apă, suc şi lapte, până i-au trecut pe toţi nevoile. După un anumit interval de timp, le-a spus că pot urina… dacă făceau pe ei.

— Ce scârbos! a ţipat Căpitanul.

Era şocat şi dezgustat. Acela nu era un experiment, era un exerciţiu de degenerare.

— Vezi cât de bine ţi s-a întipărit trauma în propriul psihic? a zis Wanless încet. Nu ţi s-a părut atât de scârbos când aveai un an şi jumătate. Atunci, dacă trebuia să faci, făceai. Ai fi făcut pe tine şi dacă stăteai în braţele papei, dacă te punea cineva acolo şi trebuia să faci. Concluzia experimentului lui Damon, căpitane Hollister, e următoarea: cei mai mulţi *n-au putut.* Au înţeles că regulile obişnuite ale conduitei fuseseră puse deoparte, cel puţin pe durata experimentului; erau singuri, în spaţii cel puţin la fel de private ca orice baie… dar 88% dintre ei pur şi simplu *n-au putut.* Indiferent cât de puternică era nevoia fizică, trauma inoculată de propriii părinţi era mai puternică.

— Această discuţie nu duce nicăieri, i-a tăiat-o Căpitanul.

— Nu-i adevărat. Vreau să te gândeşti la paralelele dintre a fi învăţat să faci la toaletă şi a fi învăţat să controlezi focul… şi cea mai importantă diferenţă, adică saltul cuantic dintre cele două lucruri. Dacă durează mult să înveţi copilul să facă la toaletă, care sunt consecinţele? Neplăceri minore. Camera lui miroase dacă nu e aerisită constant. Mama e legată de maşina de spălat. Trebuie să angajezi o echipă de curăţenie să cureţe covorul după ce rezolvi, în sfârşit, treaba. În cel mai rău caz, copilul poate să aibă o iritaţie constantă din cauza scutecului, şi asta se va întâmpla doar dacă are pielea foarte sensibilă sau dacă mama nu îl îngrijeşte cum trebuie. Dar consecinţele unui copil care poate să *dea foc…*

I-au strălucit ochii. Rânjea cu partea stângă a gurii.

— Aprecierea mea pentru părinţii McGee e foarte mare, a zis Wanless. Cumva au reuşit să treacă prin

această etapă. Probabil că au început procesul cu mult înainte să înceapă orice părinţi să-şi înveţe copiii la toaletă; probabil chiar dinainte să poată merge de-a buşilea. Bebe nu! Bebe o să se rănească! Nu, nu, nu! Fată rea! Fată rea! Fată *reaaa!*

— Dar propriul tău computer sugerează, prin ceea ce analizează, că îşi depăşeşte trauma, căpitane Hollister. E într-o poziţie de invidiat din care să facă asta. E mică şi trauma nu a avut timp să se cimenteze. Şi îl are pe tatăl ei lângă ea! Realizezi semnificaţia acestui fapt simplu? Nu, n-o realizezi. Tatăl e figura de autoritate. Deţine controlul psihic pentru fiecare fixaţie a copilei. Orală, anală, genitală; în spatele fiecăreia, ca o figură întunecată din spatele unei perdele, e figura de autoritate a tatălui. Pentru fată, el e Moise; legile sunt legile lui, nu ştie de ce, dar el trebuie să le impună. Probabil că el e singura persoană de pe pământ care poate să elimine acest blocaj. Traumele noastre, căpitane Hollister, ne dau mereu cea mai mare agonie şi stres psihic atunci când cei care ni le-au inoculat mor şi trec dincolo de orice argumente… şi milă.

Căpitanul s-a uitat la ceas şi a văzut că Wanless era acolo de aproape patruzeci de minute. Păreau ore.

— Mai vrei să-mi comunici ceva? Mai am o întâlnire…

— Când dispar traumele, pleacă exact aşa cum se rup stăvilarele când plouă torenţial, a zis Wanless încet. Avem aici o fată de 19 ani cu comportament uşuratic. Deja a avut trei sute de iubiţi. Corpul colcăie de infecţii cu transmitere sexuală, ca al unei prostituate de 40 de ani. Dar până la vârsta de 17 ani era virgină. Tatăl ei era un pastor care i-a spus în mod repetat, când era copilă, că sexul dintr-o căsnicie era un rău necesar, că sexul în afara unei căsnicii era iad şi damnare, că sexul era mărul păcatului originar. Când dispare o astfel de traumă, dispare ca un stăvilar spart. Mai întâi, sunt câteva fisuri, două şiroaie de apă, atât de mici încât abia le observi. Şi, conform informaţiilor din computerul

tău, aici ne aflăm cu această fetiţă. Sugestii că şi-a folosit abilitatea ca să-şi ajute tatăl, şi asta, la insistenţele lui. Şi apoi porneşte totul deodată, se revarsă milioane de găleţi de apă, distruge totul în calea ei, toată lumea din calea ei, schimbând peisajul pentru totdeauna.

Vocea croncănită a lui Wanless a urcat de la tonul uşor acut pe care îl avea până la ţipătul spart al unui om bătrân –, dar era mai degrabă irascibil decât impunător.

— Ascultă, i-a zis Căpitanului. O dată să mă asculţi şi pe mine. Dă-ţi jos ochelarii de cal. Bărbatul în sine nu e periculos. Are puţină putere, o jucărie, ceva din plastic. El ştie asta. Nu a fost capabil să-şi folosească puterea ca să câştige un milion de dolari. Nu conduce oameni şi naţiuni. Şi-a folosit puterea pentru a ajuta femei grase să slăbească. Şi-a folosit-o pentru a ajuta directori timizi să câştige încredere în ei. Nu e capabil să-şi folosească puterea des sau bine… există un factor psihologic intrinsec care îl limitează. Dar fata e incredibil de periculoasă. Fuge împreună cu tatăl ei, e într-o situaţie de supravieţuire. E tare speriată. Şi el e speriat, ceea ce îl face periculos. Nu în sine, ci pentru că îl forţezi să reeduce fetiţa. Îl forţezi să-i schimbe concepţiile despre puterea dinăuntrul ei. Îl forţezi să o forţeze să o *folosească.*

Wanless respira greu.

Păstrându-şi calmul, Căpitanul a intrat în jocul lui, simţind că se apropie finalul.

— Ce sugerezi?

— Bărbatul trebuie omorât. Rapid. Înainte să mai poată adânci trauma pe care el şi soţia i-au creat-o fetiţei. Şi fetiţa trebuie omorâtă, cred eu, în caz că răul a fost deja făcut.

— E doar o fetiţă, până la urmă, Wanless. Poate să stârnească focuri, da. Are abilităţi pirochinetice, aşa le numim. Dar, după tine, ar fi chiar Armaghedonul.

— Poate va fi, a zis Wanless. Nu trebuie să laşi vârsta şi înălţimea ei să te păcălească şi să uiţi de

factorul Z… ceea ce şi faci, bineînţeles. Dacă stârnitul focului e doar vârful aisbergului? Dacă acest talent va creşte? Are şapte ani. Când John Milton avea şapte ani, probabil că era doar un puşti cu un creion care îşi scria numele cu litere de tipar pe care doar mămica şi tăticul lui le înţelegeau. Era un bebeluş. John Milton a ajuns să scrie *Paradisul pierdut.*

— Nu ştiu despre ce dracului vorbeşti, a zis Căpitanul sec.

— Vorbesc despre potenţialul pentru distrugere. Vorbesc despre un talent care e legat de hipofiză, o glandă care e aproape adormită într-un copil de vârsta lui Charlene McGee. Ce se întâmplă când devine adolescentă şi glanda se trezeşte din somn şi devine, timp de douăzeci de luni, cea mai puternică din corpul uman, controlând totul, de la evoluţia caracteristicilor sexului primar şi secundar, până la o producţie crescută a rodopsinei în ochi? Să presupunem că ai un copil capabil de a crea o explozie nucleară la un moment dat, *prin simpla, putere a voinţei sale.*

— Asta e cea mai dementă chestie pe care am auzit-o.

— Chiar aşa? Atunci stai să trec de la demenţă la sminteală totală, căpitane Hollister. Să zicem că există o fetiţă undeva în lume, în această dimineaţă, care are în ea puterea, latentă momentan, de a crăpa planeta în două, ca şi cum ar fi o farfurie de porţelan într-un poligon.

S-au uitat unul la altul în tăcere. Şi brusc a sunat intercomul.

După o clipă, Căpitanul s-a aplecat şi a apăsat butonul.

— Da, Rachel?

Să-l ia naiba dacă nu-l cam speriase bătrânul. Era ca o sperietoare de ciori oribilă şi ăsta era un alt motiv pentru care Căpitanul nu-l suporta. El era un tip ambiţios şi nu suporta pesimiştii.

— Aveţi un apel, a zis Rachel. Din zona de servicii.

— Bine, dragă. Mulţumesc. Lasă-l să aştepte câteva minute, OK?

— Da, domnule.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Trebuie să pun punct acestei întrevederi, doctore Wanless. Fii sigur că mă voi gândi cu mare atenţie la tot ce ai zis.

— Chiar aşa? a întrebat Wanless.

Partea paralizată a gurii părea să rânjească cinic.

— Da.

— Fata… McGee… şi tipul ăla, Richardson… sunt ultimele trei elemente ale unei ecuaţii moarte, căpitane Hollister. Şterge-le! Ia-o de la capăt! Fata e foarte periculoasă.

— O să mă gândesc la tot ce ai zis, a repetat Căpitanul.

— Aşa să faci.

Cu greu, sprijinit în baston, Wanless s-a ridicat. I-a luat mult timp. Într-un final, a reuşit.

— Vine iarna, i-a zis Căpitanului. Şi oasele astea bătrâne protestează.

— Stai în Longmont în seara asta?

— Nu, Washington.

Căpitanul a ezitat puţin, apoi a zis:

— Să te duci la Mayflower. În caz că vreau să iau legătura cu tine.

A apărut ceva în ochii bătrânului – recunoştinţă? Da, cel mai probabil.

— Foarte bine, căpitane Hollister, a zis el şi şi-a croit drum spre uşă cu bastonul – un om bătrân care deschisese cândva cutia Pandorei şi acum voia să împuşte toate lucrurile ieşite din ea, în loc să le pună la muncă.

Când s-a închis uşa după el, Căpitanul a respirat uşurat şi a ridicat receptorul.

7

— Cu cine vorbesc?

— Orv Jamieson, domnule.

— I-ai prins, Jamieson?

— Nu încă, domnule, dar am găsit ceva interesant la aeroport.

— Ce anume?

— Toate telefoanele publice sunt golite de fise. Am găsit câteva monede pe jos la unele dintre ele.

— Le-a scos cineva cu forţa?

— Nu, domnule. De asta v-am sunat. Nu sunt semne de aşa ceva, sunt doar golite. Compania de telefonie a înnebunit.

— Bine, Jamieson.

— Grăbeşte lucrurile. Ne-am gândit că poate tipul a ascuns fata undeva afară şi s-a cazat doar el. Dar, oricum, acum credem că ar trebui să căutăm un tip care a plătit cu monede.

— Asta, dacă sunt la un motel şi nu înghesuiţi undeva într-un camping.

— Da, domnule.

— Continuă, OJ.

— Da, domnule. Mulţumesc!

Părea absurd de fericit că şi-a amintit porecla lui.

Căpitanul a încheiat convorbirea. A închis ochii cinci minute, ca să mediteze. Lumina blândă de toamnă pătrundea prin bovindou şi încălzea biroul. Apoi s-a aplecat şi a sunat-o din nou pe Rachel.

— John Rainbird e acolo?

— Este, Căpitane.

— Mai dă-mi cinci minute şi trimite-l înăuntru. Vreau să vorbesc cu Norville Bates din zona de servicii. El e şeful până ajunge Al acolo.

— Da, domnule, a zis Rachel, cu oarecare îndoială. Va trebui să fie o linie deschisă. Cu legătură prin walkie-talkie-uri. Nu foarte…

— Da, e bine aşa, a zis el nerăbdător.

A durat două minute. Vocea lui Bates era subţire şi spartă. Era un om bun – nu foarte creativ, dar muncitor. Genul de om pe care Căpitanul voia să-l aibă, să se ocupe de treburi până ajungea Albert Steinowitz. Într-un final, Norville a intrat pe linie şi i-a spus Căpitanului că au început să caute şi în oraşele din jur – Oakville, Tremont, Messalonsett, Hastings Glen, Looton.

— Bine, Norville, foarte bine, a zis Căpitanul.

S-a gândit la Wanless spunând: *Îl forţezi să reeduce fetiţa.* S-a gândit la Jamieson spunându-i că toate telefoanele erau golite de fise. McGee nu era în stare de aşa ceva, dar fata, da. Şi apoi, dacă tot se încălzise, arsese bocancii soldatului, probabil din greşeală. Wanless ar fi bucuros să afle că, până la urmă, Căpitanul avea să ia în considerare 50% la sută din sfaturile lui – moşul fusese incredibil de elocvent în dimineaţa asta.

— Lucrurile s-au schimbat, a zis Căpitanul. Trebuie să-l sancţionăm pe bărbat. Sancţiunea maximă. Înţelegi?

— Sancţiune maximă, a spus Norville sec. Da, domnule.

— Foarte bine, Norville.

A pus telefonul jos şi a aşteptat să intre John Rainbird.

Uşa s-a deschis o secundă mai târziu şi în prag a apărut Rainbird, măreţ ca viaţa şi de două ori mai urât. Era atât de tăcut din fire acest metis cherokee, încât, dacă ai fi stat cu privirea la masa de lucru, citind sau răspunzând la scrisori, n-ai fi observat că mai e cineva cu tine în cameră. Wanless numise cândva această abilitate nu un al şaselea simţ, ci un simţ al ultimei soluţii, o cunoaştere născută din datele infinitezimale preluate de cele cinci simţuri normale. Dar, cu Rainbird, nu ştiai. Firele capcanelor, subţiri ca mustăţile de animal, nici măcar nu vibrau. Al Steinowitz zisese cândva un lucru ciudat despre Rainbird, după nişte pahare de Porto în sufrageria Căpitanului: „E singura fiinţă umană pe care am cunoscut-o vreodată care nu împinge aerul în faţa lui atunci când merge.” Şi Căpitanul s-a bucurat că Rainbird era de partea lor, pentru că *şi pentru el* era singura fiinţă umană pe care o cunoscuse vreodată care îl speria îngrozitor.

Rainbird era un trol, un ciclop, un căpcăun de om. Avea aproape doi metri şi părul lui era lucios şi lins, prins într-o coadă. Cu zece ani înainte, o mină antipersonal i-a explodat în faţă în timpul celei de-a

doua ture în Vietnam şi acum chipul lui era parcă desprins dintr-un film horror, plin de cicatrici urâte. Nu mai avea ochiul stâng. În locul lui era doar o gaură. Nu voia chirurgie plastică sau un ochi artificial, pentru că, zisese el, atunci când avea să ajungă la locul fericit de pe lumea cealaltă, va fi rugat să-şi arate cicatricile de război. Când spunea astfel de lucruri, nu ştiai dacă să-l crezi sau nu; nici nu ştiai niciodată dacă vorbea serios sau avea motivele lui să te ducă de nas.

De-a lungul anilor, Rainbird fusese un agent surprinzător de bun – parţial pentru că arăta ca orice, numai ca un agent nu, dar, în cea mai mare parte, pentru că în spatele acelei măşti de carne se ascundea o minte agilă şi incredibil de inteligentă. Vorbea fluent patru limbi şi înţelegea alte trei. Asculta un curs de rusă în timp ce dormea. Când vorbea, vocea lui era joasă, muzicală şi civilizată.

— Bună ziua, Căpitane!

— A trecut deja dimineaţa? a întrebat Căpitanul, surprins.

Rainbird a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii imaculaţi – dinţi de rechin, s-a gândit Căpitanul.

— De paisprezece minute, a zis el. Mi-am luat un ceas digital Seiko de pe piaţa neagră din Veneţia. E fascinant. Numere mici şi negre care se schimbă constant. O mare realizare a tehnologiei. Mă gândesc de multe ori, Căpitane, că am luptat în Vietnam nu pentru victorie, ci pentru progresul tehnologic. Am luptat ca să creăm ceasul digital ieftin, ping-pongul care se poate juca pe televizor, calculatorul de buzunar. Mă uit la noul meu ceas în întuneric. Îmi spune că sunt mai aproape de moarte, de la o secundă la alta. Iată ce veşti bune!

— Stai jos, prieten vechi! a zis Căpitanul.

Ca de fiecare dată, atunci când vorbea cu Rainbird, gura lui era uscată şi trebuia să-şi controleze mâinile, pe care simţea nevoia să şi le frământe, să-şi împreuneze degetele pe suprafaţa lustruită a biroului. Şi, pe lângă astea, credea că

Rainbird *îl plăcea* – dacă se poate spune că Rainbird plăcea pe cineva.

Rainbird s-a aşezat. Purta blugi albaştri tociţi şi o cămaşă decolorată din denim.

— Ce mai e nou prin Veneţia? a întrebat Căpitanul.

— Se scufundă, a zis Rainbird.

— Am o treabă pentru tine, dacă o vrei. Nu e complicată, dar s-ar putea să ducă la o misiune care ţi se va părea mult mai interesantă.

— Spune!

— Doar dacă te oferi voluntar, a continuat Căpitanul. Eşti încă în concediul de odihnă.

— Spune! a repetat Rainbird cu voce blândă şi Căpitanul i-a spus.

A stat cu Rainbird doar cincisprezece minute, dar păruse o oră. Când a plecat indianul cel mare, Căpitanul a răsuflat uşurat. Şi Wanless, şi Rainbird în aceeaşi dimineaţă – asta ar strica ziua oricui. Dar dimineaţa se terminase acum, se întâmplaseră multe lucruri şi cine putea să ştie ce le pregătea după-amiaza? A sunat-o pe Rachel.

— Da, Căpitane?

— O să mănânc aici, draga mea. Îmi iei ceva de la cantină, te rog? Nu contează ce. Orice. Mulţumesc, Rachel!

În sfârşit singur. Receptorul se odihnea liniştit pe baza lui solidă, plin de microcircuite şi cipuri de memorie şi Dumnezeu mai ştie ce. Când avea iar să sune, probabil ar fi fost Albert sau Norville, să-i spună că era gata treaba în New York – fata luată, tatăl mort. Astea ar fi fost veşti bune.

Căpitanul a închis iar ochii. Gânduri şi fraze pluteau prin mintea lui ca nişte zmeie mari şi leneşe. Control mental. Băieţii din grupul de experţi au spus că posibilităţile erau enorme. Imaginează-ţi pe cineva ca McGee aproape de Castro sau de ayatollahul Khomeini. Imaginează-ţi-l suficient de aproape de progresistul ăla de Ted Kennedy cât să sugereze cu vocea joasă a convingerii supreme că suicidul este cel mai bun răspuns. Imaginează-ţi un

astfel de bărbat asmuţit pe liderii diverselor grupări comuniste de gherilă. Păcat că l-au pierdut. Dar… ce s-a putut întâmpla o dată se mai poate întâmpla şi a doua oară.

Fetiţa. Wanless spunând *Puterea de a crăpa toată planeta în două într-o zi, ca şi cum ar fi o farfurie de porţelan într-un poligon…* ridicol, desigur. Wanless o luase razna ca băieţelul din povestea lui D.H. Lawrence, cel care putea ghici câştigătorii pe pista de curse. Lotul Şase se transformase în acid de baterie pentru Wanless; îi erodase simţul realităţii şi lăsase numeroase găuri imense în el. Era o fetiţă, nu o armă apocaliptică. Şi trebuiau să se agaţe de ea suficient cât să cerceteze ce anume era şi să analizeze ce ar putea deveni. Numai asta putea fi suficient cât să reactiveze programul de testare al Lotului Şase. Dacă ar fi putut fi convinsă să-şi folosească puterile pentru binele ţării, cu atât mai bine.

Cu atât mai bine, s-a gândit Căpitanul.

Telefonul a sunat brusc, ca un urlet prelung şi răguşit.

Cu pulsul brusc mărit, Căpitanul a ridicat receptorul.

INCIDENTUL DE LA FERMA MANDERS

1

Cât Căpitanul îi punea la cale viitorul împreună cu Al Steinowitz în Longmont, Charlie McGee stătea pe marginea patului din camera 16 din Slumberland, căscând şi întinzându-se. Lumina puternică a dimineţii cădea pieziş prin fereastră, iar cerul de toamnă era senin şi imaculat. Lucrurile păreau mult mai bune în lumina blândă a zilei.

S-a uitat spre tăticul ei, care nu era altceva decât o umflătură nemişcată sub pături. Un smoc de păr negru ieşea afară – atât. A zâmbit. Mereu se străduia ca lucrurile să-i iasă cât mai bine. Dacă lui îi era foame şi îi era şi ei foame şi aveau doar un măr, el lua doar o muşcătură şi i-l dădea ei. Când era treaz, mereu făcea tot ce-i stătea în putinţă.

Dar, când dormea, lua toate păturile.

S-a dus la baie, s-a dezbrăcat şi a dat drumul la duş. A mers la toaletă cât se încălzea apa şi apoi a intrat în cabina de duş. A simţit cum o izbeşte jetul fierbinte şi a închis ochii, zâmbind. Nimic pe lume nu era mai frumos decât primele minute într-un duş fierbinte.

(ai fost rea aseară)

O cută i-a încreţit fruntea.

(Nu. Tati a zis că nu.)

(ai aprins pantofii omului, fată rea, foarte rea, îţi place cum arată ursuleţul, negru tot?)

Cuta s-a adâncit. Neliniştea se amesteca acum cu teamă şi ruşine. Imaginea ursuleţului ei nu ieşise niciodată la suprafaţă; era un gând ascuns şi, aşa cum se întâmpla destul de des, sentimentul de vinovăţie pe care-l avea părea să se poată rezuma la un miros – un miros de ars, de obiect carbonizat. Material şi căptuşeală pârjolite. Şi acest miros invoca imagini cu mama şi tatăl ei aplecându-se deasupra ei, şi ei erau oameni *mari,* erau uriaşi; şi le era teamă; şi erau nervoşi, vocile lor erau mari şi sparte, ca nişte bolovani doborâţi, rostogolindu-se pe o creastă de munte într-un film.

(„fată rea! foarte rea! să nu mai faci asta, Charlie! niciodată! niciodată! niciodată!”)

Câţi ani avusese? Trei? Doi? De la ce vârstă încep amintirile unui om? Îl întrebase pe tati cândva şi tati zisese că nu ştie. Îşi amintea că-l înţepase o albină şi mama lui îi spusese că asta se întâmplase când avea doar 15 luni.

Asta era cea mai veche amintire a ei: feţele uriaşe aplecate asupra ei, vocile zgomotoase ca nişte bolovani care se rostogoleau la vale şi un miros de gofră arsă. Mirosul acela fusese de la părul ei. Îl arsese aproape în întregime. Imediat după asta, tati a pomenit ceva de „ajutor”, iar mami s-a purtat caraghios, mai întâi a râs, apoi a plâns, apoi a râs din nou atât de tare şi de ciudat, încât tati a plesnit-o peste faţă. Îşi amintea asta pentru că a fost singura dată, din câte ştia ea, când tatăl ei îi făcuse aşa ceva mamei ei. Poate că ar trebui să ne gândim să căutăm „ajutor” pentru ea, spusese tati. Erau în baie şi capul ei era ud pentru că tati o băgase sub duş. O, da, spusese mami, hai să mergem la doctorul Wanless, ne va oferi o grămadă de „ajutor”, aşa cum a mai făcut-o şi înainte… apoi a apărut râsul, plânsul, alte râsete şi palma.

(ai fost foarte REA aseară)

— Nu, a murmurat ea sub duşul care curgea şiroaie. Tati a spus că nu. Tati a spus că putea să fie… faţa… lui.

(AI FOST FOAR TE REA ASEARĂ)

Dar avuseseră nevoie de monedele din telefoanele publice. Tati a spus asta.

(FOARTE REA!)

Şi apoi a început să se gândească din nou la mami, la ziua aia când avea cinci ani, mergea pe şase. Nu-i plăcea să se gândească la asta, dar amintirea era aici, acum, şi nu putea să o lase deoparte. Se întâmplase chiar înainte ca oamenii răi să vină şi să o rănească pe mami.

(au omorât-o, vrei să spui, au omorât-o)

Da, bine, înainte ca ei să o ucidă şi să o ia pe Charlie. Tati o luase în poala lui ca să-i citească

poveşti, numai că nu avea cărţile obişnuite despre Winnie şi Tigru şi Broscoi şi marele lift de sticlă al lui Willy Wonka. În schimb, avea câteva cărţi groase, fără poze. Ea strâmbase din nas cu dezgust şi ceruse povestea cu Winnie the Pooh.

— Nu, Charlie, spusese el. Vreau să-ţi citesc alte poveşti şi vreau să mă asculţi. Eşti destul de mare acum, cred, şi aşa crede şi mama ta. Poveştile s-ar putea să te sperie un pic, dar sunt importante. Sunt poveşti adevărate.

Îşi amintea numele cărţilor din care tati citise poveştile, pentru că poveştile o speriaseră. Era o carte numită *Lo!* scrisă de un bărbat pe nume Charles Fort. O carte numită *Stranger Than Science,* scrisă de un bărbat pe nume Frank Edwards. O carte numită *Night's Truth.* Şi mai fusese o carte numită *Pyrokinesis: A Case Book,* dar mami nu l-a lăsat pe tati să citească nimic din ea.

— Mai târziu, când va fi mult mai mare, Andy, spusese mami.

Şi apoi acea carte a dispărut. Charlie se bucurase.

Poveştile chiar erau de groază.

Una dintre ele era despre un bărbat care a murit carbonizat într-un parc. Una era despre o doamnă care a ars în sufrageria casei sale cu rulote, iar în toată încăperea nu arsese nimic în afară de doamna şi o mică parte din scaunul pe care stătea în timp ce se uita la televizor. Părţi din ea fuseseră prea complicate pentru ca ea să le înţeleagă, dar îşi amintea un singur lucru. Un poliţist care spunea: „Nu avem nicio explicaţie pentru acest deces. Din victimă n-au mai rămas decât dinţii şi câteva fragmente de oase carbonizate. Ar fi nevoie de o lampă de sudură pentru aşa ceva şi nimic din jurul victimei nu era nici măcar carbonizat. Nu ne putem explica de ce nu a explodat totul ca o rachetă?

Cea de-a treia poveste fusese despre un băiat mare – avea 11 sau 12 ani – care luase foc în timp ce se afla pe plajă. Tatăl său îl băgase în apă, arzându-se rău în acest proces, dar băiatul a continuat să ardă până când a fost mistuit complet.

Şi o poveste despre o adolescentă care arsese în timp ce îi spunea preotului toate păcatele sale în confesional. Charlie ştia totul despre confesionalul din bisericile catolice, pentru că prietena ei Deenie îi spusese. Deenie spusese că trebuia să-i mărturiseşti preotului toate lucrurile rele pe care le faci într-o săptămână. Deenie nu se dusese încă, pentru că nu primise prima împărtăşanie, dar fratele ei, Carl, da. Carl era în clasa a patra şi trebuia să spună totul, chiar şi când s-a furişat în camera mamei sale şi i-a luat câteva bomboane de ciocolată primite de ziua ei. Pentru că, dacă nu-i spuneai preotului, nu puteai fi spălat în SÂNGELE LUI HRISTOS şi te duceai în LOCUL ĂLA FIERBINTE.

Ideea principală din toate aceste poveşti nu-i scăpase lui Charlie. O speriase atât de tare povestea fetei din confesional, încât izbucnise în lacrimi.

— Oare o să mă ard? se plânsese ea. Ca atunci când eram mică şi mi-am dat foc la păr? O să ard de tot?

Şi tati, şi mami păreau supăraţi. Mami era palidă şi îşi tot muşca buzele, dar tati o îmbrăţişase şi îi spusese:

— Nu, iubito. Nu şi dacă îţi aminteşti mereu să fii atentă şi să nu te gândeşti la acel… lucru. Acel lucru pe care îl faci uneori când eşti supărată şi speriată.

— Ce lucru? întrebase Charlie printre suspine. Ce e, spune-mi ce e, nici măcar nu ştiu, nu voi face niciodată aşa ceva, *promit!*

Mami spusese:

— Din câte putem să ne dăm seama, iubito, se cheamă pirochinezie. Adică poţi să aprinzi focuri doar gândindu-te la ele. De obicei se întâmplă când oamenii sunt supăraţi. Unii oameni au, se pare, acea… putere toată viaţa şi nici măcar nu ştiu asta. Şi pentru unii… ei bine, puterea pune stăpânire pe ei pentru un minut şi…

N-a putut să termine propoziţia.

— Se ard, continuase tati ideea. Ca atunci când erai mică şi ţi-ai dat foc la păr, da. Dar tu poţi să

controlezi asta, Charlie. *Trebuie.* Dumnezeu ştie că nu e vina ta.

Mami şi tati s-au privit pentru o clipă când tati a spus asta şi a părut că îşi transmit ceva.

Cuprinzându-i umerii, a vorbit mai departe:

— Uneori nu poţi să te controlezi, ştiu. E un accident, ca atunci când erai mai mică şi ai uitat să te duci la baie pentru că te jucai şi ai făcut pe tine. Pe atunci obişnuiam să spunem că ai avut un accident… îţi aminteşti?

— Nu mai fac asta de atunci.

— Nu, sigur că nu. Şi peste puţin timp va trebui să controlezi şi cealaltă chestie exact la fel. Dar acum, Charlie, trebuie să ne promiţi că n-o să te mai superi aşa *niciodată niciodată niciodată,* dacă poţi. În felul acela în care poţi să stârneşti focuri. Şi, dacă faci asta, dacă nu te poţi abţine, pur şi simplu împinge-o departe de corpul tău. Într-un coş de gunoi sau o scrumieră. Încearcă să ieşi afară. Să o împingi spre apă, dacă ai aşa ceva în jur.

— Dar niciodată spre o persoană, spusese mama, iar chipul ei era încremenit, palid şi grav. Asta ar fi foarte periculos, Charlie. Ai fi o fată foarte rea. Pentru că ai putea – se chinuia ea, forţând cuvintele să iasă – ai putea ucide pe cineva.

Şi apoi Charlie plânsese isteric, lacrimi de oroare şi de remuşcare, pentru că ambele mâini ale mamei erau bandajate şi ştia de ce tata îi citise toate poveştile acelea înfricoşătoare. Deoarece, cu o zi înainte, când mami îi spusese că nu se putea duce la Deenie acasă pentru că nu-şi făcuse ordine în cameră, Charlie se înfuriase foarte tare şi, deodată, chestia de foc fusese acolo, apărând de nicăieri, aşa cum făcea întotdeauna, ca un fel de jack-in-the-box malefic, dând din cap şi rânjind, iar ea fusese atât de furioasă, încât o împinsese din ea însăşi spre mami şi atunci mâinile lui mami luaseră foc. Şi nu fusese *chiar aşa de* rău

(putea să fie mai rău putea să-i ia foc faţa)

deoarece chiuveta era plină cu apă cu detergent, nu a fost prea rău, dar nu fusese chiar aşa de rău, şi

le-a promis amândurora că nu va face *niciodată, niciodată, niciodată…*

Apa caldă îi curgea şiroaie pe faţă, pe piept, pe umeri, învăluind-o într-o peliculă caldă, un cocon, alungând amintirile şi grijile. Tati îi spusese că e în regulă. Şi, dacă tati spunea că un lucru era aşa, aşa era. Era cel mai deştept om din lume.

Mintea ei s-a întors din trecut în prezent şi s-a gândit la bărbaţii care îi urmăreau. Erau de la guvern, a spus tati, dar nu o parte bună a guvernului. Lucrau pentru o parte a guvernului numită Atelierul. Bărbaţii îi urmăreau neîncetat. Oriunde se duceau, după o vreme, apăreau oamenii de la Atelier.

Oare le-ar plăcea să le dau foc? a întrebat o parte din ea cu indiferenţă, iar ea a strâns ochii cu groază vinovată. Era urât să se gândească în felul ăsta. Era rău.

Charlie a întins mâna, a apucat robinetul fierbinte al duşului şi l-a închis cu o răsucire bruscă. În următoarele două minute a stat tremurând şi chircindu-şi trupul subţire sub jetul rece ca gheaţa şi înţepător, vrând să iasă, fără să-şi dea voie să iasă.

Când aveai gânduri rele, trebuia să plăteşti pentru ele.

Deenie îi spusese asta.

2

Andy s-a trezit puţin câte puţin, fiind vag conştient de sunetul ritmat al duşului. La început fusese o parte dintr-un vis: se afla pe lacul Tashmore cu bunicul său şi avea din nou opt ani, încercând să înfigă în cârlig o râmă care se zvârcolea, fără să se înţepe în degetul mare. Visul fusese incredibil de viu. Putea să vadă năvodul din răchită de la prova bărcii, putea să vadă petele roşii de cauciuc de pe cizmele verzi şi vechi ale lui Granther McGee, putea să-şi vadă propria mănuşă de jucător la prima bază, veche şi ponosită. Privindu-le, şi-a amintit că a doua zi avea

antrenament în Liga Mică la Roosevelt Field. Dar, în seara asta, ultima geană de lumină şi întunericul abia schiţat se echilibrau perfect pe culmea crepusculului, iazul era atât de liniştit, încât puteai să vezi norişorii de ţânţari şi musculiţe care roiau pe suprafaţa lui cromată. Scântei de căldură licăreau intermitent… sau poate că erau fulgere adevărate, pentru că ploua. Primele picături au întunecat lemnul bărcii de pescuit a lui Granther, de un alb bătut de vreme, desenând pete de mărimea unui bănuţ. Apoi s-a auzit pe lac, un şuierat misterios, ca…

…ca sunetul unui…

…duş, folosit de Charlie.

A deschis pleoapele şi a dat cu ochii de un tavan cu grinzi nefamiliare. Unde suntem? S-a dezmeticit treptat, dar a existat o clipă de cădere liberă înspăimântătoare, şi asta, din cauză că fusese în prea multe locuri în ultimul an, că scăpaseră ca prin urechile acului şi că se afla sub prea multă presiune. S-a gândit cu nostalgie la visul său, dorindu-şi se întoarcă în el alături de Granther McGee, care era mort de douăzeci de ani.

Hastings Glen. Se afla în Hastings Glen. Erau în Hastings Glen.

Încă îl durea capul, dar nu ca noaptea trecută, când tipul ăla cu barbă îi adusese până aici. Durerea se redusese la o pulsaţie domoală şi constantă. Dacă totul se desfăşura după acelaşi tipar, durerea avea să fie doar o jenă până diseară şi va dispărea complet până mâine.

Duşul a fost oprit.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la ceas. Era unsprezece fără un sfert.

— Charlie?

S-a întors în dormitor, frecându-se energic cu un prosop.

— Bună dimineaţa, tati!

— Bună dimineaţa! Cum te simţi?

— Mi-e foame, a spus ea.

S-a dus la scaunul pe care îşi pusese hainele şi a luat bluza verde. A mirosit-o. A făcut o grimasă.

— Trebuie să-mi schimb hainele.

— Va trebui să te mulţumeşti cu astea pentru o vreme, iubito. O să-ţi iau altele ceva mai târziu în cursul zilei de azi.

— Sper că nu va trebui să aşteptăm atât de mult ca să mâncăm.

— Vom face autostopul, a spus el, şi ne vom opri la prima cafenea pe care o vom întâlni în cale.

— Tati, când am început şcoala, mi-ai spus să nu merg niciodată cu străinii.

Rămăsese în chiloţi şi bluza verde şi se uita curioasă la el.

Andy s-a dat jos din pat, s-a apropiat de ea şi a luat-o de umeri.

— Diavolul pe care nu-l cunoşti este uneori mai bun decât cel pe care-l cunoşti, spuse el. Ştii ce înseamnă asta, puştoaico?

Ea s-a gândit cu atenţie la asta. Diavolul pe care îl cunoşteau erau acei oameni de la Atelier, a presupus ea. Oamenii care îi urmăriseră pe stradă în New York cu o zi înainte. Diavolul pe care nu-l cunoşteau…

— Cred că asta înseamnă că majoritatea oamenilor care conduc maşini nu lucrează pentru Atelier, a spus ea..

— Ai înţeles, i-a răspuns el zâmbind. Şi ceea ce am spus mai devreme rămâne valabil. Charlie, când intri într-o încurcătură urâtă, uneori trebuie să faci lucruri pe care nu le-ai face niciodată dacă lucrurile ar merge bine.

Zâmbetul lui Charlie s-a estompat. Faţa i-a devenit serioasă, vigilentă.

— Cum ar fi să scoţi banii din telefoane?

— Da, a spus el.

— Deci nu a fost rău?

— Nu. În circumstanţele date, nu a fost.

— Pentru că atunci când intri într-o situaţie urâtă, trebuie să faci orice poţi ca să ieşi din ea.

— Cu unele excepţii, da.

— Care sunt excepţiile, tati?

I-a ciufulit părul.

— Nu-ţi mai face griji acum, Charlie. Înveseleşte-te!

Dar ea nu se înveselea.

— Şi nu am vrut să dau foc bocancilor acelui domn. Chiar nu am f[cut-o intenţionat.

— Nu, sigur că nu.

Şi apoi s-a înveselit; zâmbetul ei, care semăna atât de mult cu al lui Vicky, a ieşit triumfător la iveală.

— Cum mai eşti cu durerea de cap în dimineaţa asta, tati?

— Mult mai bine, mersi.

— Bine.

S-a uitat la el de aproape.

— Ochiul tău arată caraghios.

— Care ochi?

A arătat cu degetul spre stângul.

— Ăsta.

— Da?

S-a dus la baie şi a şters o parte din oglinda aburită.

S-a uitat la ochiul lui multă vreme şi buna dispoziţie l-a părăsit. Ochiul lui drept arăta aşa cum arătase întotdeauna, un verde-gri – culoarea oceanului într-o zi de primăvară înnorată. Ochiul stâng era tot verde-cenuşiu, dar albul ochiului era injectat cu sânge şi pupila părea mai mică decât cea de la dreptul. Şi pleoapa era căzută într-un mod bizar şi nu mai observase asta înainte.

I-a sunat în minte vocea lui Vicky. Era atât de clară, că părea că e chiar lângă el. *Durerile de cap. Mă sperie. Îţi faci ceva ţie şi altor oameni atunci când foloseşti impulsul ăla sau cum vrei să-i spui.*

Gândul a fost urmat de imaginea unui balon umflându-se… şi urca… şi tot urca… şi în final exploda cu un bubuit puternic.

A început să-şi pipăie cu grijă partea stângă a feţei, atingând-o peste tot cu vârful degetelor de la mâna dreaptă. Arăta ca un bărbat dintr-o reclamă de

la televizor care se minuna de gradul de precizie al bărbieritului său. A găsit trei puncte – unul sub ochiul stâng, unul pe pometele stâng şi unul chiar sub tâmpla stângă – unde nu simţea nimic. Spaima îl năpădea ca o ceaţă fină în amurg. Nu se temea atât pentru el însuşi, cât pentru Charlie, pentru ceea ce i se va întâmpla dacă va fi lăsată singură.

O vedea în oglindă de parcă o chemase.

— Tati? l-a întrebat ea îngrijorată. Eşti bine?

— Sunt bine, a zis el.

Vocea lui suna bine. Nu tremura şi nu era nici prea încrezătoare, falsă.

— Mă gândeam doar că ar trebui să mă bărbieresc.

Şi-a pus mâna peste gură şi a chicotit.

— E aspră ca un burete de sârmă Brillo. Îh, scârbos!

A fugărit-o în dormitor şi şi-a frecat obrazul aspru de obrazul ei neted. Charlie a chicotit şi a dat din picioare.

3

În timp ce Andy îşi gâdila fiica cu barba lui aspră, Orville Jamieson, adică OJ, adică Juice, şi un alt agent de la Atelier, pe nume Bruce Cook, coborau dintr-un Chevrolet albastru-deschis în faţa restaurantului Hastings Diner.

OJ s-a oprit pentru o clipă, privind strada principală cu parcarea înclinată, magazinul de electrocasnice, alimentara, cele două benzinării, singura farmacie, clădirea Primăriei, din lemn, cu o plăcuţă comemorativă, evocând un eveniment istoric de care nimănui nu-i păsa. Strada principală era chiar Route 40, iar familia McGee se afla la nici şase kilometri de locul unde se aflau acum OJ şi Bruce Cook.

— Uitaţi-vă la orăşelul ăsta! a spus OJ cu dezgust. Am crescut în vecinătate, într-un orăşel numit Lowville. Aţi auzit vreodată de Lowville, New York?

Bruce Cook a clătinat din cap.

— Este lângă Utica. Unde se fabrică berea Utica Club. Nu am fost în viaţa mea atât de fericit cum am fost când am ieşit din Lowville.

OJ a băgat mâna pe sub geacă şi şi-a potrivit pistolul Windsucker în toc.

— Uite-i pe Tom şi pe Steve! a zis Bruce.

Peste drum, un Pacer maro-deschis se oprise într-un loc de parcare tocmai eliberat de un camion agricol. Doi bărbaţi în costume închise la culoare coborâseră din Pacer. Arătau ca nişte bancheri. Mai jos pe stradă, la lumina intermitentă, alţi doi oameni de la Atelier vorbeau cu baba nesuferită care ajuta şcolarii să traverseze la ora prânzului. Îi arătau poza şi ea clătina din cap. Erau zece agenţi de la Atelier aici, în Hastings Glen, toţi coordonându-se cu Norville Bates, care se întorsese în Albany şi aştepta buzduganul Căpitanului, pe Al Steinowitz.

— Da, Lowville! a oftat OJ. Sper să-i prindem pe cei doi fraieri până la prânz. Şi sper ca următoarea mea misiune să fie în Karachi. Sau în Islanda. Oriunde, atâta timp cât nu e în nordul statului New York. E prea aproape de Lowville. Prea aproape ca să mă simt confortabil.

— Crezi că îi vom găsi până la prânz? a întrebat Bruce.

OJ a dat din umeri.

— Îi vom găsi până apune soarele. Poţi să te bazezi pe asta.

Au intrat în restaurant, s-au aşezat la bar şi au comandat cafea.

O chelneriţă tânără şi atrăgătoare le-a adus-o.

— De câtă vreme eşti aici, soro? a întrebat-o OJ.

— Dacă ai o soră, mi-e milă de ea, a zis chelneriţă. Dacă seamănă cu tine, adică.

— Nu mai fi aşa, soro! a zis OJ şi i-a arătat legitimaţia.

S-a uitat la ea multă vreme. În spatele fetei, un delincvent juvenil îmbătrânit, cu o geacă de motociclişti, apăsa butoanele unui Seeberg.

— Sunt pe tură de la 7, a zis ea. Ca în fiecare zi. Poate vrei să vorbeşti cu Mike. El e proprietarul.

A dat să se întoarcă şi OJ a prins-o de mână. Nu-i plăceau femeile care făceau mişto de felul în care arată. Majoritatea femeilor erau curve, maică-sa avusese dreptate cu asta, chiar dacă nu prea avusese cu nimic altceva. Şi mama lui cu siguranţă ar fi ştiut ce să creadă despre o târfă ţâţoasă ca asta.

— Am zis eu că vreau să vorbesc cu proprietarul, soro?

Începea să i se facă frică, spre satisfacţia lui OJ.

— N-nu.

— Aşa e. Pentru că vreau să vorbesc cu tine, nu cu vreunul care a fost în bucătărie făcând papară şi Alpoburgeri toată dimineaţa.

A scos fotografia cu Andy şi Charlie din buzunar şi i-a dat-o ei, ţinându-i încă strâns încheietura.

— Îi recunoşti, soro? Poate i-ai servit de dimineaţă?

— Dă-mi drumul! Mă *doare.*

Îi pierise toată culoarea din obraji, cu excepţia fardului de curve cu care se dichisise. Probabil fusese majoretă în liceu. Genul de fete care râdeau de Orville Jamieson când le invita în oraş, şi asta, pentru că fusese preşedintele clubului de şah, şi nu fundaşul echipei de fotbal. O adunătură de târfe ieftine din Lowville. Doamne, cât ura New Yorkul. Până şi New York City era prea aproape de casă.

— Tu spune-mi dacă i-ai servit sau nu. Apoi îţi dau drumul. *Soro!*

S-a uitat scurt la poză.

— Nu, nu i-am servit. Acum lasă…

— Nu te-ai uitat suficient, *soro.* Fă bine şi uită-te din nou!

S-a uitat din nou.

— Nu! Nu! a ţipat ea. Nu i-am văzut niciodată! Dă-mi drumul!

Fostul delincvent juvenil în geacă de piele Mammoth Mart luată la reducere s-a apropiat de ei, cu fermoarele zăngănind, cu degetele mari agăţate de buzunarele pantalonilor.

— O deranjezi pe domnişoara, a zis el.

Bruce Cook s-a uitat lung la el, cu ochii mari şi uimiţi.

— Ai grijă sau poate ne decidem să te deranjăm pe tine dup-aia, faţă de pizza! a zis el.

— Ah! a zis puriul în geacă de piele cu o voce abia auzită.

S-a îndepărtat rapid, de parcă şi-a amintit că avea ceva presant de rezolvat pe afară.

Două doamne bătrâne aşezate într-un separeu se uitau agitate la sceneta de la tejghea. Un bărbat solid, cu uniformă destul de curată de bucătar – Mike, proprietarul, probabil – stătea în uşa bucătăriei, uitându-se şi el. Ţinea într-o mână un cuţit de măcelărie, dar nu părea prea sigur pe el.

— Ce doriţi, băieţi? a întrebat el.

— Sunt agenţi federali, a zis chelneriţa agitată. Vor să…

— Nu i-ai servit? Eşti sigură? a întrebat OJ. *Soro?*

— Sunt sigură, a zis ea, gata să izbucnească în plâns.

— Ai face bine să fii. O greşeală îţi poate aduce cinci ani de închisoare, *soro.*

— Sunt sigură, a şoptit.

O lacrimă s-a ivit în coada ochiului şi i-a alunecat pe obraz.

— Te rog, dă-mi drumul! Nu mă mai răni!

OJ a strâns mai tare pentru o clipă, plăcându-i senzaţia oaselor mici care se mişcau sub mâna lui, plăcându-i să ştie că ar putea să strângă şi mai tare şi să le rupă… şi apoi i-a dat drumul. În restaurant era linişte, cu excepţia vocii lui Stevie Wonder care venea din Seeberg, asigurându-i pe patronii speriaţi ai restaurantului Hastings Diner că o puteau auzi din orice cotlon. Apoi, cele două bătrâne s-au ridicat şi au plecat în grabă.

OJ şi-a luat cana de cafea, s-a aplecat peste tejghea, a vărsat cafeaua pe podea şi apoi a lăsat cana să cadă şi să se spargă. Cioburi groase de

porţelan s-au împrăştiat în toate direcţiile. Chelneriţa plângea de-a binelea acum.

— De căcat, cafeaua! a zis OJ.

Proprietarul a făcut un gest nehotărât cu mâna în care ţinea cuţitul şi faţa lui OJ a părut să se lumineze.

— Hai, frate! a zis el, aproape râzând. Hai! Să te vedem!

Mike a pus cuţitul jos lângă prăjitorul de pâine şi brusc a ţipat de jenă şi de furie:

— Am luptat în Vietnam! Fratele meu a luptat în Vietnam! O să îi scriu senatorului meu despre asta! Vedeţi voi!

OJ s-a uitat la el. După o vreme, Mike a coborât ochii speriat.

Cei doi au ieşit.

Printre lacrimi, chelneriţa s-a aplecat să cureţe cioburile de la cana de cafea.

Afară, Bruce a zis:

— Câte moteluri?

— Trei moteluri, şase pensiuni, a răspuns OJ, uitându-se spre plăcuţa luminoasă.

În Lowville-ul tinereţii sale, existase un restaurant cu o plăcuţă deasupra plitei duble marca Silex, iar pe acea plăcuţă scria: „DACĂ NU-ŢI PLACE ORAŞUL NOSTRU, CONSULTĂ ORARUL AUTOBUZELOR.” De câte ori îşi dorise să smulgă acea placă de pe perete şi să o bage pe gât cuiva?

— Avem oameni care le verifică, a spus el când se întorceau spre Chevrolet-ul lor albastru-deschis, parte a unui parc auto guvernamental plătit şi întreţinut din banii contribuabililor. Vom afla în curând.

4

John Mayo era cu un agent pe nume Ray Knowles. Erau pe cale să o ia spre Slumberland Motel, pe Route 40, într-un Ford mai vechi, bej-

închis şi, în timp ce urcau ultimul deal care-i mai separa de motel, le-a explodat un cauciuc.

— Băga-mi-aş! a înjurat John când maşina a început să ţopăie în sus şi-n jos şi să se deplaseze spre dreapta. Uite aici problemă a guvernului! Scursurile dracului!

A tras pe dreapta pe banda de urgenţă şi a pus pe avarii.

— Tu mergi mai departe, a zis. O să schimb căcatul ăsta de roată.

— Te ajut, a zis Ray. N-o să ne ia mai mult de cinci minute.

— Nu, mergi mai departe. Ar trebui să fie chiar după dealul ăsta.

— Eşti sigur?

— Da. Te adun de pe drum. Dacă nu cumva şi roata de rezervă e spartă. Nu m-ar mira.

Pe lângă ei a trecut un camion agricol care se hurduca din toate încheieturile. Era cel pe care îl văzuseră OJ şi Bruce ieşind din oraş când erau lângă Hastings Diner.

Ray a rânjit.

— Ar face bine să nu fie. Ar trebui să faci o cerere de achiziţie în patru exemplare pentru una nouă.

John n-a rânjit înapoi.

— Crezi că nu ştiu? a zis el resemnat.

S-au îndreptat spre portbagaj şi Ray l-a descuiat. Roata de rezervă era în stare bună.

— Bine, a spus John. Du-te!

— Chiar nu ar dura decât cinci minute să o schimbăm pe nenorocita aia.

— Sigur, şi cei doi nu sunt la motelul ăla. Dar hai să o jucăm ca şi cum ar fi reală. Până la urmă, undeva trebuie să fie.

— Da, bine.

John a scos cricul şi roata de rezervă din portbagaj. Ray Knowles l-a privit pentru o clipă şi apoi a pornit-o pe banda de urgenţă spre Motelul Slumberland.

5

Chiar dincolo de motel, Andy şi Charlie McGee stăteau pe banda de urgenţă a lui Route 40. Grijile lui Andy că cineva ar putea observa că nu avea maşină se dovediseră nefondate; femeia de la recepţie nu era interesată decât de micul televizor Hitachi de pe tejghea. Un Phil Donahue în miniatură fusese capturat înăuntru, iar femeia îl urmărea cu lăcomie. Ea a pus repede la locul ei cheia pe care i-a dat-o Andy, fără să-şi întoarcă măcar privirea de la imaginea de pe ecran.

— Sper că v-aţi bucurat de şedere, a zis ea.

Mânca dintr-o cutie de gogoşi cu cocos şi ciocolată şi consumase deja jumătate.

— Sigur, a zis Andy şi a plecat.

Charlie îl aştepta afară. Femeia îi dăduse o copie după factură, pe care şi-a înfundat-o în buzunarul lateral al jachetei de catifea în timp ce cobora treptele. Monedele de la telefonul public din Albany zdrăngăneau înfundat.

— Totul e OK, tati? a întrebat Charlie în drum spre autostradă.

— Pare în regulă, a zis el şi a luat-o de gât.

La dreapta lor şi dincolo de deal, Ray Knowles şi John Mayo tocmai făcuseră pană.

— Unde mergem, tati? a întrebat Charlie.

— Nu ştiu, a zis el.

— Nu-mi place. Am emoţii.

— Cred că suntem mult în faţa lor, a zis el. Nu-ţi face griji! Probabil că încă-l caută pe taximetristul care ne-a dus în Albany.

Dar fluiera a pagubă; ştia asta şi probabil că o ştia şi Charlie. Numai faptul că stăteau acolo, pe marginea drumului, îl făcea să se simtă expus, ca un criminal din desene animate, îmbrăcat în zeghe. *Termină!* şi-a spus. *O să ajungi să-i vezi peste tot – câte unul în spatele fiecărui copac şi mai mulţi după următorul deal.* Nu a spus cineva că paranoia perfectă şi conştientizarea perfectă erau acelaşi lucru?

— Charlie…

— Hai să mergem la Granther! a propus ea.

S-a uitat la ea surprins. I-a venit din nou în minte visul, cel cu pescuitul în ploaie şi ploaia care s-a transformat în sunetul duşului lui Charlie.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta? a întrebat el.

Granther murise cu mult înainte ca Charlie să se nască. Trăise toată viaţa în Tashmore, Vermont, un oraş situat la vest de graniţa cu New Hampshire. Când a murit Granther, locul de pe lac a ajuns în posesia mamei lui Andy, iar când a murit şi ea, a ajuns la Andy. Oraşul ar fi luat-o de mult timp pentru impozitele restante, doar că Granther lăsase o mică sumă pentru a le acoperi.

Andy şi Vicky se duceau acolo o dată pe an, în timpul vacanţei de vară, până când s-a născut Charlie. Era la treizeci de kilometri de cel mai apropiat drum cu două benzi, într-un ţinut împădurit şi nepopulat. Vara erau tot felul de oameni pe lacul Tashmore, care era de fapt un lac învecinat cu orăşelul Bradford, New Hampshire. Dar, în această perioadă a anului, toate taberele de vară erau goale. Andy se îndoia că drumul de acces era măcar deszăpezit iarna.

— Nu ştiu, a zis Charlie. Pur şi simplu… mi-a venit în minte. Chiar acum.

De cealaltă parte a dealului, John Mayo deschidea portbagajul Fordului şi căuta roata de rezervă.

— L-am visat pe Granther în dimineaţa asta, a zis Andy încet. A fost prima dată când m-am gândit la el într-un an sau mai mult, cred. Deci presupun că poţi să spui că şi mie mi-a venit pur şi simplu în minte.

— A fost un vis frumos, tati?

— Da, a zis el şi a zâmbit puţin. Da, a fost.

— Deci, ce crezi?

— Cred că e o idee minunată, a spus Andy. Putem să mergem acolo şi să stăm o vreme şi să ne gândim ce să facem. Cum să procedăm. Mă

gândeam că, dacă putem să ajungem la un ziar şi să ne spunem povestea, ca să afle multă lume despre ea, vor trebui să ne lase în pace.

Un camion vechi agricol se hurduca în direcţia lor şi Andy a ridicat un deget. De cealaltă parte a dealului, Ray Knowles mergea pe banda de urgenţă.

Camionul a tras pe dreapta şi un tip care purta salopetă şi o şapcă de baseball cu New York Mets s-a uitat pe geam.

— Ce domnişoară drăguţă! a zis el zâmbind. Cum te cheamă, domnişorică?

— Roberta, a zis Charlie repede. Roberta era al doilea prenume al ei.

— Deci, Bobbi, unde mergi în dimineaţa asta? a întrebat şoferul.

— Mergem spre Vermont, a zis Andy. St. Johnsbury. Soţia mea era în vizită la sora ei şi a intervenit o problemuţă.

— Chiar aşa? a zis fermierul gânditor, aţintindu-şi ochii ageri asupra lui Andy.

— Travaliu, a spus Andy şi a zâmbit larg. Asta mică are un frăţior. La 1:40, în dimineaţa asta.

— Îl cheamă Andy, a zis Charlie. Nu că e un nume frumos?

— E foarte frumos, a zis fermierul. Hai, urcaţi! Măcar vă duc douăzeci de kilometri mai aproape de St. Johnsbury.

Au urcat şi camionul a zornăit şi s-a zgâlţâit înapoi pe drum, mergând drept înainte, spre lumina puternică a dimineţii. În acelaşi timp, Ray Knowles trecea de partea cealaltă a dealului. A văzut o autostradă goală care ducea spre Slumberland Motel. Dincolo de motel, a văzut camionul agricol care trecuse pe lângă maşina lor cu câteva minute în urmă, dispărând din peisaj.

Nu vedea niciun motiv să se grăbească.

6

Numele fermierului era Manders – Irv Manders. Tocmai dusese o încărcătură de dovleci în oraş,

unde avea o înţelegere cu managerul aprozarului A&P. Le-a spus că el obişnuia să facă afaceri cu First National, dar tipul de acolo nu înţelegea nimic despre dovleci. Irv Manders era de părere că este un măcelar şi nimic mai mult. Pe de altă parte, managerul de la A&P era un tip de treabă. Le-a spus că soţia lui avea un fel de magazin pentru turişti pe timpul verii, iar el ţinea un stand de produse la marginea drumului şi se înţelegeau de minune numai ei doi.

— Iartă-mă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, i-a spus Irv Manders lui Andy, dar tu şi puiuţul tău n-ar trebui să faceţi autostopul. Doamne, nu! Nu cu toţi indivizii pe care îi găseşti pe drumuri în zilele noastre. Staţia de autobuz Greyhound e în spatele farmaciei din Hastings Glen. Acolo trebuie să mergi.

— Păi… a zis Andy.

Era nedumerit, dar Charlie i-a sărit în ajutor la fix.

— Tati e şomer, l-a salvat ea cu isteţime. De asta a trebuit mami să meargă să stea cu mătuşa Em ca să nască bebeluşul acolo. Mătuşa Em nu-l place pe tati. Aşa că am stat acasă. Dar acum mergem să o vedem pe mami. Nu, tati?

— Chestiile astea sunt private, Bobbi, a zis Andy, părând să se simtă jenat.

Chiar se simţea jenat. Erau o mie de găuri în povestea lui Charlie.

— Nu trebuie să mai spui nimic, a zis Irv. Ştiu câte ceva despre probleme de familie. Poate să fie destul de rău uneori. Şi ştiu cum e să fii lefter. Nu e nicio ruşine.

Andy şi-a dres vocea, dar nu a zis nimic. Nu putea să se gândească la nimic. Au mers în linişte o vreme.

— Ia ziceţi, nu vreţi să veniţi să luaţi prânzul cu mine şi soţia? a zis Irv brusc.

— O, nu, nu putem să..

— Ne-ar plăcea, a spus Charlie. Nu, tati?

Ştia că intuiţiile lui Charlie erau de obicei bune şi era prea extenuat psihic sau fizic să i se împotrivească acum. Era o fetiţă stăpână pe ea şi agresivă, şi Andy s-a întrebat de mai multe ori cine dirija orchestra asta.

— Dacă eşti sigur că aveţi destul… a spus el.

— Mereu avem destul, a zis Irv Manders, intrând, în sfârşit, în viteza a treia.

Se hurducau printre copaci în culori luminoase de toamnă: arţari, ulmi, plopi.

— Ne-am bucura să veniţi.

— Mulţumim mult! a spus Charlie.

— E plăcerea mea, puişor! a spus Irv. Va fi şi a soţiei când te va vedea.

Charlie i-a răspuns cu un zâmbet.

Andy şi-a masat tâmplele. Sub degetele mâinii stângi era o porţiune unde nervii păreau să fi murit. Asta îl punea pe gânduri. Avea presimţirea că li se luase urma.

7

Femeia căreia îi predase Andy cheia camerei de la Slumberland Motel cu nici douăzeci de minute în urmă devenea agitată. Uitase de tot de Phill Donahue.

— Eşti sigură că ăsta era bărbatul, spunea Ray Knowles pentru a treia oară.

Nu-i plăcea acest bărbat mic, bondoc, cumva rigid. Poate lucra pentru guvern, dar asta nu-i oferea nicio garanţie Lenei Cunningham. Nu-i plăcea faţa lui îngustă, nu-i plăceau ridurile din jurul ochilor lui albaştri şi reci şi, cel mai mult, nu-i plăcea felul în care îi tot vâra poza aia sub nas.

— Da, el era, a zis ea din nou. Dar nu era nicio fetiţă cu el. Pe cuvânt, domnu'. Soţul meu o să-ţi spună acelaşi lucru. El lucrează noaptea. Doar la cină mai apucăm şi noi să ne vedem la faţă. O să vă…

Celălalt bărbat s-a întors şi, cu o îngrijorare tot mai mare, Lena a văzut că avea un walkie-talkie

într-o mână şi un pistol imens în cealaltă.

— Ei au fost, a spus John Mayo.

Era aproape isteric de furie şi de dezamăgire.

— În patul ăla au dormit două persoane. Păr blond pe o pernă, negru, pe cealaltă. La dracu' cu pana aia! La dracu' cu toate! Prosoape umede atârnate pe suportul din baie! Duşul ăla nenorocit încă picură! I-am ratat la mustaţă, Ray!

A vârât pistolul înapoi în toc.

— Îl chem pe soţul meu, a zis Lena încet.

— Nu mai contează, a zis Ray.

L-a luat pe John de braţ şi l-a dus afară. John încă blestema pana avută.

— Lasă cauciucul, John! Ai vorbit cu OJ?

— Am vorbit cu el şi el a vorbit cu Norville, care e deja pe drum, vine din Albany şi e cu Al Steinowitz. Au aterizat acum zece minute.

— E bine. Auzi, gândeşte-te o secundă, Johnny. Probabil că au făcut autostopul.

— Da, presupun că da. Dacă nu cumva au furat o maşină.

— Tipul e profesor de literatură engleză. N-ar şti să fure o bomboană de la un stand de bomboane dintr-un azil pentru orbi. Au făcut autostopul în dimineaţa asta. Şi fac pariu pe salariul pe un an că stăteau acolo, pe marginea drumului, cu degetele ridicate cât eu urcam dealul.

— Dacă nu ar fi fost pana…

Ochii lui John erau trişti în spatele ochelarilor cu ramă din metal. Vedea cum promovarea lui se îndepărta pe aripi lente şi leneşe.

— Dă-o dracului de pană! s-a răstit Ray. Ce a trecut pe lângă noi? După ce am făcut pană, ce a trecut pe lângă noi?

John s-a gândit în timp ce îşi punea din nou walkie-talkie-ul la curea.

— Camionul agricol, a zis el.

— Aşa îmi amintesc şi eu, a zis Ray. S-a uitat în jur şi a văzut faţa palidă şi mare a Lenei Cunningham holbându-se la ei de pe geamul

biroului. L-a văzut că a văzut-o şi perdeaua a revenit la locul ei.

— Destul de şubred camionul, a zis Ray. Dacă nu se abat de la drumul principal, ar trebui să-i prindem din urmă.

— Atunci, hai să mergem! a zis John. Putem să ţinem legătura cu Al şi Norville prin OJ, cu walkie-talkie-ul.

S-au grăbit înapoi la maşină şi s-au urcat. O clipă mai târziu, Fordul cafeniu a pornit în trombă din parcare, împroşcând pietriş alb şi zdrobit de sub roţile din spate.

Lena Cunningham i-a privit plecând şi a răsuflat uşurată. Afacerea cu moteluri nu mai era ce fusese odată.

S-a dus în spate să-l trezească pe soţul ei.

8

În timp ce Fordul la bordul căruia se aflau Ray Knowles şi John Mayo, care era la volan, cobora în viteză pe Route 40 cu mai bine de 70 de kilometri pe oră (şi în timp ce o caravană de zece sau unsprezece maşini similare, de model recent şi nedescoperit, se îndreptau spre Hastings Glen din zonele de căutare din jur), Irv Manders a făcut semn cu mâna spre stânga şi a ieşit de pe autostradă pe un drumeag nemarcat, cu asfaltul peticit cu smoală, care se îndrepta aproximativ spre nord-est. Camionul s-a hurducat zgomotos. La îndemnul lui, Charlie a cântat majoritatea celor nouă piese din repertoriul ei, inclusiv hituri precum „Happy Birthday to You”, „This Old Man”, „Jesus Loves Me” şi „Camptown Races” Irv şi Andy au cântat amândoi împreună cu ea.

Drumul cotea şi se încolăcea peste o serie de culmi din ce în ce mai împădurite, apoi a început să coboare spre un teren mai plat, cultivat şi recoltat. La un moment dat, o potârniche a zbughit-o dintr-un cuib meşterit din răchită şi paie aflat la marginea drumului, iar Irv a strigat:

— Prinde-o, Bobbi!

Charlie a arătat cu degetul şi a scandat „Bam-ba-DAM!”, apoi a chicotit sălbatic. Câteva minute mai târziu, Irv a virat pe un drum de pământ, iar un kilometru mai târziu, au ajuns la o cutie poştală ruginită, vopsită în roşu, alb şi albastru, pe laterala căreia era imprimat numele MANDERS. Irv a virat pe o alee plină de gropi, lungă de aproape un kilometru.

— Cred că te costă o avere să ari tot terenul iarna, a zis Andy.

— O fac singur, a zis Irv.

Au ajuns la o fermă mare, cu trei etaje, pe structură din lemn, vopsită în alb şi cu ornamente de culoare verde-mentă. Lui Andy i se părea genul de casă obişnuită care, odată cu trecerea anilor, ajunge să devină excentrică pe măsură ce treceau anii. Două magazii erau ataşate în spate, în zigzag. Pe latura de sud fusese adăugată o seră, iar pe latura de nord, o verandă mare cu pereţii de sticlă.

În spatele casei se afla un hambar roşu care avusese zile mai bune, iar între casă şi hambar se afla ceea ce oamenii din New England numesc „bătătuşă” – adică o porţiune de pământ bătătorit de lângă uşă, unde câteva zeci de găini cotcodăceau şi se alergau de colo-colo. Când camionul s-a îndreptat spre ele, au fugit, cloncănind şi fluturându-şi aripile inutile, pe lângă o buturugă de tăiat lemne cu un topor înfipt în ea. Irv a condus camionul până în hambar, care avea mirosul dulceag al fânului pe care Andy şi-l amintea din verile petrecute în Vermont. Când Irv a oprit camionul, au auzit cu toţii un muget grav, baritonal, care venea de undeva din interiorul umbros al hambarului.

— Ai o *vacă!* a exclamat Charlie entuziasmată. O *aud!*

— Avem trei, a zis Irv. Cea pe care o auzi e Bossy – un nume foarte original, nu, puişor? Crede că trebuie să fie mulsă de trei ori pe zi. Poţi să o vezi mai târziu, dacă te lasă tati.

— Tati, mă laşi?

— Presupun că da, a zis Andy, renunţând să se mai opună.

Ieşiseră la marginea autostrăzii să facă autostopul şi ajunseseră aici.

— Haideţi înăuntru să o cunoaşteţi pe soţia mea!

Au traversat curtea, oprindu-se pentru ca Charlie să examineze cât mai mulţi dintre puii de care se putea apropia. Uşa din spate s-a deschis şi o femeie de aproximativ 45 de ani a ieşit pe treptele din spate. Şi-a umbrit ochii şi a strigat:

— Irv! Pe cine ai adus?

Irv a zâmbit.

— Puişorul ăsta e Roberta. Băiatul ăsta e tăticul ei. Nu i-am reţinut numele încă, deci nu ştiu dacă suntem rude.

Andy a făcut un pas în faţă şi a zis:

— Numele meu e Frank Burton, doamnă. Soţul dumneavoastră ne-a invitat pe mine şi Bobbi să luăm prânzul împreună, dacă e în regulă. Ne bucurăm de cunoştinţă.

— Şi eu, a zis Charlie, în continuare mai interesată de găini decât de femeie – cel puţin pentru moment.

— Eu sunt Norma Manders, a zis ea. Hai înăuntru! Bine aţi venit!

Dar Andy a observat privirea contrariată pe care i-a aruncat-o soţului ei. Au intrat cu toţii printr-un antreu unde erau stivuite lemne pentru sobă şi au pătruns apoi într-o bucătărie imensă, în care tronau o sobă cu lemne şi o masă lungă, acoperită cu o muşama în carouri roşii şi albe. În aer plutea un miros vag de fructe şi de parafină. Mirosul de conserve, s-a gândit Andy.

— Frank şi puişorul lui sunt pe drum spre Vermont, a informat-o Irv. M-am gândit că n-ar fi rău să facă un popas şi să mănânce o masă caldă.

— Sigur că nu, a aprobat ea. Unde e maşina dumneavoastră, domnule Burton?

— Păi… a început Andy.

S-a uitat la Charlie, dar nu avea să-l ajute; mergea prin bucătărie cu paşi mici, uitându-se peste tot cu curiozitatea sinceră a copiilor.

— Frank are o mică problemă, a zis Irv, uitându-se direct la soţia lui. Dar nu trebuie să vorbim despre asta. Cel puţin nu chiar acum.

— OK, a spus Norma.

Avea o faţă blândă şi sinceră – o femeie frumoasă care era obişnuită să muncească din greu. Mâinile ei erau roşii şi crăpate.

— Am nişte pui şi pot să fac o salată bună. Şi avem mult lapte. Îţi place laptele, Roberta?

Charlie nu s-a întors. *Şi-a uitat numele,* s-a gândit Andy. *O, Doamne, e din ce în ce mai „bine”!*

— Bobbi! a strigat-o el pe un ton ridicat.

S-a întors atunci şi a zâmbit puţin prea larg.

— O, sigur, a zis ea. Îmi place mult laptele.

Andy a văzut o privire de avertizare aruncată de Irv către soţia lui: *Fără întrebări, nu acum.* A simţit cum se instalează disperarea. Orice mai rămăsese din povestea lor dispăruse în zare. Dar nu era nimic de făcut decât să se aşeze la masă şi să aştepte să vadă ce era în mintea lui Irv Manders.

9

— Cât de departe de motel suntem? a întrebat John Mayo.

Ray s-a uitat la odometru.

— Douăzeci şi şapte de kilometri, a zis el şi a tras pe dreapta. E suficient de departe.

— Dar poate…

— Nu, dacă era să-i prindem, i-am fi prins până acum. O să ne întoarcem şi o să ne întâlnim cu ceilalţi.

John a izbit cu palma în bordul maşinii.

— Au întors undeva, a zis el. Prostia aia de pană! Misiunea asta a fost cu ghinion de la început, Ray. Un dobitoc şi o fetiţă. Şi îi tot ratăm.

— Nu, cred că i-am prins, a zis Ray şi a luat walkie-talkie-ul, a tras de antenă şi a scos-o pe

geam. Într-o jumătate de oră, o să avem un cordon de jur-împrejurul zonei. Şi pun pariu că după nici zece case va recunoaşte cineva de pe aici camionul ăla. Un International Harvester de culoare verde-închis de la sfârşitul anilor ’60, cu un plug de zăpadă în faţă, cu ţăruşi de lemn în jurul platformei camionului pentru a ţine o încărcătură mare. Încă mai cred că îi vom prinde până se întunecă.

O secundă mai târziu vorbea cu Al Steinowitz, care se apropia de Slumberland Motel. Al şi-a informat pe rând agenţii. Bruce Cook şi-a amintit de camionul agricol din oraş. Şi OJ. Fusese parcat în faţa aprozarului A&P.

Al i-a trimis înapoi în oraş şi, jumătate de oră mai târziu, ştiau cu toţii că acel camion care aproape sigur se oprise să îi ia pe cei doi fugari îi aparţinea lui Irving Manders, RFD #5, Bailings Road, Hastings Glen, New York.

Abia fusese 12:30.

10

Prânzul a fost foarte drăguţ. Charlie a mâncat ca un cal – trei porţii de pui cu sos, două chifle fierbinţi, o salată şi trei castraveciori muraţi. Au încheiat cu bucăţi de plăcintă cu mere garnisită cu felii de cheddar – Irv oferind următoarea opinie.

— Plăcinta cu mere fără o bucată de brânză este ca o sărutare fără o îmbrăţişare.

Această remarcă i-a adus un ghiont din partea soţiei sale. Irv şi-a dat ochii peste cap, iar Charlie a râs. Pofta de mâncare a lui Andy l-a surprins. Charlie a râgâit şi apoi şi-a acoperit gura vinovată.

Irv i-a zâmbit.

— E mai mult loc afară decât înăuntru, puişor, a râs Irv.

— Dacă mai mănânc ceva, o să crăp, a răspuns Charlie. Asta spunea mereu mama… adică asta spune mereu.

Andy a zâmbit obosit.

— Norma, a zis Irv ridicându-se. De ce nu mergeţi tu şi Bobbi să hrăniţi puii ăia?

— Păi, prânzul e încă împrăştiat pe jumătate de hectar, a spus Norma.

— Strâng eu masa, a spus Irv. Vreau să vorbesc puţin cu Frank.

— Vrei să hrănim puii, scumpo? a întrebat-o Norma pe Charlie.

— Sigur că vreau.

Îi sclipeau ochii.

— Păi, haide. Ai o geacă? E cam răcoare.

— Ăă…

Charlie s-a uitat la Andy.

— Poţi să iei una de la mine, a zis Norma.

A apărut din nou schimbul acela de priviri între ea şi Irv.

— Suflecăm puţin mânecile şi o să-ţi fie bună.

— OK.

Norma a scos o jachetă sport veche şi decolorată din hol şi un pulover alb uzat în care Charlie înota, chiar şi cu manşetele răsucite de trei sau patru ori.

— O să mă ciugulească? a întrebat Charlie puţin speriată.

— Doar mâncare ciugulesc, scumpo.

Au ieşit şi au închis uşa în urma lor. Charlie încă trăncănea. Andy s-a uitat la Irv Manders şi Irv i-a întors privirea.

— Vrei o bere, Frank?

— Nu mă cheamă Frank, a zis Andy. Presupun că ştii asta.

— Presupun că da. Care-i treaba?

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine pentru tine.

— Păi, atunci o să-ţi spun Frank, a spus Irv.

O auzeau vag pe Charlie chicotind fericită de afară. Norma a spus ceva şi Charlie a fost de acord.

— Presupun că aş putea să beau o bere, a spus Andy.

— OK.

Irv a luat două Utica Club din frigider, le-a deschis, a pus-o pe a lui Andy pe masă şi pe a lui pe

tejghea. A luat un şorţ agăţat într-un cuier de lângă chiuvetă şi l-a pus pe el. Şorţul era roşu şi galben, iar tivul era cu volane, dar cumva a reuşit să nu pară caraghios.

— Te ajut cu ceva? a întrebat Andy.

— Nu-i nevoie, ştiu unde vin toate, a zis Irv. Aproape toate, oricum. Schimbă lucrurile de la o săptămână la alta. Nicio femeie nu vrea ca un bărbat să se simtă ca la el acasă în bucătărie. Le place să fie ajutate, dar se simt mai bine dacă trebuie să le întrebi unde să pună caserola sau buretele de sârmă Brillo.

Andy, amintindu-şi de zilele lui ca ucenic al lui Vicky, a zâmbit şi a dat din cap.

— Nu-mi place să mă bag în treaba altora, a spus Irv, lăsând apa să se adune în chiuveta din bucătărie şi adăugând detergent. Sunt fermier şi, aşa cum ţi-am spus, soţia mea are un magazinaş de suveniruri la intersecţia dintre Bailings Road şi autostrada spre Albany. Suntem aici de aproape 20 de ani.

S-a uitat înapoi la Andy.

— Dar am ştiut că e ceva greşit din momentul în care v-am văzut stând pe marginea drumului acolo. Un bărbat în toată firea şi o fetiţă nu sunt chiar perechea pe care o vezi în mod normal făcând autostopul. Ştii ce zic?

Andy a dat din cap şi a sorbit din bere.

— Mai mult, părea că tocmai aţi ieşit de la Slumberland, dar nu aveaţi bagaje, nici măcar unul mic. Aşa că eram hotărât să trec de voi. Dar apoi am oprit. Pentru că… ei bine, e o diferenţă între a nu te băga în treaba altora şi a vedea ceva care arată rău ca dracu' şi a închide ochii.

— Aşa arătăm? Rău ca dracu'?

— Atunci, a spus Irv, nu acum.

Spăla atent vasele vechi şi neasortate, stivuindu-le pe uscător.

— Nu ştiu ce să zic despre voi. Primul gând a fost că pe voi vă căutau poliţiştii.

A observat cum Andy se schimbă la faţă şi cum şi-a aşezat brusc berea pe masă.

— Presupun că pe voi, a zis încet. Speram să nu.

— Ce poliţişti? a întrebat Andy iritat.

— Au blocat toate drumurile principale care intră şi ies din Albany, a spus Irv. Dacă am mai fi mers încă nouă kilometri pe Route 40, am fi dat de barierele alea chiar unde 40 se intersectează cu 9.

— Păi, şi de ce nu ai mers mai departe? a întrebat Andy. S-ar fi terminat acolo pentru tine. Ai fi scăpat.

Irv se apuca de oale acum, făcând o pauză ca să caute prin dulapurile de deasupra chiuvetei.

— Vezi ce spuneam? Nu găsesc superbul burete de sârmă Brillo… Ce, uite-o aici… De ce nu v-am dus la poliţişti? Hai să spunem că am vrut să-mi satisfac propria curiozitate naturală.

— Ai nişte întrebări, nu?

— Multe, a zis Irv. Un bărbat în toată firea şi o fetiţă făcând autostopul, fetiţa nu are niciun bagaj şi îi urmăreşte poliţia. Deci am o idee. Nu e foarte exagerată. Cred că poate avem aici un tătic care vrea custodia puişorului lui şi nu a primit-o. Aşa că a furat-o.

— Mie îmi sună destul de exagerat.

— Se întâmplă tot timpul, Frank. Şi mă gândesc că mamei nu i-a plăcut asta, aşa că a emis un mandat de arestare pentru tati. Asta ar explica toate drumurile blocate. Nu ai genul ăsta de acoperire decât pentru un jaf mare… sau pentru o răpire.

— E fiica mea, dar nu mama ei a pus poliţia pe urmele noastre, a spus Andy. Mama ei a murit acum un an.

— Am renunţat deja la idee, a spus Irv. N-ai nevoie de un detectiv privat să vezi că sunteţi destul de apropiaţi. Orice altceva se întâmplă, nu pare că o ţii împotriva voinţei ei.

Andy a rămas tăcut.

— Şi acum, problema mea, a zis Irv. V-am luat pentru că am crezut că fetiţa s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Acum nu ştiu ce să cred. Nu pari genul *desperado*. Dar, în acelaşi timp, tu şi fetiţa ta aveţi nume false, spuneţi o poveste care e subţire ca

un şerveţel de hârtie şi pari bolnav, Frank. Pari foarte bolnav şi totuşi reuşeşti să te ţii încă pe picioare. Deci astea sunt întrebările mele. Dacă ai putea să răspunzi la oricare dintre ele ar fi bine.

— Am venit în Albany din New York şi am făcut autostopul până în Hastings Glen azi-dimineaţă devreme, a zis Andy. E rău să ştiu că ei sunt aici, dar mă aşteptam. Cred că şi Charlie se aştepta.

I-a menţionat numele lui Charlie şi era o greşeală, dar nu mai părea să conteze în punctul ăsta.

— Pentru ce te vor, Frank?

Andy s-a gândit multă vreme şi apoi a întâlnit ochii cenuşii ai lui Irv. I-a spus:

— Ai venit din oraş, nu-i aşa? Ai văzut cumva oameni bizari pe acolo? Genul de la oraş? Cu nişte costume elegante pe care le uiţi imediat ce tipii care le poartă dispar din raza ta vizuală? Conducând maşini de ultimă generaţie care se confundă cu peisajul?

Era rândul lui Irv să se gândească.

— Erau doi tipi aşa la A&P, a spus el. Vorbeau cu Helga. E una dintre casieriţe. Păreau că-i arată ceva.

— Probabil poza noastră, a zis Andy. Sunt agenţi ai guvernului. Lucrează cu poliţia, Irv. Un mod mai potrivit de a explica e că poliţia lucrează pentru ei. Poliţia nu ştie că suntem căutaţi.

— Despre ce fel de agenţie guvernamentală vorbim? FBI?

— Nu. Atelierul.

— Ce? Organizaţia aia a CIA-ului?

Lui Irv chiar nu-i venea să creadă.

— Nu au de-a face deloc cu CIA, a zis Andy. Atelierul e de fapt DIS, Defense Investigative Service, Serviciul de Investigaţii în domeniul Apărării. Am citit într-un articol acum vreo trei ani că un deştept l-a poreclit Atelierul la începutul anilor ’60, după o poveste SF numită „Atelierele de Arme din Ishtar” scrisă de un tip pe nume van Vogt, cred, dar nu contează. Se presupune că sunt implicaţi în proiecte ştiinţifice care vor putea fi aplicate în prezent sau în viitor în chestiuni de

securitate naţională. Definiţia asta e din statutul lor şi chestia cu care sunt cel mai frecvent asociaţi în mentalul colectiv e cercetarea în domeniul energiei pe care o fondează şi supervizează – chestii electromagnetice şi energie generată de fuziune. De fapt, sunt implicaţi în mult mai multe. Charlie şi cu mine facem parte dintr-un experiment care a avut loc cu mult timp în urmă. S-a întâmplat înainte ca Charlie să se fi născut. Şi mama ei a fost implicată. A fost ucisă. Atelierul a fost responsabil.

Irv a rămas tăcut pentru o vreme. A lăsat apa de vase din chiuvetă, s-a şters pe mâini, apoi s-a apropiat şi a început să şteargă muşamaua care acoperea masa. Andy a ridicat doza de bere.

— Nu voi spune categoric că nu te cred, a spus Irv în cele din urmă. Nu după unele lucruri care s-au întâmplat sub acoperire în ţara asta şi care au ieşit apoi la iveală. Tipii de la CIA care dădeau oamenilor băuturi cu LSD şi un agent FBI acuzat că a omorât oameni în timpul marşurilor pentru drepturile civile, şi bani în pungi de hârtie şi toate astea. Aşa că nu pot spune direct că nu vă cred. Să spunem doar că nu m-ai convins încă.

— Nici măcar nu cred că pe mine mă mai vor cu adevărat, a spus Andy. Poate că mă voiau cândva. Dar şi-au schimbat ţintele. Acum o urmăresc pe Charlie.

— Vrei să spui că guvernul naţional urmăreşte un elev de clasa întâi sau a doua din motive de securitate naţională?

— Charlie nu e o elevă obişnuită de clasa a doua, a spus Andy. Mama ei şi cu mine am fost injectaţi cu un drog al cărui nume de cod era Lotul Şase. Nici până în ziua de azi nu ştiu exact ce era. Un fel de secreţie glandulară sintetică ar fi cea mai bună presupunere a mea. A schimbat cromozomii mei şi pe ai fetei cu care m-am căsătorit mai târziu. I-am transmis aceşti cromozomi lui Charlie, iar ei s-au amestecat într-un mod cu totul nou. Dacă i-ar putea transmite copiilor ei, cred că ar putea fi numită mutant. Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu poate sau

dacă schimbarea a făcut-o sterilă, cred că ar fi numită o ciudăţenie a naturii sau un hibrid. Oricum ar fi, ei o vor. Vor să o studieze, să vadă dacă îşi pot da seama ce o ajută să facă tot ce poate face. Şi chiar mai mult, cred că o vor drept cobai. Vor să o folosească pentru a reactiva programul cu Lotul Şase.

— Dar ce poate să facă? a întrebat Irv.

Prin fereastra bucătăriei le vedeau pe Norma şi pe Charlie ieşind din hambar. Puloverul alb flutura şi se legăna în jurul trupului lui Charlie, tivul îi ajungea până la gambă. Avea culoare în obraji şi vorbea cu Norma, care zâmbea şi dădea din cap.

— Poate să aprindă focuri, a zis Andy încet.

— Păi, şi eu pot, a zis Irv.

S-a aşezat din nou şi se uita la Andy într-un mod ciudat şi precaut. Aşa cum te uiţi la oameni când îi suspectezi că sunt nebuni.

— Ea poate să o facă doar gândindu-se la asta, a spus Andy. Denumirea ştiinţifică pentru asta e pirochinezie. E o abilitate paranormală, ca telepatia, telechinezia sau previziunea – Charlie are puţin şi din astea, apropo – dar pirochinezia e mult mai rară… şi mult mai periculoasă. Îi e foarte frică de asta şi are dreptate. Nu poate mereu să o controleze. Ar putea să dea foc casei tale, hambarului sau curţii din faţă dacă şi-ar pune mintea. Sau ar putea să-ţi aprindă pipa.

Andy a zâmbit melancolic.

— Numai că, în timp ce îţi aprinde pipa, s-ar putea să dea foc casei, hambarului şi curţii din faţă.

Irv şi-a terminat berea şi a zis:

— Cred că trebuie să chemi poliţia şi să te predai, Frank. Ai nevoie de ajutor.

— Îmi imaginez că sună destul de aiurea, nu?

— Da, a spus Irv serios. Sună mai aiurea decât orice am auzit vreodată.

Şedea pe scaun destul de încordat şi Andy s-a gândit: *Se aşteaptă să fac ceva dement cu prima ocazie.*

— Presupun că nu contează prea mult oricum, a zis Andy. Vor ajunge destul de curând. Cred că poliţia ar fi mai OK, de fapt. Cel puţin nu devii inuman imediat ce poliţia pune mâna pe tine.

Irv a dat să răspundă, dar apoi s-a deschis uşa. Norma şi Charlie au intrat. Faţa lui Charlie era luminoasă, ochii îi străluceau.

— Tati! a spus ea. Taţi, am hrănit…

S-a blocat. Culoarea i-a părăsit obrajii. Şi-a mutat privirea îngrijorată de la Irv Manders la tatăl ei şi înapoi la Irv. Bucuria s-a transformat în suferinţă. *Aşa arăta azi-noapte,* s-a gândit Andy. *Aşa arăta ieri, când am luat-o de la şcoală. Nu se mai opresc relele. Şi unde e finalul ei fericit?*

— I-ai spus! Of, tati, de ce i-ai spus?

Norma a făcut un pas înainte şi a pus un braţ protector în jurul umerilor lui Charlie.

— Irv, ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu, a răspuns Irv. Ce vrei să spui, ce mi-a spus, Bobbi?

— Nu aşa mă cheamă! a zis ea cu lacrimi în ochi. Ştii că nu aşa mă cheamă!

— Charlie, domnul Manders şi-a dat seama că povestea e cusută cu aţă albă. I-am spus, dar nu m-a crezut. Când o să te gândeşti mai mult la asta, o să înţelegi de ce.

— Nu înţeleg nimi… a început Charlie, enervată.

Apoi a tăcut. A înclinat capul într-o parte într-un gest bizar, ca şi cum ar asculta ceva, deşi nimeni nu auzea nimic. Sub privirile lor, culoarea din obrajii lui Charlie s-a scurs aşa cum se scurge un lichid vâscos turnat dintr-o carafa.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? a întrebat Norma şi i-a aruncat o privire îngrijorată lui Irv.

— Vin după noi, tati! a şoptit Charlie, cu ochii holbaţi de frică. Vin după noi!

11

Se întâlniseră la intersecţia dintre Route 40 şi drumul asfaltat nenumerotat pe care o cotise Irv –

pe hărţile oraşului Hastings Glen era marcat ca fiind Old Baillings Road.

Al Steinowitz îi ajunsese în sfârşit din urmă pe oamenii săi şi preluase comanda rapid şi decisiv. Erau şaisprezece persoane în cinci maşini.

Îndreptându-se pe şosea spre locuinţa lui Irv Manders, arătau ca un cortegiu funerar care se deplasa în mare viteză.

Norville Bates îi predase lui Al frâiele – şi responsabilitatea – operaţiunii cu o uşurare autentică şi cu o întrebare despre poliţia locală şi cea de stat care fusese anunţată în legătură cu operaţiunea.

— O ţinem ascunsă deocamdată, a zis Al. Dacă-i prindem, le spunem şi pot să elibereze drumurile. Dacă nu, o să le spunem să înceapă să se mişte spre centrul cercului. Dar, fie vorba între noi, dacă nu putem să le facem faţă cu şaisprezece oameni, nu putem să le facem faţă nicicum, Norv.

Norv a sesizat reproşul nuanţat şi nu a mai zis nimic. Ştia că ar fi cel mai bine să îi salte pe cei doi fără să intervină nimeni din exterior, pentru că Andy McGee urma să aibă un accident nefericit imediat ce-l prindeau. Un accident fatal. Fără poliţişti în zonă, ar fi putut să se întâmple şi mai rapid.

În faţa lor, farurile maşinii lui OJ au pâlpâit scurt şi apoi maşina a virat spre un drum neasfaltat. Ceilalţi au urmat-o.

12

— Nu înţeleg nimic din toate astea, a zis Norma. Bobbi… Charlie… poţi să te linişteşti un pic?

— Nu înţelegi, a zis Charlie cu voce subţire şi gâtuită.

Imaginea ei l-a făcut pe Irv să tresară: părea un iepuraş prins în capcană. S-a eliberat din strânsoarea Normei şi a alergat la tatăl ei, care a cuprins-o de umeri.

— Cred că o să te omoare, tati, a zis ea.

— Ce?!

— O să te omoare, a repetat ea, privindu-l înspăimântată, şi gura îi tremura frenetic. Trebuie să fugim. Trebuie să…

Cald. E prea cald aici.

Andy s-a uitat spre stânga. Montat pe perete, între aragaz şi chiuvetă era un termometru de cameră, genul care poate fi cumpărat dintr-un catalog primit prin poştă. În partea de jos a acestuia, un diavol roşu din plastic cu o furcă rânjea şi îşi ştergea fruntea. Mottoul de sub copitele sale despicate spunea: SUFICIENT DE FIERBINTE PENTRU TINE?

Mercurul din termometru se ridica încet, un deget roşu acuzator.

— Da, asta vor să facă, a zis ea. Să te omoare, să te omoare ca pe mami, să mă ia pe mine, n-o să las, n-o să las asta să se întâmple, *n-o s-o las…*

Vocea ei era tot mai ridicată. Creştea ca nivelul mercurului.

— *Charlie!* Ai grijă ce faci!

Ochii i s-au limpezit puţin. Irv şi soţia lui se apropiaseră unul de celălalt.

— Irv… ce…?

Dar Irv văzuse privirea pe care o aruncase Andy spre termometru şi brusc l-a crezut. Era atât de cald aici acum! Suficient de cald să transpiri. Linia de mercur din termometru era puţin peste 32 de grade.

— Doamne, Iisuse! a zis el răguşit. Ea a făcut asta, Frank?

Andy l-a ignorat. Mâinile lui erau încă pe umerii lui Charlie. S-a uitat în ochii ei.

— Charlie, crezi că e prea târziu? Aşa simţi?

— Da, a zis ea, albă ca varul. Sunt pe drumul neasfaltat chiar acum. Of, tati, mi-e frică!

— Îi poţi opri, Charlie, a zis el încet.

Ea s-a uitat la el.

— Da, a zis el.

— Dar, tati, e ceva rău! Ştiu că e. Aş putea să-i omor.

— Da, a zis el. Poate că acum am ajuns la varianta „omoară sau vei fi omorât”. Poate s-a ajuns la asta.

— Nu e ceva rău? a întrebat ea, şi vocea aproape că nu i se mai auzea.

— Ba da, a zis Andy. Este. Să nu te păcăleşti că nu este. Şi n-o face dacă nu poţi, Charlie. Nici măcar pentru mine.

S-au uitat unul la celălalt, ochi în ochi, ochii lui Andy obosiţi şi injectaţi şi speriaţi, ochii lui Charlie mari, aproape hipnotizaţi.

— Dacă fac… ceva… o să mă mai iubeşti? a întrebat ea. Întrebarea a rămas suspendată în aer.

— Charlie, a zis el. O să te iubesc mereu. Indiferent.

Irv fusese lângă fereastră şi acum a traversat camera către ei.

— Cred că trebuie să îmi cer scuze, a zis el. E un şir de maşini care se apropie de drum. O să stau cu voi, dacă vreţi, îmi iau puşca de vânătoare.

Dar dintr-odată părea speriat, aproape paralizat.

— N-ai nevoie de puşcă, l-a oprit Charlie.

S-a eliberat din mâinile tatălui ei şi a trecut de uşa de plasă, părând şi mai mică decât era, în puloverul alb tricotat al Normei Manders. A deschis uşa şi a ieşit.

După un moment, Andy s-a dezmeticit şi s-a dus după ea. Îşi simţea stomacul îngheţat, de parcă dăduse gata o îngheţată imensă de la Dairy Queen din trei înghiţituri. Familia Manders a rămas în spate.

Andy a aruncat o ultimă privire la faţa nedumerită şi speriată a bărbatului şi un gând întâmplător – asta te va învăţa minte să mai iei autostopişti – i-a trecut prin minte.

Apoi el şi Charlie au ieşit pe verandă, urmărind prima dintre maşini, care urca pe aleea lungă. Găinile cotcodăceau şi se agitau speriate, în hambar, Bossy mugea din nou, cerând să fie mulsă. Iar lumina blândă a soarelui de octombrie se aşternea peste crestele împădurite şi câmpurile maronii de toamnă ale acestui orăşel din nordul statului New York. Trecuse aproape un an de când se ascundeau, iar Andy a fost surprins să descopere un sentiment

ciudat de uşurare amestecat cu teroare. Auzise că, în situaţii extreme, chiar şi un iepure se întoarce uneori cu faţa spre câine, revenind la o natură anterioară, mai puţin docilă, când e pe punctul de a fi înşfăcat.

În orice caz, era bine să nu mai fie pe fugă. Stătea alături de Charlie, cu soarele blând reflectându-se în părul ei blond.

— Of, tati! a gemut ea. Abia dacă mai pot să stau în picioare.

A pus un braţ în jurul umerilor ei şi a tras-o mai aproape de el.

Prima maşină s-a oprit în faţa porţii şi din ea au ieşit doi bărbaţi.

13

— Salut, Andy! a zis Al Steinowitz şi a zâmbit. Bună, Charlie!

Avea mâinile goale, dar haina lui era descheiată. În spatele lui, celălalt bărbat stătea pe poziţii lângă maşină, cu braţele pe lângă corp. A doua maşină a oprit în spatele primei şi din ea au ieşit încă patru bărbaţi. Toate maşinile se opreau, toţi bărbaţii ieşeau afară. Andy a numărat vreo doisprezece şi apoi s-a oprit din numărat.

— Plecaţi! a zis Charlie.

Vocea ei era subţire şi ascuţită în după-masa aceea răcoroasă.

— Ne-aţi alergat puţin, i-a zis Al lui Andy. Apoi către Charlie: Scumpo, nu trebuie să…

— *Plecaţi!* a ţipat ea.

Al a dat din umeri şi a zâmbit dezarmant.

— Mi-e teamă că nu pot să fac asta, scumpo. Am primit ordine. Nimeni nu vrea să te rănească pe tine sau pe tăticul tău.

— *Mincinosule! Ai ordinul să-l omori! Ştiu!*

Andy a vorbit şi a fost puţin surprins să afle că vocea lui era perfect calmă.

— Vă sfătuiesc să faceţi ce spune fiica mea. Sigur aţi primit toate informaţiile şi ştiţi de ce e căutată. Ştiţi despre soldatul din aeroport.

OJ şi Norville Bates au schimbat brusc o privire plină de neliniște.

— Dacă intraţi în maşină, putem discuta despre toate astea, a zis Al. Jur pe Dumnezeu că nu se întâmplă nimic aici, în afară de…

— Ştim ce aveţi de gând, a zis Charlie.

Bărbaţii din ultimele două sau trei maşini au început să se răspândească şi să se apropie, agale, de verandă.

— Te rog, i-a zis Charlie bărbatului cu faţa neobişnuit de galbenă. Nu mă face să fac ceva.

— Nu mai are rost, Charlie, a spus Andy.

Irv Manders a ieşit pe verandă.

— Călcaţi pe o proprietate privată! i-a anunţat el. Vreau să vă căraţi dracului de pe proprietatea mea!

Trei dintre bărbaţii de la Atelier urcaseră pe treptele verandei şi stăteau acum la mai puţin de zece metri de Andy şi de Charlie. Fata, din stânga lor, le-a aruncat o privire ameninţătoare şi disperată şi s-au oprit – pentru moment.

— Suntem agenţi ai guvernului, domnule, i-a spus Al Steinowitz lui Irv cu o voce joasă şi curtenitoare. Aceşti doi oameni sunt căutaţi pentru interogare. Nimic mai mult.

— Nu-mi pasă nici dacă sunt căutaţi pentru asasinarea preşedintelui! a strigat Irv cu tremur în glas. Arătaţi-mi mandatul sau căraţi-vă naibii de pe proprietatea mea.

— Nu avem nevoie de mandat, a zis Al. Vocea lui era tăioasă acum.

— Aveţi nevoie, dacă nu cumva m-am trezit în Rusia azi-dimineaţă, a zis Irv. Vă mai spun o dată să plecaţi şi aţi face bine să vă luaţi tălpăşiţa, domnule. E ultima dată când vă spun.

— Irv, hai înăuntru! a ţipat Norma.

Andy simţea ceva în aer, simţea cum creşte ceva în jurul lui Charlie, ca o încărcătură electrică. Brusc, a început să i se ridice părul de pe braţe şi să se mişte, ca algele într-un val invizibil. S-a uitat la ea şi i-a văzut faţa atât de mică, acum atât de bizară.

Vine, s-a gândit el neajutorat. *Vine, o, Doamne, chiar vine!*

— Plecaţi! a urlat la Al. Nu înţelegeţi ce urmează să facă? Nu simţiţi? Nu fi idiot!

— Vă rog, a zis Al.

S-a uitat la cei trei bărbaţi care stăteau în capătul verandei şi le-a făcut un semn imperceptibil din cap. S-a uitat înapoi la Andy.

— Dacă am putea să discutăm despre asta…

— Ai grijă, Frank! a ţipat Irv Manders.

Cei trei bărbaţi din capătul verandei l-au atacat brusc, scoţând armele pe măsură ce se îndreptau spre el.

— Staţi pe loc! a urlat unul din ei. Staţi nemişcaţi. Mâinile sus…

Charlie s-a întors spre ei. Când a făcut asta, jumătate dintre ceilalţi bărbaţi, printre care şi John Mayo şi Ray Knowles, au luat-o la fugă spre scările verandei cu armele scoase.

Charlie a căscat ochii şi Andy a simţit ceva fierbinte trecând pe lângă el, ca un nor de căldură.

Cei trei bărbaţi din partea din faţă a verandei ajunseseră la jumătatea drumului spre ei când le-a luat foc părul.

O armă s-a descărcat, asurzitor de puternic şi o aşchie de lemn de aproximativ 20 de centimetri a sărit dintr-un stâlp de susţinere al verandei. Norma Manders a ţipat şi Andy a tresărit. Dar Charlie nu părea să observe. Faţa ei era visătoare şi gânditoare. Un mic zâmbet de Mona Lisa, în colţul gurii sale.

Îi place, s-a gândit Andy cu groază. *De asta îi e atât de frică? Pentru că-i place?*

Charlie se întorcea înapoi spre Al Steinowitz. Cei trei bărbaţi pe care îi trimisese să alerge spre Andy şi spre Charlie din partea din faţă a verandei uitaseră de datoria lor faţă de Dumnezeu, ţară şi Atelier. Încercau să-şi stingă flăcările din păr şi urlau. Mirosul puternic de păr ars a umplut brusc aerul din acea după-amiază.

Încă o armă s-a descărcat. Un geam s-a spart.

— Nu fata! a urlat Al. *Nu fata!*

Andy a fost prins cu brutalitate. Pe verandă era agitaţie. El era târât spre balustradă prin haosul iscat. Apoi cineva a încercat să-l tragă în altă direcţie. Se simţea ca o funie din jocul de luptă cu odgonul.

— Daţi-i drumul! a urlat Irv Manders gâtuit. Lăsaţi-l…

S-a mai descărcat o armă şi Norma a început să strige numele soţului ei.

Charlie se uita la Al Steinowitz, a cărui privire încrezătoare şi rece se transforma în teroare. Tenul lui gălbui a devenit alb ca varul.

— Nu, te rog! i-a zis pe un ton aproape conversaţional. Nu face…

Era imposibil să-ţi dai seama unde începeau flăcările. Brusc, pantalonii şi haina lui sport erau în flăcări. Părul lui era un rug aprins. S-a dat în spate ţipând, a sărit de lângă maşină şi s-a întors pe jumătate spre Norville Bates, cu braţele întinse. Andy a simţit din nou acel val moale de căldură, o schimbare de aer, ca şi cum un glonţ fierbinte ţâşnit cu viteza unei rachete tocmai îi trecuse pe lângă nas. Faţa lui Al Steinowitz a luat foc. Pentru o clipă a rămas numai el acolo, cu un ţipăt mut în spatele măştii de flăcări, apoi trăsăturile i s-au amestecat, s-au contopit, curgând ca seul. Norville s-a îndepărtat de el. Al Steinowitz era o sperietoare în flăcări. S-a clătinat orbeşte pe alee, agitându-şi braţele, apoi s-a prăbuşit cu faţa în jos lângă cea de-a treia maşină. Nu mai arăta deloc a om; arăta ca un mănunchi de zdrenţe în flăcări. Oamenii de pe verandă încremeniseră, uitându-se înmărmuriţi la această evoluţie neaşteptată a situaţiei. Cei trei bărbaţi cărora Charlie le dăduse foc la păr reuşiseră cu toţii să se stingă. Cu siguranţă aveau să arate cu toţii ciudat în viitor (oricât de scurt ar fi fost acesta); părul lor, scurt conform regulamentului, arăta acum ca nişte cocoloaşe de cenuşă înnegrite şi încâlcite în creştet.

— Plecaţi! a spus Andy răguşit. Plecaţi repede! N-a mai făcut niciodată aşa ceva şi *nu ştiu dacă se*

poate opri.

— Sunt bine, tati, a zis Charlie.

Vocea ei era calmă, controlată şi neobişnuit de indiferentă.

— Totul e bine.

Şi atunci au început să explodeze maşinile.

Au luat foc din spate; mai târziu, când Andy a revăzut în minte incidentul de la ferma Manders, a fost foarte sigur de asta. Au luat foc din spate, unde erau rezervoarele de benzină. Plymouth-ul verde-deschis al lui Al a fost primul, explodând cu un sunet înfundat. O minge de flăcări s-a ridicat din spatele Plymouth-ului, prea strălucitoare ca să te uiţi la ea. Geamul din spate a sărit în aer. Fordul cu care veniseră John şi Ray a fost următorul, abia două secunde mai târziu. Cârlige de metal zburau în aer şi aterizau pe acoperiş.

— Charlie! a strigat Andy. *Charlie, opreşte-te!*

Cu aceeaşi voce calmă a zis:

— Nu pot.

A explodat şi a treia maşină.

Cineva a fugit. Altcineva a luat-o pe urmele lui. Bărbaţii de pe verandă au început să se retragă. Andy a fost tras din nou, s-a împotrivit şi, deodată, nimeni nu-l mai ţinea. Pentru că toţi fugeau, albi ca varul şi cu ochii cât cepele. Unul dintre bărbaţii cu părul carbonizat a încercat să se arunce peste balustradă, şi-a prins piciorul şi a căzut cu capul înainte într-o mică grădină laterală unde Norma cultivase fasole la începutul anului. Aracii pe care se căţăra fasolea erau încă acolo, iar unul dintre ei a intrat prin gâtul acestui individ şi a ieşit pe partea cealaltă cu un pocnet umed pe care Andy nu avea să-l uite niciodată. Se zvârcolea în grădină ca un păstrăv pe uscat, cu aracul ieşindu-i din gât ca o suliţă, cu sângele pătându-i cămaşa în timp ce el horcăia încet.

Celelalte macini au explodat atunci ca un şir de petarde care-ţi sparg timpanele. Doi dintre bărbaţii care fugeau au fost aruncaţi ca nişte zdrenţe de suflul exploziei, unul dintre ei a luat foc de la brâu

în jos, iar celălalt a fost împroşcat cu bucăţi de sticlă securizată. Un fum întunecat şi uleios s-a ridicat în aer. Dincolo de alee, dealurile şi câmpurile îndepărtate se răsuceau şi se contorsionau prin valul de căldură, ca şi cum s-ar fi retras şi ele de groază. Găinile alergau cotcodăcind înnebunite. Dintr-odată, trei dintre ele au fost cuprinse de flăcări şi au plecat în fugă, mingi de foc cu picioare, ca să se prăbuşească în fundul curţii.

— *Charlie, opreşte-te chiar acum! Opreşte-te!*

Curtea era tăiată pe diagonală de un zid de flăcări, pământul arzând într-o linie dreaptă, de parcă fusese presărat praf de puşcă pe jos. Flacăra a ajuns până la butucul cu toporul lui Irv înfipt în el, a făcut un inel de zâne în jurul lui şi, deodată, s-a prăbuşit brusc înăuntru. Butucul de tăiat a luat foc.

— CHARLIE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!

Pistolul unui agent de la Atelier zăcea pe peticul de iarbă, între verandă şi şirul de maşini în flăcări de pe alee. Dintr-odată, cartuşele din el au început să se descarce într-o serie de explozii ascuţite şi zgomotoase. Pistolul s-a zvârcolit şi s-a răsucit bizar în iarbă.

Andy a plesnit-o cât de tare a putut.

Fata a dat capul pe spate, cu ochii albaştri privind în gol. Apoi s-a uitat la el, surprinsă şi rănită şi confuză şi, brusc, Andy s-a simţit închis într-o capsulă în care temperatura creştea rapid. A inspirat adânc aerul greu. Îşi simţea firişoarele de păr de pe nas arzând.

Combustie spontană, s-a gândit Andy. *O să fac combustie spontană…*

Apoi senzaţia a dispărut.

Charlie s-a chinuit să se ridice încet şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Şi apoi, printre degete, s-a auzit un ţipăt ascuţit, atât de plin de groază şi de disperare, încât Andy s-a temut că a luat-o razna.

— TAAAAAAATIIIIIII!!!

A cuprins-o în braţe, ţinând-o strâns.

— Şşş! a zis el. Of, Charlie, iubito, şşş!

Ţipătul s-a oprit şi ea s-a prăbuşit în braţele lui. Charlie leşinase.

14

Andy a ridicat-o în braţe şi capul fetei s-a lăsat moale pe pieptul lui. Aerul era fierbinte şi greu de la mirosul de benzină care ardea. Flăcările se extinseseră deja pe gazon, până la spalierul de iederă; limbile de foc au început să se caţăre pe iederă cu agilitatea unui băiat înamorat. Casa avea să explodeze.

Irv Manders se sprijinea de uşa de la bucătărie, cu picioarele desfăcute. Norma a îngenuncheat lângă el. Fusese împuşcat deasupra cotului, iar mâneca bluzei lui de lucru albastre era de un roşu-aprins. Norma îşi rupsese o fâşie lungă din tivul rochiei şi încerca să-i suflece mâneca de la cămaşă pentru a putea bandaja rana. Irv stătea cu ochii deschişi. Avea faţa pământie şi buzele vinete şi respira sacadat.

Andy a făcut un pas spre ei şi Norma Manders a tresărit dându-se înapoi, protejându-şi soţul. Privirea ei dură arunca fulgere.

— Pleacă! a şuierat ea. Ia-ţi monstrul şi pleacă!

15

OJ a fugit.

Pistolul Windsucker sălta în sus şi în jos sub braţul lui în timp ce alerga. Nu mai era atent pe unde păşeşte. A alergat pe câmp. A căzut, s-a ridicat şi a continuat să alerge. Şi-a sucit glezna călcând într-o groapă şi a căzut din nou, scoţând un ţipăt când s-a izbit de pământ.

Apoi s-a ridicat şi a continuat să alerge. Uneori părea că aleargă singur, alteori părea că cineva aleargă cu el. Nu avea importanţă. Tot ce conta era să plece, să se îndepărteze de acel pachet de zdrenţe în flăcări care fusese Al Steinowitz cu doar zece minute în urmă, să se îndepărteze de şirul de maşini

în flăcări, să se îndepărteze de Bruce Cook care zăcea pe un petic de grădină cu un arac înfipt în gât. Departe, departe, departe, departe. Windsuckerul a alunecat din toc, l-a lovit dureros în genunchi şi a căzut într-o tufă de buruieni, uitat. Brusc, OJ s-a trezit într-o pădurice. S-a împiedicat de un copac doborât şi s-a prăbuşit. Zăcea acolo, respirând sacadat, cu o mână apăsată pe coaste, unde simţea o înţepătură dureroasă. Zăcea plângând cu lacrimi de şoc şi groază. S-a gândit: *Nu mai iau misiuni în New York. Niciodată. Asta a fost. Toată lumea, afară din piscină. Nu mai pun niciodată piciorul în New York, nici dacă trăiesc până la 200 de ani.*

După puţin timp, OJ s-a ridicat şi a început să şchiopăteze spre drum.

16

— Hai să-l scoatem de pe verandă! a zis Andy.

A aşezat-o pe Charlie pe iarbă, în afara curţii. Laterala casei ardea acum şi scânteile săreau pe verandă ca nişte licurici mari şi leneşi.

— Pleacă! a zis ea nervoasă. Nu-l atinge!

— Arde casa, a zis Andy. Lasă-mă să te ajut!

— Pleacă! Ai făcut destul!

— Încetează, Norma! a atenţionat-o Irv. Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina acestui om. Aşa că taci din gură!

Norma s-a uitat la el de parcă avea multe de spus, dar apoi a închis gura zgomotos.

— Ridică-mă! a spus Irv. Îmi simt picioarele ca de cauciuc. Cred că am făcut pe mine. Nu ar trebui să mă mir. Unul din dobitocii ăia m-a împuşcat. Nu ştiu care. Ajută-mă, Frank!

— Andy, a zis el şi şi-a pus braţul pe după Irv. Încetul cu încetul, Irv s-a ridicat. N-o condamn pe doamnă. Trebuia să treci pur şi simplu pe lângă noi, azi-dimineaţă.

— Dacă ar trebui să o mai fac o dată, aş face-o la fel, a zis Irv. Să-i ia dracu' pe toţi ăia care au venit cu arme pe proprietatea mea. Să-i ia dracu' de

dobitoci şi de sclavi ai guvernului şi… ahhhh, *Isuse!*

— Irv? a strigat Norma.

— Şşt! femeie. Am reuşit acum. Hai, Frank sau Andy sau cum te-o chema! Se face cald.

Se făcea. O adiere de vânt a aruncat o spirală de scântei pe verandă, în timp ce Andy îl cobora pe Irv pe jumătate târât pe scări, spre curte. Butucul de tăiat era un ciot înnegrit. Din puii cărora Charlie le dăduse foc nu mai rămăseseră decât nişte oase carbonizate şi o cenuşă ciudată şi densă care ar fi putut fi de la pene. Nu fuseseră prăjiţi; fuseseră incineraţi.

— Aşază-mă lângă hambar, a gâfâit Irv. Vreau să vorbesc cu tine.

— Ai nevoie de un doctor, a zis Andy.

— Da, o să chem un doctor. Ce s-a întâmplat cu fata ta?

— A leşinat.

L-a aşezat pe Irv cu spatele rezemat de uşa hambarului. Irv se uita în sus la el. Căpătase puţină culoare în obraji şi buzele nu îi mai erau vineţii. Transpira. În spatele lor, ferma mare şi albă care se înălţase acolo, pe Bailings Road, din 1868 era în flăcări.

— Nicio fiinţă umană nu ar trebui să poată să facă ce a făcut ea, a spus Irv.

— Probabil că aşa e, a spus Andy şi apoi şi-a mutat privirea de la Irv la faţa împietrită şi necruţătoare a Normei Manders. Dar, în acelaşi timp, nicio fiinţă umană nu ar trebui să aibă paralizie cerebrală sau distrofie musculară sau leucemie. Dar se întâmplă. Şi li se întâmplă copiilor.

— Nu a avut de ales, a fost de părere Irv. Am înţeles.

Uitându-se încă la Norma, Andy a spus:

— Nu e un monstru mai mult decât un copil cu un plămân de fier sau decât un pacient într-un azil pentru copii cu dizabilităţi.

— Îmi pare rău că am spus asta, a răspuns Norma, ferindu-şi privirea. Am fost afară şi am

hrănit puii cu ea. M-am uitat la ea cum mângâia vaca. Dar, domnule, îmi arde casa şi au murit oameni!

— Îmi pare rău.

— Casa e asigurată, Norma, a spus Irv, luându-i mâna în mâna lui teafără.

— Asta nu rezolvă nimic cu vasele mamei mele primite de la mama ei, a zis Norma. Sau scrinul meu frumos cu sertare sau pozele pe care le-am făcut la spectacolul din Schenectady, anul trecut în iulie. O lacrimă i s-a prelins pe obraz şi a şters-o cu mâneca. Şi toate scrisorile pe care mi le-ai scris când erai în armată.

— Puişorul tău va fi bine? a întrebat Irv.

— Nu ştiu.

— Păi, fii atent! Uite ce poţi să faci, dacă vrei. În spatele hambarului e un Jeep Willys…

— Irv, nu! Nu te mai adânci în treaba asta!

S-a întors să se uite la ea, faţa lui era pământie, ridată şi transpirată. În spatele lor, casa ardea. Pârâitul şindrilelor semăna cu sunetul castanelor într-un foc de Crăciun.

— Indivizii ăia au venit fără mandate şi fără să anunţe în niciun fel şi au încercat să îi ia pe ei de pe terenul nostru, a zis el. Pe oamenii pe care i-am invitat înăuntru aşa cum se face într-o ţară civilizată, cu legi decente. Unul dintre ei m-a împuşcat şi altul a încercat să-l împuşte pe Andy aici de faţă. I-a ratat capul cu mai puţin de doi centimetri.

Andy şi-a amintit mai întâi sunetul asurzitor, apoi aşchia care a sărit din stâlpul de susţinere al verandei. A tresărit.

— Au venit şi au făcut toate chestiile astea. Ce vrei să fac, Norma? Să stau aici şi să îi dau în gât la poliţia secretă dacă îşi şterg mucii şi vin înapoi? Să fiu un nazist bun?

— Nu, a zis ea răguşită. Nu, presupun că nu.

— Nu trebuie să… a început Andy.

— Simt că trebuie, a zis Irv. Şi, când se întorc… se vor întoarce, nu, Andy?

— O, da! Se vor întoarce. Tocmai ai cumpărat acţiuni într-o industrie în creştere, Irv.

Irv a râs. Un şuierat fără aer.

— Foarte bine. Păi, când se întorc aici, tot ce ştiu e că mi-ai luat Willysul. Nu ştiu mai mult. Şi numai bine!

— Mulţumesc! a zis Andy încet.

— Trebuie să ne grăbim, a zis Irv. E drum lung până în oraş, dar sigur au văzut deja fumul. O să vină pompierii. Ai zis că tu şi puişorul mergeţi în Vermont. Măcar atât era adevărat?

— Da, a zis Andy.

S-a auzit un geamăt din stânga lor.

— Tati…

Charlie stătea în fund. Pantalonii roşii şi bluza verde erau murdare de noroi. Era palidă şi în ochi i se citea confuzia.

— Tati, ce arde? Miroase a ars. Eu fac asta? *Ce arde?*

Andy s-a dus la ea şi a ridicat-o.

— Totul e în regulă, a zis el şi s-a întrebat de ce le spui asta copiilor chiar şi atunci când ştiu, aşa cum ştii şi tu, că nu e adevărat. Totul e bine. Cum te simţi, iubito?

Charlie se uita peste umărul lui la şirul de maşini incendiate, la corpul inert din grădină şi la casa familiei Manders, cuprinsă de flăcări. Veranda era şi ea mistuită. Vântul sufla fumul şi căldura departe de ei, dar mirosul de benzină şi de şindrile arse era puternic.

— Eu am făcut asta! a zis Charlie, aproape prea încet ca să se audă.

Faţa ei a început să se schimonosească iar.

— Puiule! a zis Irv hotărât.

Ea s-a uitat la el, prin el.

— Eu! a gemut ea.

— Aşaz-o aici, a zis Irv. Vreau să vorbesc cu ea.

Andy a dus-o pe Charlie în braţe până la locul în care stătea Irv rezemat de uşa hambarului şi a aşezat-o pe jos.

— Ascultă-mă, puişor! a zis Irv. Oamenii ăia voiau să vă omoare pe tine şi pe tăticul tău. Ţi-ai dat seama de asta înainte să-mi dau eu seama, poate chiar înainte să-şi dea el seama, deşi să mor eu dacă ştiu cum. Nu-i aşa?

— Da, a zis Charlie.

Ochii ei erau încă gânditori şi trişti.

— Dar nu înţelegi. A fost ca la soldat, dar mai rău. N-am putut… n-am putut să mă mai controlez. Era în toate părţile. V-am ars nişte pui… şi aproape l-am ars pe tati.

Ochii ei trişti s-au umplut de lacrimi şi a început să plângă neajutorată.

— Tăticul tău e bine, a zis Irv.

Andy nu a zis nimic. Şi-a amintit senzaţia aia bruscă de sufocare, închis în capsula aia de căldură.

— N-o să mai fac asta niciodată, a zis ea. *Niciodată!*

— Bine, a spus Andy şi a pus o mână pe umărul ei. Bine, Charlie!

— *Niciodată!* a repetat ea, accentuând uşor cuvântul.

— Nu vrei să spui asta, puişor, a spus Irv uitându-se la ea. Nu vrei să-ţi pui singură oprelişti. Vei face ce va trebui să faci. Şi asta, cât poţi de bine. E tot ce trebuie să faci. Cred că singurul lucru care-i place lui Dumnezeu e să le dea de furcă acelora care spun „niciodată". Mă-nţelegi?

— Nu, a şoptit Charlie.

— Dar vei înţelege cândva, a zis Irv şi s-a uitat la Charlie cu atâta compasiune, încât lui Andy i s-a tăiat răsuflarea. Apoi Irv i s-a adresat soţiei lui: Adu-mi băţul ăla de la piciorul tău, Norma.

Norma i-a adus băţul, dar l-a îndemnat să nu se mai forţeze, ci să stea liniştit. Doar Andy a auzit-o pe Charlie repetând *Niciodată,* aproape fără zgomot, şoptind în sinea ei, ca un jurământ secret.

17

— Uite, Andy! a zis Irv şi a trasat o linie dreaptă în praful de pe jos. Aici e drumul neasfaltat pe care am venit. Bailings Road. Dacă mergi patru sute de metri spre nord, o să ajungi la un drum prin pădure la dreapta ta. Nu e un drum practicabil, dar cu Willysul ar trebui să poţi înainta, dacă îl menţii turat şi ţii piciorul hotărât pe ambreiaj. De câteva ori, o să pară că drumul urcă şi dispare, dar mergi înainte şi o să vezi că nu e aşa. Nu există pe nicio hartă, înţelegi? Pe nicio hartă.

Andy a dat din cap, uitându-se la băţul care desena drumul din pădure.

— O să vă ducă la douăzeci de kilometri spre est şi, dacă nu vă pierdeţi sau nu vă blocaţi, o să ieşiţi pe Route 152, lângă Hoag Corners. Faceţi stânga – nord – şi, la un kilometru şi jumătate în sus pe Route 152, o să daţi de un alt drum forestier. Terenul e jos şi mlăştinos, moale. Willysul s-ar putea să ţină sau s-ar putea să nu. Nu am mai fost pe drumul ăla de cinci ani, cred. E singurul pe care-l ştiu că duce spre est, spre Vermont, şi n-o să fie blocat. Al doilea drum o să vă scoată pe Route 22, la nord de Cherry Plain şi la sud de graniţa cu Vermont. Până atunci, ar trebui să fi scăpat de ce e mai rău – deşi presupun că vor avea numele voastre şi pozele voastre peste tot. Dar vă dorim mult noroc. Nu-i aşa, Norma?

— Da, a zis Norma şi cuvântul i-a ieşit aproape ca un oftat, apoi s-a uitat la Charlie. L-ai salvat pe tăticul tău, micuţo. Asta trebuie să-ţi aminteşti.

— Chiar aşa? a zis Charlie, iar vocea ei atât de stinsă a speriat-o pe Norma Manders.

Apoi Charlie a schiţat un zâmbet timid şi Norma i-a zâmbit înapoi, uşurată.

— Cheile sunt în Willys şi…

A înclinat capul într-o parte.

— I-auzi!

Era sunetul sirenelor, urcând şi coborând în cercuri încă slabe, dar se apropiau.

— Sunt pompierii, a zis Irv. Aţi face bine să plecaţi, dacă plecaţi.

— Hai, Charlie! a îndemnat-o Andy.

Ea a venit spre el, cu ochii înroşiţi de lacrimi. Zâmbetul micuţ dispăruse aşa cum dispare lumina soarelui după nori, dar fusese suficient cât să-i dea speranţe lui Andy. Fata avea chipul unei supravieţuitoare, şocată şi rănită. În momentul ăla, Andy şi-a dorit să aibă el puterea ei. Ar fi folosit-o şi ar fi ştiut pe cine să o folosească.

— Mulţumesc, Irv!

— Îmi pare rău, a zis Charlie cu voce stinsă. Pentru casa voastră şi pentru puii voştri şi… pentru tot.

— N-a fost vina ta cu siguranţă, puişor, a zis Irv. Şi-au căutat-o cu lumânarea. Ai grijă de tăticul tău!

— Bine, a zis ea.

Andy a luat-o de mână şi a dus-o în spatele hambarului, unde era parcat Willysul, sub un şopron.

Sirenele pompierilor erau foarte aproape în momentul în care a pornit-o şi a condus-o pe peluză până la aleea de acces. Casa era acum un infern. Charlie nu voia să se uite la ea. Ultima dată când Andy i-a văzut pe soţii Manders a fost în oglinda retrovizoare a jeepului cu capota de pânză: Irv sprijinit de hambar, fâşia de fustă albă înnodată în jurul braţului rănit, pătată de roşu, Norma stând lângă el. O ţinea de umeri cu braţul lui teafăr. Andy i-a făcut cu mâna, iar Irv a schiţat un gest cu braţul său rănit. Norma nu i-a făcut cu mâna, gândindu-se, poate, la porţelanurile mamei sale, la scrinul ei, la scrisorile de dragoste – toate lucrurile pentru care banii de asigurări sunt inutili şi au fost întotdeauna.

18

Au găsit primul drum forestier exact acolo unde Irv Manders spusese că îl vor găsi. Andy a acţionat tracţiunea integrală a maşinii şi a virat pe el.

— Ţine-te bine, Charlie! a spus el. O să ne cam zgâlţâim.

Charlie s-a ţinut bine. Se albise la faţă şi era apatică, ceea ce-l îngrijora pe Andy. *Cabana,* s-a gândit el. *Căsuţa lui Granther McGee de pe malul lacului Tashmore. Dacă am putea să ajungem acolo şi să ne odihnim. O să-şi revină şi apoi ne vom gândi la ce să facem.*

O să ne gândim mâine. Cum a spus Scarlett, e o nouă zi.

Zgomotos, Willysul a înaintat pe drum, care nu era mai mult decât o potecă cu două şleauri de roţi, cu tufişuri şi chiar câţiva pini butucănoşi crescuţi de-a lungul crestei. Terenul acesta fusese exploatat poate cu zece ani în urmă, iar Andy se îndoia că mai fusese folosit de atunci, cu excepţia unui vânător ocazional, poate. Zece kilometri mai sus părea într-adevăr că „urcă şi dispare", iar Andy a trebuit să se oprească de două ori pentru a înlătura copacii prăbuşiţi. A doua oară, şi-a ridicat privirea de la ce se chinuia să facă, simţind bătăile inimii în tâmple, şi a văzut o căprioară mare care îl privea atentă. A mai stat o clipă şi apoi a dispărut în pădure cu o mişcare a cozii albe. Andy s-a uitat în spate la Charlie şi a văzut că urmărea mirată căprioara avansând prin pădure… şi s-a simţit din nou încurajat. Puţin mai încolo au găsit din nou şleaurile cu urme de roţi şi, în jurul orei 3, au ieşit pe porţiunea de şosea cu două benzi care era Route 152.

19

Orville Jamieson, zgâriat şi plin de noroi şi abia putând să păşească pe glezna lui bolnavă, s-a aşezat pe marginea Baillings Road, la aproximativ un kilometru de ferma Manders, şi a vorbit la walkie-talkie-ul său. Mesajul său a fost retransmis la un post de comandă temporar aflat într-o dubă parcată pe strada principală din Hastings Glen. Furgoneta avea un echipament radio cu un aparat de codificare încorporat şi un emiţător puternic. Raportul lui OJ a fost codificat, amplificat şi trimis la New York,

unde o staţie de retransmisie l-a recepţionat şi l-a trimis mai departe la Longmont, Virginia, unde Căpitanul stătea în biroul său, ascultând.

Chipul Căpitanului nu mai era luminos şi vesel, aşa cum fusese mai devreme în acea dimineaţă. Raportul lui OJ era aproape de necrezut: ştiau că fata avea ceva, dar povestea acestui carnagiu, cu răsturnarea bruscă de situaţie, era (cel puţin pentru Căpitan) ca un fulger pe un cer albastru şi senin. Patru, probabil şase oameni morţi, ceilalţi împrăştiaţi prin pădure, şase maşini în flăcări, o casă care ardea până la temelii, un civil rănit şi pe cale de a povesti oricui voia să asculte că o gaşcă de neonazişti apăruseră la uşa lui fără mandat şi încercaseră să răpească un bărbat şi o fetiţă pe care îi invitase acasă la prânz.

Când OJ şi-a terminat raportul (de fapt, nu l-a terminat niciodată cu adevărat, ci doar a început să se repete, cuprins de isterie), Căpitanul a închis, s-a cufundat în fotoliul său pe rotile şi a încercat să se gândească. Nicio operaţiune sub acoperire nu mersese atât de spectaculos de prost, de la Bay of Pigs încoace – iar asta a fost chiar pe pământ american.

Biroul era mohorât şi întunecat acum, că soarele se afla de cealaltă parte a clădirii, dar el nu a aprins lumina. Rachel îl sunase la interfon şi el îi spusese sec că nu voia să vorbească cu nimeni, absolut nimeni.

Se simţea bătrân.

L-a auzit pe Wanless spunând: „Vorbesc despre potenţialul de distrugere.” Ei bine, nu mai era doar o chestiune de potenţial, nu-i aşa? *Dar o s-o prindem,* s-a gândit el, privind în gol prin cameră. *O s-o prindem.*

A apelat-o pe Rachel.

— Vreau să vorbesc cu Orville Jamieson cât mai repede, cât de repede poate fi adus aici, a spus el. Şi vreau să vorbesc cu generalul Brackman din Washington. Prioritate maximă. Avem o situaţie

potenţial stânjenitoare în New York şi vreau să-i comunic cât mai repede.

— Da, domnule, a spus Rachel respectuoasă.

— Vreau o întâlnire cu toţi cei şase directori adjuncţi la ora 19:00. Tot prioritate maximă. Şi vreau să vorbesc cu şeful poliţiei de stat din New York.

Făcuseră parte din operaţiunea de căutare, iar Căpitanul a vrut să le semnaleze acest lucru. Dacă urma să se arunce cu noroi, voia să se asigure că va păstra o găleată barosană pentru ei. Dar voia, de asemenea, să le atragă atenţia că, în spatele unui front unit, ar putea totuşi să iasă cu toţii din asta neşifonaţi.

A ezitat şi apoi a zis.

— Şi, când sună John Rainbird, spune-i că vreau să vorbesc cu el. Am o altă sarcină pentru el.

— Da, domnule.

Căpitanul a luat degetul de pe butonul intercomului. S-a aşezat înapoi pe fotoliu şi a studiat umbrele.

— Nu s-a întâmplat nimic care să nu poată fi reparat, le-a spus umbrelor.

Ăsta fusese mottoul lui toată viaţa – nu cusut pe o pânză şi agăţat pe perete, nu gravat pe o plachetă din cupru, ci imprimat pe inima lui ca un adevăr.

Nimic care nu putea fi reparat. Până în noaptea asta, până la raportul lui OJ, chiar crezuse asta. Era o filosofie care l-a dus departe pe copilul de miner sărac din Pennsylvania. Şi încă mai credea în ea, deşi într-o manieră momentan zdruncinată. Manders şi soţia lui probabil că aveau rude împrăştiate din New England până în California şi fiecare dintre ele era o potenţială pârghie. Existau destule dosare ultrasecrete chiar aici, în Longmont, pentru a se asigura că orice audiere în Congres cu privire la metodele Atelierului ar fi… ei bine, cam greu de auzit. Maşinile şi chiar şi agenţii erau doar bunuri consumabile, deşi avea să treacă mult timp până când se va putea obişnui cu adevărat cu ideea că Al Steinowitz nu mai era. Cine ar fi putut să-l

înlocuiască pe Al? Puştoaica aia mică şi tatăl ei aveau să plătească pentru ceea ce îi făcuseră lui Al, dacă nu pentru altceva. Va avea personal grijă de asta.

Dar fata? Putea fi doborâtă fata asta?

Existau căi. Existau metode de stârpire.

Dosarele McGee erau încă în căruciorul de bibliotecă. S-a ridicat, s-a dus la ele şi a început să le răsfoiască agitat. S-a întrebat unde se afla John Rainbird în acest moment.

WASHINGTON, D.C.

1

În timp ce căpitanul Hollister se gândea la el, John Rainbird stătea în camera sa de la hotelul Mayflower şi urmărea un joc de televiziune numit *The Crosswits*. Era dezbrăcat. Stătea pe scaun cu picioarele goale lipite şi privea programul. Aştepta să se întunece. După ce se întuneca, aştepta să se facă târziu. După ce se făcea târziu, aştepta să se facă devreme.

Când se făcea devreme şi forfota hotelului înceta, se termina şi cu aşteptarea lui, urca la etaj, în camera 1217, şi îl omora pe doctorul Wanless. Apoi cobora aici şi se gândea la orice i-ar fi spus Wanless înainte de a muri, iar cândva, după ce răsărea soarele, dormea puţin.

John Rainbird era un om împăcat. Era împăcat cu aproape toate – Căpitanul, Atelierul, Statele Unite. Era împăcat cu Dumnezeu, cu Satana şi cu universul.

Dacă nu era încă pe deplin împăcat cu el însuşi, asta era doar pentru că pelerinajul său nu se încheiase încă. Avea multe lovituri, multe cicatrici onorabile. Nu conta că oamenii îl ocoleau cu frică şi dezgust. Nu a contat că îşi pierduse un ochi în Vietnam.

Nu a contat cât îl plăteau. El a luat banii şi i-a cheltuit mare parte pe pantofi. Îi plăceau foarte mult pantofii. Avea o casă în Flagstaff şi, deşi se ducea rar, îşi trimitea toţi pantofii acolo. Când avea ocazia, mergea acasă ca să-şi admire pantofii – Gucci, Bally, Bass, Adidas, Van Donen. Pantofi…

Casa lui era o pădure ciudată; copaci de pantofi creşteau peste tot, iar el mergea din cameră în cameră admirând fructele-pantofi care creşteau pe ei. Dar, când era singur, mergea desculţ. Tatăl său, un cherokee pursânge, fusese înmormântat desculţ. Cineva îi furase mocasinii de înmormântare.

În afară de pantofi, John Rainbird era interesat doar de două lucruri. Unul dintre ele era moartea.

Propria moarte, desigur; de douăzeci de ani sau chiar mai mult se pregătea pentru acest eveniment iminent. Moartea fusese întotdeauna afacerea lui şi era singura meserie în care excelase vreodată.

A devenit din ce în ce mai interesat de ea pe măsură ce îmbătrânea, aşa cum un artist va deveni tot mai interesat de calităţile şi de nivelurile luminii, aşa cum scriitorii vor simţi personajul şi nuanţele ca nişte nevăzători care citesc Braille. Ceea ce îl interesa cel mai mult era *plecarea* propriu-zisă… exhalarea propriu-zisă a sufletului… ieşirea din trup şi din ceea ce fiinţele umane cunoşteau ca viaţă, şi trecerea în altceva. Cum trebuie să fie să te simţi pe tine însuţi scăpând printre degete? Crezi că este un vis din care te vei trezi? E diavolul creştin acolo cu furca lui, gata să o înfigă în sufletul tău chinuit şi să îl ducă în iad ca pe o bucată de carne dintr-un kebap? Simţi bucurie? Ştii că pleci? Ce văd ochii celor muribunzi?

Rainbird spera că va avea ocazia să afle singur. În meseria lui, moartea era adesea rapidă şi neaşteptată, ceva ce se întâmpla într-o clipită. Spera că, atunci când va veni propria moarte, va avea timp să se pregătească şi să simtă totul. În ultima vreme, privea tot mai des feţele oamenilor pe care îi omora, încercând să afle această taină în ochii lor.

Îl interesa moartea.

Ce îl mai interesa, de asemenea, era fetiţa de care erau atât de preocupaţi. Această Charlene McGee. Căpitanul avea impresia că John Rainbird nu ştia decât vag despre familia McGee şi deloc despre Lotul Şase. De fapt, Rainbird ştia aproape la fel de multe ca însuşi Căpitanul – lucru care cu siguranţă i-ar fi adus o sancţiune extremă dacă şi Căpitanul ar fi ştiut. Suspectau că fata avea vreo putere mare, fie ea latentă sau manifestă – poate multiple puteri. Ar fi vrut să o întâlnească pe această fată şi să vadă care erau puterile ei. Ştia, de asemenea, că Andy McGee avea ceea ce Căpitanul numea „un potenţial de control mental”, dar asta nu-l privea pe John

Rainbird. El nu întâlnise încă un bărbat care să-l poată controla.

The Crosswits s-a încheiat. Au început ştirile. Niciuna dintre ele nu era bună. John Rainbird stătea, fără să mănânce, fără să bea, fără să fumeze, curat, gol pe dinăuntru şi pe dinafară şi aştepta să vină ora uciderii.

2

Mai devreme în acea zi, Căpitanul se gândise cu neliniştе la cât de silenţios era Rainbird. Dr. Wanless nici nu l-a auzit. S-a trezit dintr-un somn adânc. S-a trezit pentru că un deget îl gâdila chiar sub nas. S-a trezit şi a văzut un monstru de coşmar chiar deasupra patului său. Într-un ochi al arătării se reflecta lumina din baie, lumina pe care o lăsa mereu aprinsă când se afla într-o cameră străină. În locul unde ar fi trebuit să fie celălalt ochi se afla doar un crater gol.

Wanless a deschis gura ca să ţipe, iar John Rainbird i-a ciupit nările cu degetele de la o mână şi i-a acoperit gura cu cealaltă. Wanless a început să se zbată.

— Şşt! a zis Rainbird.

Vorbea cu blândeţea binevoitoare a unei mame la vremea schimbatului scutecelor.

Wanless s-a zbătut şi mai tare.

— Dacă vrei să trăieşti, stai potolit şi fă linişte, a zis Rainbird.

Wanless s-a uitat la el, s-a mai zbătut o dată şi a rămas nemişcat.

— Vrei să taci? a întrebat Rainbird.

Wanless a dat din cap. Faţa lui devenea foarte roşie.

Rainbird i-a dat drumul şi Wanless a început să gâfâie răguşit. Un firicel de sânge îi curgea dintr-o nară.

— Cine… eşti… Căpitanul… te-a trimis?

— Rainbird, a zis el serios. Căpitanul m-a trimis, da.

Wanless avea ochii cât cepele. A scos limba ca un şarpe şi şi-a umezit buzele. Stând pe pat cu aşternuturile înfăşurate în jurul gleznelor noduroase, părea cel mai bătrân copil din lume.

— Am bani, a şoptit el foarte repede. Am un cont deschis la o bancă elveţiană. Mulţi bani. Toţi ai tăi. Nu mai deschid gura niciodată. Jur în faţa lui Dumnezeu!

— Nu bani vreau de la tine, doctore Wanless, a zis Rainbird.

Wanless s-a holbat la el, partea stângă a gurii rânjea dement, pleoapa dreaptă era căzută şi tremura.

— Dacă vrei să fii în viaţă când răsare soarele, a zis Rainbird, o să vorbeşti cu mine, doctore Wanless. O să-mi ţii o prelegere. Va fi un seminar pentru o singură persoană. O să fiu atent, un student silitor. Şi o să te răsplătesc lăsându-te în viaţă, o viaţă pe care o vei trăi departe de Căpitan şi Atelier. M-ai înţeles?

— Da, a zis Wanless răguşit.

— Eşti de acord?

— Da… dar ce?

Rainbird i-a pus două degete pe buze şi Wanless a tăcut imediat. Pieptul lui scobit a urcat şi a coborât repede.

— O să spun două cuvinte, a zis Rainbird, şi apoi începe prelegerea ta. Va include tot ce ştii, tot ce suspectezi, tot ce speculezi. Eşti pregătit pentru cele două cuvinte, doctore Wanless?

— Da, a zis doctorul Wanless.

— Charlene McGee, a zis Rainbird şi doctorul Wanless a început să vorbească.

Cuvintele lui au venit încet, dar apoi au început să curgă. A vorbit. I-a oferit lui Rainbird istoria completă a testelor cu Lotul Şase şi experimentul spectaculos. Rainbird ştia deja multe din scenariu, dar Wanless a mai completat spaţiile goale.

Profesorul a reluat întreaga predică pe care i-o ţinuse în acea dimineaţă Căpitanului şi de data asta n-a vorbit cu pereţii. Rainbird a ascultat cu atenţie,

încruntându-se uneori, aplaudând încet şi chicotind la metafora lui Wanless despre mersul la toaletă. Acest lucru l-a încurajat pe Wanless să vorbească şi mai repede, iar când a început să se repete, aşa cum fac bătrânii, Rainbird s-a aplecat din nou, i-a ciupit din nou nasul lui Wanless cu o mână şi i-a acoperit din nou gura cu cealaltă.

— Scuze, a zis Rainbird.

Wanless s-a zbătut ca un peşte sub greutatea lui Rainbird. Uriaşul a apăsat cu mai multă presiune, iar când strădania lui Wanless de a se elibera a început să se diminueze, Rainbird a îndepărtat brusc mâna pe care o folosise pentru a-i astupa nasul bătrânului.

Sunetul respiraţiei şuierătoare a bunului doctor era ca aerul care se scurge dintr-un pneu în care era înfipt un cui mare. Ochii i se roteau sălbatic în orbite, ca ochii unui cal înnebunit de frică… dar încă nu dezvăluiau nimic.

Rainbird l-a apucat de gulerul bluzei de pijama şi l-a tras în lateral pe pat, astfel încât lumina albă şi rece din baie să îi bată direct pe faţă.

Apoi a ciupit din nou nările doctorului.

Un bărbat poate supravieţui uneori mai mult de nouă minute fără leziuni cerebrale permanente, dacă i se taie aerul şi rămâne complet tăcut; o femeie, cu o capacitate pulmonară ceva mai mare şi un sistem de eliminare a dioxidului de carbon ceva mai eficient, poate rezista zece sau douăsprezece. Bineînţeles, zbaterea şi teroarea reduc cu mult acest timp de supravieţuire.

Dr. Wanless s-a zbătut cu putere timp de patruzeci de secunde, iar apoi eforturile sale de a se salva au început să slăbească. Mâinile lui loveau uşor granitul aspru în care se transformase chipul lui John Rainbird. Călcâiele lui băteau înăbuşit pe covor semnalul retragerii. A început să saliveze pe palma plină de bătături a lui Rainbird.

Acesta era momentul.

Rainbird s-a aplecat şi a studiat ochii lui Wanless cu o nerăbdare copilărească.

Dar era la fel, mereu la fel. Frica părea să dispară, locul ei fiind luat de o mare nedumerire. Nu mirare, nu o înţelegere profundă, o realizare sau o admiraţie, ci doar o nedumerire. Pentru o clipă, acei doi ochi nedumeriţi au privit fix ochiul lui John Rainbird, iar Rainbird a ştiut că era văzut.

Neclar, poate, estompându-se tot mai tare pe măsură ce doctorul îşi pierdea cunoştinţa, dar era *văzut.* Apoi nu a mai fost nimic altceva decât o privire. Doctorul Joseph Wanless nu mai era cazat la hotelul Mayflower; Rainbird stătea pe patul lui cu o păpuşă în mărime naturală.

Stătea nemişcat, cu o mână încă apăsată pe gura păpuşii, iar cu cealaltă strângându-i nările. Era mai bine să fie sigur. Avea să rămână aşa încă zece minute.

S-a gândit la ceea ce îi spusese Wanless despre Charlene McGee. Era posibil ca un copil mic să aibă o asemenea putere? A presupus că ar putea fi. În Calcutta văzuse un om care îşi băgase cuţite în corp – în picioare, în burtă, în piept, în gât – şi apoi le scotea, fără să lase nicio rană. Ar fi posibil. Şi cu siguranţă era… interesant.

S-a gândit la aceste lucruri şi apoi s-a trezit întrebându-se cum ar fi să ucidă un copil.

Nu făcuse niciodată un astfel de lucru cu bună ştiinţă (deşi o dată pusese o bombă într-un avion de pasageri şi bomba explodase, omorându-i pe toţi cei şaizeci şi şapte de la bord şi poate că unu sau mai mulţi dintre ei fuseseră copii, dar nu era acelaşi lucru; era impersonal). Asta nu era o meserie în care moartea copiilor să fie adesea necesară. La urma urmei, nu erau o organizaţie teroristă precum Armata Republicană Irlandeză sau Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, oricât de mult ar vrea să creadă unii oameni – unii dintre laşii din Congres, de exemplu – că erau.

La urma urmei, erau o organizaţie ştiinţifică.

Poate că, în cazul unui copil, rezultatul ar fi fost diferit. Ar putea exista o altă expresie în ochi la sfârşit, ceva în afară de nedumerirea care îl făcea să

se simtă atât de gol şi atât de – da, era adevărat – atât de trist.

În moartea unui copil ar putea descoperi o parte din ceea ce avea nevoie să ştie. Un copil ca această Charlene McGee.

— Viaţa mea este ca drumurile drepte prin deşert, a spus John Rainbird încetişor.

Privea absorbit la bilele de un albastru tern care fuseseră ochii doctorului Wanless.

— Dar viaţa ta nu este deloc un drum, prietene… bunul meu prieten.

L-a sărutat pe Wanless mai întâi pe un obraz şi apoi pe celălalt. După care l-a întins înapoi pe pat şi a aruncat un cearşaf peste el. Cearşaful a coborât uşor, ca o paraşută, şi a conturat nasul proeminent şi acum fără suflare al lui Wanless.

Rainbird a ieşit din cameră. În acea noapte s-a gândit la fata care se presupune că putea aprinde focuri. S-a gândit foarte mult la ea. S-a întrebat unde era, ce se ascundea în mintea ei, ce visa. Se gândea cu afecţiune la ea, foarte protector. În momentul în care a adormit, la puţin peste 6 dimineaţa, era convins: fata avea să fie a lui.

TASHMORE, VERMONT

1

Andy şi Charlie McGee au ajuns la cabana de pe lacul Tashmore la două zile după incendiul de la ferma familiei Manders. Willysul nu se afla într-o stare excelentă de la bun început, iar ruta noroioasă pe drumurile din pădure spre care Irv îi îndrumase nu contribuise prea mult la îmbunătăţirea lui.

Când se lăsase amurgul peste ziua nesfârşită care începuse în Hastings Glen, erau la mai puţin de douăzeci de metri de capătul celui de-al doilea – şi cel mai rău – dintre cele două drumuri forestiere. Sub ei, dar separată de o vegetaţie abundentă de tufişuri, se afla Route 22. Deşi nu puteau vedea şoseaua, auzeau din când în când zgomotul maşinilor şi al camioanelor care treceau. Au dormit în acea noapte în Willys, înveliţi bine pentru a se încălzi. Au pornit din nou la drum în dimineaţa următoare – ieri-dimineaţă – puţin după ora 5, când lumina zilei nu era decât o fâşie albă la orizont.

Charlie era palidă, apatică şi epuizată. Nu-l întrebase ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă fuseseră organizate filtre şi pe şoselele ce duceau spre Est. Era mai bine aşa, pentru că, dacă era adevărat, aveau să fie prinşi, şi atunci s-ar fi terminat totul. Nici nu se punea problema să abandoneze Willysul; Charlie nu era în stare să meargă pe jos şi, de altfel, nici el nu era.

Aşa că Andy ieşise pe autostradă şi toată ziua aceea de octombrie au bătut în lung şi în lat drumuri secundare, sub un cer alburiu care promitea ploaie, dar fără să-şi respecte promisiunea. Charlie dormea foarte mult, iar Andy îşi făcea griji pentru ea – se temea că îşi folosea somnul într-un mod nesănătos, pentru a fugi de cele întâmplate în loc să încerce să se împace cu situaţia.

S-a oprit de două ori la restaurantele de pe marginea drumului şi a luat burgeri şi cartofi prăjiţi. A doua oară, a folosit bancnota de cinci dolari pe care i-o oferise şoferul dubei, Jim Paulson.

Mărunţişul de la telefoane se împuţinase. Probabil că îi căzuse din buzunare în timpul nebuniei de la familia Manders, dar nu-şi amintea. Mai dispăruse şi altceva; acele locuri înspăimântător de amorţite de pe faţa lui dispăruseră cândva în timpul nopţii. Pe acelea nu-l deranja să le piardă.

Charlie abia a ciugulit din porţia ei de burger şi cartofi prăjiţi.

Noaptea trecută opriseră într-un refugiu pe autostradă, la aproximativ o oră de la lăsarea întunericului. Refugiul era pustiu. Era toamnă şi sezonul rulotelor Winnebago se încheiase. Un semn rustic de lemn spunea: FĂRĂ CAMPARE FĂRĂ FOCURI ŢINEŢI-VĂ CÂINII ÎN LESĂ $500 AMENDĂ PENTRU GUNOI ARUNCAT PE JOS.

— Tare civilizaţi mai sunt pe aici! a mormăit Andy şi a luat-o pe panta de dincolo de marginea îndepărtată a parcării cu pietriş şi a intrat într-un crâng, lângă un mic pârâu cu ape cristaline.

El şi Charlie au coborât şi au mers în linişte până la apă. Era încă înnorat, nu se vedeau stelele şi noaptea părea extraordinar de întunecată. S-au aşezat o vreme şi au ascultat pârâul spunându-şi povestea. A luat-o de mână pe Charlie, iar ea a izbucnit în plâns – suspine mari şi dureroase, care păreau să o sfâşie.

A ţinut-o în braţe şi a legănat-o.

— Charlie, a murmurat el. Charlie, Charlie, nu! Nu plânge!

— Te rog să nu mă mai pui să fac asta vreodată, tati, a plâns ea. Pentru că, dacă mi-ai spune să o fac, aş face-o şi, după… cred că m-aş omorî, deci te rog… te rog… niciodată…

— Te iubesc, a zis el. Linişteşte-te şi nu mai vorbi despre sinucidere! Nu vorbi prostii!

— Nu, a spus ea. Nu sunt prostii. Promite-mi, tati!

S-a gândit multă vreme şi apoi a zis încet:

— Nu ştiu dacă pot, Charlie. Dar promit că încerc. E suficient?

Tăcerea ei tulburată era un răspuns suficient de bun.

— Şi mie mi se face frică, a zis încet. Şi tăticilor li se face frică. Dacă-ţi vine să crezi.

Noaptea aceea au petrecut-o în maşină. Au pornit din nou la drum pe la 6 dimineaţa. Norii începuseră să dispară şi, până la 10 dimineaţa, cerul devenise senin, ca într-o zi de vară indiană. Nu mult după ce au trecut graniţa statului Vermont, au văzut oameni care culegeau mere căţăraţi pe scări, legănându-se în vânt ca pânzele catargelor, şi camioane pline cu mere MacIntosh, aşezate frumos în coşuri din nuiele.

La 11:30, au ieşit de pe Route 34 pe un drum neasfaltat îngust, marcat cu semnul „PROPRIETATE PRIVATĂ”, şi lui Andy i s-a luat o greutate de pe suflet. Au ajuns în sfârşit pe proprietatea lui Granther McGee.

Au mers încet spre heleşteu, o distanţă de doi kilometri şi jumătate. Frunzele de octombrie, roşii şi aurii, se învârtejeau pe drum în faţa botului turtit al jeepului. Chiar când apa a început să strălucească printre copaci, drumul s-a bifurcat. Un lanţ greu din oţel bloca drumul mai scurt, iar de lanţ era agăţat un semn galben ruginit: „INTERZIS ACCESUL LA ORDINUL ŞERIFULUI”. Majoritatea petelor de rugină se formaseră în jurul a şase sau opt găurele, iar Andy a presupus că vreun puşti îşi petrecuse câteva minute de plictiseală estivală trăgând în semn cu pistolul său de calibrul .22. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă.

A coborât din Willys şi şi-a scos brelocul de chei din buzunar, un petic de piele cu iniţialele sale – A.McG. Aproape şterse. Vicky îi dăruise acel breloc într-un an, de Crăciun, înainte ca Charlie să se nască.

A stat o clipă lângă lanţ, uitându-se la breloc, apoi la chei. Erau aproape douăzeci. Cheile erau nişte lucruri ciudate; puteai cataloga o viaţă după cheile care se a adunau pe brelocul omului. A presupus că unii oameni, fără îndoială oameni care

ajunseseră la un grad de organizare mai mare decât el, îşi aruncau pur şi simplu cheile vechi, la fel cum acelaşi gen de oameni buni la organizare îşi făceau un obicei din a-şi curăţa portofelele la fiecare şase luni sau cam aşa ceva. Andy nu făcuse niciodată nici una, nici alta.

Avea cheia care deschisese uşa aripii de est de la Prince Hall din Harrison, unde fusese biroul lui. Apoi cheia lui de la biroul său. Cea de la biroul Departamentului de Engleză. Cheia de la casa din Harrison pe care o văzuse pentru ultima oară în ziua în care Atelierul îi omorâse soţia şi îi răpise fiica. Şi încă două sau trei pe care nici măcar nu le putea identifica. Cheile erau nişte lucruri ciudate, într-adevăr.

Vederea i s-a înceţoşat. Dintr-odată i s-a făcut dor de Vicky şi avea nevoie de ea aşa cum nu se mai întâmplase de la primele săptămâni ca fugari. Era atât de obosit, atât de speriat şi atât de plin de furie. În acel moment, dacă ar fi avut fiecare angajat al Atelierului aliniat în faţa lui de-a lungul drumului lui Granther şi dacă cineva i-ar fi înmânat un pistol-mitralieră Thompson…

— Tati?

Era vocea lui Charlie, anxioasă.

— Nu găseşti cheia?

— Ba da, am găsit-o, a zis el.

Era printre celelalte, o cheie Yale pe care scrijelise cu briceagul iniţialele T.P., pentru *Tashmore Pond,* „lacul Tashmore”. Fuseseră aici ultima dată în anul în care s-a născut Charlie, şi acum Andy trebuia să zgâlţâie puţin cheia ca să se deblocheze lacătul. Apoi, încuietoarea s-a deschis şi el a pus lanţul pe covorul de frunze de toamnă.

Au intrat cu Willysul şi apoi a pus lanţul la loc.

Andy s-a bucurat să vadă că drumul era în stare proastă. Când veneau în mod regulat, în fiecare vară, stăteau trei sau patru săptămâni şi mereu rezerva câteva zile în care să lucreze la drum – lua o încărcătură de pietriş de la balastiera lui Sam Moore şi umplea cu el gropile cele mai mari, împrăştia

excesul şi apoi îl chema pe Sam însuşi să vină cu excavatorul şi să niveleze. Celălalt drum al bifurcaţiei, mai larg, ducea spre aproximativ douăzeci de case şi cabane înşirate pe malul apei, iar oamenii ăia aveau asociaţia lor de drumuri, cotizaţiile anuale, întrunirea administrativă din august şi toate cele (deşi întrunirea administrativă era de fapt doar o scuză pentru încărcarea bateriilor până la Ziua Muncii din prima luni a lui septembrie şi pentru a pune capăt unei alte veri), dar casa lui Granther era singura pe acest drum, pentru că Granther însuşi cumpărase tot terenul pentru o nimica toată, în mijlocul crizei economice.

Pe vremuri, avuseseră o maşină de familie, un Ford mare. Se îndoia că maşina aia veche ar mai fi ajuns aici acum şi chiar şi Willysul, cu axele sale înalte, se împotmolise o dată sau de două ori. Andy nu se supăra deloc. Asta însemna că nimeni nu fusese aici.

— O să avem electricitate, tati? a întrebat Charlie.

— Nu, a spus el, şi nici telefon. Nu îndrăznim să pornim electricitatea, puştoaico. Ar fi ca şi cum am ridica un semn cu AICI SUNTEM. Dar sunt lămpi cu gaz şi două rezervoare de petrol. Dacă nu au fost furate chestiile astea.

Asta îl îngrijora puţin. De ultima dată când au fost aici, preţul petrolului crescuse suficient de mult cât să facă furtul să merite, presupunea el.

— O să avem… a început Charlie.

— Doamne, fereşte! a zis Andy.

A frânat cât de tare a putut. Un copac căzut le bloca drumul, un mesteacăn imens şi bătrân doborât de o furtună de iarnă.

— Deci mergem pe jos de aici. Doar un kilometru sau doi, oricum.

Mai târziu avea să se întoarcă cu fierăstrăul lui Granther să taie copacul. Nu voia să lase Willysul lui Irv parcat aici. Era prea vizibil.

I-a ciufulit părul.

— Haide!

Au coborât din maşină, Charlie s-a strecurat rapid pe sub mesteacăn în timp ce Andy s-a căţărat peste el cu grijă, încercând să nu se zgârie pe undeva. Frunzele trosneau plăcut sub picioarele lor în timp ce înaintau şi pădurea mirosea a toamnă. Dintr-un copac, o veveriţă i-a urmărit cum înaintau încet. Printre copaci au început să se întrevadă fâşii din albastrul cerului.

— Ce spuneai când eram la copac? a întrebat-o Andy.

— Dacă vom avea suficient petrol. În caz că trebuie să stăm peste iarnă.

— Nu, dar e suficient pentru început. Şi o să tai multe lemne. Şi tu o să cari multe lemne.

Zece minute mai târziu, au ajuns într-o poiană de pe malul lacului Tashmore. Au rămas o clipă în tăcere. Andy nu ştia ce simte Charlie, dar pe el îl năpădise un val de amintiri prea puternic pentru a putea trece drept nostalgie. Amestecat în amintiri era visul lui din urmă cu trei dimineţi – barca, râma care se zvârcolea, chiar şi petele de cauciuc de pe cizmele lui Granther.

Cabana avea cinci camere, era din lemn, cu brâu din piatră. O punte se întindea spre lac până la debarcader. Cu excepţia frunzelor şi a vânturilor de trei ierni, locul nu se schimbase deloc. Aproape că se aştepta ca Granther să iasă la plimbare, purtând cămaşa lui în carouri verzi şi negre, făcându-i cu mâna şi strigându-i să urce, întrebându-l dacă şi-a luat în sfârşit permisul de pescuit, pentru că păstrăvii bruni încă muşcau bine la amurg.

Fusese un loc bun, un loc sigur. Departe, dincolo de lacul Tashmore, pinii luceau gri-verzui în lumina soarelui. *Copaci idioţi,* spusese odată Granther, *nici măcar nu fac diferenţa între vară şi iarnă.* Singurul semn de civilizaţie de partea cealaltă a lacului era debarcaderul din Bradford Town. Nimeni nu ridicase un centru comercial sau un parc de distracţii. Vântul încă îşi spunea povestea printre copacii de aici. Şindrila era năpădită de muşchiul verde, iar acele de pin se îngrămădeau pe la colţuri

şi în jgheabul din lemn. Fusese aici în copilărie, iar Granther îi arătase cum să înfigă momeala în cârligul undiţei. Avusese propriul lui dormitor aici, cu lambriuri din arţar şi un pat îngust în care se trezea din somnul cu vise, în sunetul apei care se lovea de debarcader. Venise aici şi ca bărbat, făcând dragoste cu soţia lui în patul dublu care-i aparţinuse cândva lui Granther şi soţiei sale – acea femeie tăcută şi oarecum ameninţătoare care era membră a Societăţii Americane a Ateilor şi care ţi-ar fi explicat, dacă ai fi întrebat, cele mai mari treizeci de neconcordanţe ale Bibliei regelui Iacob sau, dacă preferai, Aberaţia Ridicolă a teoriei universului ca un mecanism de ceasornic, totul, cu logica zdrobitoare şi irevocabilă a unui om dedicat.

— Ţi-e dor de mama, nu-i aşa? a întrebat Charlie cu o voce tristă.

— Da, a încuviinţat el. Aşa este.

— Şi mie, a zis Charlie. V-aţi distrat aici, nu?

— Da. Hai, Charlie!

Ea s-a oprit, privindu-l insistent.

— Tati, va mai fi vreodată ca înainte? O să pot să mai merg vreodată la şcoală?

S-a gândit să mintă, dar o minciună era un răspuns prost.

— Nu ştiu, a zis el.

A încercat să zâmbească, dar nu putea; nici măcar să-şi întindă buzele convingător nu putea.

— Nu ştiu, Charlie.

2

Uneltele lui Granther erau încă aranjate frumos pe raftul lor din hangarul de lângă debarcader şi Andy a găsit un bonus la care sperase, dar nu-şi făcuse iluzii: aproape două stive de lemne, tăiate frumos şi uscate de timp. Cea mai mare parte din ele fusese tăiată chiar de el şi era încă sub prelata zdrenţuită şi murdară cu care le acoperise. Două grămezi nu i-ar fi ajutat până la sfârşitul iernii, dar

erau suficiente până termina de tăiat copacii căzuţi în jurul terenului şi se întorceau din nou la drum.

A luat fierăstrăul şi s-a întors la copacul căzut şi l-a tăiat suficient cât să facă loc maşinii să treacă. Se lăsase întunericul, iar el era obosit şi înfometat. Nimeni nu se deranjase să fure din cămara bine aprovizionată; dacă fuseseră vandali sau hoţi pe snowmobile în ultimele şase ierni, se limitaseră la capătul sudic al lacului, mai populat. Erau cinci rafturi pline cu supe Campbells, sardine Wymans şi tocană de vită Dinty Moore şi tot felul de conserve de legume. Mai era încă o jumătate de ladă de mâncare pentru câini Rival pe podea – o moştenire de la bunul şi bătrânul câine al lui Granther, Bimbo –, dar Andy nu credea că se va ajunge la asta.

În timp ce Charlie se uita la cărţile de pe rafturile din sufrageria mare, Andy s-a dus în cămara de zarzavaturi, aflată la trei trepte mai jos, în prelungirea cămării propriu-zise, a aprins un chibrit şi a tras de inelul ataşat de una dintre scândurile care căptuşeau laturile micuţei încăperi cu pământ pe jos. Scândura a ieşit şi Andy s-a uitat înăuntru. După o clipă, a zâmbit. În interiorul ascunzătorii năpădite de pânze de păianjen se aflau patru borcane umplute cu un lichid limpede, cu aspect uşor uleios, care era tărie de casă – ceea ce Granther numea „otrava lui tati”.

Chibritul îi ardea degetele lui Andy. L-a scuturat şi a aprins altul. Asemenea predicatorilor încrâncenaţi din New England de pe vremuri (a căror descendentă directă era), Hulda McGee nu avea nicio simpatie, înţelegere sau toleranţă faţă de plăcerile masculine simple şi prosteşti. Fusese o atee puritană, iar acesta fusese micul secret al lui Granther, pe care i-l împărtăşise lui Andy cu un an înainte de a muri. Pe lângă tărie, exista o cutiuţă pentru jetoane de pocher. Andy a scos-o şi a pipăit în fanta din partea de sus. S-a auzit un sunet puternic şi a scos un teanc subţire de bancnote – câteva bancnote de zece şi cinci şi câteva de unu. Poate optzeci de dolari în total. Slăbiciunea lui

Granther fusese *stud*-ul cu şapte cărţi, o variantă de pocher, iar ăştia erau ceea ce el numea „banii lui de rezervă”.

Al doilea chibrit i-a ars degetele şi Andy l-a stins. Pe întuneric, a pus jetoanele de pocher la loc, cu bani cu tot. Era bine de ştiut că erau acolo. A astupat din nou ascunzătoarea şi s-a întors prin cămară.

— Supă de roşii vrei? a întrebat-o pe Charlie.

Ce să vezi, găsise toate cărţile cu Winnie the Pooh pe unul dintre rafturi şi acum se afla undeva în Pădurea Celor o sută de acri, cu Winnie şi cu Aiurel.

— Sigur, a spus ea, fără să-şi ridice privirea.

A făcut o oală mare de supă de roşii şi a deschis fiecăruia câte o conservă de sardine. A aprins o lampă cu gaz după ce a tras cu grijă draperiile şi a pus-o în mijlocul mesei. S-au aşezat şi au mâncat în tăcere. După aceea a fumat o ţigară, aprinzând-o deasupra coşului lămpii. Charlie a descoperit sertarul cu cărţi din comoda galeză a bunicii; erau acolo opt sau nouă pachete de cărţi, fiecăruia dintre ele lipsindu-i un valet sau un doiar, sau ceva de genul ăsta, şi şi-a petrecut restul serii triindu-le şi jucându-se cu ele, în timp ce Andy explora locul. Mai târziu, când a băgat-o în pat, a întrebat-o cum se simţea.

— În siguranţă, a spus ea fără nicio ezitare. Noapte bună, tati!

Dacă era destul de bine pentru Charlie, era destul de bun şi pentru el. A stat cu ea o vreme, dar fata a adormit repede şi fără probleme, iar el a plecat după ce i-a lăsat uşa deschisă ca să o audă dacă devenea agitată în timpul nopţii.

3

Înainte de culcare, Andy s-a întors în pivniţă, a luat un borcan cu rachiu, şi-a turnat un pic într-un pahar de suc, a ieşit pe uşa glisantă şi s-a dus pe terasă. S-a aşezat pe un scaun pliant cu pânza mucegăită (s-a întrebat dacă se putea face ceva în privinţa asta) şi a privit la apa întunecată şi

mişcătoare. Era un pic cam răcoare, dar câteva înghiţituri mici din tăria lui Granther l-au ajutat să se încălzească destul de bine. Pentru prima dată de la acea urmărire teribilă pe Third Avenue, şi el se simţea în siguranţă şi liniştit. A fumat şi a privit peste lacul Tashmore. În siguranţă şi liniştit, dar nu pentru prima dată de la cele petrecute în New York. Pentru prima dată de când Atelierul revenise în viaţa lor în acea zi de august, cu paisprezece luni în urmă. De atunci, fie fugiseră, fie se adăpostiseră şi, în ambele cazuri, nu-şi găsiseră liniştea.

Îşi amintea că a vorbit cu Quincey la telefon, cu mirosul de covor ars în nări. El în Ohio, Quincey acolo, în California, pe care, în puţinele sale scrisori, o numea mereu Regatul Magic al Cutremurelor. *Da, e un lucru bun,* spusese Quincey. *Sau ar putea să-i pună în două cămăruţe unde să lucreze cu normă întreagă pentru a menţine 220 de milioane de americani în siguranţă şi liberi… Pun pariu că ar vrea să vadă exact ce poate copilul ăla să facă. Poate ar vrea să îl ia şi să-l pună într-o cămăruţă, ca să vadă dacă poate să-i ajute să ţină lumea în siguranţă pentru democraţie. Şi cred că asta e tot ce vreau şi zic, prietene. A, şi… ţine capul la cutie!*

Crezuse că atunci era speriat. Nu ştia ce înseamnă să fii speriat. Speriat era să vii acasă şi să-ţi găseşti soţia moartă, cu unghiile smulse. Îi smulseseră unghiile ca să afle unde era Charlie. Fata îşi petrecuse două zile şi două nopţi în casa prietenei sale Terri Dugan. Iar în luna următoare ar fi trebuit să vină Terri la ei acasă pentru o perioadă similară. Vicky o numise Marele Schimb din 1980.

Acum, stând pe terasă şi fumând, Andy putea reconstitui cele întâmplate, deşi atunci toată existenţa sa se desfăşurase sub semnul durerii, al panicii şi al furiei: fusese un noroc chior (sau poate puţin mai mult decât noroc) că reuşise să-i prindă la timp.

Toată familia fusese supravegheată. Probabil multă vreme. Şi, când Charlie nu se întorsese acasă

din tabăra de zi în acea după-amiază de miercuri şi nu apăruse nici joi şi nici joi seara, realizaseră probabil că Andy şi Vicky s-au prins că sunt supravegheaţi. În loc să descopere că Charlie nu făcea altceva decât să stea la o prietenă la nici trei kilometri distanţă, au tras concluzia că îşi ascunseseră fiica.

O greşeală nebunească, stupidă, dar nu fusese prima de acest fel din partea Atelierului – potrivit unui articol pe care Andy îl citise în *Rolling Stone,* Atelierul fusese implicat şi avusese o mare influenţă asupra declanşării unei băi de sânge în cazul deturnării unui avion de către teroriştii aflaţi în slujba Armatei Roşii (deturnarea fusese dejucată, dar cu preţul a şaizeci de vieţi omeneşti), în vânzarea de heroină către Organizaţie în schimbul unor informaţii despre grupuri cubanezo-americane, în mare parte inofensive, din Miami, şi în preluarea de către comunişti a unei insule din Caraibe care fusese cunoscută cândva pentru hotelurile sale de milioane de dolari de pe plajă şi pentru populaţia sa care practica voodoo.

Cu o astfel de serie de gafe colosale sub umbrela Atelierului, a devenit mai puţin dificil de înţeles cum agenţii angajaţi să supravegheze familia McGee au putut confunda două nopţi petrecute de un copil în casa unei prietene cu a da bir cu fugiţii. După cum ar fi spus Quincey (şi poate că aşa a făcut), dacă cei mai eficienţi dintre cei o mie şi ceva de angajaţi ai Atelierului ar fi trebuit să se angajeze în sectorul privat, ar fi beneficiat de ajutoare de şomaj înainte de încheierea perioadei de probă.

Dar fuseseră greşeli nebuneşti de ambele părţi, a reflectat Andy – şi, dacă amărăciunea acelui gând se diminuase odată cu trecerea timpului, ea fusese cândva suficient de ascuţită pentru a provoca răni, o amărăciune cu mulţi zimţi, cu fiecare vârf ascuţit înmuiat în veninul vinovăţiei. Îl speriaseră cele insinuate de Quincey la telefon în ziua în care Charlie se împiedicase şi căzuse pe scări, dar se

pare că nu fusese suficient de speriat. Dacă ar fi fost, poate că s-ar fi ascuns.

Descoperise prea târziu că mintea umană poate fi influenţată atunci când o viaţă, sau viaţa unei familii, începe să iasă din sfera normalului şi să se îndrepte spre un tărâm al fanteziei pe care, de obicei, ţi se cere să îl accepţi doar în intervale de şaizeci de minute petrecute în faţa televizorului sau poate pentru şedinţe de o sută zece minute la cinematograf.

În urma conversaţiei cu Quincey, un sentiment ciudat îl cuprinsese treptat: începuse să i se pară că era în permanenţă drogat. Îi ascultau telefonul? Îl urmăreau? Exista posibilitatea să îi ia pe toţi şi să-i arunce în subsolul vreunui complex guvernamental? Avea tendinţa de a zâmbi prosteşte şi de a privi aceste lucruri cum se adună, o tendinţă de a te purta civilizat şi de a-ţi ignora propriile instincte…

Afară, pe lacul Tashmore, o rafală întunecată şi bruscă a alungat raţele de pe apă şi au zburat spre vest. Răsărea o semilună, aruncând o strălucire argintie peste aripile lor deschise. Andy şi-a aprins încă o ţigară. Fuma prea mult, dar se întrevedea ocazia să se lase de fumat destul de curând; îi mai rămăseseră doar patru sau cinci.

Da, bănuise că îi era ascultat telefonul. Uneori se auzea un dublu clic ciudat după ce ridica receptorul şi spunea „Alo!”. O dată sau de două ori, când vorbise cu un cursant care îl sunase să îl întrebe despre o temă sau cu unul dintre colegii săi, conexiunea fusese întreruptă în mod misterios. Bănuise că ar putea exista microfoane prin casă, dar nu a răscolit niciodată locul în căutarea lor (oare bănuia că le-ar putea găsi?). Şi, de câteva ori, bănuise – nu, fusese aproape sigur – că erau supravegheaţi.

Locuiseră în cartierul Lakeland din Harrison, iar Lakeland era arhetipul sublim al suburbiei. Într-o noapte de beţie puteai să te învârţi în jurul a şase sau opt străzi ore întregi, doar căutându-ţi propria casă. Oamenii care le erau vecini lucrau la fabrica

IBM din afara oraşului, la fabrica de semiconductori din oraş sau predau la colegiu. Ai fi putut trasa două linii drepte cu o riglă pe o foaie cu venitul mediu al unei familii, linia de jos la optsprezece mii şi jumătate, iar cea de sus la vreo treizeci de mii, şi aproape toată lumea din Lakeland s-ar fi încadrat în intervalul dintre ele.

Ajungeai să cunoşti mulţi oameni. O salutai din cap pe stradă pe doamna Bacon, care îşi pierduse soţul şi de atunci se recăsătorise cu vodca – şi chipul ei o arăta; luna de miere cu vodca se jucase de-a iadul cu faţa şi cu silueta ei. Le salutai din priviri pe cele două fete cu Jaguarul alb care stăteau cu chirie în casa de la colţul dintre Jasmine Street şi Lakeland Avenue – şi te întrebai cum ar fi fost să petreci noaptea cu ele două. Vorbeai despre baseball cu domnul Hammond de pe Laurel Lane, în timp ce-şi tundea mereu gardul viu. Domnul Hammond era de la IBM („Care înseamnă *I've Been Moved*[12]", îţi spunea la nesfârşit, în timp ce maşina de tuns electrică bâzâia), era originar din Atlanta şi era un fan înfocat al echipei Atlanta Braves. Îi detesta pe Big Red Machine din Cincinnati, ceea ce nu l-a făcut tocmai simpatic în cartier. Nu că lui Hammond i-ar fi păsat. Aştepta doar ca IBM să-i înmâneze un nou set de documente de transfer.

Dar nu domnul Hammond era problema. Nici doamna Bacon nu era şi nici acele două piersici apetisante în Jaguarul lor alb cu vopsea roşie mată în jurul farurilor. Ideea era că, după un timp, creierul tău îşi forma propria categorie subconştientă: oameni care se potrivesc în Lakeland.

Dar, în lunile de dinainte ca Vicky să fie ucisă şi Charlie, răpită din casa familiei Dugan, în suburbie au apărut oameni care nu aparţineau acelei categorii. Andy nu le acordase atenţie, spunându-şi că ar fi o prostie să o alarmeze pe Vicky doar pentru că discuţia cu Quincey îl făcuse paranoic.

Oamenii din duba gri-deschis. Bărbatul cu părul roşcat pe care îl văzuse tolănit la volanul unui Matador AMC într-o seară, apoi la volanul unui Plymouth Arrow în altă seară, vreo două săptămâni mai târziu, şi apoi pe scaunul din dreapta al dubei gri la vreo zece zile după aceea. Prea mulţi agenţi de vânzări veneau la el. Existau seri în care se întorceau acasă după o zi de excursie sau după ce o duseseră pe Charlie la un film Disney, recent apărut, când avusese senzaţia că cineva fusese în casă, că lucrurile fuseseră mutate cât de puţin.

Sentimentul de a fi urmărit.

Dar nu-şi închipuise că lucrurile vor merge mai departe de atât. Asta a fost greşeala lui prostească. Încă nu era pe deplin convins că fusese un acces de panică din partea lor. Poate că plănuiseră să o răpească pe Charlie şi pe el, omorând-o pe Vicky pentru că era relativ inutilă – cine avea nevoie cu adevărat de o femeie dotată cu puteri paranormale, al cărei mare truc al săptămânii era să închidă uşa frigiderului din partea opusă a camerei?

Cu toate astea, treaba avea o calitate nesăbuită, grăbită, care l-a făcut să creadă că dispariţia surprinzătoare a lui Charlie îi determinase să se mişte mai repede decât intenţionau. Poate ar fi aşteptat mai mult dacă ar fi dispărut Andy de pe radar, dar nu fusese aşa. Fusese Charlie, iar ea era cea de care erau cu adevărat interesaţi. Andy era convins de asta acum.

S-a ridicat şi s-a întins, ascultând cum îi trosnea coloana vertebrală. Era timpul să se ducă la culcare, era timpul să înceteze să mai răscolească aceste amintiri vechi şi dureroase. Nu avea de gând să-şi petreacă restul vieţii învinovăţindu-se pentru moartea lui Vicky. La urma urmei, fusese doar un complice înainte de faptă. Şi nici nu ştia cât mai avea de trăit. Acţiunea de pe veranda lui Irv Manders nu-i scăpase lui Andy McGee. Voiau să-l distrugă. Acum o voiau doar pe Charlie.

S-a dus la culcare şi, după o vreme, a adormit. Visele lui nu erau liniştite. A văzut iar şi iar linia de

foc străbătând pământul bătătorit al curţii, l-a văzut împărţindu-se pentru a face un inel de zână în jurul butucului de tăiat lemne, a văzut găinile sărind în aer ca nişte artificii vii. În vis, simţea capsula de căldură în jurul lui, înălţându-se întruna.

A spus că nu mai avea de gând să stârnească focuri.

Şi poate că aşa era cel mai bine. Afară, luna rece de octombrie strălucea pe lacul Tashmore din Bradford, New Hampshire, peste apă şi peste New England. La sud, strălucirea ei era văzută din Longmont, Virginia.

4

Uneori, Andy McGee avea presimţiri – şi încă unele extraordinar de vii. De la experimentul din Jason Gearneigh Hall. Nu ştia dacă presimţirile erau un fel de premoniţii slabe sau nu, dar învăţase să aibă încredere în ele atunci când le avea.

În jurul prânzului, în acea zi de august a anului 1980, a avut una puternică.

A început în timpul prânzului în sala Buckeye, cantina facultăţii de la ultimul etaj al clădirii Union. Ştia momentul exact. Mâncase pui cu smântână şi orez împreună cu Ev O'Brian, Bill Wallace şi Don Grabowski, toţi de la Departamentul de Engleză. Prieteni buni cu toţii. Şi, ca de obicei, cineva venise cu o glumă poloneză pentru Don, care le colecţiona. Fusese gluma lui Ev, ceva legat de faptul că putea deosebi o scară poloneză de una obişnuită, deoarece scara poloneză avea cuvântul STOP scris pe treapta de sus. Râdeau cu toţii când o voce mică şi foarte calmă a vorbit în mintea lui Andy.

(ceva nu e în regulă acasă)

Asta a fost tot. Dar a fost de ajuns. Creştea în intensitate asemenea durerilor de cap când folosea prea mult impulsul. Numai că asta nu era o durere de cap. Toate emoţiile lui păreau să se înfăşoare într-un ghem cu care se juca o pisică obraznică, încâlcindu-l.

Nu se mai simţea bine. Şi-a pierdut apetitul pentru puiul cu smântână, care de la bun început nu fusese prea îmbietor. Stomacul a început să îi zvâcnească, iar inima îi bătea cu repeziciune, ca după o sperietură zdravănă. Şi apoi degetele mâinii drepte au început brusc să pulseze, de parcă şi le-ar fi prins într-o uşă.

S-a ridicat brusc în picioare. Pe frunte îi curgea transpiraţie rece.

— Nu mă simt prea bine, a spus el. Bill, poţi să-mi ţii tu ora de la unu?

— Poeţii aspiranţi? Sigur, nicio problemă. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. O fi ceva de la mâncare.

— Eşti cam palid, a spus Don Grabowski. Ar trebui să te duci la infirmerie, Andy.

— S-ar putea să fac asta, a spus Andy.

A plecat, dar fără nicio intenţie de a merge la infirmerie. Era ora 12:15, campusul se lăsase pe tânjală în ultima săptămână, la sfârşitul verii, în ultima săptămână a ultimei sesiuni de examene. I-a salutat pe Ev, Bill şi Don în timp ce se grăbea să iasă. Nu-i mai văzuse pe niciunul dintre ei din ziua aceea.

S-a oprit la parterul clădirii, a intrat într-o cabină telefonică şi a sunat acasă. Nu răspundea nimeni. Nu exista niciun motiv real pentru care ar fi trebuit să răspundă cineva; cu Charlie la familia Dugan, Vicky ar fi putut fi la cumpărături, la coafor, ar fi putut fi la Tammy Upmore acasă sau chiar la prânz cu Eileen Bacon. Cu toate astea, emoţiile lui au mai urcat o treaptă. Aproape că ţipau acum.

A ieşit din clădirea Union şi a mers l-a început normal, după care a alergat până la maşină, care se afla în parcarea de la Prince Hall. A traversat oraşul până în Lakeland. Conducea smucit şi prost. A trecut pe roşu, a intrat în depăşire şi a fost cât pe ce să lovească un hipiot cu Olympia lui cu zece viteze. Hipiotul i-a arătat degetul din mijloc. Andy abia a observat. Inima i se zbătea în piept acum. Se simţea ca şi cum ar fi luat amfetamină. Locuiau pe Conifer

Place – în Lakeland, ca în multe alte zone suburbane construite în anii ’50, majoritatea străzilor păreau să poarte numele unor copaci sau arbuşti. În căldura de la prânz, în august, strada părea ciudat de pustie. Asta nu făcea decât să-i sporească sentimentul că se întâmplase ceva rău. Strada părea mai largă cu atât de puţine maşini parcate de-a lungul bordurilor. Nici măcar cei câţiva copii care se jucau ici şi colo nu puteau să alunge acel sentiment ciudat de abandon; cei mai mulţi dintre ei luau prânzul sau se aflau la locul de joacă. Doamna Flynn, de pe Laurel Lane, a trecut pe lângă el cu o pungă de cumpărături într-un cărucior pe roţi, cu burta rotundă şi umflată ca o minge de fotbal sub pantalonii elastici de culoarea avocadoului. De-a lungul şi de-a latul străzii, aspersoarele se învârteau leneş, împrăştiind apă pe iarbă şi curcubeie în aer. Andy a urcat pe bordură şi apoi a frânat suficient de tare încât să îşi blocheze pentru o secundă centura de siguranţă şi să împingă botul maşinii spre trotuar. A oprit motorul fără să scoată din viteză, lucru pe care nu-l făcea niciodată, şi a urcat pe aleea cu cimentul crăpat pe care tot voia să o cârpească şi pe care, cumva, părea că nu reuşea niciodată să o facă. Mergea apăsat. A observat că jaluzelele de la fereastra mare a livingului (fereastra murală, aşa îi spusese agentul imobiliar care le vânduse casa, *uite aici o fereastră murală obişnuită)* erau trase, dând casei un aspect conspirativ, secretos, care nu-i plăcea. Oare de obicei Vicky trăgea jaluzelele? Ca să ţină cât mai mult afară căldura verii, poate? Nu ştia. Îşi dădea seama că erau foarte multe lucruri pe care nu le ştia despre viaţa ei atunci când el era plecat.

A apăsat pe clanţă, dar uşa era încuiată. Vicky încuia uşa când el era plecat? Nu credea asta. Nu-i stătea în fire. Îngrijorarea lui – nu, acum era teroare – a crescut. Şi totuşi, a existat un moment (pe care nu avea să şi-l recunoască niciodată mai târziu), un mic moment în care nu a simţit nimic altceva decât dorinţa de a se întoarce şi a o lua la fugă. Fără să

ţină cont de Vicky, de Charlie sau de falsele justificări care aveau să vină mai târziu. Doar să fugă. În schimb, a bâjbâit în buzunar după chei. Fiind mult prea agitat, le-a scăpat şi a trebuit să se aplece să le adune – cheile de la maşină, cheia de la aripa de est a Prince Hall, cheia înnegrită care descuia lanţul cu care bloca drumul lui Granther la sfârşitul fiecărei vizite de vară. Cheile aveau un mod ciudat de a se aduna. A găsit cheia de la casă în mănunchi şi a descuiat uşa. A intrat şi a închis-o în urma lui. Lumina slabă din living îi dădea încăperii un aspect bolnăvicios. Era cald. Şi linişte. O, Doamne, era atât de linişte!

— Vicky?

Nu a răspuns. Asta însemna că nu era acolo. Îşi pusese pantofii de distracţie, cum îi plăcea să spună, şi plecase în vizită sau la piaţă. Doar că nu făcea niciunul dintre aceste lucruri. Era sigur de asta. Şi mâna lui, mâna lui dreaptă… de ce îi pulsau degetele atât de tare?

— Vicky!

A intrat în bucătărie, unde se găseau o măsuţă din plastic Formica şi trei scaune. El, Vicky şi Charlie mâncau de obicei micul-dejun în bucătărie. Un scaun era culcat într-o parte, ca un câine mort. Solniţa era răsturnată şi sarea era vărsată pe toată suprafaţa mesei. Fără să se gândească la ce face, Andy a luat puţină sare între degetele de la mâna stângă şi a aruncat-o peste umăr, mormăind încet, aşa cum făcuseră şi tatăl lui, şi Granther, înaintea lui: „Sare, sare, pun prinsoare că ghinionul dispare?

Pe aragaz era o oliţă cu supă. Era rece. Conserva goală de supă zăcea pe bufet. Mâncare pentru o persoană. Dar ea unde era?

— Vicky! a strigat în timp ce cobora scările. Era întuneric acolo jos. Spălătoria şi sufrageria, care se întindeau pe toată lungimea casei.

Nu răspundea nimeni.

S-a întors în bucătărie. Era curat şi ordine. Două dintre desenele lui Charlie făcute la şcoala biblică de vară, la care participase în iulie, erau prinse pe

uşa frigiderului cu ajutorul unor magneţi mici în formă de legume. O factură de curent electric şi una de telefon înfipte într-un cui, cu mesajul PLĂTEŞTE-LE PE ULTIMELE scris în josul paginii. Toate erau la locul lor şi exista un loc pentru toate.

Doar că scaunul era dărâmat. Doar că sarea era vărsată.

Avea gura uscată şi lipicioasă cum e cromul într-o zi de vară.

Andy s-a dus sus, s-a uitat prin camera lui Charlie, prin camera lor, prin camera de oaspeţi. Nimic. S-a întors în bucătărie, a aprins lumina de pe scări şi s-a dus jos. Maşina de spălat Maytag avea uşa deschisă. Uscătorul îl fixa cu ochiul sticlos al hubloului. Între cele două aparate, pe perete era agăţat un goblen cumpărat de Vicky, pe care scria DRAGĂ, SUNTEM GATA SPĂLATE. S-a dus în sufragerie şi a pipăit peretele să găsească întrerupătorul, ciudat de sigur că în orice moment o să simtă nişte degete reci necunoscute peste ale lui, care îl vor ghida spre întrerupător. Apoi l-a găsit, în sfârşit, şi neoanele fixate în tavanul fals au strălucit cu putere.

Ce cameră bună era asta! Petrecuse mult timp aici, reparând chestii, zâmbind mereu pentru că, în sfârşit, ajunsese aşa cum toţi spun că nu vor ajunge niciodată după ce termină facultatea. Toţi trei petrecuseră mult timp aici jos. Aveau un televizor ataşat de perete, o masă de ping-pong, un joc de table foarte mare. Mai multe jocuri care erau stivuite lângă un perete, alături de nişte cărţi cartonate în format mare aşezate pe o masă joasă pe care Vicky o meşterise din scânduri uzate. Un perete tapetat. Pe pereţi erau agăţate mai multe pătrate afgane tricotate de Vicky, pe care le înrămase; glumise că era bună la pătrate individuale, dar nu era în stare să croşeteze o pătură întreagă. Într-o bibliotecă specială pentru copii, erau cărţile lui Charlie, toate aranjate cu grijă, în ordine alfabetică, aşa cum o învăţase Andy într-o seară plictisitoare cu

ninsoare deasă, cu două ierni în urmă, lecţie care încă o fascina.

O cameră bună.

O cameră goală.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat. Premoniţia, presimţirea, cum vrei să-i spui, fusese greşită. Pur şi simplu nu era aici. A stins lumina şi s-a întors în spălătorie.

Maşina de spălat cu încărcare frontală pe care o luaseră de la un talcioc cu şaizeci de dolari avea încă uşa deschisă larg. A închis-o fără să se gândească, aşa cum a aruncat sarea peste umăr. Pe geamul din sticlă al maşinii era sânge. Nu mult. Doar trei sau patru picături. Dar era sânge.

Andy a rămas acolo, holbându-se la el. Era mai frig aici jos, prea frig, ca într-o morgă. S-a uitat la podea. Erau mai multe pete de sânge pe podea. Nici nu era uscat. Un geamăt abia auzit i-a ieşit din gură.

A început să dea ture prin spălătorie, care nu era altceva decât un alcov cu pereţi albi de ipsos. A deschis coşul de rufe. Era gol, cu excepţia unei şosete rătăcite. S-a uitat în dulapul de sub chiuvetă. Nimic în afară de Lestoil şi Tide şi Biz şi Spic'n Span. S-a uitat sub scări. Nimic în afară de pânze de păianjen şi piciorul din plastic al uneia dintre păpuşile mai vechi ale lui Charlie – acel membru rupt care stătea răbdător aici jos şi aştepta să fie redescoperit de Dumnezeu ştie cât timp. A deschis uşa dintre maşina de spălat şi uscătorul de rufe şi masa de călcat a coborât cu zgomot şi acolo, sub ea, cu picioarele legate astfel încât genunchii îi ajungeau chiar sub bărbie, cu ochii deschişi, sticloşi şi morţi, era Vicky Tomlinson McGee, cu o lavetă îndesată în gură. În aer se simţea un miros gros şi dezgustător de lac de mobilă Pledge.

L-a cuprins un val de greaţă şi s-a împleticit, retrăgându-se un pas. A agitat mâinile în aer, ca şi cum ar fi vrut să alunge această imagine oribilă, şi a lovit panoul de control al uscătorului, care s-a activat. Hainele au început să se rostogolească înăuntru. Andy a scos un ţipăt şi apoi a fugit pe scări

şi s-a împiedicat cotind spre bucătărie, aterizând cu fruntea de linoleum. S-a ridicat în fund, respirând greu.

A revăzut totul. A revăzut totul cu încetinitorul, ca o reluare într-un meci, în care vezi fundaşul blocat sau lovitura apărată spectaculos. I-a bântuit visele în zilele care au urmat. Uşa care se deschide, masa care cade în poziţie orizontală cu un clinchet, ca o ghilotină, soţia lui înghesuită în spaţiul de dedesubt şi cu o lavetă de lustruit mobila în gură. A retrăit momentul şi, ştiind că urmează ţipătul, şi-a astupat gura cu antebraţul, muşcând din carne şi înăbuşind urletul. Era calmul fals al şocului, dar era bun şi ăsta. Teama nedefinită a dispărut. Durerea pulsatilă din mâna dreaptă dispăruse. Şi gândul care i s-a infiltrat în minte acum era la fel de rece ca liniştea care se instalase în el, rece ca şocul, şi gândul ăla era *CHARLIE.*

S-a ridicat, s-a dus spre telefon şi apoi s-a întors spre scări. A stat în capătul scărilor o clipă, muşcându-şi buzele, pregătindu-se, apoi a coborât. Uscătorul se învârtea încontinuu. Înăuntru nu era decât o pereche de blugi de-ai lui, iar nasturele de alamă era cel care scotea acel clinchet, în timp ce blugii se roteau şi cădeau. Andy a oprit uscătorul şi s-a uitat în dulapul cu masa de călcat.

— Vicky! a zis încet.

Ea se uita fix cu ochii ei morţi – soţia lui. Cea cu care se plimbase, pe care o ţinuse de mână, cu care făcuse dragoste în întunericul nopţii. Şi-a amintit de noaptea în care ea băuse prea mult la o petrecere din facultate şi îi ţinuse capul cât a vomitat. Şi amintirea aia s-a transformat în ziua în care spălase maşina şi se dusese în garaj pentru o clipă ca să ia ceara de lustruit, iar ea a luat furtunul şi a fugit în spatele lui şi i l-a băgat în pantaloni. Şi-a amintit de ziua căsătoriei, cum a sărutat-o în faţa tuturor, cum a savurat sărutul acela, gura ei, gura ei însetată şi moale.

— Vicky! a zis din nou şi a oftat lung, tremurând.

A tras-o afară şi i-a scos laveta din gură. Capul ei a căzut moale pe umerii lui. A văzut că sângele era de la mâna ei dreaptă, de unde îi smulseseră unghiile. Un firicel de sânge îi ieşea din nări şi atât, nu mai era sânge altundeva. Gâtul ei fusese rupt dintr-o singură mişcare dură.

— Vicky! a şoptit.

Charlie! a şoptit mintea lui înapoi.

Liniştindu-se puţin, a înţeles că Charlie devenise cel mai important lucru acum. Incriminările erau pentru viitor.

S-a întors în sufragerie, fără să mai aprindă lumina de data asta. În celălalt capăt al camerei, lângă masa de ping-pong, era o canapea cu o cuvertură pe ea. A luat-o şi s-a întors în spălătorie şi a acoperit-o pe Vicky cu ea. Cumva, forma inertă a corpului ei sub cuvertură era o imagine şi mai urâtă. Aproape îl hipnotiza. Avea să nu se mai mişte niciodată? Cum era posibil?

I-a dezvelit faţa şi a sărutat-o. Buzele ei erau reci.

I-au smuls unghiile, s-a gândit stupefiat. *Doamne, i-au smuls unghiile!*

Şi ştia de ce. Voiau să ştie unde era Charlie. Cumva, o pierduseră din vedere când s-a dus la Terri Dugan, în loc să vină acasă după tabăra de zi. Se panicaseră şi acum perioada de monitorizare se terminase. Vicky era moartă – fie intenţionat, fie pentru că vreun operator al Atelierului făcuse exces de zel. A îngenuncheat lângă Vicky şi s-a gândit că poate, de frică, făcuse ceva mai spectaculos decât să închidă uşa de la frigider din partea cealaltă a camerei. Poate i-a împins pe câţiva sau le-a luat pământul de sub picioare. Păcat că nu putuse să-i izbească de un perete cu cincizeci de kilometri la oră.

Poate că ştiau suficient cât să-şi facă griji, a presupus el. Poate că li se dăduseră ordine specifice: *Femeia poate fi foarte periculoasă. Dacă face ceva – orice – să pună în pericol operaţiunea, scăpaţi de ea. Repede.*

Sau poate pur şi simplu nu voiau să lase martori. Până la urmă, ceva mai mult decât partea lor din dolarul contribuabilului era în joc.

Dar sângele. Ar trebui să se gândească la sânge, care nici nu era uscat când l-a descoperit, doar lipicios. Nu plecaseră de mult când a ajuns el.

Şi mai insistentă, mintea lui spunea: *Charlie!*

A sărutat-o din nou şi a spus:

— Vicky, mă întorc.

Dar n-a mai văzut-o pe Vicky niciodată.

A urcat şi a căutat numărul familiei Dugan în agenda lui Vicky. A format numărul şi a răspuns Joan Dugan.

— Bună, Joan! a spus el, şi acum şocul îl ajuta: vocea lui era perfect calmă, ca într-o zi obişnuită. Pot să vorbesc cu Charlie puţin?

— Charlie? s-a mirat doamna Dugan. Păi, a plecat cu prietenii tăi. Profesorii. Nu… n-ar fi trebuit?

A simţit că se sufocă. Inima, poate. Dar nu avea rost s-o sperie pe această femeie cumsecade pe care o văzuse doar de patru sau cinci ori în toată viaţa lui. Nu l-ar fi ajutat nici pe el, nu ar fi ajutat-o pe Charlie.

— La naiba! a spus el. Speram să o mai prind acolo. Când au plecat?

Vocea doamnei Dugan s-a stins puţin.

— Terri, când a plecat Charlie?

O voce de copil a chiţăit ceva. Nu a auzit ce. Mâna îi transpira pe receptor.

— Zice că acum vreo cincisprezece minute. Spălam rufele şi nu am ceas. Unul dintre ei a venit şi a vorbit cu mine. N-am făcut vreo gafă, domnule McGee, nu? Părea în regulă…

Îi venea să râdă ca un lunatic şi să zică: *Spălai rufele, nu? Şi soţia mea. Am găsit-o îndesată sub masa de călcat. Ai scăpat azi, Joan!* Dar a spus doar:

— E în regulă. Veneau aici, presupun?

Întrebarea era pentru Terri, care a zis că nu ştia. Minunat, s-a gândit Andy. Viaţa fiicei mele e în

mâinile altei fete de şase ani.

Stătea agăţat de un fir de aţă.

— Trebuie să merg la piaţa din colţul străzii, i-a zis doamnei Dugan. O întrebaţi pe Terri dacă erau cu maşina sau cu furgoneta? În caz că-i văd.

De data asta a auzit-o pe Terri.

— Cu furgoneta. Au plecat cu o furgonetă gri, cum are tatăl lui David Pasioco.

— Mulţumesc, a zis el.

Doamna Dugan i-a zis că nu are pentru ce. Îi venea să urle în telefon: *Soţia mea e moartă! Soţia mea e moartă şi tu de ce îţi spălai rufele cât timp fiica mea urca într-o furgonetă gri cu doi străini?*

În loc să urle cuvinte grele, a închis şi s-a dus afară. Căldura l-a izbit din plin şi s-a clătinat puţin. Atât de cald era şi când a venit? Părea mult mai cald acum. Venise poştaşul. Din cutia poştală ieşea un fluturaş cu o reclamă la Woolco care nu fusese acolo înainte. Poştaşul venise cât fusese jos, legănându-şi soţia moartă în braţe. Biata lui Vicky: îi scoseseră unghiile şi, ce ciudat – mult mai ciudat decât felul în care se tot adună cheile pe inelul brelocului – cum adevărul morţii ţi se revelează din diverse unghiuri! Încercai să jonglezi, să te protejezi dintr-o parte, şi realitatea te lovea fix din cealaltă parte. Moartea era un jucător de fotbal, s-a gândit, un mare nenorocit de fotbalist. Moartea e Franco Harris sau Sam Cunningham, sau Mean Joe Green. Şi te tot doboară la linia de demarcaţie.

Mişcă-te, s-a gândit. Cincisprezece minute de avantaj nu era mult, încă nu e un drum fără ieşire. Dacă nu cumva Terri Dugan nu face diferenţa între cincisprezece minute, o jumătate de oră sau două ore. *Nu contează, oricum. Pleacă mai repede!*

Şi a plecat. S-a întors la maşină, care era parcată cu două roţi pe trotuar. A deschis portiera şoferului şi apoi s-a uitat lung la casa lui frumoasă din suburbie, pentru care jumătate de ipotecă era deja plătită. Banca te lăsa să-ţi iei o „vacanţă de plată” două luni pe an, dacă aveai nevoie. Andy nu avusese niciodată nevoie. S-a uitat la casă în lumina

soarelui care apunea şi, din nou, a dat cu ochii de pliantul Woolco care ieşea din cutia poştală şi *poc!,* moartea l-a lovit din nou. Privirea i s-a înceţoşat şi şi-a încleştat fălcile.

S-a urcat în maşină şi a condus spre strada lui Terri Dugan, fără să se bazeze pe credinţa raţională că le poate da de urmă, ci doar pe speranţă oarbă. Nu şi-a mai văzut casa de pe Conifer Place din Lakeland niciodată de atunci.

Conducea mai bine acum. Acum, că ştia că trecuse ce era mai rău, conducea mult mai bine. A pornit radioul şi Bob Seger cânta „Still the Same".

A traversat Lakeland, mişcându-se cât de repede îndrăznea. Pentru o secundă plină de groază a uitat complet numele străzii, dar apoi şi l-a amintit. Familia Dugan locuia pe Blassmore Place. El şi Vicky glumiseră despre asta: Blassmore Place, cu case făcute de Bill Blass. A dat să zâmbească puţin la amintirea asta şi – *jap!* – imaginea morţii ei l-a lovit din nou, zguduindu-l.

A ajuns acolo în zece minute. Blassmore Place era o stradă scurtă şi înfundată. O dubă mică şi gri nu putea să întoarcă în capăt, unde un gard de sârmă despărţea strada de liceul John Glenn.

Andy a parcat furgoneta la intersecţia dintre Blassmore Place şi Ridge Street. Pe colţ era o casă verde cu alb. Un aspersor stropea gazonul. În faţă erau doi copii, o fată şi un băiat de aproximativ zece ani. Se dădeau pe rând pe un skateboard. Fata purta pantaloni scurţi şi avea o serie de julituri zdravene pe fiecare genunchi.

S-a dat jos din maşină şi a mers spre ei. L-au examinat cu grijă din cap până în picioare.

— Bună! a spus el. O caut pe fiica mea. A trecut pe aici acum vreo jumătate de oră într-o dubă gri. Era cu… mă rog, cu nişte prieteni. Aţi văzut o dubă gri trecând pe aici?

Băiatul a dat din umeri nepăsător.

Fata a spus:

— Vă faceţi griji pentru ea, domnule?

— Aţi văzut duba, nu-i aşa? a întrebat Andy politicos şi i-a dat fetei un impuls slab. Prea mult ar fi fost contraproductiv. Ar fi putut să vadă duba mergând în orice direcţie voia el, inclusiv spre cer.

— Da, am văzut o dubă, a zis ea.

A urcat pe skateboard şi l-a ghidat spre hidrantul de la colţ şi apoi a sărit.

— S-a dus acolo sus.

A arătat mai departe pe Blassmore Place. Două sau trei intersecţii mai sus era Carlisle Avenue, una dintre arterele principale ale oraşului Harrison. Andy a intuit că pe acolo o luaseră, dar era bine să ştie sigur.

— Mersi, a zis el şi s-a urcat înapoi în furgonetă.

— Vă faceţi griji pentru ea? a repetat fata.

— Da, puţin, a zis Andy.

A întors maşina şi a mers pe Blassmore Place, la intersecţia cu Carlisle Avenue. Totul era lipsit de speranţă, complet lipsit de speranţă. Simţea cum îl cuprinde panica, la început doar o zonă activă, dar avea să se răspândească. A alungat-o, s-a concentrat să ajungă cât mai aproape de ei posibil. Dacă trebuia să folosească impulsul, avea să-l folosească. Putea să impulsioneze câte puţin fără să se simtă rău. I-a mulţumit lui Dumnezeu că nu-şi folosise talentul – sau blestemul, dacă voiai să priveşti lucrurile aşa – toată vara. Era treaz şi plin de energie, dacă mai conta.

Carlisle Avenue avea patru benzi şi semnalizarea se făcea doar cu un simplu semafor. În dreapta era o spălătorie auto şi în stânga, un restaurant abandonat. Peste drum era un Exxon şi un Mike’s Camera Store. Dacă făcuseră stânga, înseamnă că se îndreptaseră spre centru. Dreapta, şi ar fi fost pe drum spre aeroport şi spre Route 80.

Andy a intrat la spălătorie. Un tip tânăr cu un păr incredibil de roşu şi de sârmos, care se revărsa peste gulerul de un verde decolorat a ţopăit spre el. Mânca o îngheţată pe băţ.

— Nu se poate, frate, a zis el înainte ca Andy să deschidă gura. S-a stricat sistemul de clătire acum o

oră. E închis.

— Nu vreau să spăl maşina, a zis Andy. Caut o dubă gri care a trecut pe la intersecţia asta acum vreo jumătate de oră. Fiică-mea era în ea şi îmi fac griji pentru ea.

— Crezi că a înşfăcat-o careva? a întrebat el şi a muşcat din îngheţată.

— Nu, nimic de genul ăsta, a zis Andy. Ai văzut duba?

— O dubă gri? Hei, prietene, ai idee câte maşini trec pe aici într-o singură oră? Sau o jumătate de oră? E o stradă aglomerată, frate. Carlisle e o stradă foarte aglomerată.

Andy a arătat în spate.

— A venit dinspre Blassmore Place. Acolo nu e aşa de aglomerat.

S-a pregătit de un impuls mic, dar nu a fost nevoie. Ochii tipului tânăr s-au aprins brusc. A rupt băţul în două ca pe un iadeş şi a supt toată îngheţata de pe unul din cioturi dintr-o singură sorbitură.

— Da, OK, a zis el. Am văzut-o. O să-ţi zic ce am observat. A trecut peste pista noastră ca să prindă verde la semafor. Nu-mi pasă mie în mod special, dar îl irită în draci pe şeful meu când fac oamenii asta. Nu că mai contează azi, cu sistemul de clătit stricat, are alt motiv să fie iritat.

— Deci duba mergea spre aeroport.

Tipul a dat din cap, a aruncat băţul de la îngheţată peste umăr şi a început să mănânce din ce mai rămăsese.

— Sper să-ţi găseşti fata, prietene. Dacă nu te deranjează un mic sfat nesolicitat, ar trebui să chemi poliţia dacă eşti chiar îngrijorat.

— Nu cred că ar ajuta prea mult, a zis Andy. În circumstanţele date.

S-a întors la maşină, a trecut şi el peste pistă şi a virat pe Carlisle Avenue. Acum mergea spre Vest. Zona era plină de benzinării, spălătorii, francize de fast-food, parcări de maşini la mâna a doua. Un drive-in anunţa o seară cu două filme, *The Corpse Grinders* şi *Bloody Merchants Of Death.* S-a uitat la

chioşcul de bilete şi a văzut masa de călcat ieşind din dulap şi scârţâind ca o ghilotină. I s-a întors stomacul pe dos.

A trecut pe sub un semn care anunţa că peste doi kilometri şi jumătate intrai pe I-80. Dincolo de el, era un semn mai mic cu un avion pe el. OK, deci ajunsese până aici. Şi acum, ce?

Dintr-odată, a tras pe dreapta în parcarea unui Shakey's Pizza. Nu avea rost să se oprească şi să întrebe acolo. Aşa cum spusese tipul de la spălătorie, Carlisle era o stradă aglomerată. Ar fi putut să-i impulsioneze pe oameni până le dădeau creierele afară pe urechi, dar mai rău s-ar fi încurcat. Era ori autostrada, ori aeroportul, oricum. Era sigur de asta.

Nu *încercase* niciodată să îşi provoace presimţirile. Pur şi simplu le privea ca pe nişte daruri atunci când veneau şi de obicei le lua în serios. Acum stătea aplecat pe scaunul şoferului, atingându-şi uşor tâmplele cu vârful degetelor şi încercând să provoace una. Motorul era pornit, radioul la fel. The Rolling Stones. „Dance, little sister."

S-a gândit la Charlie. Se dusese la Terri cu hainele îndesate în ghiozdanul pe care îl purta peste tot. Probabil că asta o ajutase să-i prostească. Ultima dată când o văzuse, purta blugi şi o bluză fără mâneci, de culoarea somonului. Avea două codiţe împletite, aşa cum avea mereu. Un la revedere nonşalant, tati, şi un pupic şi, Doamne, Charlie, unde eşti acum?

Nu venea nimic.

Nu contează. Mai stai puţin. Ascultă Rolling Stones. Shakey's Pizza. Alege-ţi blatul, subţire sau pufos. Plăteşte şi ridică-ţi comanda, cum obişnuia Granther McGee să spună. Rolling Stones îndemnându-te să dansezi, dansezi, dansezi, surioară. Quincey spunând că probabil au băgat-o într-o cămăruţă pentru ca 220 de milioane de americani să fie liberi şi în siguranţă. Vicky. La început le fusese greu să rezolve problema sexului.

Îi era foarte frică. Zici că sunt Fecioara de Gheaţă, spusese printre lacrimi la prima încercare eşuată. Fără sex, vă rog, suntem britanici. Dar, cumva, experimentul Lotului Şase ajutase la asta – plenitudinea pe care au împărtăşit-o a fost, în felul ei, ca un ritual de împerechere. Totuşi, fusese dificil. Puţin câte puţin. Tandreţe. Lacrimi. Vicky începând să răspundă, apoi devenind prea încordată, plângând *Nu, o să doară, nu, Andy, opreşte-te!* Şi, cumva, fusese experimentul Lotului Şase, experienţa aia comună, cea care l-a făcut să persevereze, ca un spărgător de seifuri care ştie că există o cale, mereu există o cale. Şi apoi a venit o noapte în care au reuşit. Apoi a venit o noapte în care a fost bine. Apoi, brusc, o noapte în care a fost extraordinar. *Dance, little sister, dance.* Fusese cu ea atunci când s-a născut Charlie. O naştere rapidă, uşoară. Rapid de reparat, uşor de satisfăcut…

Presimţirea se lăsa aşteptată. Pista se răcea şi el nu putea să aleagă. Aeroportul sau autostrada? Doamna sau tigrul?

Rolling Stones şi-au încheiat cântecul. Au urmat Doobie Brothers, vrând să ştie unde ai fi acum fără iubire. Andy nu ştia. Soarele strălucea puternic. Benzile din parcarea de la Shakey's fuseseră vopsite recent. Erau foarte albe pe asfaltul negru. Parcarea era mai mult de trei sferturi ocupată. Era ora prânzului. Oare Charlie mâncase de prânz? Ar hrăni-o? Poate.

(poate se vor opri să alimenteze la vreun Hojo de pe autostradă – până la urmă nu pot să conducă nu pot să conducă nu pot să conducă)

Unde? Nu pot să conducă unde?

(nu pot să conducă până în Virginia fără să facă o oprire, nu-i aşa? Adică o fetiţă trebuie să se oprească la pipi la un moment dat, nu-i aşa?)

Şi-a îndreptat spatele, bucuros că reuşise. Inspiraţia venise, pur şi simplu. Nu aeroportul, care ar fi fost prima lui ipoteză, dacă se oprea doar la ghicit. Nu aeroportul, ci autostrada. Nu era complet sigur că presimţirea era de încredere, dar era destul

de sigur. Şi era mai bine decât să nu aibă niciun fel de idee.

A trecut cu roţile peste săgeata proaspăt vopsită care indica ieşirea şi a virat pe Carlisle din nou. Zece minute mai târziu era pe autostradă, mergând spre Est cu un bon de la taxa de autostradă băgat într-un volum din *Paradisul pierdut* de pe scaunul din dreapta. Zece minute după aceea, Harrison, Ohio, era în urma lui. Începuse călătoria care avea să-l aducă în Tashmore, Vermont, paisprezece luni mai târziu.

Şi-a păstrat calmul. A dat mai tare volumul radioului şi asta ajuta puţin. Melodiile curgeau una după alta şi el le recunoştea doar pe cele vechi, pentru că, practic, nu mai ascultase muzică pop de trei sau patru ani. Nu avea un motiv anume; pur şi simplu se întâmplase. Aveau un avans, dar calmul insista cu logica lui rece că nu era un avantaj prea mare – şi că şi-ar fi căutat-o cu lumânarea dacă începea să accelereze pe banda de depăşire la o sută şi ceva de kilometri la oră.

A menţinut acul la puţin peste 90, gândindu-se că bărbaţii care au luat-o pe Charlie nu ar depăşi limita de viteză de 90. Puteau să-şi arate legitimaţiile oricărui poliţai care îi oprea pentru depăşirea acestei limite, asta era adevărat, dar ar fi avut o anumită dificultate în a explica la fel de bine ce făceau cu un copil de şase ani care ţipa. S-ar putea să-i încetinească, şi, cu siguranţă, i-ar cădea în dizgraţie păpuşarului care trăgea sforile la acest spectacol.

Poate că au drogat-o şi au ascuns-o, i-a şoptit mintea. *Aşa, dacă ar fi fost opriţi la o sută şi ceva, chiar şi 130, nu trebuiau decât să-şi arate legitimaţia şi puteau să continue. Un poliţist al statului Ohio ar face probleme unei dube care aparţine Atelierului?*

Andy era chinuit de gândurile astea cât timp trecea de Ohio. În primul rând, s-ar putea să le fie teamă să o drogheze pe Charlie. Sedarea unui copil poate fi păcătoasă dacă nu eşti expert… şi s-ar putea să nu ştie dacă sedativele afectează puterile pe care

se presupune că le investigau. În al doilea rând, un poliţist statal ar putea avea îndrăzneala să le confişte duba sau cel puţin să-i reţină pe banda de avarie în timp ce verifică validitatea actelor de identitate. În al treilea rând, ei nu ar avea de ce să-şi bată capul, deoarece nu ştiau că ar fi cineva pe urmele lor. Încă nu era ora unu. Andy trebuia să fie la colegiu până la ora două. Cei de la Atelier nu se aşteptau ca el să ajungă acasă până la ora 2:20, cel mai devreme, şi probabil că se bazau pe o perioadă cuprinsă între douăzeci de minute şi două ore după aceea, înainte de a se da alarma. De ce să nu lenevească?

Andy a accelerat puţin.

Au trecut patruzeci de minute, apoi cincizeci. Părea mai mult. Începea să transpire puţin; îngrijorarea spărgea pojghiţa de gheaţă a calmului şi a şocului. Oare duba era într-adevăr undeva în faţă sau totul fusese doar o iluzie?

Coloanele de maşini din trafic se formau şi se rearanjau. A văzut două dube gri. Niciuna dintre ele nu semăna cu cea pe care o văzuse circulând prin Lakeland. Una dintre ele era condusă de un bărbat în vârstă, cu părul alb vâlvoi. Cealaltă era plină de ciudaţi care fumau iarbă. Şoferul a văzut privirea atentă a lui Andy şi i-a arătat jointul. Fata de lângă el a ridicat degetul mijlociu, l-a sărutat tandru şi l-a îndreptat spre Andy. Apoi au rămas în spatele lui.

Începea să-l doară capul. Traficul era infernal, soarele, puternic. Fiecare maşină avea elemente cromate care reflectau razele soarelui direct în ochii lui. A trecut pe lângă un semn care anunţa ZONĂ DE POPAS 1,5 KM.

Fusese pe banda de depăşire. Acum a semnalizat dreapta şi s-a încadrat iar pe prima bandă. A lăsat viteza să scadă la 70, apoi la 65. O maşină sport mică a trecut pe lângă el şi şoferul l-a claxonat plin de iritare.

ZONĂ DE POPAS, anunţa semnul. Nu era spaţiu de servicii, era doar o parcare în pantă cu o ţâşnitoare şi WC-uri. Erau patru sau cinci maşini parcate acolo şi o dubă gri. *Acea,* dubă gri. Era

aproape sigur de asta. Inima îi bubuia în piept ca nebuna. A tras rapid de volan şi cauciucurile au scos un scârţâit prelung.

A mers încet pe lângă intrare, spre dubă, uitându-se în jur, încercând să cuprindă totul dintr-o privire. Erau două mese de picnic, ambele ocupate de câte o familie. Un grup tocmai se pregătea să plece, mama punea resturile într-o geantă de transport de un portocaliu-aprins, tatăl şi cei doi copii strângeau gunoaiele şi le duceau la coş. La cealaltă masă erau doi tineri, un bărbat şi o femeie, care mâncau sendvişuri şi salată de cartofi. Între ei era un bebeluş care dormea în cărucior. Bebeluşul purta o jachetă din denim cu elefanţi dansatori imprimaţi pe ea. Pe iarbă, între doi ulmi frumoşi şi bătrâni, erau două fete de aproximativ 20 de ani care luau şi ele prânzul. N-o vedea pe Charlie nicăieri şi nici vreun bărbat care arăta suficient de tânăr sau de dur ca să fie de la Atelier.

Andy a oprit motorul. Îşi simţea pulsul în globii oculari. Duba părea goală. S-a dat jos din maşină.

O femeie în vârstă care se ajuta de un baston ieşea din toaleta femeilor şi mergea încet spre un Biscayne vechi de culoarea vişinei. Un domn cam de aceeaşi vârstă cu ea s-a dat jos de la volan, a ocolit maşina prin spate, i-a deschis portiera şi a ajutat-o să urce. S-a întors la volan şi a pornit motorul Biscayne-ului. Au dispărut lăsând în urmă un nor de fum albastru şi uleios.

S-a deschis uşa de la toaleta bărbaţilor şi a ieşit Charlie. În stânga şi în dreapta o flancau bărbaţi de aproximativ 30 de ani în geci sport, cămăşi descheiate la primul nasture şi pantaloni închişi la culoare. Charlie părea şocată. Se uita când la unul, când la celălalt. Lui Andy i s-a pus un nod în stomac. Charlie avea ghiozdanul în spate. Mergeau spre dubă. Charlie a zis ceva către unul din ei şi el a clătinat din cap. Fata s-a întors către celălalt, care a ridicat din umeri şi i-a zis ceva partenerului său peste capul lui Charlie. Acesta şi-a dat acordul. S-au întors şi au mers spre ţâşnitoare.

Inima lui Andy bătea mai tare ca niciodată. Un val de adrenalină i-a inundat trupul. Era speriat, era foarte speriat, dar mai era ceva ce creştea înăuntrul lui – mânie, furie absolută. Furia era mai bună decât calmul. Era aproape dulce. Ăia erau cei doi bărbaţi care-i omorâseră soţia şi-i răpiseră fiica şi, dacă nu aveau socotelile încheiate cu Iisus, îi era milă de ei.

Înaintau spre ţâşnitoare odată cu Charlie, cu spatele la el. Andy s-a dat jos din maşină şi s-a ascuns după dubă.

Familia care-şi terminase prânzul s-a urcat într-un Ford nou de dimensiuni medii. Mama i-a aruncat o privire indiferentă, obişnuită printre cei plecaţi la drum lung pe autostrăzile din America. Fordul s-a îndepărtat şi Andy a văzut că avea număr de înmatriculare de Michigan. Acum mai rămăseseră trei autoturisme, plus duba gri şi maşina lui Andy parcate în zona de popas. Una dintre maşini era a fetelor. Mai erau doi indivizi care se plimbau prin parcare şi o persoană în cabina de informaţii, consultând harta I-80, cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Andy nu avea niciun plan de acţiune.

Charlie a terminat de băut apă. Unul dintre cei doi bărbaţi s-a aplecat şi a luat o înghiţitură. Apoi s-au îndreptat înapoi spre dubă. Andy îi urmărea din ascunzătoarea lui. Charlie părea speriată, foarte speriată. Plânsese. Dintr-un impuls, Andy a încercat uşa din spate a maşinii, dar fără rezultat; era încuiată.

A ieşit brusc la vedere.

Au fost foarte rapizi. Andy a observat în ochii lor că l-au recunoscut imediat, chiar înainte să vadă bucuria pe faţa lui Charlie.

— *Tati!* a strigat ea, făcându-i pe tinerii cu bebeluşul să se întoarcă.

Una dintre fetele de sub ulmi şi-a dus mâna pavăză la ochi ca să vadă mai bine ce se întâmplă.

Charlie a încercat să fugă spre el, dar unul dintre bărbaţi a apucat-o de umăr şi a tras-o cu atâta putere spre el, încât i s-a răsucit ghiozdanul pe umeri. O

clipă mai târziu, avea deja o armă în mână. O scosese de undeva de sub haina sport ca un magician care face un truc malefic. A pus pistolul la tâmpla lui Charlie.

Celălalt bărbat a început să se îndepărteze încet de Charlie şi partenerul lui şi să se apropie de Andy. Avea mâna în haină, dar nu era la fel de îndemânatic cum fusese partenerul lui; nu reuşea să-şi scoată arma.

— Pleacă de lângă dubă dacă nu vrei să păţească fiica ta ceva! a zis cel cu arma scoasă.

— *Tati!* a strigat Charlie din nou.

Andy s-a îndepărtat uşor de dubă. Celălalt tip, care chelea înainte de vreme, avea şi el arma scoasă acum. A îndreptat-o spre Andy. Era la mai puţin de cincisprezece metri distanţă.

— Te sfătuiesc foarte sincer să nu te mişti, a zis cu voce joasă. E un Colt .45 şi face o gaură *imensă.*

Tipul tânăr cu soţia şi bebeluşul de la masa de picnic s-au ridicat. El purta ochelari fără rame şi părea serios.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat cu vocea impunătoare şi pronunţia specifică unui profesor universitar.

Bărbatul de lângă Charlie s-a întors spre el. Ţeava armei s-a mutat puţin de lângă ea, astfel încât tânărul să o poată vedea.

— Chestiuni guvernamentale, a zis el. Stai unde eşti, totul e în regulă.

Soţia tânărului l-a prins de braţ şi l-a tras.

Andy s-a uitat la agentul care chelea şi a zis cu o voce joasă şi plăcută.

— Arma aia e mult prea fierbinte ca să poată fi ţinută în mână.

Cheliosul s-a uitat la el, confuz. Apoi, brusc, a ţipat şi a scăpat pistolul, care a lovit asfaltul şi s-a descărcat. Luată prin surprindere, una din fetele de sub ulmi a scos un strigăt. Cheliosul îşi ţinea mâna şi dansa pe loc. I-au apărut băşici albe, proaspete, pe palmă, ridicându-se ca aluatul de pâine.

Bărbatul care o avea pe Charlie s-a holbat la partenerul lui şi, pentru o clipă, arma era îndreptată în altă direcţie faţă de căpşorul ei.

— Eşti orb, i-a spus Andy, trimiţând un impuls puternic.

O durere groaznică l-a săgetat în creier.

Bărbatul a ţipat brusc. I-a dat drumul lui Charlie şi şi-a dus mâinile la ochi.

— Charlie, a zis Andy pe o voce joasă şi fiica lui a alergat la el şi s-a agăţat de picioarele lui într-o îmbrăţişare mare şi tremurândă.

Bărbatul din cabina de informaţii a fugit afară să vadă ce se întâmplă.

Cheliosul, încă ţinându-se de mâna rănită, a alergat spre Andy şi Charlie. Făcea nişte grimase oribile.

— Acum dormi! a spus Andy scurt, trimiţându-i din nou un impuls.

Cheliosul a căzut ca lovit de topor, cu fruntea lipită de asfalt. Soţia tânărului serios a gemut.

Durerea de cap devenise aproape insuportabilă, dar bine măcar că era vară şi că nu apucase să-şi folosească impulsul pe vreun student lăsat pe tânjală încă din luna mai. Avea bateriile încărcate, dar numai Dumnezeu ştia preţul efortului său din această după-amiază fierbinte de vară.

Bărbatul orbit se clătina pe iarbă, cu mâinile la ochi şi ţipând. A nimerit peste un butoi verde pe care scria PUNE GUNOIUL LA LOCUL LUI şi a căzut peste o grămadă de pungi de sendviş, doze de bere, chiştoace de ţigări şi sticle de suc.

— O, tati! Doamne, mi-a fost atât de frică! a zis Charlie şi a izbucnit în plâns.

— Maşina noastră e acolo. O vezi? s-a trezit Andy spunând. Urcă şi vin şi eu imediat.

— Mami e aici?

— Nu. Urcă în maşină, Charlie.

Ăsta era un subiect de care avea să se ocupe mai târziu. Acum trebuia să se ocupe de martori.

— Ce dracu' e asta? a întrebat bărbatul din cabina de informaţii, buimac.

— Ochii mei! ţipa bărbatul care-i pusese pistolul la tâmplă lui Charlie. *Ochii* mei, *ochii* mei! Ce mi-ai făcut la ochi, dobitocule?

S-a ridicat. Un ambalaj de sendvişuri i se lipise de mână. Se împleticea spre cabina de informaţii şi bărbatul în blugi a intrat înapoi înăuntru.

— Du-te, Charlie!

— Vii şi tu, tati?

— Da, într-o secundă. Acum du-te!

Charlie s-a dus, pletele ei blonde fluturând în vânt. Rucsacul îi atârna strâmb.

Andy a trecut pe lângă agentul care trăgea un pui de somn, s-a gândit să-i ia arma, dar a renunţat la idee. S-a dus la tinerii de la masa de picnic. *Ia-o încet,* şi-a spus. *Uşor. Impulsuri mici. Nu te apuca să produci ecou. Obiectivul e să nu-i răneşti în niciun fel.*

Tânăra şi-a luat aproape agresiv bebeluşul din cărucior, trezindu-l. Copilaşul a început să plângă.

— Nu te apropia de mine, nebunule! a zis ea.

Andy s-a uitat la cei doi părinţi.

— Nimic din toate astea nu are prea mare importanţă, le-a zis şi le-a trimis un impuls.

A simţit o nouă durere în ceafă.

Tânărului părea că i s-a luat o piatră de pe inimă.

— Ah, slavă Domnului!

Soţia lui a schiţat un zâmbet. Impulsul nu-şi făcuse la fel de bine efectul şi la ea; simţul matern fusese mai puternic.

— Ce bebeluş drăguţ aveţi! a zis Andy. Băieţel, nu?

Bărbatul orb a coborât de pe bordură, s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de portiera unui Pinto roşu, care probabil le aparţinea celor două fete. A urlat. Îi dăduse sângele din rana de la tâmplă.

— *Sunt orb!* a ţipat din nou.

Zâmbetul femeii a devenit radios.

— Da, e băiat, a zis ea. Îl cheamă Michael.

— Bună, Mike! a zis Andy şi i-a ciufulit puful de pe cap.

— Nu înţeleg de ce plânge, a zis femeia. Dormea atât de bine până acum. Probabil îi e foame.

— Sigur, asta trebuie să fie, a zis soţul.

— Mă scuzaţi.

Andy s-a îndreptat spre cabina de informaţii. Nu avea timp de pierdut acum. Din clipă în clipă putea să apară cineva în acest haos de pe marginea drumului.

— Ce e, frate? a întrebat bărbatul în blugi. Arestează pe cineva?

— Nee, nu s-a întâmplat nimic, a zis Andy şi i-a trimis un mic impuls.

Începea să se simtă foarte rău acum. Capul îi bubuia de durere.

— A, OK! Păi, eu încercam să-mi dau seama cum să ajung de aici la Chagrin Falls. Scuză-mă, a zis tipul şi s-a întors în cabina de informaţii.

Cele două fete s-au retras la gardul de siguranţă care separa parcarea de terenul privat din spate. Se uitau la el cu ochi cât cepele. Bărbatul orb bâjbâia învârtindu-se, cu braţele întinse. Înjura şi plângea.

Andy a înaintat încet spre fete, ţinându-şi palmele întinse ca să le arate că nu ascunde nimic. A vorbit cu ele. Una dintre ele a întrebat ceva şi el a răspuns. În scurt timp, le-a apărut zâmbetul pe buze. Andy le-a făcut cu mâna şi amândouă au făcut cu mâna înapoi. Apoi a traversat repede peticul de iarbă până la maşină. Broboane de transpiraţie rece îi periau fruntea, iar stomacul se revolta zgomotos. Se ruga să nu apară altcineva în parcare până plecau el şi Charlie, pentru că nu mai avea pic de energie. Era complet epuizat. S-a aşezat la volan şi a pornit motorul.

— Tati, a şoptit Charlie şi s-a aruncat în braţele lui, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

El a strâns-o o clipă, apoi a ieşit cu spatele de pe locul de parcare. Simpla întoarcere a capului era pură agonie. Calul negru. După ce îşi folosea puterile, ăsta era gândul care îi venea mereu în minte. Lăsase calul negru să iasă din grajdul său

undeva în hambarul întunecat al subconştientului, şi acum galopa prin creierul lui.

Trebuia să meargă undeva şi să se odihnească. Repede. Nu era capabil să conducă prea multă vreme.

— Calul negru, a zis el răguşit.

Venea. Nu… nu. Nu venea; era acolo. *Tropa… tropa…* Da, era acolo. Era liber.

— *Tati, ai grijă!* a ţipat Charlie.

Bărbatul orb se clătinase până ajunsese în calea lor. Andy a frânat. Orbul a început să bată cu pumnii în capotă şi să strige după ajutor, în dreapta lor, tânăra mamă îşi alăpta copilul.

Soţul ei citea dintr-o carte. Bărbatul de la cabina de informaţii se dusese să discute cu cele două fete din Pintoul roşu – poate în speranţa unei experienţe rapide suficient de perverse pentru a scrie despre ea în Penthouse Forum. Întins pe trotuar, cheliosul dormea în continuare.

Celălalt agent lovea încontinuu în capota furgonetei.

— Ajutor! striga. Am orbit! Dobitocul mi-a făcut ceva la ochi! *Sunt orb!*

— Tati! a gemut Charlie.

Pentru o clipă de nebunie, i-a venit să calce pedala acceleraţiei până la podea. În ciuda înfiorătoarei dureri de cap, putea să-şi imagineze scrâşnetul cauciucurilor şi să simtă trecerea surdă a roţilor peste trupul omului care o răpise pe Charlie şi îi pusese un pistol la tâmplă. Poate că el fusese cel care îi vârâse laveta în gură lui Vicky, ca să nu ţipe când îi smulgeau unghiile. Ce satisfacţie ar avea să-l omoare… numai că, în felul ăsta, cu ce s-ar mai deosebi de ei?

A apăsat în schimb pe claxon. Zgomotul a fost ca o suliţă de agonie în capul lui. Bărbatul orb a sărit ca ars din calea maşinii. Andy a tras de volan şi a trecut pe lângă el. Ultimul lucru pe care l-a văzut în oglinda retrovizoare, în timp ce conducea pe banda de accelerare, a fost bărbatul orb aşezat pe trotuar, cu faţa schimonosită de furie şi de oroare… şi

tânăra mamă care îl ridica liniştită pe umăr pe bebeluşul Michael pentru a-l face să râgâie.

S-a alăturat fluxului de trafic al autostrăzii fără să se uite. S-a auzit un claxon; cauciucurile au scrâşnit. Un Lincoln mare l-a ocolit la timp, iar şoferul şi-a fluturat pumnul spre ei.

— Tati, eşti bine?

— O să fiu bine, a zis el, iar vocea părea să-i vină de departe. Charlie, uită-te la bonul de la taxa de autostradă şi vezi care e următoarea ieşire.

Traficul se estompa în faţa ochilor săi. S-a dublat, s-a triplat, s-a reîntregit, apoi a alunecat din nou în fragmente caleidoscopice. Soarele se reflecta din toate elementele cromate ale maşinilor.

— Şi pune-ţi centura, Charlie!

Următoarea ieşire era către Hammersmith, la treizeci de kilometri mai sus. Cumva, a reuşit să ajungă. S-a gândit mai târziu că doar conştiinţa faptului că Charlie stătea alături, depinzând de el, l-a ţinut în alertă. La fel cum Charlie l-a ajutat să treacă peste toate lucrurile care au urmat – conştiinţa faptului că Charlie avea nevoie de el. Charlie McGee, ai cărei părinţi avuseseră cândva nevoie de două sute de dolari.

La baza rampei către Hammersmith era un motel Best Western, la care Andy a reuşit să obţină o cameră fără vedere la autostradă. A folosit un nume fals.

— Vor fi pe urmele noastre, Charlie, a zis el. Trebuie să dorm. Dar numai până se întunecă, nu ne permitem mai mult timp… doar atât se poate. Să mă trezeşti când se întunecă.

Charlie a comentat ceva, dar el s-a prăbuşit pe pat fără să mai audă nimic. Lumea se înceţoşa până la o nuanţă de gri, apoi griul a dispărut şi întunericul a pus stăpânire peste tot, acolo unde durerea nu putea ajunge. Nu exista durere şi nu existau vise. Când Charlie l-a scuturat ca să-l trezească, în acea seară fierbinte de august, la 7:15, în cameră era o căldură sufocantă, iar hainele îi erau îmbibate de sudoare.

Fata încercase să facă să funcţioneze aparatul de aer condiţionat, dar nu reuşise să înţeleagă comenzile.

— E OK, a zis el.

Şi-a coborât picioarele pe podea şi şi-a strâns capul în mâini, să mai atenueze durerea.

— E mai bine, tati? a întrebat ea îngrijorată.

— Puţin, a zis el.

Şi chiar era… dar doar puţin.

— O să ne oprim curând şi mâncăm ceva. Asta o să ajute.

— Unde mergem?

A clătinat încet din cap. Avea doar banii cu care plecase de acasă în dimineaţa aceea – cam şaptesprezece dolari. Avea cardurile Master Charge şi Visa, dar camera de motel a plătit-o cu cele două bancnote de douăzeci de dolari pe care le ţinea mereu în portofel *(banii mei pentru urgenţe, îi spunea uneori lui Vicky, în glumă, dar cât de adevărat se dovedise a fi!),* în loc să le folosească pe oricare dintre ele. Folosirea cardurilor ar fi fost echivalentă cu un semn de atenţionare: CĂTRE PROFESORUL FUGAR ŞI FIICA LUI. Cei şaptesprezece dolari le-ar fi ajuns să cumpere nişte burgeri şi să facă o dată plinul de benzină. Apoi ar fi rămas lefteri.

— Nu ştiu, Charlie, a zis el. Departe.

— Când o luăm pe mami?

Andy s-a uitat la ea şi durerea de cap a început să se înteţească. S-a gândit la picăturile de sânge de pe podea şi de pe hubloul maşinii de spălat. S-a gândit la mirosul de spray de mobilă.

— Charlie…

Atât a apucat Andy să spună. Cuvintele erau oricum de prisos.

În ochii ei se citea groaza şi bărbia a început să-i tremure.

— O, nu, tati… te rog, spune-mi că nu!

— Charlie…

— *Te rog, spune-mi că nu!* a ţipat ea.

— Charlie, oamenii ăia care…

— Te rog, spune-mi că e *bine,* spune-mi că e bine, spune-mi că e *bine!*

Camera, era atât de cald în cameră, aerul condiţionat era oprit, doar asta era problema, dar era atât de *cald,* îl durea capul, năduşea tot şi, de data asta, nu era o sudoare rece, ci fierbinte, ca uleiul *încins…*

— Nu! spunea Charlie. Nu, nu, nu, nu, nu!

Clătina din cap. Buclele ei fluturau în stânga şi în dreapta, imaginea ducându-l cu gândul, în mod absurd, la prima oară când el şi Vicky o duseseră la parcul de distracţii, în carusel…

Nu era numai lipsa aerului condiţionat.

— Charlie! a urlat el. Charlie, cada! *Apa!*

Fata a scos un ţipăt. A întors capul spre uşa deschisă de la baie şi a văzut o strălfulgerare albastră, ca un bec care se arde. Para de duş a alunecat de pe perete şi a căzut în cadă, răsucit şi negru. Câteva plăci de faianţă albastră s-au făcut zob.

Abia a reuşit s-o prindă când a căzut plângând.

— Tati, îmi pare rău, îmi pare rău…

— Nu-i nimic, a zis el tremurând şi a luat-o în braţe.

Din baie, un fum subţire ieşea din cadă. Toate suprafeţele de porţelan se fisuraseră instantaneu. Era ca şi cum întreaga baie fusese trecută printr-un cuptor de ardere puternic, dar defectuos. Prosoapele ardeau mocnit.

— Vreau să vină mami, a plâns ea.

Andy a dat din cap. Şi el voia. A ţinut-o pe Charlie strâns la piept. În aer plutea un miros toxic. Charlie aproape că îi prăjise într-o clipă pe amândoi.

— O să fie bine, i-a spus legănând-o uşor, dar fără s-o creadă cu adevărat.

Dar asta era predica, era Psaltirea, vocea adultului cu experienţă care răzbate în abisul mizerabil al copilăriei traumatizate; era lampa de veghe care nu putea să alunge monstrul din dulap, ci doar să-l ţină la distanţă o vreme; era vocea fără putere care trebuie să vorbească oricum.

— O să fie bine, i-a spus, fără să creadă asta cu adevărat, ştiind, aşa cum orice adult ştie în inima lui, că nimic nu e vreodată bine. O să fie bine!

Plângea şi el. Nu mai putea să se abţină. Lacrimile îi veneau în valuri şi o strângea la piept cât de tare putea.

— Charlie, îţi jur, totul va fi bine la un moment dat.

5

Singurul lucru pe care nu reuşiseră să i-l pună-n cârcă – oricât de mult şi-ar fi dorit – a fost uciderea lui Vicky. În schimb, aleseseră să şteargă pur şi simplu ceea ce se întâmplase în spălătorie. Mai puţine probleme pentru ei. Uneori – nu des – Andy se întreba ce ar fi putut bănui vecinii lor din Lakeland. Colectori de taxe? Probleme conjugale? Poate un viciu legat de droguri sau un incident de abuz asupra copilului? Nu cunoscuseră pe nimeni din Conifer Place suficient de bine încât subiectul să devină ceva mai mult decât o banală discuţie la masă, o temă de interes temporar, doar până când banca la care plăteau ratele le-a confiscat casa.

Stând acum pe ponton şi privind în întuneric, Andy s-a gândit că, în acea zi, se poate să fi avut mai mult noroc decât bănuise (sau reuşise să aprecieze). Ajunsese prea târziu pentru a o salva pe Vicky, dar plecase înainte de sosirea Băieţilor de la Curăţenie.

Nu apăruse niciodată nimic despre asta în ziar, nici măcar o ştire despre cum – ce chestie! – un profesor de engleză pe nume Andrew McGee şi familia sa dispăruseră pur şi simplu. Poate că şi afacerea asta fusese muşamalizată de Atelier. Cu siguranţă că fusese dat dispărut; unul sau toţi colegii cu care luase prânzul în acea zi ar fi făcut asta. Dar nu ajunsese în ziare şi, desigur, colectorii de taxe nu-şi fac reclamă.

— Ar fi dat vina pe mine dacă ar fi putut, a zis el, fără să-şi dea seama că vorbise cu voce tare.

Dar nu puteau să facă asta. Medicul legist ar fi putut stabili cu exactitate ora decesului şi, lui Andy, care fusese în văzul unei terţe părţi dezinteresate (ca să nu mai pomenim de cursul de engleză de la 10 la 11:30, la care asistaseră 25 de părţi terţe dezinteresate) toată ziua aceea, nu i s-ar fi putut face o înscenare ca să fie desemnat vinovat. Chiar dacă nu ar fi fost în stare să-şi demonstreze clar toate mişcările în acea perioadă critică, tot nu exista un motiv plauzibil.

Aşa că cei doi au omorât-o pe Vicky şi apoi s-au dus repede după Charlie –, dar nu fără să-i anunţe pe cei pe care Andy îi numea Băieţii de la Curăţenie (şi îi şi vedea cu ochiul minţii aşa, tineri cu faţa netedă îmbrăcaţi în salopete albe).

Şi la ceva timp după ce plecase şi el după Charlie, poate chiar cinci minute, dar cu siguranţă nu mai mult de o oră, Băieţii de la Curăţenie ar fi oprit la uşa lui. Cât Conifer Place îşi făcea siesta, Vicky fusese curăţată.

Poate s-au şi gândit – şi nu au greşit – că o soţie dispărută ar fi fost o problemă mai mare pentru Andy decât una moartă. Fără corp, nu putea fi estimată ora decesului. Fără ora decesului, nu exista un alibi. Ar fi fost supravegheat, menajat şi ţintuit la pământ politicos. Bineînţeles că ar fi pus pe fir descrierea lui Charlie – şi pe cea a lui Vicky, de altfel –, dar Andy nu ar fi fost liber să plece pur şi simplu de unul singur. Aşa că ea fusese Curăţată, iar acum nici măcar nu ştia unde era îngropată. Sau poate că fusese incinerată. Sau…

Ah, rahat, de ce-ţi faci asta?

S-a ridicat brusc şi a vărsat ce mai rămăsese din otrava lui Granther peste balustradă. Toate astea erau în trecut; nu putea să schimbe nimic; sosise timpul să le depăşească.

Un truc bun, dacă reuşeai să-l faci.

S-a uitat la formele întunecate ale copacilor şi a strâns paharul în mâna dreaptă şi din nou acea promisiune i-a revenit în minte.

Charlie, îţi jur, totul va fi bine la un moment dat.

6

În iarna aceea în Tashmore, mult după dimineaţa mizerabilă din motelul din Ohio, păruse că previziunea lui disperată se adeverise.

Nu fusese o iarnă idilică pentru ei. Nu mult după Crăciun, Charlie răcise şi i-a curs nasul şi a tuşit până la începutul lui aprilie, când i-a trecut în sfârşit răceala.

O vreme a avut febră. Andy i-a dat jumătăţi de aspirină şi şi-a spus că, dacă nu-i trecea febra în trei zile, va trebui să o ducă la doctor, peste lac, în Bradford, indiferent de consecinţe. Dar febra a scăzut şi, restul iernii, răceala a rămas doar un disconfort pentru Charlie. Andy a reuşit să se aleagă cu un caz minor de degerătură într-o zi memorabilă din martie şi aproape a reuşit să le dea foc amândurora într-o noapte infernal de rece de februarie, umplând prea tare soba cu lemne. În mod ironic, Charlie a fost cea care s-a trezit în mijlocul nopţii şi şi-a dat seama că era prea cald în cabană.

Pe 14 decembrie au sărbătorit ziua lui şi pe 24 martie au sărbătorit-o pe a lui Charlie. Avea deja opt ani şi uneori Andy se uita contrariat la ea, de parcă atunci o vedea pentru prima dată. Nu mai era o fetiţă; era înaltă până deasupra cotului său. Îi crescuse din nou părul şi şi-l împletea ca să nu-i intre în ochi. Se făcea frumoasă. Deja era, chiar şi cu nasul roşu.

Nu aveau maşină. Willysul lui Irv Manders îngheţase complet în ianuarie şi Andy credea că blocul motor se fisurase. O pornise în fiecare zi, mai mult dintr-un simţ al responsabilităţii decât din orice alt motiv, pentru că niciun 4×4 nu i-ar fi scos de pe terenul lui Granther după Anul Nou. Zăpada, nederanjată de nimeni, în afară de urmele veveriţelor, câteva căprioare şi un raton insistent care venea plin de speranţă să miroasă gunoiul, era de aproape un metru atunci.

În magazia mică din spatele cabanei erau schiuri vechi – trei perechi, dar lui Charlie nu îi erau bune

niciunde. Mai bine. Andy a ţinut-o înăuntru cât a putut de mult. Puteau să supravieţuiască cu răceala ei, nu voia să rişte să facă iar febră.

A găsit o pereche veche de clăpari de la Granther, prăfuiţi şi crăpaţi de la trecerea timpului, înghesuiţi într-un ambalaj de la hârtia igienică, sub masa unde bătrânul rindeluise obloane şi făcuse uşi cândva. Andy i-a uns, le-a verificat flexibilitatea şi apoi şi-a dat seama că încă nu putea să încalţe clăparii lui Granther fără să-i umple cu bucăţi de ziar în vârf. Era ceva amuzant la imaginea asta, dar i se părea şi puţin de rău augur. S-a gândit mult la Granther în iarna aceea lungă şi s-a întrebat ce ar fi crezut despre situaţia lor dificilă.

De mai bine de cinci ori în iarna aia şi-a montat schiurile de fond (nu aveau închizători moderne, doar nişte curele, catarame şi inele încâlcite care îl iritau şi îl încurcau) şi s-a chinuit să îşi croiască drum pe lacul Tashmore, larg şi îngheţat, către Debarcaderul Bradford. De acolo, un drum mic şi şerpuit ducea spre sat, ascuns bine între dealuri. La trei kilometri şi ceva în estul lacului.

Mereu pleca înainte să se crape de ziuă, cu rucsacul lui Granther în spinare, şi niciodată nu se întorcea înainte de 3 după-amiaza. Odată, abia dacă a reuşit să ajungă înainte să se pornească o furtună care l-ar fi lăsat orb şi fără direcţie, plimbându-se aiurea pe gheaţă. Charlie a strigat de fericire când a intrat – şi apoi a avut un acces de tuse lung şi îngrijorător.

Excursiile în Bradford erau pentru provizii şi haine pentru el şi Charlie. Avea banii de cheltuială ai lui Granther şi, mai târziu, a spart trei cabane mai mari din capătul lacului Tashmore şi a furat bani. Nu era mândru de asta, dar era necesar pentru supravieţuire. Cabanele pe care le-a ales s-ar fi putut vinde pe piaţa imobiliară cu optzeci de mii de dolari bucata şi a presupus că proprietarii îşi permiteau să piardă cei treizeci, patruzeci de dolari ascunşi în borcanul de prăjiturele. Singurul lucru de care s-a mai atins în iarna aia a fost un butoi mare

cu petrol din spatele unei cabane mari şi moderne care se numea în mod bizar Cabana CONFUZIE. Din butoiul ăsta a luat aproximativ o sută cincizeci de litri de petrol.

Nu-i plăcea să meargă în Bradford. Nu-i plăcea ca bătrânii care stăteau în jurul godinului uriaş de lângă casa de marcat să vorbească despre străinul care stătea peste lac, într-una dintre cabane. Poveştile aveau darul de a se răspândi, iar uneori ajungeau la urechile cui nu trebuia. Nu ar fi fost nevoie de prea mult – doar o şoaptă – pentru ca magazinul să facă o legătură inevitabilă între Andy, bunicul său şi cabana bunicului său din Tashmore, Vermont. Dar pur şi simplu nu ştia ce altceva să facă.

Trebuiau să mănânce şi nu puteau să-şi petreacă întreaga iarnă trăind cu conserve de sardine. Voia fructe proaspete pentru Charlie, şi vitamine, şi haine. Charlie sosise fără nimic altceva în afară de o bluză murdară, o pereche de pantaloni roşii şi o singură pereche de chiloţi. Nu exista niciun medicament pentru tuse în care să aibă încredere, nu existau legume proaspete şi, lucru nebunesc, aproape niciun chibrit. Fiecare cabană în care a pătruns avea un şemineu, dar nu a găsit decât o singură cutie de chibrituri.

De la magazinul universal din Bradfort putea să cumpere toate lucrurile de care avea nevoie, inclusiv trei perechi de pantaloni groşi şi trei bluze de lână care erau aproximativ mărimea lui Charlie. Nu exista lenjerie pentru fete şi a trebuit să se descurce cu nişte boxeri mărimea XL. Asta a dezgustat-o şi a amuzat-o pe Charlie în acelaşi timp.

Pentru Andy, călătoria pe schiurile lui Granther pe o distanţă de aproape zece kilometri dus-întors până în Bradford era o povară şi o plăcere totodată. Nu-i plăcea să o lase pe Charlie singură, nu pentru că nu avea încredere în ea, ci pentru că trăia mereu cu teama că se va întoarce şi n-o va găsi acolo… sau o va găsi moartă. Clăparii vechi îi făceau băşici, oricâte şosete şi-ar fi pus. Dacă încerca să se mişte

prea repede, avea dureri de cap şi apoi îşi amintea peticele amorţite de pe faţa lui şi îşi imagina creierul ca pe un pneu vechi şi tocit, folosit atât de mult şi de dur, încât ajunsese să i se întrevadă armătura. Dacă făcea un AVC în mijlocul acelui lac nenorocit şi degera, ce s-ar fi întâmplat cu Charlie?

Dar, pe de altă parte, avea cele mai roditoare gânduri în aceste excursii. Liniştea îl ajuta să gândească limpede. Lacul Tashmore nu era mare – cărarea pe care mergea Andy, de pe malul vestic până pe cel estic avea mai puţin de doi kilometri –, dar era foarte lung. Cu toată zăpada, care până în februarie se făcuse de un metru peste gheaţă, uneori făcea o pauză la mijlocul iazului şi se uita încet spre stânga şi spre dreapta. Lacul părea atunci un coridor lung cu gresie albă şi strălucitoare – curată, intactă, întinzându-se până nu îl mai cuprindea cu ochii. Îl împrejmuiau pini pudraţi cu zahăr. Deasupra lui era cerul albastru, dur, strălucitor şi necruţător al iernii sau uneori albul fără formă al norilor aducători de zăpadă. Uneori se auzea croncănitul îndepărtat al vreunei ciori sau zgomotul jos şi răsunător al gheţii care se contracta, dar atât. Exerciţiul îi tonifia corpul. Între haine şi piele simţea o mică peliculă de transpiraţie şi îi plăcea senzaţia efortului depus. Cumva uitase sentimentul ăla cât timp a predat Yeats şi Williams şi a corectat lucrări. În liniştea asta şi prin extenuarea fizică, gândurile i s-au limpezit şi a reflectat la situaţia în care se găseau. Ceva trebuia făcut – trebuia făcut de mult, dar asta era în trecut. Aşteptau să treacă iarna la cabana lui Granther, dar tot pe fugă erau. Neliniştea pe care o simţea gândindu-se la ochii curioşi ai veteranilor adunaţi în jurul godinului şi trăgând din pipă era un motiv suficient de convingător. El şi Charlie erau înghesuiţi la colţ şi trebuia să existe o modalitate de a ieşi din asta.

Şi era încă mânios, pentru că *nu era bine.* Nu *aveau* niciun drept. Cei din familia lui erau cetăţeni americani, trăiau într-o societate care se presupunea

că e una liberă, iar soţia lui fusese omorâtă, fiica, răpită şi ei doi, vânaţi ca iepurii.

S-a gândit din nou la posibilitatea să spună cuiva povestea asta – sau mai multor oameni –, căci aşa, toată treaba ar exploda. Nu o făcuse înainte pentru că presimţirea aia bizară – aceiaşi care se materializase în moartea lui Vicky – continuase, cel puţin într-o oarecare măsură. Nu-şi dorise ca fiica lui să crească expusă ca o ciudăţenie de la circ. Nu voia s-o instituţionalizeze – nu pentru binele ţării şi nu pentru binele ei. Şi cel mai rău era că el continuase să se mintă pe sine. Chiar şi după ce îşi văzuse soţia înghesuită în dulapul în care era depozitată masa de călcat din spălătorie, cu cârpa aia în gură, continuase să se mintă şi să-şi spună că mai devreme sau mai târziu îi vor lăsa în pace. *Se joacă doar pentru amuzament,* spuseseră atunci când erau copii. *Toată lumea trebuie să dea banii înapoi la final.*

Doar că nu erau copii, nu se jucau pentru amuzament şi nimeni nu avea să le dea nimic înapoi când se termina jocul. În jocul ăsta se păstra totul.

În linişte, a început să înţeleagă anumite adevăruri crude. Într-un fel, Charlie *era* o ciudată, nu foarte diferită de generaţia de bebeluşi distruşi de Talidomidă[13] în anii 1960 sau de fetiţele acelea făcute de mame care luaseră Stilbestrol[14]: doctorii, pur şi simplu, nu ştiuseră că un număr absurd de mare din acele fetiţe aveau să dezvolte tumori vaginale în următorii paisprezece sau şaisprezece ani. Nu era vina lui Charlie, dar asta nu schimba nimic. Stranietatea ei, ciudăţenia ei venea pur şi simplu din interior. Ce făcuse la ferma Manders fusese înfricoşător, absolut înfricoşător, şi de atunci Andy se trezise întrebându-se cât de departe ajunsese aptitudinea ei, cât de departe *putea* să ajungă. Citise multă literatură parapsihologică în anul în care au stat ascunşi, suficientă cât să ştie că şi pirochinezia, şi telechinezia erau suspectate că sunt legate de anumite glande endocrine care nu

erau foarte bine înţelese. Citind mai multe, a aflat şi că acele două aptitudini erau strâns legate şi că majoritatea cazurilor documentate erau despre fete nu cu mult mai mari decât era Charlie acum.

Reuşise să producă dezastrul acela la ferma Manders la vârsta de şapte ani. Acum avea aproape opt. Ce avea să se întâmple dacă făcea 12 ani şi intra în perioada adolescenţei? Poate că nimic. Poate că multe. A zis că nu-şi va mai folosi puterea, dar dacă era forţată să o facă? Dacă începea să o facă în mod spontan? Dacă începea să aprindă focuri în somn, ca parte din pubertatea ei bizară, un corespondent înflăcărat al emisiei seminale nocturne pe care o experimentează majoritatea băieţilor adolescenţi? Dacă Atelierul decisese într-un final să renunţe la urmărire… şi Charlie era răpită de vreo putere străină?

Întrebări, întrebări.

În excursiile lui peste lac, Andy încerca să se lupte cu aceste întrebări şi ajungea să creadă, cu reticenţă totuşi, că Charlie va trebui să se supună unui fel de custodii pentru tot restul vieţii ei, chiar dacă era doar pentru propria protecţie. S-ar putea să fie la fel de necesar pentru ea, pe cât erau ortezele pentru victimele distrofiei musculare sau protezele bizare pentru bebeluşii din generaţia „Talidomidă”.

Şi apoi apărea întrebarea despre propriul său viitor. Şi-a amintit de peticele amorţite, de ochii injectaţi. Nimeni nu vrea să creadă că i-a fost semnată şi datată condamnarea la moarte şi nici Andy nu credea asta în totalitate, dar era conştient că două sau trei impulsuri mai puternice l-ar fi putut omorî şi a realizat că speranţa lui de viaţă normală deja era posibil să fie scurtată considerabil. Trebuia să facă nişte provizii pentru Charlie, în caz că se întâmpla asta.

Dar nu aşa cum voiau cei de la Atelier.

Nu cămăruţa. Nu ar fi permis să se întâmple asta.

Aşa că s-a gândit la toate şi, într-un final, a ajuns la o decizie dureroasă.

7

Andy a redactat şase scrisori. Erau aproape identice. Două erau pentru senatorii statului Ohio. Una era pentru femeia care reprezenta districtul din care făcea parte Harrison în Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite ale Americii. Una era pentru *The New York Times.* Una era pentru *Chicago Tribune.* Şi una era pentru *Toledo Blade.* Toate cele şase scrisori spuneau povestea celor întâmplate, începând de la experimentul din Jason Gearneigh Hall şi terminând cu izolarea forţată a lui Charlie la Tashmore Pond, „lacul Tashmore”.

La final, i-a dat o scrisoare lui Charlie, să o citească. A parcurs-o încet şi cu grijă, luându-i aproape o oră. Era prima dată când înţelesese toată povestea, de la început până la capăt.

— Vrei să le trimiţi? a întrebat ea când a terminat.

— Da, a zis el. Mâine. Cred că mâine va fi ultima dată când îndrăznesc să trec lacul.

Începuse să se încălzească. Gheaţa era încă solidă, dar scârţâia constant acum şi nu ştia cât avea să mai fie sigură trecerea.

— Ce o să se întâmple, tati?

— Nu ştiu sigur. Tot ce pot să fac e să sper că, odată ce a ieşit la iveală povestea, oamenii ăia care ne urmăresc vor trebui să renunţe.

Charlie a încuviinţat cu o mină serioasă.

— Ar fi trebuit să o faci mai înainte.

— Da, a zis el, ştiind că se gândea la haosul de la ferma Manders din octombrie. Poate ar fi trebuit. Dar n-am avut niciodată şansa să mă gândesc prea mult, Charlie. Trebuia să am grijă să ne păstrăm pe linia de plutire, numai la asta am avut timp să mă gândesc. Şi la ce poţi să te gândeşti când eşti pe fugă… ei bine, în mare sunt prostii. Am tot sperat că se vor da bătuţi şi ne vor lăsa în pace. Ce greşeală oribilă a fost asta!

— Nu o să mă facă să plec, nu-i aşa? a întrebat Charlie. De lângă tine, adică. Putem sta împreună, nu, tati?

— Da, a zis el.

Nu voia să-i spună că nici el nu ştia ce se va întâmpla după ce ajungeau scrisorile. Era doar un „după”.

— Păi, atunci, doar asta mă interesează. N-o să mai aprind focuri.

— Bine, a fost el de acord şi a mângâiat-o pe păr.

S-a simţit brusc gâtuit de o spaimă premonitorie – o întâmplare de mult uitată i-a revenit în memorie. Ieşise cu tatăl lui şi cu Granther, iar Granther îi dăduse lui Andy puşca sa de calibru .22, pe care o numea Spaima Dăunătorilor, când Andy a cerut-o cu insistenţă. Andy văzuse o veveriţă şi s-a grăbit să o împuşte. Tatăl lui a început să protesteze şi Granther l-a şâşâit cu un zâmbet mic şi bizar.

Andy a ţintit aşa cum l-a învăţat Granther; a apăsat tare pe trăgaci, în loc să îl gâdile doar (aşa cum tot Granther îl învăţase), şi a împuşcat veveriţa. Aceasta s-a prăbuşit de pe ramură ca o jucărie de pluş, iar Andy a alergat entuziasmat după ce i-a înmânat arma înapoi lui Granther. De aproape, rămăsese uimit de ceea ce văzuse.

De aproape, veveriţa nu era o jucărie de pluş. Nu era moartă. O nimerise în pulpă şi zăcea acolo dându-şi duhul într-o mică baltă de sânge scânteietoare, cu ochii ei negri vii şi plini de o suferinţă înfiorătoare.

Puricii, care ştiau deja adevărul, se îndepărtau de trupul muribund în trei şiruri grăbite.

Cu un nod în gât, la vârsta de nouă ani, Andy a simţit pentru prima dată gustul puternic şi înţepător al dispreţului de sine. Privea amorţit la prada lui murdară, conştient că tatăl şi bunicul său stăteau în spatele lui, umbrele lor deasupra lui – trei generaţii de McGees aplecaţi asupra unei veveriţe ucise în pădurile din Vermont. Iar în spatele lui, Granther a spus încet:

— Ei bine, ai reuşit, Andy. Ce părere ai?

Şi pe Andy l-au podidit brusc lacrimile, copleşindu-l, lacrimi fierbinţi provocate de groaza realizării că răul făcut nu mai poate fi reparat. A

jurat atunci că nu va mai ucide niciodată cu o armă. A jurat-o în faţa lui Dumnezeu.

Nu vreau să mai aprind focuri, spusese Charlie, iar în mintea lui Andy auzea răspunsul pe care i-l dăduse Granther în ziua în care împuşcase veveriţa, ziua în care jurase în faţa Domnului că nu va mai face niciodată aşa ceva. *Să nu spui niciodată asta, Andy. Lui Dumnezeu îi place să-l facă pe om să încalce jurăminte. Îl face să-şi recunoască smerit locul său în lume şi simţul autocontrolului.* Cam acelaşi lucru i-l spusese Irv Manders lui Charlie.

Charlie găsise în pod un set întreg din cărţile cu Bomba, băiatul junglei, şi le citea pe rând, încet, dar sigur. Acum Andy o privea cum stătea în bătrânul balansoar negru şi prăfuit în lumina soarelui ce pătrundea pe fereastră, exact acolo unde stătuse mereu bunica lui, de obicei cu un coş de lucru manual la picioare. Se lupta cu dorinţa de a-i spune să-şi retragă promisiunea cât încă se putea, să-i spună că nu înţelegea teribila ispită: dacă laşi arma suficient de mult, mai devreme sau mai târziu o vei ridica din nou.

Lui Dumnezeu îi place să-l facă pe om să-şi încalce jurămintele.

8

Nimeni nu l-a văzut pe Andy când punea scrisorile la poştă, în afară de Charlie Payson, tipul care se mutase în Bradford în noiembrie şi încerca de atunci să pună pe picioare vechiul magazin Bradford Notions'n'Novelties. Payson era un tip mărunt cu faţă tristă, care încercase să-i ofere lui Andy ceva de băut într-una din vizitele sale în oraş. În oraş se credea că, dacă Payson nu reuşea să facă lucrurile să meargă până la vară, Notions'n'Novelties s-ar fi ales cu un semn cu DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT în vitrină, până la 15 septembrie. Era un tip destul de cumsecade, dar ducea o luptă grea. Bradford nu mai era orăşelul care fusese cândva.

Andy şi-a continuat drumul pe jos – îşi lăsase schiurile înfipte în zăpadă în capătul străzii care ducea spre debarcaderul din Bradford – îndreptându-se spre magazinul general. Înăuntru, bătrânii se uitau la el cu interes scăzut. Se vorbise destul de mult despre Andy în iarna aia. Ajunseseră la concluzia că tipul care venea de departe fugea de ceva – faliment, poate, sau un acord de divorţ. Poate o soţie furioasă că nu obţinuse custodia copilului; hainele mici pe care le cumpărase Andy nu trecuseră neobservate. Mai credeau şi că el şi copilul poate intraseră prin efracţie într-una din cabanele de dincolo de lac şi petreceau iarna acolo. Nimeni nu s-a dus să discute cu poliţistul din Bradford, un venetic care locuia acolo doar de doisprezece ani şi se credea stăpânul oraşului. Tipul care venea de departe venea, de fapt, de dincolo de lac, din Tashmore, Vermont. Oamenilor locului, care stăteau în jurul sobei în magazinul general din Bradford nu le plăcea cum stăteau lucrurile în Vermont, cu taxele lor pe venituri şi legea lor snoabă privind alcoolul şi afurisitul ăla de rus în căsoiul lui, ca un ţar, scriind cărţi pe care nu le înţelegea nimeni[15]. Lăsaţi-i pe oamenii din Vermont să-şi rezolve singuri problemele, era punctul de vedere unanim, chiar dacă nu-l spunea nimeni.

— N-o să mai treacă lacul multă vreme, a zis unul dintre ei, după care a mai luat o muşcătură dintr-un baton Milky Way şi a început să-l mestece.

— Dacă nu cumva are o pereche de schiuri de apă, a răspuns un altul şi au râs toţi.

— N-o să-l mai vedem multă vreme, a zis Jake cu satisfacţie, în timp ce Andy se apropia de magazin. Andy purta haina veche a lui Granther şi avea o bentiţă albastră de lână peste urechi şi o amintire – probabil o asemănare de familie care venea chiar de la Granther – a dansat fugitiv în mintea lui Jake şi apoi a dispărut.

— Când începe gheaţa să se topească, o să se care. El şi oricine ar fi cealaltă persoană care-l ţine

aici.

Andy s-a oprit afară, şi-a desfăcut rucsacul şi a scos mai multe scrisori. Apoi a intrat. Bărbaţii adunaţi acolo şi-au examinat unghiile, ceasurile, soba Pearl Kineo. Unul dintre ei a scos o batistă albastră uriaşă şi a horcăit zgomotos în ea.

Andy s-a uitat în jur.

— Bună dimineaţa, domnilor!

— 'Neaţa şi ţie! a zis Jake Rowley. Te ajutăm cu ceva?

— Vindeţi timbre, nu?

— O, da, atâta încredere are şi guvernul în mine.

— Aş vrea şase de cinşpe, vă rog.

Jake i le-a scos la vedere, le-a rupt cu grijă din vechiul clasor negru.

— Mai doreşti şi altceva?

Andy s-a gândit, apoi a zâmbit. Era 10 martie. Fără să-i răspundă lui Jack, s-a dus la standul de felicitări din spatele râşniţei de cafea şi a ales o felicitare mare pentru aniversare, PENTRU TINE, FIICA MEA, DE ZIUA TA SPECIALĂ, spunea. A adus-o şi a plătit pentru ea.

— Mulţumesc, a zis Jake şi a înşfăcat-o.

— Cu plăcere, a răspuns Andy şi a ieşit.

S-au uitat cum îşi potrivea bentiţa pe urechi şi apoi cum a pus timbrele unul câte unul. Scotea aburi de respiraţie pe nări. L-au urmărit cum ocoleşte clădirea, spre cutia de poştă, dar niciunul dintre cei care stăteau în jurul sobei nu puteau să confirme la tribunal dacă a trimis sau nu scrisorile. S-a întors în raza lor vizuală cu rucsacul pe umăr.

— Dus e, a remarcat unul dintre oamenii locului.

— Destul de civilizat tipul, a zis Jake şi, cu asta, a închis subiectul, discuţia fiind îndreptată spre alte probleme.

Charles Payson stătea în uşa magazinului său, care nu-i adusese nici trei sute de dolari toată iarna, şi se uita la Andy îndepărtându-se. Payson ar fi putut să confirme că scrisorile fuseseră trimise; stătuse acolo şi-l văzuse cum le-a dat drumul prin fanta cutiei poştale.

Când Andy a dispărut din câmpul vizual, Payson s-a întors înăuntru şi a luat-o prin uşa din spatele tejghelei de unde vindea bomboane în formă de bănuţi, capse pentru pistoale de jucărie şi gumă de mestecat, spre spaţiul de locuit din spate. Telefonul avea un dispozitiv de bruiaj ataşat. Payson a sunat în Virginia la informaţii.

9

Nu exista oficiu poştal în Bradford, New Hampshire (nici în Tashmore, Vermont, la o adică); ambele localităţi erau prea mici. Cel mai apropiat oficiu poştal de Bradford era în Teller, New Hampshire. La 13:15, în ziua aia de 10 martie, micul camion poştal din Teller a oprit în faţa magazinului general şi poştaşul a golit corespondenţa din cutia care stătea în picioare, în partea în care Jake pompase gaz pentru Jenny Manufacturing Company până în 1970. Corespondenţa depozitată conţinea cele şase scrisori ale lui Andy şi o vedere de la Shirley Devine, o domnişoară bătrână în vârstă de 50 de ani, către sora ei din Tampa, Florida.

Pe celălalt mal al lacului, Andy McGee dormea şi Charlie McGee făcea un om de zăpadă.

Poştaşul. Robert Everett a pus corespondenţa într-o geantă, a aruncat geanta în portbagajul camionetei alb cu albastru şi apoi a pornit spre Williams, un alt orăşel din New Hampshire care era în aceeaşi zonă de cod poştal ca Teller.

Apoi a întors în mijlocul a ceea ce rezidenţii din Williams glumeau că ar fi strada principală şi a pornit spre Teller, unde toată corespondenţa avea să fie sortată şi trimisă mai departe în jurul orei 15:00 în acea după-masă. La opt kilometri în afara oraşului, un Chevrolet Caprice bej era parcat pe drum, blocând ambele benzi înguste. Everett a parcat lângă grămada de zăpadă şi s-a dat jos din camionetă să vadă dacă poate să ajute.

Doi bărbaţi s-au dat jos din maşină şi s-au apropiat de el. I-au arătat legitimaţiile şi i-au explicat ce voiau.

— Nu! a zis Everett.

A încercat să râdă, dar râsul lui trăda uimire, de parcă cineva îi spusese că se deschide plaja Tashmore chiar în după-amiaza aceea.

— Dacă ai dubii că suntem cine spunem că suntem… a început unul dintre ei.

Ăsta era Orville Jamieson, uneori cunoscut drept OJ, uneori cunoscut drept Juice. Nu îl deranja să se ocupe de ţărănoiul ăsta de poştaş; nu îl deranja nimic atâta timp cât ordinele lui nu îl apropiau mai mult de cinci kilometri de fetiţa aia dementă.

— Nu, nu e asta; nu e deloc asta, a spus Robert Everett.

Îi era frică, aşa cum oricui i-ar fi atunci când se confruntă brusc cu forţa guvernului, când birocraţia gri de aplicare a legii capătă o faţă reală, ca o arătare sumbră şi solidă care înoată afară dintr-un glob de cristal. Şi totuşi, se ţinea tare pe poziţie.

— Dar eu am aici corespondenţă. Corespondenţă din *Statele Unite.* Trebuie să înţelegeţi asta.

— Asta e o problemă de securitate naţională, a zis OJ.

După fiascoul din Hastings Glen, în jurul terenului familiei Manders fusese instalat un cordon de securitate. S-au ocupat să „pieptene” terenul şi ruinele casei. Ca urmare, OJ şi-a recuperat Windsuckerul, care acum stătea sprijinit confortabil de partea stângă a pieptului său.

— Spui tu aşa, dar nu e suficient, a spus Everett.

OJ şi-a desfăcut jacheta Caroll Reed, astfel încât Everett să poată vedea pistolul. Everett a făcut ochii mari şi OJ a zâmbit uşor.

— Nu vrei să apăs pe trăgaci, nu?

Lui Everett nu-i venea să creadă ce se întâmplă. A mai încercat o ultimă dată.

— Ştiţi care e penalizarea pentru furtul corespondenţei Statelor Unite? Te bagă la Leavenworth, în Kansas, pentru asta.

— Te înţelegi tu cu şeful tău de la poştă când te întorci în Teller, a zis celălalt bărbat, care a vorbit atunci pentru prima dată. Acum hai să nu ne mai prostim, OK? Dă-ne geanta cu corespondenţa din afara oraşului.

Everett i-a dat sacul mic cu corespondenţa din Bradford şi Williams. Le-au deschis chiar acolo, pe drum, şi au umblat prin ele într-un mod impersonal. Robert Everett era cuprins de furie şi un soi de ruşine bolnavă.

Ce făceau nu era în regulă, nici măcar dacă erau secrete legate de o bombă nucleară acolo. Deschiderea corespondenţei Statelor Unite pe marginea drumului nu era în regulă. În mod ridicol, şi-a dat seama că se simte la fel cum s-ar simţi dacă un străin i-ar da buzna în casă şi ar trage de hainele nevesti-sii.

— Veţi regreta că aţi făcut asta! a zis cu o voce gâtuită şi speriată. O să vedeţi voi!

— Uite-le! a zis celălalt tip către OJ.

I-a înmânat şase scrisori, toate cu acelaşi scris de mână. Robert Everett le recunoştea destul de bine. Veniseră de la cutia de la magazinul universal din Bradford. OJ a pus scrisorile în buzunar şi cei doi s-au întors la Caprice-ul lor, lăsând geanta deschisă pe drum.

— Veţi regreta că aţi făcut asta! a urlat Everett, tremurându-i vocea.

Fără să se uite înapoi, OJ a spus:

— Vorbeşte cu şeful tău de la poştă înainte să vorbeşti cu oricine altcineva. Dacă vrei să-ţi păstrezi pensia de la Serviciul Poştal.

Au plecat. Everett i-a urmărit cum se îndepărtează. Era furios, speriat, îngreţoşat. Într-un final, a ridicat geanta şi a aruncat-o în camionetă.

— Jaf, a zis el, surprins când şi-a dat seama că-i dădeau lacrimile. Jefuit, am fost jefuit, o, Doamne, am fost jefuit!

S-a întors în Teller cât de repede i-au permis drumurile alunecoase. A vorbit cu şeful, aşa cum sugerase bărbatul. Şeful poştei era Bill Cobham, şi

Everett era în biroul lui Cobham de mai bine de o oră. Uneori, vocile lor se auzeau prin uşă, zgomotoase şi nervoase.

Cobham avea 56 de ani. Lucra la poştă de 35 de ani şi era foarte speriat.

Într-un final, a reuşit să-l molipsească şi pe Robert Everett. Şi Everett n-a zis niciun cuvânt, nici măcar soţiei lui, despre ziua în care fusese jefuit pe drumul spre Teller, între Bradford şi Williams.

Dar n-a uitat niciodată întâmplarea, dar nici frica şi ruşinea… şi deziluzia.

10

Până la 2:30, Charlie îşi terminase omul de zăpadă şi Andy, cât de cât odihnit, s-a ridicat. Orville Jamieson şi noul lui partener, George Sedaka, erau într-un avion. Patru ore mai târziu, Andy şi Charlie se aşezau să joace un rummy, vasele de la cină stăteau pe uscător, scrisorile erau pe biroul căpitanului Hollister.

CĂPITANUL ŞI RAINBIRD

1

Pe 24 martie, de ziua lui Charlie McGee, căpitanul Hollister stătea în spatele biroului său, cuprins de o neliniște fără margini și greu de definit. *Motivul* neliniștii însă era clar; îl aștepta pe John Rainbird în mai puțin de o oră și asta semăna prea mult cu așteptarea diavolului care să apară la un moment dat.

Ca să spunem așa. Și cel puțin diavolul se ținea de o înțelegere odată încheiată, dacă dădeai crezare comunicatelor sale de presă, dar Căpitanul întotdeauna a avut impresia că era ceva în personalitatea lui John Rainbird care îl făcea fundamental de nestăpânit. La urma urmei, nu era altceva decât un asasin plătit și asasinii plătiți se autodistrug mereu, în cele din urmă. Căpitanul a simțit că, atunci când Rainbird va pleca pe lumea cealaltă, o va face într-un mod spectaculos. Cât de multe știa despre operațiunea lui McGee, mai exact? Nu mai mult decât trebuia să știe, cu siguranță, dar… asta îl sâcâia. Nu pentru prima dată s-a întrebat dacă nu cumva, după ce afacerea McGee se va termina, nu ar fi înțelept să aranjeze un accident pentru indianul uriaș. În memorabilele cuvinte ale tatălui Căpitanului, Rainbird era la fel de nebun ca un om care mănâncă doar căcat de șobolan și îi spune caviar.

A oftat. Afară, o ploaie rece bătea în ferestre, ajutată de un vânt puternic. Biroul său, atât de luminos și de plăcut vara, era acum plin de umbre gri, schimbătoare.

Nu erau deloc blânde cu el, în timp ce stătea aici, cu dosarul McGee pe căruciorul bibliotecii lângă mâna stângă. Iarna îl îmbătrânise; nu mai era același bărbat vesel care venise pe bicicletă până la ușa din față în acea zi din octombrie, când McGee fugise din nou, lăsând în urmă o furtună de foc.

Ridurile de pe chipul lui, care atunci abia se observau, se transformaseră acum în cute adânci.

Fusese forţat să accepte umilinţa ochelarilor bifocali – ochelari de om bătrân, credea el – şi adaptarea la ei îl făcuse să simtă greaţă în primele şase săptămâni în care îi purtase. Acestea erau lucrurile mărunte, simboluri exterioare ale modului în care lucrurile merseseră incredibil de prost. Acestea erau lucrurile de care se plângea singur, pentru că toată pregătirea şi educaţia lui îl învăţaseră să nu se plângă de problemele grave care se aflau atât de aproape de suprafaţă.

Ca şi cum fetiţa aceea blestemată ar fi fost un ghinion personal, singurele două femei la care ţinuse foarte mult de la moartea mamei sale încoace muriseră amândouă de cancer în această iarnă – soţia lui, Georgia, la trei zile după Crăciun, şi secretara personală, Rachel, în urmă cu o lună. Ştia că Georgia era grav bolnavă, bineînţeles; o mastectomie cu paisprezece luni înainte de moartea ei încetinise, dar nu şi oprise evoluţia bolii. Moartea lui Rachel fusese o surpriză crudă. Aproape de sfârşit, îşi amintea (cât de impardonabili părem uneori în retrospectivă) că glumea că trebuia să se îngraşe, iar Rachel îi răspundea la fel de glumeţ.

Acum tot ce-i mai rămăsese era Atelierul – şi nici asta pentru multă vreme. Un cancer insidios invadase şi corpul Căpitanului. Cum să-l numim? Cancer al încrederii? Ceva de genul ăsta. Şi, în eşaloanele superioare, genul ăsta de boală era mereu fatal. Nixon, Lance, Helms… toate victime ale cancerului credibilităţii.

A deschis unul dintre dosarele McGee şi a scos ultimele adăugări – cele şase scrisori pe care le-a pus Andy la poştă cu mai puţin de două săptămâni în urmă. A trecut prin ele fără să le citească. Sub ele, erau fotografii lucioase, unele făcute de Charles Payson, unele făcute de alţi agenţi de pe partea dinspre Tashmore a lacului. Erau fotografii cu Andy pe strada principală din Bradford.

Fotografii cu Andy făcând cumpărături la magazinul universal şi plătindu-le. Fotografii cu Andy şi Charlie stând lângă cabana lor de pe malul

apei, Willysul lui Irv Manders, o grămadă acoperită de zăpadă în fundal. O fotografie care o arată pe Charlie alunecând pe o pantă de zăpadă îngheţată, scânteietoare, folosind o cutie de carton turtită pe post de sanie, cu părul zburând de sub o căciulă tricotată, prea mare pentru ea.

În fotografia asta, tatăl ei stătea în spate, cu mâinile înmănuşate sprijinite în şolduri, cu capul dat pe spate, râzând cu gura până la urechi. Căpitanul se uitase de multe ori şi îndelung şi sumbru la această fotografie, şi uneori era surprins că îi tremurau mâinile când o dădea deoparte. Atât de mult şi-i dorea.

S-a ridicat şi s-a dus pentru o clipă la fereastră. Niciun Rich McKeon nu tundea iarba astăzi. Arinii erau goi şi scheletici, iar iazul cu raţe situat între cele două clădiri era doar o întindere goală. Erau zeci de subiecte importante pe agenda Atelierului în acest început de primăvară, o varietate neomogenă, dar, pentru Căpitan, nu exista cu adevărat decât unul singur, şi anume problema lui Andy McGee şi a fiicei sale Charlene.

Fiascoul Manders făcuse mult rău. Atelierul a scăpat cu faţa curată, la fel şi el, dar se stârnise un tăvălug care avea să se spargă destul de curând. Punctul central al acestui val de critici era modul în care fuseseră trataţi cei din familia McGee din ziua în care Victoria McGee fusese ucisă şi fiica sa săltată – săltată, însă pentru scurt timp. O mare parte din critici aveau legătură cu faptul că un profesor care nici măcar nu fusese în armată reuşise să-şi smulgă fiica de lângă doi agenţi pregătiţi de Atelier, lăsându-l pe unul dintre ei nebun de legat şi pe celălalt, într-o comă care durase şase luni. Cel din urmă agent nu avea să mai fie bun de nimic niciodată; dacă cineva rostea cuvântul „dormi” în raza lui auditivă, se prăbuşea fără oase şi putea să rămână inconştient de la patru ore până la o zi întreagă. Într-un fel bizar, era amuzant.

Cealaltă critică majoră a fost legată de faptul că familia McGee a reuşit să fie cu un pas înainte atât

de mult timp. Punea Atelierul într-o lumină proastă. Îi făcea pe toţi să pară proşti.

Dar cele mai multe critici au fost rezervate pentru incidentul de la ferma Manders, pentru că aproape a dat peste cap întreaga agenţie. Căpitanul ştia că începuseră şuşotelile. Şuşotelile, notiţele, poate chiar şi mărturiile la audierile ultrasecrete din Congres. *Nu vrem să se agaţe ca Hoover. Afacerea cubaneză a trecut în întregime neobservată pentru că nu şi-a putut scoate capul din dosarul McGee. Soţia lui a murit de curând, ştii. Mare păcat. L-a lovit din plin. Toată afacerea McGee nu e decât un catalog de inepţii. Poate un om mai tânăr…*

Dar niciunul dintre ei nu a înţeles cu ce se confruntă. Au crezut că au înţeles, dar se înşelau. Văzuse de nenumărate ori respingerea simplului fapt că fetiţa era pirochinetică – o incendiatoare, foc viu. Literalmente, zeci de rapoarte sugerau că incendiul de la ferma Manders fusese declanşat de o scurgere de benzină, de spargerea de către femeie a unei lămpi cu gaz, de o afurisită de combustie spontană şi numai Dumnezeu mai ştia ce alte prostii. Unele dintre aceste rapoarte proveneau de la oameni care fuseseră acolo.

Stând la fereastră, Căpitanul şi-a dat seama că îşi dorea, în mod pervers, ca Wanless să fie aici. Wanless ar fi înţeles. Ar fi putut să discute cu Wanless despre această… această beznă periculoasă.

S-a întors la birou. Nu avea rost să se amăgească; odată ce procesul de subminare începea, nu mai avea cum să îl oprească. Era într-adevăr ca un cancer.

Îl puteai întârzia apelând la favoruri (iar Căpitanul apelase la favoruri pentru zece ani de-acum încolo doar pentru a ţine situaţia sub control iarna trecută); puteai chiar să-l forţezi să intre în remisie. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot mureai. Simţea că avea timp până în iulie, dacă juca după reguli, poate până în noiembrie, dacă se hotăra să intre cu adevărat în joc şi să fie dur. Asta însă ar

putea însemna să arunce agenţia în aer, iar el nu voia să facă asta. Nu voia să distrugă ceva în care investise jumătate din viaţa lui. Dar ar fi făcut-o dacă ar fi trebuit: avea de gând să ducă acest lucru până la capăt.

Factorul major care îi permisese să păstreze controlul fusese viteza cu care localizaseră din nou familia McGee. Căpitanul era bucuros să-şi asume meritele pentru asta, deoarece contribuise la susţinerea poziţiei sale, dar toată treaba o făcuse computerul.

Fuseseră implicaţi în afacerea asta suficient de mult pentru a avea timp să are câmpul McGee în lung şi în lat. În computer erau stocate date despre peste două sute de rude şi patru sute de prieteni din tot arborele genealogic al familiei McGee-Tomlinson. Aceste relaţii se întindeau până la cea mai bună prietenă a lui Vicky din clasa întâi, o fată pe nume Kathy Smith, care acum era doamna Frank Worthy, din Cabral, California, şi care, probabil, nu se mai gândise la Vicky Tomlinson de douăzeci de ani sau mai bine.

Calculatorului i s-a dat comanda „persoane văzute ultima dată” şi a scuipat imediat o listă de probabilităţi. În fruntea listei se afla numele bunicului decedat al lui Andy, care deţinuse o cabană pe malul lacului Tashmore, în Vermont; proprietatea trecuse de atunci în posesia lui Andy. Familia McGee îşi petrecuse vacanţa acolo şi se afla la o distanţă rezonabilă de ferma Manders, pe drumuri secundare. Calculatorul a considerat că, dacă Andy şi Charlie ar fi trebuit să se îndrepte spre vreun „loc cunoscut”, acela ar fi fost locul.

La mai puţin de o săptămână după ce se mutaseră la Granther, Căpitanul ştia că se aflau acolo. În jurul taberei fusese stabilit un cordon de agenţi. Se făcuseră aranjamente pentru cumpărarea magazinului Notions’n’Novelties din Bradford, pe baza probabilităţii că orice cumpărături ar fi avut nevoie să facă s-ar fi făcut în Bradford.

Supraveghere pasivă, nimic mai mult. Toate fotografiile fuseseră făcute cu teleobiective, în condiţii optime de disimulare. Căpitanul nu avea nicio intenţie de a risca o nouă furtună de foc.

L-ar fi putut sălta pe Andy în linişte în oricare dintre călătoriile sale peste lac. I-ar fi putut împuşca pe amândoi la fel de uşor cum obţinuseră poza lui Charlie la săniuş pe bucata de carton. Dar Căpitanul o voia pe fată şi ajunsese acum să creadă că, dacă aveau de gând să aibă un control real asupra ei, aveau nevoie şi de tatăl ei.

După ce îi localizase din nou, cel mai important obiectiv fusese să se asigure că vor păstra tăcerea. Căpitanul nu avea nevoie de un computer pentru a-i spune că, pe măsură ce Andy devenea tot mai speriat, şansele ca el să ceară ajutor din afară creşteau tot mai mult. Înainte de afacerea Manders, o scurgere de informaţii în presă ar fi putut fi gestionată sau acceptată.

După aceea, interferenţa presei a devenit cu totul altceva. Căpitanul avea coşmaruri numai gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă *The New York Times* ar fi pus mâna pe aşa ceva.

Pentru o scurtă perioadă, în timpul confuziei care a urmat furtunii de foc, Andy ar fi putut să-şi distribuie scrisorile. Dar se pare că familia McGee trăise cu propria confuzie. Şansa lor de aur de a trimite scrisorile prin poştă sau de a da nişte telefoane se irosise… şi oricum s-ar putea să fi fost un efort inutil. Pădurile erau pline de nebuni în zilele astea, iar oamenii de presă erau la fel de cinici ca oricine altcineva. Meseria lor devenise una luxoasă. Erau mai interesaţi de ceea ce făceau Margaux, Bo, Suzanne şi Cheryl. Era mai sigur.

Acum cei doi erau îngrădiţi. Căpitanul avusese toată iarna la dispoziţie pentru a se gândi la opţiuni. Chiar şi la înmormântarea soţiei sale îşi analizase opţiunile.

Treptat, alesese un plan de acţiune şi acum era pregătit să îl pună în mişcare. Payson, omul lor din Bradford, a spus că gheaţa se topea pe lacul

Tashmore. Iar McGee îşi trimisese în sfârşit scrisorile. Deja începea să aştepte nerăbdător un răspuns – şi poate că începea să bănuiască faptul că scrisorile sale nu ajunseseră niciodată la destinaţie. S-ar putea să se pregătească să se mute, iar Căpitanului îi plăcea să-i ştie acolo unde se aflau.

Sub fotografii se afla un raport dactilografiat – mai bine de trei sute de pagini –, legat într-o copertă albastră STRICT SECRET. Unsprezece medici şi psihologi alcătuiseră raportul şi prospectul combinat sub conducerea generală a doctorului Patrick Hockstetter, psiholog clinician şi psihoterapeut. El era, în opinia Căpitanului, una dintre cele mai isteţe zece sau douăsprezece minţi de care dispunea Atelierul. La cei opt sute de mii de dolari cât îl costase pe contribuabil întocmirea acestui raport, ar fi trebuit să fie. Răsfoind acum raportul, Căpitanul s-a întrebat ce ar fi făcut cu el Wanless, bătrânul pesimist.

Propria intuiţie că aveau nevoie de Andy în viaţă se confirma aici. Postulatul pe care echipa lui Hockstetter îşi bazase propriul lanţ logic era ideea că toate puterile de care erau interesaţi erau exercitate în mod voluntar, având ca primă cauză voinţa posesorului de a le folosi… iar cuvântul-cheie era „voinţa”.

Puterile fetei, dintre care pirochinezia era doar piatra de temelie, aveau un fel de a scăpa de sub control, de a sări agil peste barierele voinţei sale, dar acest studiu, care încorpora toate informaţiile disponibile, indica faptul că fata însăşi era cea care alegea dacă să pună sau nu lucrurile în mişcare – aşa cum făcuse la ferma Manders când îşi dăduse seama că agenţii Atelierului încercau să-i ucidă tatăl.

A răsfoit recapitularea experimentului original al Lotului Şase. Toate graficele şi citirile de pe calculator se reduceau la acelaşi lucru: voinţa ca primă cauză.

Folosind voinţa ca bază pentru orice, Hockstetter şi colegii săi trecuseră printr-un catalog uimitor de

medicamente înainte de a se decide asupra Thorazinei pentru Andy şi a unui nou medicament numit Orasin pentru fată. Şaptezeci de pagini de aberaţii din raport se rezumau la faptul că medicamentele îi făceau să se simtă ameţiţi, visători, plutitori.

Niciunul dintre ei nu va fi capabil să-şi exprime voinţa în cazul în care ar fi puşi să aleagă între cacao cu lapte şi lapte simplu, dărămite pentru a stârni incendii sau pentru a convinge oamenii că sunt orbi sau orice altceva.

L-ar putea ţine pe Andy McGee drogat în permanenţă. Nu avea nicio utilitate reală pentru ei; atât raportul, cât şi intuiţia Căpitanului sugerau că era o fundătură, un caz epuizat. Fata era cea care îi interesa. *Dă-mi şase luni,* şi-a spus Căpitanul, *şi vom avea destul. Suficient timp cât să cartografiez terenul din interiorul acelui căpşor uimitor.* Niciun subcomitet al Camerei sau al Senatului nu va putea rezista tentaţiei puterilor metapsihice induse chimic şi implicaţiilor enorme pe care le-ar avea asupra cursei înarmărilor, dacă fetiţa aceea era măcar jumătate din ceea ce bănuia Wanless.

Şi mai existau şi alte posibilităţi. Ele nu se aflau în raportul cu copertă albastră, pentru că erau prea explozive chiar şi pentru ştampila STRICT SECRET. Hockstetter, care devenise din ce în ce mai entuziasmat pe măsură ce imaginea prindea contur în faţa lui şi a comisiei sale de experţi, îi menţionase Căpitanului una dintre aceste posibilităţi cu doar o săptămână în urmă.

— Acest factor Z, spusese Hockstetter. Ai luat în considerare vreuna dintre posibilităţi dacă se dovedeşte că acel copil nu este un catâr, ci o mutaţie autentică?

Căpitanul o făcuse, deşi nu-i spusese asta lui Hockstetter. A ridicat chestiunea interesantă a eugeniei… chestiunea potenţial explozivă a eugeniei, cu conotaţiile sale legate de nazism şi de superrase – toate lucrurile pentru care americanii luptaseră în cel de-Al Doilea Război Mondial

pentru a le pune capăt. Dar una era să astupi un izvor filosofic şi să produci o avalanşă de rahat despre uzurparea puterii lui Dumnezeu şi cu totul altceva să produci dovezi de laborator că urmaşii părinţilor Lotului Şase ar putea fi torţe umane, levitatori, telepaţi sau Dumnezeu ştie ce altceva. Idealurile erau lucruri ieftin de susţinut atâta timp cât nu existau argumente solide pentru răsturnarea lor. Dacă ar fi existat, ce s-ar fi întâmplat? Ferme de reproducere a oamenilor? Oricât de nebuneşte ar suna, Căpitanul putea să-şi imagineze. Ar putea fi cheia care deschide orice uşă. Pacea mondială sau dominaţia lumii, iar când scăpai de oglinzile trucate ale retoricii şi ale emfazei, nu erau de fapt unul şi acelaşi lucru?

A fost o situaţie complexă. Posibilităţile se întindeau mult în viitor. Căpitanul ştia că tot ce putea spera el însuşi, în mod realist, era o păsuire de şase luni, dar ar putea fi suficient pentru a stabili politica – pentru a cerceta terenul pe care vor fi aşezate şinele de cale ferată. Aceasta ar fi fost moştenirea lui pentru ţară şi pentru lume. În comparaţie cu aceasta, vieţile unui profesor fugar şi ale fiicei sale zdrenţăroase erau mai puţin decât praf în vânt.

Fata nu putea fi testată şi observată în mod valid dacă era în permanenţă drogată, dar le-ar fi putut crea probleme pe viitor. Iar în puţinele ocazii în care ar fi vrut să facă teste pe el, s-ar fi întâmplat invers. Era un sistem simplu de pârghii. Şi, aşa cum observase Arhimede, o pârghie suficient de lungă ar putea răsturna lumea.

A sunat interfonul.

— A sosit John Rainbird, a spus fata cea nouă.

Tonul ei obişnuit de secretară afabilă nu putea ascunde teama pe care o resimţea.

Pentru asta, nu te învinovăţesc, draga mea, s-a gândit Căpitanul.

— Trimite-l înăuntru, te rog!

2

Acelaşi Rainbird.

A intrat încet, îmbrăcat într-o geacă din piele veche şi ponosită peste o cămaşă în carouri foarte decolorată. Nişte ciocate vechi şi scorojite ieşeau de sub blugii drepţi şi tociţi. Era atât de înalt, încât părea să atingă tavanul cu capul. Orbita lui goală l-a făcut pe Căpitan să tresară.

— Căpitane! a zis el şi s-a aşezat. Sunt în deşert de prea multă vreme.

— Am auzit despre casa ta din Flagstaff, a zis Căpitanul. Şi despre colecţia de pantofi.

John Rainbird îl privea liniştit cu ochiul lui bun, fără să clipească.

— Cum de nu te văd îmbrăcat în altceva decât în căcaturile astea vechi? a întrebat Căpitanul.

Rainbird a zâmbit discret şi n-a zis nimic. Vechea agitaţie îl cuprindea pe Căpitan şi şi-a dat seama că se gândea din nou la câte ştia Rainbird şi de ce îl deranja atât de tare.

— Am o treabă pentru tine, a zis el.

— Ce bine! E aia pe care o vreau?

Căpitanul s-a uitat la el, surprins, şi, după o clipă de gândire, a spus:

— Cred că da.

— Atunci, spune, Căpitane!

Căpitanul i-a menţionat în linii mari planul de a-i aduce pe Andy şi pe Charlie McGee la Longmot. N-a durat mult.

— Poţi să foloseşti arma? a întrebat când a terminat.

— Pot să folosesc orice armă. Şi planul tău e bun. O să meargă.

— Ce frumos din partea ta că-l aprobi! a zis Căpitanul.

A încercat o ironie uşoară şi a reuşit doar să fie enervant. Dracu' să-l ia şi pe-ăsta, oricum.

— Şi o să folosesc arma, a zis Rainbird. Cu o condiţie.

Căpitanul s-a ridicat, a pus mâinile pe birou, care era plin de hârţoagele din dosarului McGee, şi s-a aplecat spre Rainbird.

— Nu, a spus el. Nu tu pui condiţiile.

— Ba da, de data asta, da! a zis Rainbird. Dar o să vezi că e o condiţie simplu de îndeplinit, cred.

— Nu, a repetat Căpitanul.

Dintr-odată, inima îi bubuia în piept, deşi nu-şi dădea seama dacă de frică sau de furie.

— Ai înţeles greşit. Eu mă ocup de agenţia asta şi de unitatea asta. Eu sunt superiorul tău. Cred că ai petrecut destul timp în armată cât să înţelegi conceptul de ofiţer superior.

— Da, a zis Rainbird, zâmbind. Am ciopârţit câţiva la viaţa mea. Unul, la ordinele directe ale Atelierului. Ale tale, Căpitane.

— Asta e o ameninţare? a urlat Căpitanul, conştient că exagerează, dar părea să nu se poată abţine. Du-te dracului, e o ameninţare? Dacă e, cred că ţi-ai pierdut complet minţile. Dacă vreau eu să nu părăseşti clădirea asta, tot ce trebuie să fac e să apăs un buton. Sunt treizeci de bărbaţi care pot să apese trăgaciul ăla…

— Dar niciunul care poate să facă asta cu siguranţa acestui indian cu un singur ochi, a zis Rainbird, pe acelaşi ton calm. Crezi că i-ai prins acum, Căpitane, dar sunt ca fantomele. Orice zei ar exista, cred că nu vor să-i ai. Poate nu vor să-i închideţi în camerele voastre diabolice şi goale. Ai mai crezut că i-ai prins şi înainte.

A arătat către mapele îngrămădite pe căruciorul de bibliotecă şi apoi către dosarul albastru.

— Am citit materialul. Şi am citit şi raportul pe care ţi l-a făcut doctorul Hockstetter.

— Pe dracu’ ai citit! a strigat Căpitanul, dar putea să vadă adevărul pe faţa lui Rainbird.

Chiar citise acel raport. *Cine i l-a dat?* a urlat în sinea lui, plin de furie. *Cine?*

— O, da, a zis Rainbird. Primesc tot ce vreau, când vreau. Oamenii îmi dau ce vreau. Cred că e din cauză că sunt atât de drăguţ.

Rânjetul lui a devenit brusc oribil de periculos. Şi i-a făcut semn Căpitanului cu singurul lui ochi.

— Ce vrei să zici cu asta? a întrebat Căpitanul.

Simţea nevoia de un pahar cu apă.

— Doar că am avut mult timp în Arizona să mă plimb şi să adulmec vânturile… şi, pentru tine, Căpitane, miroase amar, ca vântul de pe o câmpie alcalină. Am avut timp să citesc şi să mă gândesc mult. Şi cred că s-ar putea ca eu să fiu singurul om din toată lumea asta care îi poate aduce pe cei doi aici. Şi s-ar putea ca eu… să fiu singurul om din lume care poate face ceva cu fetiţa când va fi aici. Raportul tău gros, privind utilizarea de Thorazine şi Orasin… Aici s-ar putea să nu facă faţă nişte simple tranchilizante. Pericolul este mult mai mare decât ai putea crede.

Auzindu-l pe Rainbird era ca şi cum ar fi auzit fantoma lui Wanless, însă teama şi furia îl lăsau mut pe Căpitan.

— O să fac toate astea, a zis Rainbird amabil. O să-i aduc aici şi o să-ţi faci toate testele.

Era ca un tată care-i dădea voie copilului să se joace cu o jucărie nouă.

— Cu condiţia să mă laşi pe mine să te scap de fată când ai terminat cu ea.

— Eşti nebun! a şoptit Căpitanul.

— Câtă dreptate ai! a aprobat Rainbird, râzând cu poftă. Şi tu, la fel. Nebun de legat. Stai aici şi-ţi faci planuri despre cum să controlezi o forţă care e dincolo de înţelegerea ta. O forţă care aparţine doar zeilor… şi acestei fetiţe.

— Şi ce crezi că mă opreşte să te fac să dispari? Aici şi acum?

— Cuvântul meu că, dacă dispar, un val imens de repulsie şi de indignare va străbate această ţară în decurs de o lună, încât afacerea Watergate va părea ca un biet furt de bomboane. Pe cuvântul meu că, dacă dispar, Atelierul va înceta să mai existe în şase săptămâni, iar tu, în şase luni, vei primi condamnarea pentru infracţiuni suficient de grave cât să stai în spatele gratiilor pentru tot restul vieţii.

A zâmbit iar, arătându-şi dinţii mari şi strâmbi.

— Nu te îndoi de mine, Căpitane! Zilele mele în această podgorie putredă au fost lungi şi recolta va

fi într-adevăr una amară.

Căpitanul a încercat să râdă, dar a ieşit un mârâit sugrumat. Rainbird a continuat cu seninătate:

— De peste zece ani îmi strâng provizii, ca orice animal care a cunoscut iarna şi şi-o aminteşte. Am aşa un talmeş-balmeş, Căpitane – poze, casete, copii xerox după documente care i-ar îngheţa sângele în vine bunului nostru prieten, omul de pe stradă.

— Nu e posibil, a zis Căpitanul, dar ştia că Rainbird nu blufa şi acum mai era şi gheara asta care îi strângea pieptul.

— O, e foarte posibil, a zis Rainbird. În ultimii trei ani am tot colectat informaţii, pentru că, în ultimii trei ani, am reuşit să mă conectez la computerul tău ori de câte ori am vrut. În regim de *time-sharing,* bineînţeles, ceea ce e scump, dar mi-am permis să plătesc. Salariul meu a fost foarte bun şi, cu investiţiile făcute, a devenit şi mai bun. Stau în faţa ta, Căpitane – sau şed, adevărul fie spus, dar e mai puţin poetic – ca un exemplu triumfător al liberului întreprinzător american în acţiune.

— Nu! a zis Căpitanul.

— Ba da! a răspuns Rainbird. Sunt John Rainbird, dar sunt şi Biroul pentru Studii Geologice al Statelor Unite. Verifică, dacă doreşti. Codul meu informatic este AXON. Verifică codurile de partajare a timpului din terminalul principal. Ia liftul. Te voi aştepta.

Rainbird s-a aşezat picior peste picior şi cracul drept al pantalonilor s-a ridicat, dezvăluind o despicătură şi o gâlmă la cusătura uneia dintre cizme. Arăta ca un om răbdător care putea să aştepte o viaţă, dacă era necesar.

Mintea Căpitanului lucra în tot acest timp.

— Acces la computer în regim de *time-sharing,* poate. Asta tot nu-ţi dă acces la…

— Du-te la doctorul Noftzieger, a zis Rainbird blând. Întreabă-l câte modalităţi sunt de a intra în computerul cuiva odată ce ai acces la regimul de *time-sharing.* Acum doi ani, un copil deştept de 12 ani a făcut asta cu un computer de la University of

Southern California. Şi, apropo, îţi *ştiu* codul de acces, Căpitane. E BROW, anul ăsta. Anul trecut era RASP. Mi s-a părut mult mai potrivit.

Căpitanul, rămas mască, se uita lung la Rainbird. Mintea lui se divizase şi parcă devenise un circ cu trei ringuri. O parte din ea se minuna fiindcă nu-l mai auzise niciodată pe John Rainbird spunând atât de multe lucruri dintr-odată. O altă parte din ea încerca să se confrunte cu ideea că acest maniac cunoştea toate afacerile Atelierului. O a treia parte era amintirea unui blestem chinez, un blestem care suna înşelător de plăcut până când te aşezai şi meditai cu adevărat la el. „Să apucaţi vremuri interesante? În ultimul an şi jumătate apucase vremuri extrem de interesante. Avea impresia că, dacă mai apărea un singur lucru interesant, l-ar fi înnebunit complet.

Şi apoi s-a gândit din nou la Wanless, cu o oroare crescândă. Avea impresia că… era ca şi cum… uriaşul s-ar fi transformat în Wanless. Asaltat de demoni din toate părţile, dar incapabil să se lupte cu ei sau chiar să ceară ajutor.

— Ce vrei, Rainbird?

— Ţi-am zis deja, Căpitane. Nu vreau decât cuvântul tău şi ca treaba mea cu această Charlene McGee să nu se încheie la pistol, ci să înceapă acolo. Vreau să – ochiul lui Rainbird s-a întunecat şi a devenit gânditor, capricios, introspectiv – vreau să o cunosc la un nivel intim.

Căpitanul s-a uitat la el îngrozit.

Rainbird a înţeles brusc la ce se gândea Căpitanul şi a clătinat din cap cu dispreţ.

— Nu *atât* de intim. Nu în sensul biblic. Dar vreau să o cunosc. Mă voi împrieteni cu ea, Căpitane. Dacă e atât de puternică precum se spune, vom fi foarte buni prieteni.

Căpitanul a scos un sunet amuzat: nu un râs, neapărat, mai mult un fel de chicotit.

Dispreţul se citea în continuare pe chipul lui Rainbird.

— Nu, sigur că nu crezi că e posibil. Te uiţi la faţa mea şi vezi un monstru. Te uiţi la mâinile mele şi le vezi acoperite de sângele pe care mi-ai ordonat să îl vărs. Dar îţi spun eu, Căpitane, se va întâmpla. Fata asta n-a mai avut un prieten de aproape doi ani. Îl are pe tatăl ei şi atât. O vezi pe ea aşa cum mă vezi pe mine, Căpitane. E marele tău defect. Te uiţi şi vezi un monstru. Doar că, în cazul fetei, vezi un monstru util. Poate pentru că eşti un bărbat alb. Bărbaţii albi văd monştri peste tot. Bărbaţii albi se uită la sculele lor şi văd monştri.

Rainbird a râs din nou cu poftă.

Căpitanul începuse în sfârşit să se calmeze şi să gândească rezonabil.

— De ce ar trebui să accept, chiar dacă tot ce spui e adevărat? Zilele tale sunt numărate, ştim amândoi asta. Îţi vânezi propria moarte de douăzeci de ani. Orice altceva a fost accidental, un hobby. O s-o găseşti destul de curând. Şi apoi s-a terminat pentru noi toţi. Deci de ce ar trebui să-ţi ofer plăcerea de a avea ce doreşti?

— Poate e aşa cum spui tu. Poate că îmi vânez propria moarte – o sintagmă mai vie decât m-aş fi aşteptat de la tine, Căpitane. Poate ar trebui să ai frică de Dumnezeu mai des.

— Nu eşti chiar ideea mea de Dumnezeu, a zis Căpitanul.

Rainbird a rânjit.

— Da, sunt mai mult ca diavolul din creştinism, desigur. Dar îţi spun, dacă îmi vânam propria moarte, cred că aş fi găsit-o cu mult timp înainte de asta. Poate am urmărit-o ca să mă distrez. Dar n-am nicio dorinţă să te deturnez, Căpitane, nici pe tine, nici Atelierul, nici serviciul de informaţii interne al Statelor Unite. Nu sunt un idealist. N-o vreau decât pe fata asta. Şi poate îţi dai seama că ai nevoie de mine. Poate îţi dai seama că sunt capabil să realizez lucruri pe care niciun drog din dulapul doctorului Hockstetter nu poate să le realizeze.

— Şi ce vrei în schimb?

— Când se termină povestea asta cu familia McGee, Biroul pentru Studii Geologice al Statelor Unite nu va mai exista. Şeful departamentului informatic, Noftzieger, poate schimba toate codurile. Iar tu, Căpitane, vei zbura cu mine în Arizona cu o companie aeriană publică. Ne vom bucura de o cină bună la restaurantul meu favorit din Flagstaff, apoi ne vom întoarce la casa mea, iar în spatele ei, în deşert, vom aprinde un foc al nostru şi vom face un grătar cu foarte multe hârtii, casete şi filme. Îţi voi arăta chiar şi colecţia mea de pantofi, dacă vrei.

Căpitanul s-a gândit la asta. Rainbird i-a dat timp, şezând calm.

Într-un final, Căpitanul a spus:

— Hockstetter şi colegii lui sugerează că-i va lua fetei doi ani să se deschidă complet. Depinde cât de adânc sunt înrădăcinate mecanismele ei de protecţie.

— Şi tu o să dispari în patru-şase luni.

Căpitanul a dat din umeri.

Rainbird şi-a atins o nară cu arătătorul şi şi-a înclinat capul – un gest de basm grotesc.

— Cred că te putem ţine în şa mult mai mult de atât, Căpitane. Fie vorba între noi, ştim unde sunt îngropate sute de cadavre, atât la propriu, cât şi la figurat. Şi mă îndoiesc că va dura ani. Vom obţine amândoi ceea ce vrem, în cele din urmă. Ce spui?

Căpitanul şi-a dat puţin răgaz de gândire. Se simţea bătrân, obosit şi complet pierdut.

— Cred că batem palma, a zis el în cele din urmă.

— Bine, a spus Rainbird grăbit. Mă voi ocupa eu de fată. Nu e nimeni altcineva în schema stabilită a lucrurilor. Asta va fi important pentru ea. Şi, bineînţeles, nu va şti niciodată că eu am fost cel care a tras. Ar fi periculos să ştie asta, nu-i aşa? Foarte periculos.

— De ce? a zis Căpitanul într-un final. De ce ai mers atât de departe?

— E atât de departe? a întrebat Rainbird încet.

S-a ridicat şi a luat o poză de pe biroul Căpitanului. Era poza cu Charlie la derdeluş, pe cutia de carton turtită, râzând.

— Toţi ne-am făcut proviziile pentru iarnă în afacerea asta, Căpitane. Şi Hoover a făcut la fel. Şi directorii CIA. Şi tu, altfel ai fi fost deja la pensie. Când am început, Charlene McGee nici nu era născută şi eu doar îmi luam nişte simple precauţii.

— Dar de ce fata?

Rainbird a tăcut o vreme. S-a uitat la fotografie cu atenţie, aproape cu tandreţe. A atins-o.

— E foarte frumoasă, a zis el. Şi foarte tânără. Şi totuşi, înăuntrul ei există factorul Z. Puterea zeilor. Noi doi vom deveni foarte apropiaţi.

Ochiul lui a devenit visător.

— Da, vom fi foarte apropiaţi.

ÎN CUTIE

1

Pe 27 martie, Andy McGee a ajuns la concluzia că nu mai pot rămâne în Tashmore. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când trimisese scrisorile şi, dacă ar fi fost să dea roade, asta deja ar fi trebuit să se întâmple. Simplul fapt că liniştea era de neclintit în jurul cabanei lui Granther îl punea pe gânduri. Presupunea că ar fi putut fi pur şi simplu respins din start, luându-l drept un lunatic. Totuşi nu credea asta.

Ceea ce credea el, ceea ce îi şoptea intuiţia lui adâncă, era că scrisorile sale fuseseră cumva deturnate.

Şi asta ar însemna că ştiau unde se aflau el şi Charlie.

— Plecăm, i-a spus lui Charlie. Hai să ne facem bagajele!

Ea l-a privit cu atenţie, puţin speriată, dar nu a spus nimic. Nu l-a întrebat unde se duc sau ce vor face, iar asta i-a transmis o stare de nelinişte. Într-un dulap găsise două valize vechi, împodobite cu autocolante vechi din vacanţe – Grand Rapids, cascada Niagara, Miami Beach – şi amândoi au început să sorteze ce luau cu ei şi ce lăsau în urmă.

Lumina orbitoare a soarelui pătrundea prin ferestrele din partea de răsărit a cabanei. Zăpada transformată în apă se scurgea şi gâlgâia în burlanele de scurgere. Dormise puţin în noaptea precedentă; gheaţa se topise şi el rămăsese treaz ascultând sunetul ascuţit, eteric şi straniu al pojghiţei rămase, care se despica şi se deplasa încet în jos, spre gâtul lacului, unde marele râu Hancock se întindea spre est peste New Hampshire şi tot statul Maine, devenind din ce în ce mai urât mirositor şi mai poluat până la vărsarea lui zgomotoasă în Atlantic. Sunetul era ca o notă prelungă scoasă prin lovirea cristalului sau poate ca al unui arcuş tras la nesfârşit pe o coardă subţire de vioară – un *zzziiiiiinnnggg* constant, care se propaga

prin toate terminaţiile nervoase, făcându-le să vibreze în armonie. Nu mai fusese niciodată aici la topirea gheţii şi nu era sigur că ar fi vrut să mai fie vreodată. Era ceva teribil şi din altă lume în sunetul care vibra între pereţii tăcuţi şi veşnic verzi ai acestei văi înconjurate de dealuri joase şi erodate.

Le simţea din nou prezenţa foarte aproape, ca monstrul abia întrezărit dintr-un coşmar recurent. A doua zi după aniversarea lui Charlie, fusese într-una din drumeţiile sale, cu schiurile prinse inconfortabil în picioare, şi dăduse peste un şir de urme de rachete de zăpadă care duceau până la un molid înalt. Erau adâncituri în crustă, ca şi cum cineva îşi scosese rachetele de zăpadă şi le înfipsese în pătura troienită. Zăpada era răscolită acolo unde purtătorul îşi fixase din nou rachetele („bărci de zloată", aşa le numise întotdeauna Granther, dispreţuindu-le dintr-un motiv doar de el ştiut). La poalele copacului, Andy găsise şase mucuri de ţigară Vantage şi un pachet galben şifonat care conţinuse cândva un film Kodak Tri-X. Mai neliniştit ca niciodată, îşi scosese schiurile şi se urcase în copac. Ajuns la jumătatea înălţimii, descoperise că avea vizibilitate directă spre cabana lui Granther, aflată la câţiva kilometri distanţă. Se vedea mică şi aparent goală. Dar cu un teleobiectiv…

Nu-i spusese lui Charlie despre descoperirea sa.

Valizele erau făcute. Tăcerea ei continuă îi dădea o stare de nelinişte, ca şi cum, prin faptul că nu vorbea, îl acuza de ceva.

— O să încercăm să găsim o maşină să ne ducă spre Berlin, New Hampshire, şi apoi un autobuz Greyhound, înapoi în New York City. O să mergem la cei de la *The New York Times.*

— Dar, tati, le-ai trimis deja o scrisoare.

— Iubito, e posibil să n-o fi primit.

L-a privit mută pentru o clipă şi apoi a spus:

— Crezi că au luat-o *ei?*

— Sigur că n…

A clătinat din cap să alunge minciuna şi a început din nou:

— Charlie, chiar nu ştiu.

Charlie n-a răspuns. A îngenuncheat, a închis o valiză şi a început să se joace aiurea cu încuietorile.

— Lasă-mă să te ajut, iubito.

— *Pot singură!* a ţipat la el şi apoi a început să plângă.

— Charlie, nu! Te rog, iubito! Mai e puţin şi se termină.

— Ba nu, a zis ea, plângând şi mai tare. N-o să se termine niciodată.

2

Cabana lui Granther McGee era înconjurată de doisprezece agenţi. Se aşezaseră pe poziţii din noaptea precedentă. Purtau toţi haine de camuflaj în alb şi verde. Niciunul dintre ei nu fusese la ferma Manders şi niciunul dintre ei nu era înarmat, în afară de John Rainbird, care avea puşca, şi de Don Jules, care avea un pistol de calibru .22.

— Nu risc să se panicheze cineva pentru ce s-a întâmplat în New York, îi spusese Căpitanului. Jamieson ăla încă arată de parcă îi atârnă boaşele până la genunchi.

Tot aşa, nu voise să audă nici de agenţi înarmaţi. Întâmplările aveau un curs al lor şi nu voia să se trezească la sfârşitul operaţiunii cu două cadavre. A ales cu grijă toţi agenţii şi cel pe care l-a desemnat să se ocupe de Andy McGee era Don Jules – un tip mărunt şi morocănos, de vreo 30 de ani. Era bun la ceea ce făcea. Rainbird ştia asta, pentru că Jules era singurul bărbat cu care acceptase să lucreze şi o a doua oară. Era rapid şi practic. Nu încurca pe nimeni în momente critice.

— McGee o să iasă la un moment dat, le-a spus Rainbird la şedinţă. Fata iese de obicei, dar McGee iese mereu. Dacă iese singur, îl preiau eu şi Jules îl va scoate din peisaj rapid şi silenţios. Dacă iese fata singură, la fel. Dacă ies amândoi, o s-o iau pe fată şi Jules o să-l ia pe McGee. Restul sunteţi personaje episodice – înţelegeţi?

Ochiul lui Rainbird le-a aruncat o privire scrutătoare.

— Sunteţi acolo doar pentru eventualitatea în care ceva merge extraordinar de prost, atât. Sigur, dacă va fi ceva care *chiar* merge extraordinar de prost, majoritatea o s-o luaţi la fugă spre lac cu pantalonii în flăcări. Sunteţi acolo în caz că apare şansa aia dintr-o sută să puteţi face ceva. Sigur, e de la sine înţeles că sunteţi acolo şi ca să observaţi, să fiţi martori în caz c-o dau în bară.

Asta i-a atras din partea asistenţei un chicotit subţire şi nervos.

Rainbird a ridicat un deget de atenţionare.

— Dacă vreunul dintre voi greşeşte şi se panichează cumva, o să mă ocup să ajungeţi în cea mai oribilă junglă din America de Sud – cu o gaură în fund. Credeţi-mă pe cuvânt, domnilor. Sunteţi personaje episodice în show-ul meu. Să nu uitaţi asta!

Mai târziu, în „culise” – un hotel abandonat din St. Johnsbury – Rainbird l-a luat pe Don Jules deoparte.

— Ai citit fişa tipului ăstuia? a întrebat Rainbird.

Jules fuma o ţigară Camel.

— Da.

— Înţelegi conceptul de control mental?

— Da.

— Înţelegi ce s-a întâmplat cu cei doi bărbaţi din Ohio? Cei care au încercat să-i ia fiica?

— Am lucrat cu George Waring, a zis Jules calm. Tipul ăla era în stare să facă să ardă ca petrolul până şi apa când îşi făcea un ceai.

— Pentru o astfel de slujbă, nu e ceva nemaiîntâlnit. Vreau doar să fie clar pentru toată lumea. Trebuie să fiţi foarte rapizi.

— Da, OK.

— McGee avut o iarnă întreagă să se odihnească. Dacă are timp să vă dea o şansă, eşti un bun candidat pentru a-ţi petrece următorii trei ani din viaţă într-o cameră izolată, crezând că eşti o pasăre sau un nap sau ceva de genul ăsta.

— Bine.

— Bine, ce?

— O să fiu rapid. Opreşte-te, John!

— Cel mai probabil vor ieşi împreună, a zis Rainbird, ignorându-l. O să stai pe verandă, după colţ, departe de uşa pe care vor ieşi. O să mă aştepţi să pun mâna pe fată. Tatăl ei se va duce la ea. Tu o să fii în spatele lui. O să-l loveşti în gât.

— Sigur.

— N-o da în bară, Don!

Jules a zâmbit scurt şi a tras un fum.

— Nu, a zis el.

3

Bagajele erau făcute. Charlie şi-a pus haina şi pantalonii matlasaţi. Andy s-a înfofolit în geaca lui, a tras fermoarul şi a luat bagajele. Nu se simţea bine, nu se simţea deloc bine. Îi bătea inima puternic. Avea o premoniţie.

— O simţi şi tu, nu? a întrebat Charlie.

Era palidă, dar nu-şi trăda sentimentele.

Andy a dat din cap reticent.

— Ce facem?

— Sperăm că presentimentul ăsta a apărut înainte de vreme, a zis el, deşi, în inima lui, ştia că nu e aşa. Ce altceva să facem?

A venit spre el şi a întins braţele să fie ridicată, ceva ce el nu-şi amintea să fi făcut de multă vreme – poate de doi ani. Era incredibil cum trecea timpul, cât de repede se putea schimba un copil, chiar sub ochii tăi, fără ca tu să observi.

A pus bagajele jos, a ridicat-o şi a strâns-o în braţe. Ea l-a pupat pe obraz şi apoi l-a îmbrăţişat din nou, cu putere.

— Eşti pregătită? a întrebat el, punând-o jos.

— Aşa cred, a zis Charlie, gata să plângă iar. Tati… n-o să mai aprind focuri. Nici dacă vin după noi înainte să putem fugi de-aici.

— Da, a zis el. E în regulă, Charlie. Înţeleg asta.

— Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc, puştoaico.

Andy s-a dus la uşă şi a deschis-o. Pentru o clipă, lumina soarelui a fost atât de puternică, încât n-a putut să vadă nimic. Apoi pupilele i s-au contractat şi ziua s-a limpezit în faţa lui, strălucitoare de la zăpada care se topea. În dreapta lui se afla lacul Tashmore, orbitor, cu petice dantelate de apă albastră care se întrezăreau între bucăţile de gheaţă plutitoare. Drept înainte erau păduri de pini. Prin ele abia putea vedea acoperişul verde cu şindrilă al cabanei de alături, în sfârşit fără zăpadă.

Pădurea era tăcută, iar sentimentul de nelinişte al lui Andy s-a intensificat. Unde era cântecul păsărilor care îi întâmpinase dimineţile de când temperaturile iernii începuseră să crească? Astăzi nu se auzea nimic… doar picuratul zăpezii care se topea de pe crengi. Ce bine ar fi fost dacă Granther ar fi pus un telefon aici. A trebuit să se stăpânească să nu strige cât îl ţineau plămânii: *Cine e acolo?* Dar asta nu ar fi făcut decât să o sperie şi mai tare pe Charlie.

— Pare în regulă, a zis el. Cred că încă avem un avans… dacă chiar vin după noi.

— Asta e bine, a zis ea impasibilă.

— Să pornim la drum! a zis Andy şi s-a gândit pentru a suta oară: *Ce altceva să facem?* Şi s-a gândit din nou la cât de tare îi ura.

Charlie a traversat camera spre el, trecând pe lângă uscătorul plin de vase pe care le spălase în acea dimineaţă, după micul-dejun. Întreaga căsuţă era aşa cum o găsiseră, impecabilă. Granther ar fi fost mulţumit.

Andy a pus un braţ în jurul umerilor lui Charlie şi i-a mai dat o scurtă îmbrăţişare. Apoi a ridicat valizele şi au ieşit împreună în soarele de început de primăvară.

4

John Rainbird se afla cocoţat la jumătatea unui molid înalt, la o sută cincizeci de metri distanţă.

Purta gheare de cățărător în picioare, iar o centură de lucrător pe stâlpi de telegraf îl ţinea ferm lipit de trunchiul copacului. Când uşa cabanei s-a deschis, şi-a sprijinit bine puşca pe umăr. Un calm desăvârşit pusese stăpânire pe el. Totul a devenit uimitor de clar în faţa singurului său ochi. Când îşi pierduse celălalt ochi, percepţia profunzimii îi fusese alterată, dar, în momentele de concentrare maximă, ca acesta, îi revenea vederea clară; era ca şi cum ochiul distrus s-ar fi putut regenera singur pentru perioade scurte de timp.

Nu era o lovitură la distanţă şi, în cazul în care ar fi fost vorba despre un glonţ adevărat, nu şi-ar fi irosit nicio clipă îngrijorându-se dacă nimereşte fata în gât sau nu, însă avea de-a face cu ceva mult mai stângaci, ceva care amplifica elementul de risc de zece ori. Fixată în interiorul ţevii acestei puşti special modificate se afla o săgeată cu tranchilizantul Orasin, iar la distanţa asta exista întotdeauna probabilitatea ca aceasta să se rotească în aer sau să vireze. Din fericire, ziua era aproape fără vânt.

Dacă aceasta este voinţa Marelui Spirit şi a strămoşilor mei, se ruga în tăcere Rainbird, *ghidează-mi mâinile şi ochiul pentru ca lovitura să fie adevărată.*

Fata a ieşit alături de tatăl ei, ceea ce însemna că intra şi Jules în schemă. Prin luneta telescopică, fata părea la fel de mare ca o uşă de hambar. Canadiana ei era o flacără de un albastru strălucitor pe scândurile ponosite ale cabanei. Rainbird a avut o clipă să observe valizele din mâinile lui McGee, pentru a-şi da seama că, până la urmă, ajunseseră la timp.

Gluga fetei era coborâtă, iar fermoarul era tras doar până la stern, astfel încât haina se desfăcea uşor la gât. Ziua era caldă, ceea ce lui îi convenea de minune.

Şi-a aşezat mai bine degetul pe trăgaci şi a ţintit la baza gâtului fetei.

Dacă este voinţa…

A apăsat pe trăgaci.

Nu a avut loc nicio explozie, doar un bâzâit slab şi un fuior mic de fum ieşind din ţeava puştii.

5

Se aflau la marginea treptelor când Charlie s-a oprit brusc şi a scos un horcăit. Andy a scăpat imediat valizele. Nu auzise nimic, dar ceva era teribil de greşit. Se întâmplase ceva cu Charlie.

— *Charlie? Charlie?*

A cercetat-o dintr-o privire. Stătea nemişcată ca o statuie, incredibil de frumoasă pe întinderea de zăpadă strălucitoare. Incredibil de mică. Şi deodată şi-a dat seama ce anume se întâmplase. Era atât de simplu şi de îngrozitor totodată, încât nu fusese în stare să înţeleagă la început.

Un ac lung ieşea din gâtul lui Charlie. Mâna ei înmănuşată bâjbâia după el, îl găsea, îl răsucea într-un unghi nou şi grotesc, înclinat în sus. Un firicel de sânge a început să se prelingă din rană. O floare de sânge, mică şi delicată, i-a pătat gulerul cămăşii şi abia a atins bordura din blană artificială care urmărea fermoarul canadienei.

A făcut un salt spre ea şi a apucat-o de braţ chiar în momentul în care fata şi-a dat ochii peste cap, pierzându-şi cunoştinţa. A lăsat-o încet pe verandă, strigându-i întruna numele. Săgeata înfiptă în gâtul ei scânteia în soare. Îi simţea trupul moale, fără oase, lipsit de viaţă. Ţinând-o în braţe şi legănând-o, a privit spre pădurea însorită care părea atât de pustie – şi unde nu cântau păsările.

— *Cine a făcut asta?* a strigat el. *Cine? Ieşi de-acolo, să te pot vedea!*

Don Jules a făcut un pas după colţul verandei. Era încălţat cu adidaşi. În mână ţinea un pistol de calibrul .22.

— *Cine mi-a împuşcat fata?* a strigat Andy atât de tare încât coardele vocale au vibrat dureros.

O ţinea pe Charlie lipită de el, un trup mic şi inert sub canadiana albastră şi călduroasă. A pipăit

săgeata şi a smuls-o, provocând un alt firicel de sânge.

S-o duc înăuntru, s-a gândit el. *Trebuie să o duc înăuntru.*

Jules s-a apropiat de el şi l-a împuşcat în ceafă, la fel cum actorul Booth împuşcase cândva un preşedinte[16]. Pentru o clipă, Andy a sărit în genunchi, ţinând-o pe Charlie şi mai strâns în braţe. Apoi s-a prăbuşit peste ea.

Jules l-a cercetat cu atenţie, apoi le-a făcut semn oamenilor să iasă din pădure.

„Nu-i nimic de văzut aici", şi-a spus el în sinea lui, în timp ce Rainbird se apropia de cabană, străbătând zăpada lipicioasă şi topită de la sfârşitul lui martie. „Nu e nimic. Ce era toată agitaţia asta?"

PANA DE CURENT

1

Lanţul de evenimente care a dus la asemenea distrugeri şi pierderi de vieţi omeneşti a început cu o furtună de vară şi cu defectarea a două generatoare.

Furtuna a avut loc pe 19 august, la aproape cinci luni după ce Andy şi Charlie au fost răpiţi de la cabana lui Granther din Vermont. Timp de zece zile, vremea fusese caniculară şi fără nicio adiere. În ziua aceea de august, la scurt timp după prânz, norii de ploaie începuseră să se adune, dar nimeni dintre cei care îngrijeau gazonul verde şi straturile de flori dintre cele două minunate clădiri antebelice nu credea că norii de ploaie spuneau adevărul – nici cei care tundeau iarba, dar nici femeia care se ocupa de subsecţiunile A-E ale calculatoarelor (precum şi de cafetiera din sala calculatoarelor), care, în timpul pauzei de prânz, luase unul dintre cai ca să-l plimbe pe aleile bine întreţinute şi, cu siguranţă, nici Căpitanul, care mânca un sendviş imens în biroul său cu aer condiţionat şi continua să lucreze la bugetul pentru anul viitor, fără să ţină seama de căldura şi de umiditatea de afară.

Poate că singura persoană din complexul Atelierului din Longmont care a crezut că va ploua cu adevărat a fost omul care fusese numit după ploaie. Marele indian a venit cu maşina la ora 12:30, deşi activitatea lui începea la ora unu. Când se anunţa ploaia, începeau să-l ia durerile de oase şi în golul unde fusese ochiul stâng.

Conducea un Thunderbird foarte vechi şi ruginit, cu un autocolant de parcare *D* pe parbriz. Era îmbrăcat în haine albe de infirmier, înainte de a coborî din maşină, şi-a pus un petic brodat pe ochi. Îl purta când era la serviciu, din cauza fetei, dar numai atunci. Îl deranja. Peticul acela îl făcea să se gândească la ochiul pierdut.

Erau patru locuri de parcare în enclava Atelierului. Maşina personală a lui Rainbird, un

Cadillac galben nou pe motorină, avea un autocolant cu *A*. Semnul *A* era pentru parcarea VIP, situată sub clădirea din sud.

Un sistem subteran de tuneluri şi lifturi lega direct parcarea VIP de sala calculatoarelor, de sălile de conferinţă, de vasta bibliotecă şi de redacţiile de ştiri ale Atelierului şi, bineînţeles, de Cartierul Vizitatorilor – un nume nepotrivit pentru complexul de laboratoare şi de apartamente din apropiere, în care erau ţinuţi Charlie McGee şi tatăl ei.

Parcarea *B,* care era pentru angajaţii din eşalonul doi, era mai departe. Parcarea *C,* care era pentru secretare, mecanici, electricieni şi alţii asemenea, era şi mai departe. Parcarea *D* era pentru angajaţii necalificaţi – personajele episodice, în termenii lui Rainbird. Era la aproape un kilometru de orice şi mereu plină de o colecţie tristă şi pestriţă de rable pe roţi din Detroit, la doar un pas şi jumătate de derbyul săptămânal de demonstraţii de la Jackson Plains, pista de maşini de curse din apropiere.

Ierarhia, birocratică, se gândea Rainbird, în timp ce-şi încuia rabla. S-a uitat în sus la norii de ploaie. Se apropia furtuna. Avea să sosească în jurul orei patru, după calculele lui.

A luat-o către mica baracă semicilindrică situată cu bun-gust într-un crâng de pini, pe unde angajaţii de nivel inferior, de clasa a V-a şi a VI-a, îşi făceau intrarea. Uniforma albă flutura uşor în adierea vântului. Un grădinar a trecut pe lângă el cu una dintre cele douăsprezece maşini de tuns iarba ale serviciului de întreţinere a terenului. O copertină viu colorată era fixată deasupra scaunului.

Grădinarul nu l-a luat în seamă pe Rainbird; şi asta făcea parte din ierarhia birocratică. Dacă erai de clasa a IV-a, unul de clasa a V-a devenea invizibil.

Nici măcar faţa pe jumătate distrusă a lui Rainbird nu stârnea prea multe comentarii; ca orice altă agenţie guvernamentală, Atelierul angaja destui veterani pentru a arăta bine. Max Factor nu prea avea ce lecţii să dea guvernului american despre

cosmeticele bune. Şi era de la sine înţeles că un veteran cu o dizabilitate vizibilă – o proteză la braţ, un scaun cu rotile motorizat, o faţă zdrenţuită – valora cât trei veterani care arătau „normal”.

Rainbird cunoştea bărbaţi care îşi mutilaseră minţile şi spiritele la fel de grav ca faţa lui la petrecerea din Vietnam, bărbaţi care ar fi fost fericiţi să găsească o slujbă de casier la un magazin Piggly Wiggly. Dar ei pur şi simplu nu dădeau bine. Nu că Rainbird ar fi avut vreo simpatie pentru ei. De fapt, toată chestia i se părea mai degrabă amuzantă.

Nici nu fusese recunoscut de niciunul dintre oamenii cu care lucra acum ca fiind un fost agent de la Atelier şi asasin plătit; putea să bage mâna-n foc. Până cu şaptesprezece săptămâni în urmă, fusese doar o siluetă în spatele parbrizului polarizat al Cadillacului său galben, doar altcineva cu autorizaţie *A*.

— Nu crezi că exagerezi puţin cu asta? a întrebat Căpitanul. Fata n-are nicio legătură cu grădinarii sau cu dactilografii. Numai tu împarţi scena cu ea.

Rainbird a clătinat din cap.

— Chiar şi o singură scăpare, o singură persoană să menţioneze întâmplător că infirmierul prietenos cu faţa mutilată îşi parchează maşina pe locul de VIP şi se îmbracă în uniforma albă în baia directorilor. Ceea ce încerc să construiesc aici este un sentiment de încredere, încredere care să se bazeze pe ideea că amândoi suntem străini – amândoi ciudaţi, dacă vrei – îngropaţi în măruntaiele filialei americane a KGB-ului.

Căpitanul n-a gustat aprecierea asta; nu-i plăcea să ia cineva în nume de rău metodele Atelierului, mai ales în acest caz, în care metodele erau, desigur, extreme.

— Ei bine, cu siguranţă faci o treabă excelentă, a răspuns Căpitanul.

Şi la asta nu exista un răspuns satisfăcător, pentru că, de fapt, el nu făcea o treabă pe cinste. Fata nu făcuse mai mult decât să aprindă un chibrit în tot timpul cât fusese aici. Şi acelaşi lucru se putea

spune şi despre tatăl ei, care nu dăduse nici cel mai mic semn de vreo abilitate de control mental, dacă abilitatea nu pierise între timp. Din ce în ce mai mult se îndoiau că ar fi existat.

Fata îl fascina pe Rainbird. În primul an în care fusese la Atelier, făcuse o serie de cursuri care nu se regăseau în nicio programă universitară – interceptarea convorbirilor telefonice, furt de maşini, percheziţie discretă şi multe altele.

Singurul care îi captase pe deplin atenţia lui Rainbird fusese cursul de spargere de seifuri, predat de un spărgător bătrân pe nume G.M. Rammaden, care fusese scos dintr-o instituţie din Atlanta special pentru a le preda această meserie noilor agenţi. La vremea respectivă, se presupunea că este cel mai bun din branşă, iar Rainbird nu s-ar fi îndoit de asta, deşi acum se considera el însuşi aproape egalul lui Rammaden.

Rammaden, care murise cu trei ani în urmă (Rainbird trimisese flori la înmormântarea lui – ce comedie putea fi uneori viaţa!), îi învăţase despre încuietorile Skidmore, despre seifurile cu uşă pătrată, despre dispozitivele de blocare secundară care pot înţepeni definitiv rotiţele unui seif dacă cadranul de combinaţie este lovit cu un ciocan şi o daltă; îi învăţase despre seifurile de tip butoi şi despre tăierea cheilor; despre multiplele utilizări ale grafitului; despre cum puteai să iei amprenta unei chei cu o lavetă Brillo şi despre cum să faci nitroglicerină în cadă, şi despre cum să desprinzi un seif din spate, strat după strat.

Rainbird îi răspunsese lui G.M. Rammaden cu un entuziasm rece şi cinic. Rammaden spusese odată că seifurile erau ca femeile: dacă aveai instrumentele şi timpul necesar, orice seif putea fi deschis. Existau, spunea el, spargeri dificile şi spargeri uşoare, dar nu şi spargeri imposibile.

Fata era puternică.

La început a trebuit să o hrănească pe Charlie intravenos, ca să nu moară de foame.

După un timp, a început să înţeleagă şi singură că, dacă nu mânca, nu câştiga nimic în afară de o mulţime de vânătăi pe antebraţe şi a acceptat să mănânce, nu cu entuziasm, ci pur şi simplu pentru că era mai puţin dureros să-şi folosească gura.

A citit câteva dintre cărţile care i-au fost date – le-a răsfoit, în orice caz – şi uneori pornea televizorul color din camera ei, doar pentru a-l opri după câteva minute. În luna iunie a urmărit până la capăt filmul *Black Beauty* prezentat la un post de televiziune locală şi a mai vizionat *The Wonderful World of Disney* o dată sau de două ori. Asta a fost tot. În rapoartele săptămânale care i se întocmeau începuse să apară din ce în ce mai des sintagma „afazie sporadică”.

Rainbird căutase termenul într-un dicţionar medical şi îl înţelesese imediat – datorită propriei sale experienţe de indian şi războinic, îl înţelegea poate mai bine decât doctorii înşişi.

Uneori, fata rămânea fără cuvinte. Stătea pur şi simplu acolo, fără a fi supărată, mişcând buzele fără a scoate vreun sunet. Şi uneori folosea un cuvânt total ieşit din context, aparent fără să-şi dea seama deloc. „Nu-mi place rochia asta, aş prefera să o am pe cea de fân.” Uneori se corecta absentă – „Vreau să zic cea verde” –, dar cel mai adesea nu observa nimic.

Conform dicţionarului, afazia era o uitare cauzată de o anumită afecţiune cerebrală. Medicii începuseră imediat să testeze pe ea diverse medicamente. Orasin fusese schimbat cu Valium, fără nicio modificare apreciabilă în bine. Valium şi Orasin au fost încercate împreună, dar o interacţiune neprevăzută între cele două o făcuse să plângă neîncetat şi monoton până când doza îşi pierdea efectul. Un medicament nou-nouţ, o combinaţie de tranchilizant şi de halucinogen uşor, a fost încercat şi a părut să ajute o vreme. Apoi fata începuse să se bâlbâie şi îi apăruse o uşoară iritaţie.

În prezent era din nou sub tratament cu Orasin, dar era monitorizată îndeaproape în caz că afazia se

agrava.

Se scriseseră multe despre starea psihologică delicată a fetei şi despre ceea ce psihiatrii numeau „conflictul de bază al focului", un mod elegant de a spune că tatăl ei îi spusese să nu o facă, iar cei de la Atelier îi spuneau exact contrariul… toate acestea fiind amplificate de sentimentul ei de vinovăţie pentru incidentul de la ferma Manders.

Rainbird nu punea botul la nimic din toate astea. Nu era vorba de droguri, nu era vorba de faptul că era închisă şi supravegheată în permanenţă, nu era vorba de faptul că era despărţită de tatăl ei.

Era doar puternică, atâta tot.

Se hotărâse undeva pe parcurs că nu avea de gând să coopereze, indiferent de situaţie. Sfârşit. *Tout finit,* cum zice francezul. Psihiatrii se puteau agita prin preajmă, arătându-i pete de cerneală până la sfântu-aşteaptă, doctorii puteau să jongleze cu medicamentele ei şi să mormăie în barbă despre dificultatea de a droga cu succes o fetiţă de opt ani. Hârtiile se puteau aduna, iar Căpitanul putea să delireze în continuare.

Iar Charlie McGee pur şi simplu ar fi continuat să reziste.

Rainbird simţea asta la fel de sigur cum simţea venirea ploii în această după-amiază. Şi a admirat-o pentru asta. Îi făcuse pe toţi să alerge-n jurul cozii şi, dacă ar fi fost lăsat totul la latitudinea lor, tot aşa ar fi făcut şi de Ziua Recunoştinţei, şi de Crăciun. Dar nu aveau să-şi urmărească la nesfârşit coada, iar acest lucru îl îngrijora mai mult decât orice pe John Rainbird.

Rammaden, spărgătorul de seifuri, spusese o poveste amuzantă despre doi hoţi care pătrunseseră într-un supermarket într-o vineri seara, când ştiau că o furtună de zăpadă împiedicase camionul băncii Wells Fargo să ajungă şi să preia încasările de la sfârşitul săptămânii. Seiful era unul în formă de butoi. Au încercat să găurească încuietoarea cu cifru mecanic, fără succes. Încercaseră să-l desprindă, dar nu reuşiseră deloc să îndoaie un colţ şi să înceapă.

În cele din urmă, l-au făcut să explodeze. Asta a fost un succes total. Au aruncat în aer acel butoi şi i-au făcut o gaură atât de mare, încât toţi banii din interior au fost complet distruşi. Ceea ce rămăsese semăna cu banii decorativi pe care îi vezi uneori încastraţi în pixurile alea caraghioase.

— Ideea este, spusese Rammaden cu vocea lui gâjâită, că acei doi hoţi nu au înfrânt seiful. Întregul joc constă în a sparge seiful. Nu înfrângi seiful decât dacă poţi lua conţinutul în stare utilizabilă, înţelegi ce vreau să spun? L-au supraîncărcat cu explozibil. Au omorât banii. Au fost nişte nemernici şi seiful i-a învins.

Rainbird a înţeles ideea.

Erau mai mult de şaizeci de posesori de diplome de facultate, dar, până la urmă, toată treaba se rezuma la spargerea seifului. Încercaseră să spargă combinaţia de cifre a fetei cu drogurile lor; aveau destui psihiatri cât să alinieze o echipă de softball şi toţi aceşti psihiatri făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a rezolva „conflictul de bază al focului”; problema lor era că încercau să spargă cifrul fără acordul ei. Rainbird a intrat în mica baracă Quonset, şi-a luat cartela de pontaj de pe suport şi a punctat. T.B. Norton, şeful de tură, şi-a ridicat privirea din cartea pe care o citea.

— Să ştii că nu primeşti zile libere dacă vii mai devreme, Injun.

— Nu? a zis Rainbird.

— Nu.

Norton l-a privit provocator, cuprins de acea siguranţă sumbră, aproape sfântă, care însoţeşte atât de des autoritatea măruntă. Rainbird a plecat ochii şi apoi s-a dus să se uite la avizier. Echipa de bowling a infirmierilor câştigase aseară. Cineva voia să vândă „2 maşini de spălat folosite, dar în stare bună”. Un anunţ oficial spunea că TOATĂ LUMEA, DE LA W-1 LA W-6, TREBUIE SĂ SE SPELE PE MÂINI ÎNAINTE DE A PĂRĂSI ACEST BIROU.

— Stă să plouă, i-a zis peste umăr lui Norton.

— N-o să se întâmple, Injun, a zis Norton. De ce nu te cari? Împuţi locul.

— Sigur, şefu', a zis Rainbird. Doar pontez.

— Păi, data viitoare pontează când trebuie.

— Sigur, şefu', a zis Rainbird din nou, ieşind, dar nu înainte de a arunca o privire la gâtul rozaliu al lui Norton, la partea moale chiar de sub maxilarul lui.

Ai avea timp să ţipi, şefu'? Ai avea timp să ţipi dacă mi-aş înfige degetul arătător în punctul ăla de pe gâtul tău? Ca o frigare într-o bucată de carne… şefu'.

A ieşit înapoi în căldura sufocantă. Norii de ploaie erau aproape acum, se mişcau încet, apăsaţi de greutatea ploii. Avea să fie o furtună urâtă. Tunetul murmura în depărtare.

Casa era aproape acum. Rainbird ocolea de obicei intrarea laterală, ceea ce fusese cândva cămara, şi cobora cu liftul C patru niveluri. Astăzi trebuia să spele şi să ceruiască toate podelele din zona în care stătea fata; asta i-ar fi dat o şansă bună. Şi nu era vorba de faptul că ea nu era dispusă să vorbească cu el; nu era asta. Doar că era întotdeauna atât de distantă. Încerca să desfacă seiful în felul lui şi, dacă ar putea să o facă *să râdă,* măcar o dată să o facă să râdă, să împărtăşească cu el o glumă pe seama Atelierului, ar fi ca şi cum ar fi reuşit să desprindă acel colţ esenţial. I-ar oferi un loc unde să-şi introducă dalta. Doar un singur râset. I-ar face pe amândoi să se simtă ca o echipă, ca membrii unei comisii în şedinţă secretă. Doi împotriva casei.

Dar, până acum, nu reuşise să obţină acel singur râset, iar Rainbird o admira pentru asta mai mult decât voia să admită.

2

Rainbird a introdus cartela de acces în fanta corespunzătoare şi apoi a coborât la sala infirmierilor pentru a-şi lua o cafea înainte de a merge mai departe. Nu voia cafea, dar era încă devreme. Nu-şi putea permite să lase să i se vadă

nerăbdarea; era deja destul de rău că Norton o observase şi comentase.

Şi-a turnat o gură de cafea de pe plita încinsă. Cel puţin, niciunul dintre ceilalţi tocilari nu sosise încă. S-a aşezat pe canapeaua cu arcuri, gri şi crăpată, şi şi-a băut cafeaua. Faţa lui distrusă (şi Charlie nu-şi arătase decât cel mai trecător interes pentru asta) era calmă şi impasibilă. Acum stătea şi analiza situaţia actuală.

Angajaţii de aici erau ca spărgătorii de seifuri ai lui Rammaden, din biroul de la supermarket. Se ocupau acum de ea cu mănuşi, dar nu o făceau din dragoste pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, aveau să decidă că mănuşile nu duceau nicăieri şi, când nu mai aveau alte opţiuni „delicate", se decideau să arunce seiful în aer. Când o vor face, Rainbird era aproape sigur că vor să „distrugă banii", după expresia înţepătoare a lui Rammaden.

Văzuse deja expresia „tratamente cu şocuri uşoare" în două dintre rapoartele medicilor – şi unul dintre medici fusese Pynchot, care era de fapt urechea lui Hockstetter. Văzuse un raport de urgenţă care fusese redactat într-un jargon atât de stâlcit, încât aproape că era o altă limbă. Tradus, se rezuma la o mulţime de chestii de forţă: dacă puştoaica îşi vede tatăl suferind suficient, va ceda. Ceea ce Rainbird credea că ar putea face puştoaica dacă şi-ar vedea tatăl conectat la o baterie Delco şi dansând ţonţoroiul cu părul măciucă era să se întoarcă liniştită în camera ei, să spargă un pahar de apă şi să mănânce cioburile.

Dar nu puteai să le spui asta. Atelierul, ca şi FBI şi CIA, avea o lungă istorie în distrugerea banilor. Dacă nu poţi obţine ceea ce vrei cu ajutorul extern, mergi acolo cu nişte pistoale-mitralieră şi explozibil şi asasinează-l pe nenorocit. Pune nişte cianură în trabucurile lui Castro. A fost o nebunie, dar nu puteai să le spui asta. Tot ce puteau vedea erau REZULTATELE, strălucind şi clipind ca un jackpot mitic din Vegas. Aşa că au distrus banii şi au stat acolo cu o grămadă de resturi verzi inutile

cernându-le printre degete şi întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Acum au început să apară şi alţi infirmieri, glumind, împungându-se reciproc în muşchii braţului, vorbind despre loviturile pe care le dăduseră şi despre popicele doborâte cu o seară înainte, vorbind despre femei, vorbind despre maşini, vorbind despre cum s-au făcut muci. Aceleaşi chestii vechi care continuau la nesfârşit. Aleluia, amin! S-au ferit de Rainbird. Niciunul dintre ei nu-l plăcea pe Rainbird. Nu juca bowling, nu voia să vorbească despre maşina lui şi arăta ca un refugiat dintr-un film cu Frankenstein. Îi neliniştea. Dacă unul dintre ei l-ar fi lovit în braţ, Rainbird l-ar fi dezmembrat.

A scos un săculeţ de tutun Red Man, o hârtie de filtru zigzag şi şi-a rulat o ţigară. A fumat şi a aşteptat să se facă timpul să coboare în camera fetei.

Una peste alta, se simţea mai bine, mai viu decât în ultimii ani. Şi-a dat seama de asta şi îi era recunoscător fetei. Deşi fata nu avea să ştie niciodată, ea îi redase pentru o vreme viaţa – viaţa unui om care trăieşte cu intensitate şi care speră cu tărie; adică a unui om cu preocupări vitale. Era bine că ea era dură. Avea să ajungă la ea în cele din urmă (crăpături grele şi crăpături uşoare, dar nu crăpături imposibile); avea să o facă să danseze pentru ei, orice ar fi; când dansul se termina, avea să o ucidă şi uitându-se fix în ochii ei, sperând să prindă acea scânteie de înţelegere, acel mesaj, în timp ce ea trecea dincolo, orice ar fi fost acolo.

Între timp, el va trăi.

Şi-a stins ţigara şi s-a ridicat, gata de muncă.

3

Tunetele şi fulgerele erau din ce în ce mai aproape. Până la ora trei, cerul de deasupra complexului Longmont era plin de nori grei şi negri. Tunetul devenea din ce în ce mai puternic, căpătând siguranţă, făcându-i pe lucrătorii de pe

teren să creadă în el. Grădinarii şi-au pus deoparte maşinile de tuns iarba. Mesele de pe terasele celor două case au fost duse înăuntru. În grajduri, doi îngrijitori încercau să calmeze caii speriaţi care se agitau neliniştiţi la fiecare bubuit ameninţător din ceruri.

Furtuna a venit în jurul orei 3:30; a venit la fel de brusc ca glonţul unui asasin plătit şi cu o furie năprasnică. A început ca o ploaie, apoi s-a transformat rapid în grindină. Vântul a suflat de la vest la est şi apoi s-a schimbat brusc în direcţie opusă. Fulgere albăstrui au luminat cerul. Vântul a început să sufle cu putere, iar în emisiunile meteo din seara aceea a fost prezentată o mică tornadă care tocmai trecuse pe lângă Centrul Longmont şi care smulsese în trecere acoperişul unui magazin Foto-Kwik.

Atelierul a rezistat relativ bine în faţa furtunii. Două geamuri au fost sparte de grindină, iar vântul a luat pe sus un gărduleţ care înconjura un chioşc pitoresc de pe partea cealaltă a iazului cu raţe şi l-a aruncat la 60 de metri depărtare, dar astea fuseseră toate pagubele (cu excepţia crengilor rupte şi a unor straturi de flori distruse – le dăduse de lucru celor care se ocupau cu întreţinerea terenului). În toiul furtunii, câinii de pază au alergat înnebuniţi între cele două garduri electrificate, dar s-au liniştit repede când ploaia s-a mai potolit.

Pagubele au fost provocate de trăsnetele care au venit după grindină, ploaie şi vânt. Părţi din estul Virginiei au rămas fără energie electrică până la miezul nopţii, ca urmare a fulgerelor care au lovit centralele electrice Rowantree şi Briska. Zona deservită de staţia Briska includea sediul central al Atelierului. În biroul său, căpitanul Hollister şi-a ridicat privirea supărat în timp ce luminile se stingeau şi zumzetul discret al aparatului de aer condiţionat se reducea la zero. Au existat poate cinci secunde de semiîntuneric, cauzat de întreruperea curentului şi de norii grei de furtună – suficient de lungi pentru ca el să şoptească un „La

naiba!” şi să se întrebe ce se întâmplase cu sistemul lor electric de rezervă.

A aruncat o privire pe fereastră şi a văzut fulgerele luminând cerul aproape continuu. În acea seară, una dintre santinelele de la corpul de gardă avea să-i spună soţiei sale că văzuse o minge de foc mare cât două tăvi, ricoşând de la gardul exterior, slab încărcat electric, la gardul interior, mai puternic încărcat, şi înapoi.

Căpitanul a întins mâna după telefon ca să afle ce se întâmplase cu curentul, dar în acelaşi timp luminile s-au aprins din nou. Aerul condiţionat a început să huruie şi, în loc să apuce telefonul, Căpitanul a apucat creionul.

Apoi luminile s-au stins iar.

— Rahat! a zis nervos Căpitanul.

A aruncat creionul şi a ridicat receptorul până la urmă, provocând luminile să se aprindă din nou, înainte să apuce să tragă pe cineva la răspundere. Luminile au refuzat provocarea.

De cele două clădiri elegante care priveau una spre cealaltă pe deasupra gazonului – şi peste tot complexul Atelierului de dedesubt se ocupa Eastern Virginia Power Authority, dar aveau două sisteme de rezervă alimentate de generatoare diesel. Un sistem deservea „funcţiile vitale” – gardul electric, computerele (o pană de curent poate să coste sume incredibile în ceea ce priveşte timpul pentru un computer) şi cabinetul medical. Un sistem secundar deservea funcţiile mai puţin importante ale complexului – luminile, aerul condiţionat, lifturile şi toate lucrurile de genul ăsta. Sistemul secundar a fost construit să „acopere” – adică să intre atunci când sistemul primar dădea semne de suprasolicitare –, dar sistemul primar nu acoperea dacă sistemul secundar începea să se suprasolicite. Pe 19 august, ambele sisteme s-au suprasolicitat. Al doilea sistem a intrat în funcţiune când primul sistem a început să se suprasolicite, aşa cum plănuiseră arhitecţii reţelei electrice (deşi adevărul e că nu plănuiseră niciodată ca sistemul principal să

se suprasolicite în primul rând) şi, drept rezultat, sistemul principal a funcţionat cu şaptezeci de secunde mai mult decât sistemul secundar. Apoi generatoarele ambelor sisteme au explodat, unul după celălalt, ca o serie de artificii. Doar că aceste artificii costaseră în jur de optzeci de mii de dolari fiecare.

Mai târziu, o verificare de rutină a adus înapoi verdictul prietenos de „defecţiune mecanică", deşi o concluzie mai exactă ar fi fost „lăcomie şi corupţie". Când generatoarele de rezervă fuseseră instalate în 1971, un senator care cunoştea cifrele acceptabile ale licitaţiei pentru această mică operaţiune (precum şi pentru alte construcţii ale Atelierului în valoare de şaisprezece milioane de dolari) l-a informat pe cumnatul său, care era consultant în domeniul ingineriei electrice. Consultantul hotărâse că ar putea ajunge cu uşurinţă sub preţul cel mai scăzut al ofertei, luând-o mai pe scurtătură.

A fost doar o favoare într-un domeniu care trăieşte din favoruri şi informaţii pe sub masă, şi a fost notabilă doar pentru că a fost prima verigă din lanţul care a dus la distrugerea finală şi la pierderea de vieţi omeneşti. Sistemul de rezervă fusese folosit doar parţial în toţi anii de când fusese construit. La primul său test major, în timpul furtunii care a doborât centrala electrică Briska, a cedat complet. Până atunci, desigur, consultantul în inginerie electrică a mers mai departe şi a crescut în afaceri; a ajutat la construirea unei staţiuni balneare de milioane de dolari la Coki Beach, pe St. Thomas. Atelierul nu a fost alimentat din nou cu energie electrică decât atunci când centrala Briska a fost repusă în funcţiune… adică în acelaşi timp cu tot restul estului Virginiei – în jur de miezul nopţii.

Până atunci, următoarele legături fuseseră deja create. Ca urmare a furtunii şi a penei de curent, atât lui Andy, cât şi lui Charlie McGee li se întâmplase ceva extraordinar, deşi niciunul dintre ei nu avea

cea mai mică idee despre ce i se întâmplase celuilalt.

După cinci luni de stagnare, lucrurile începuseră din nou să meargă înainte.

4

Când a picat curentul, Andy McGee se uita la televizor la *The PTL Club.* PTL venea de la *Praise the Lord,* „Lăudat fie Domnul”. Pe unul dintre posturile TV din Virginia, *The PTL Club* părea că rulează la nesfârşit, 24 din 24. Probabil că nu era deloc aşa, dar percepţia lui Andy asupra timpului devenise atât de distorsionată, încât îi era greu să-şi dea seama.

Se îngrăşase. Uneori – când nu era atât de drogat – se vedea fugitiv în oglindă şi se gândea la Elvis Presley şi la felul în care se rotunjise spre finalul vieţii. Alteori, se gândea la motanii castraţi care devin graşi şi leneşi.

Nu era gras încă, dar nu mai avea mult. În Hastings Glen se cântărise pe cântarul din baia de la Slumberland Motel şi avea 73 de kg. Acum ajungea la 86. Obrajii îi erau mai plini şi avea început de guşă şi ceea ce profesorul lui de sport din liceu numea „ţâţe de bărbat”. Şi avea burtă. Nu prea făcea sport – nu prea avea chef să facă sport când era constant pe Thorazine – şi mâncarea era foarte bună.

Nu se îngrijora de greutatea lui când era drogat, şi era drogat mare parte din timp. Când erau pregătiţi să mai facă nişte teste inutile pe el, îl analizau pe o perioadă de optsprezece ore şi un doctor îi testa reacţiile fizice, îi făceau un EEG ca să se asigure că undele cerebrale erau frumoase şi ascuţite şi apoi îl duceau într-o cabină de testare, care era o cameră mică şi albă, căptuşită cu panouri de plută.

În aprilie începuseră testele cu voluntari umani. I-au spus ce să facă şi că, dacă făcea ceva cu prea mult entuziasm – adică dacă orbea pe cineva, de exemplu –, ar fi avut de suferit. Mesajul ascuns al

acestei ameninţări era că s-ar putea să nu sufere singur. Pe Andy nu-l afecta deloc ameninţarea asta; nu credea că ar fi rănit-o pe Charlie. Era elevul lor cu coroniţă. El era elevul mediocru.

Doctorul care se ocupa de testare era un bărbat pe nume Herman Pynchot. Avea spre 40 de ani şi era perfect normal, în afară de faptul că rânjea prea mult. Uneori rânjetul lui îl neliniştea pe Andy. Ocazional, un doctor bătrân pe nume Hockstetter venea şi el, dar, de cele mai multe ori era Pynchot.

Pynchot i-a spus, pe când se îndreptau către primul test, că în camera de testare era o masă. Pe această masă era o sticlă de suc de struguri cu eticheta CERNEALĂ, un stilou într-un suport, un carneţel, o carafă şi două pahare. Pynchot i-a spus că voluntarul nu va şti dacă în sticlă se află orice altceva în afară de cerneală. Pynchot i-a spus lui Andy că i-ar fi recunoscători dacă ar putea să „impulsioneze" voluntarul să îşi toarne un pahar cu apă şi apoi să verse o cantitate sănătoasă de „cerneală" în ea şi apoi să dea pe gât toată mizeria aia.

— Bine, a zis Andy.

Însă el nu se simţea prea bine. Îi era dor de Thorazine şi de pacea pe care i-o aducea.

— Foarte bine, a zis Pynchot. O faci?

— De ce ar trebui să fac asta?

— O să primeşti ceva la schimb. Ceva frumos.

— Fii un şobolan bun şi adu brânza, a zis Andy. Nu?

Pynchot a dat din umeri şi a rânjit. Halatul lui era ostentativ de frumos; arăta de parcă fusese croit de Brooks Brothers.

— Bine, a zis Andy. Mă dau bătut. Ce primesc dacă-l fac pe bietul om să bea cerneală?

— Păi, în primul rând, poţi să iei din nou pastile.

Dintr-odată, i s-a pus un nod în gât şi s-a întrebat dacă Thorazine dădea dependenţă şi, dacă dădea, dacă dependenţa era psihică sau fizică.

— Spune-mi, Pynchot, a zis el. Cum se simte să dai impulsuri? E şi asta în jurământul lui Hipocrat?

Pynchot a dat din umeri şi a rânjit.

— Poţi să ieşi şi pe afară o vreme, a zis el. Parcă ţi-ai exprimat dorinţa asta?

Andy făcuse asta. Apartamentul lui era frumos – atât de frumos, încât uneori uitai că nu era nimic altceva decât o celulă capitonată. Avea trei camere, plus o baie; avea un televizor color echipat cu Home Box Office, unde în fiecare săptămână apărea o selecţie de trei filme noi. Unul dintre pitici – probabil Pynchot – trebuie să fi subliniat faptul că era inutil să-i ia cureaua şi să-i dea doar creioane cerate pentru scris şi linguri din plastic pentru mâncare. Dacă voia să se sinucidă, pur şi simplu nu aveau cum să-l oprească. Dacă se impulsiona suficient de tare şi pentru suficientă vreme, i-ar fi explodat creierul ca un cauciuc vechi.

Aşa că locul avea toate dotările, chiar şi un cuptor cu microunde în chicinetă. Totul era decorat cu bun-gust, pe podeaua din sufragerie era un covor miţos, tablourile de pe pereţi erau toate bine alese. Dar, în ciuda acestor decoraţiuni, un căcat de câine glazurat nu e un tort de nuntă; e doar un căcat de câine glazurat şi niciuna din uşile de ieşire din acest apartament nu avea clanţă pe dinăuntru. Erau mici fante ici-colo, răspândite prin tot apartamentul – genul de găuri pe care le vezi în camere de hotel. Era una şi în baie şi Andy calculase că puteai să vezi în aproape orice unghi al apartamentului. Andy credea că sunt aparate de monitorizare şi probabil erau dotate şi cu infraroşu, deci nu puteai nici să te masturbezi în intimitate cât de cât.

Nu era claustrofob, dar nu-i plăcea să fie închis pentru perioade lungi de timp. Îl făcea anxios, chiar şi cu toate drogurile. Era o anxietate uşoară, de obicei caracterizată de oftaturi lungi şi de perioade de apatie. Într-adevăr, ceruse să iasă afară. Voia să mai vadă soarele şi iarba verde.

— Da, i-a zis încet lui Pynchot. Mi-am exprimat interesul de a ieşi afară.

Dar nu i s-a dat voie să iasă.

Voluntarul a fost nesigur la început, cu siguranţă se aştepta ca Andy să-l facă să stea în cap şi să imite găinile sau ceva ridicol. Era microbist. Andy l-a pus pe Dick Albright, aşa îl chema, să-l pună la curent cu ultimul sezon – cine intrase în play-off şi cum s-au descurcat, cine a câştigat Super Bowl.

Albright s-a conformat. A petrecut următoarele douăzeci de minute retrăind tot sezonul, simţindu-se tot mai confortabil. Ajunsese la partea cu arbitrul nenorocit care le dăduse voie celor de la Pats să câştige în faţa echipei Dolphins în meciul din campionatul AFC, când Andy a spus:

— Nu vrei un pahar cu apă? Nu ţi-e sete?

Albright s-a uitat la el.

— Da, mi-e puţin sete. Spune-mi… vorbesc prea mult? Ce crezi, le încurcă testele?

— Nu cred, a spus Andy.

S-a uitat cum Dick Albright îşi turna un pahar cu apă din carafă.

— Vrei? a întrebat Albright.

— Nu, o să zic pas, a zis Andy şi i-a dat brusc un impuls puternic. Pune nişte cerneală înăuntru, nu vrei?

Albright s-a uitat la el şi apoi s-a întins după călimară. A ridicat-o, s-a uitat la ea şi a pus-o înapoi jos.

— Să pun *cerneală?* Eşti nebun!

Pynchot a rânjit la fel de mult şi după test, dar nu era mulţumit. Nu era deloc mulţumit. Nici Andy nu era mulţumit. Când îl impulsionase pe Albright, nu avusese deloc senzaţia aia stranie… senzaţia aia de *dedublare* care însoţea de obicei impulsul. Şi nu avusese dureri de cap. Îşi concentrase toată voinţa spre a-i sugera lui Albright că a pune cerneala în apa lui ar fi un lucru perfect rezonabil de făcut şi Albright a dat un răspuns perfect rezonabil: că Andy era dus cu capul. În ciuda durerii cauzate, simţise puţină panică la gândul că îi dispăruse talentul.

— De ce vrei să fie totul un secret? l-a întrebat Pynchot, apoi şi-a aprins un Chesterfield şi a rânjit. Nu te înţeleg, Andy. Cu ce te *ajută?*

— Pentru a zecea oară, a răspuns Andy, nu mă abţineam. Nu m-am prefăcut. Am impulsionat cât de tare am putut. Nu s-a întâmplat nimic, asta e tot.

Îşi voia pastila. Era depresiv şi anxios. Toate culorile erau prea stridente, toată lumina prea puternică, toate vocile prea zgomotoase. Era mai bine cu pastilele. Cu pastilele, furia lui inutilă pentru ce se întâmplase şi dorul de Charlie şi îngrijorarea lui pentru ce i s-ar fi putut întâmpla fetei, toate aceste lucruri se diminuau şi deveneau uşor de gestionat.

— Mă tem că nu te cred, a zis Pynchot, fără să-şi piardă rânjetul. Mai gândeşte-te, Andy. Nu îţi cerem să faci pe cineva să sară de pe o stâncă sau să se împuşte în cap. Cred că nu voiai plimbarea aia atât de mult cum credeai.

S-a ridicat ca şi cum ar fi dat să plece.

— Ascultă, a zis Andy, incapabil să îşi controleze disperarea din voce. Mi-ar plăcea să-mi dai o pastilă din aia.

— Da? a zis Pynchot. Păi, poate te interesează să ştii că îţi scad dozajul… în caz că Thorazine e cel care interferează cu abilităţile tale.

Rânjetul lui a înflorit iar.

— Sigur, dacă puterea ta ar reveni brusc…

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştii, i-a spus Andy. În primul rând, tipul era anxios, aştepta ceva. În al doilea rând, nu era foarte inteligent. E mult mai greu să impulsionezi oameni bătrâni şi oameni cu un IQ scăzut sau normal spre scăzut. Pe oamenii inteligenţi funcţionează mai bine.

— Chiar aşa? a zis Pynchot.

— Da.

— Atunci, de ce nu mă impulsionezi pe mine să îţi dau acum o pastilă? IQ-ul meu testat e de 155.

Andy încercase – fără rezultate.

Într-un final, şi-a primit plimbarea pe afară şi, tot într-un final, îi crescură dozajul medicamentului din nou – după ce s-au convins că într-adevăr nu se prefăcea, că, de fapt, încerca disperat să folosească

impulsul, fără rezultate. Şi Andy, şi doctorul Pynchot au început să se întrebe, separat, dacă nu cumva se golise complet şi definitiv rezerva lui cât timp au fost pe fugă din New York la aeroportul din Albany, la Hastings Glen, dacă pur şi simplu nu-şi epuizase talentul. Andy însuşi a început să creadă că fie talentul dispăruse, fie pur şi simplu fusese un mecanism de apărare: mintea lui refuza să folosească talentul pentru că ştia că i-ar fi omorât să facă asta. Nu uitase peticele amorţite din obraji şi din gât şi ochii injectaţi.

În orice caz, totul se rezuma la acelaşi lucru – un mare zero. Pynchot – al cărui vis de a fi acoperit de glorie după ce se dovedea a fi primul om care găsea rezultate empirice, demonstrabile asupra controlului mental, era acum foarte îndepărtat – venea tot mai puţin pe la el.

Testele continuaseră în mai şi iunie – mai întâi cu mai mulţi voluntari şi apoi cu subiecţi care nu suspectau nimic. Nu era deloc etic să-i foloseşti pe cei din urmă, Pynchot ar fi recunoscut primul asta, dar unele dintre primele teste cu LSD nu fuseseră nici ele neapărat etice. Andy se minuna că Pynchot se simţea împăcat cu el însuşi dacă punea egal între aceste două lucruri total greşite. Nu conta, pentru că Andy nu reuşea să-şi folosească impulsul pe niciunul dintre ei.

Cu o lună în urmă, chiar înainte de 4 Iulie, începuseră să îl testeze cu animale. Andy a protestat că impulsionarea unui animal era şi mai greu de realizat decât cea a unei persoane cu intelect redus, dar protestele lui au fost inutile în faţa lui Pynchot şi a echipei sale, fiindcă ei toţi treceau prin toţi paşii unei investigaţii ştiinţifice. Aşa că, o dată pe săptămână, Andy trebuia să stea într-o cameră cu un câine sau o pisică sau o maimuţă, simţindu-se ca un personaj dintr-un roman absurd. Şi-a amintit de şoferul de taxi care se uitase la bancnota de un dolar şi văzuse una de cinci sute. Şi-a amintit de directorii timizi cărora reuşise să le dea încredere şi siguranţă de sine. Înainte de ei, în Port City, Pennsylvania,

fusese programul Weight-Off, cursuri la care participau în mare parte casnice însingurate şi grase, dependente de dulciurile Snackin' Cakes, de pepsi şi orice venea între două felii de pâine. Astea erau lucrurile cu care încercau să-şi umple golul din viaţă. Acolo fusese nevoie de foarte puţin impuls, pentru că majoritatea chiar voiau să slăbească. Iar el le ajutase să facă asta. S-a gândit şi la ce se întâmplase cu cei doi bărbaţi de la Atelier care o luaseră pe Charlie.

Fusese capabil s-o facă, dar acum nu mai era. Îi era greu să-şi amintească până şi senzaţia avută în clipele acelea. Aşa că a stat în camera cu câini care-i lingeau mâna şi cu pisici care torceau, şi cu maimuţe care se scărpinau gânditoare în fund şi uneori îşi arătau dinţii în rânjete apocaliptice şi cu colţi care semănau obscen de tare cu ale lui Pynchot şi sigur că niciunul dintre animale n-a făcut deloc ceva neobişnuit. Şi dup-aia era dus înapoi la apartamentul lui fără clanţe la uşi şi avea o pastilă albastră pe o farfurioară albă de pe bufetul din chicinetă şi peste puţin timp avea să nu se mai simtă anxios şi depresiv. Avea să se simtă cât de cât OK din nou. Şi se uita la unul din filmele de pe HBO – vreunul cu Clint Eastwood, dacă se nimerea – sau la *PTL Club.* Şi nu-i mai păsa aşa de mult că-şi pierduse talentul şi că devenise o persoană banală.

5

În după-amiaza marii furtuni, a stat şi s-a uitat la *PTL Club.* O femeie cu o coafură ca un stup de albine îi spunea gazdei cum puterea lui Dumnezeu o vindecase de boala lui Bright. Andy o privea cu fascinaţie. Părul ei strălucea în lumina reflectoarelor din studio ca un picior de masă lăcuit. Arăta ca şi cum călătorise în timp din 1963. De asta era fascinat de *PTL Club,* pe lângă escrocheriile neruşinate în numele Domnului. Andy asculta pledoarii făcute de tineri încrâncenaţi în costume scumpe şi se gândea, uimit, la cum Hristos i-a alungat din Templu pe

schimbătorii de bani. Şi *toţi* oamenii de la *PTL* arătau ca nişte călători în timp din 1963.

Femeia şi-a încheiat povestea despre cum Dumnezeu a salvat-o de la a tremura până la dezintegrare. Mai devreme în program, un actor care fusese faimos la începutul anilor 1950 îi spusese cum Dumnezeu îl salvase de alcoolism. Acum, femeia cu stupul în cap a început să plângă şi actorul cândva faimos a îmbrăţişat-o. Camera s-a apropiat pentru un prim-plan. În fundal, cântăreţii *PTL* au început să îngâne ceva. Andy s-a foit puţin. Mai avea puţin şi trebuia să-şi ia pastila.

În mod sumbru oarecum, şi-a dat seama că acest medicament era doar parţial responsabil pentru schimbările ciudate pe care le observase la el în ultimele cinci luni, iar uşoara lui creştere în greutate era doar un semn vizibil din exterior. Când Atelierul i-o luase pe Charlie, îi demolase singurul stâlp de susţinere pe care îl avea în viaţă. Fără Charlie – of, sigur era undeva în apropiere, dar la fel de bine putea să fie pe Lună – părea că nu mai are niciun motiv să rămână puternic.

Şi, pe deasupra, toată fuga aia îi indusese un fel de şoc anxios. Trăise atâta timp mergând ca pe gheaţă, încât, atunci când s-au spart, în sfârşit, singurul rezultat fusese letargia totală. De fapt, credea că suferise un soi de criză de nervi nemanifestată. Dacă chiar ar fi *văzut-o* pe Charlie, nici măcar nu era sigur că ea l-ar fi recunoscut, iar asta îl întrista.

Nu făcuse niciodată vreun efort să-l mintă pe Pynchot sau să trişeze la teste. Nu credea că asta i-ar aduce-o pe Charlie înapoi, dar nu voia să rişte nici măcar puţin, în caz că ar fi existat o şansă să se întâmple. Şi era mai uşor să facă ce voiau ei. Devenise pasiv. Îşi vărsase ultimul strop de furie urlând pe veranda lui Granther, ţinând-o în braţe pe fiica lui, cu o săgeată înfiptă în gât. Acum nu mai avea nici urmă de furie în el. Îşi consumase toate resursele.

Asta era starea mentală a lui Andy McGee în ziua de 19 august, uitându-se la TV, cât timp furtuna cutreiera dealurile de afară. Gazda *PTL* a mai făcut un apel pentru donaţii şi apoi a introdus un trio de gospel. Trioul a început să cânte şi, brusc, s-au stins luminile.

S-a stins şi televizorul, imaginea reducându-se la o pată luminoasă. Andy a rămas nemişcat pe scaun, neştiind ce se întâmplase. Mintea lui avusese suficient timp să înregistreze dimensiunea înfricoşătoare a întunericului şi apoi luminile s-au aprins din nou. Trioul a reapărut cântând „I Got a Telephone Call from Heaven and Jesus Was on the Line" („Am primit un telefon din Rai şi la capătul firului era Iisus"). Andy a răsuflat uşurat, dar apoi luminile s-au stins din nou.

A rămas pe loc, strângând braţele scaunului de parcă ar fi zburat dacă le dădea drumul. Şi-a ţinut ochii fixaţi pe pata luminoasă de pe ecranul televizorului chiar şi după ce a ştiut că nu mai era acolo, ci doar în imaginaţia lui.

O să revină într-o secundă sau două, şi-a zis. *Sigur au generatoare de rezervă pe undeva. Nu poţi să ai încredere în reţeaua electrică în case ca astea.*

Totuşi, era speriat. Brusc, şi-a amintit poveştile de aventuri din copilărie. În câteva dintre ele, petrecute în peşteră, lanternele sau lumânările se stingeau brusc. Şi, de fiecare dată, autorul se străduia să descrie întunericul drept „palpabil" sau „absolut" sau „total". Era şi sintagma aia veche pe care te puteai oricând baza, „întunericul viu", ca în citatul „întunericul viu care i-a înghiţit pe Tom şi pe prietenii lui". Dacă toate astea erau menite să-l impresioneze pe Andy McGee cel de nouă ani, nu reuşiseră. În ceea ce-l privea, dacă voia să fie „înghiţit de întunericul viu", tot ce trebuia să facă era să intre în dulap şi să astupe cu o pătură rulată crăpătura de sub uşă. Întunericul era, până la urmă, întuneric.

Acum realiza că greşise în privinţa aia; nu era singurul lucru în legătură cu care greşise când era

mic, dar era poate ultimul pe care putea să-l descopere. Avea să renunţe la fel de repede la descoperire, pentru că întunericul *nu era* întunecat. Nu fusese niciodată în viaţa lui într-un întuneric ca ăsta. Dacă n-ar fi simţit scaunul sub fundul şi sub mâinile lui încleştate, ar fi putut foarte bine să plutească într-un hău lovecraftian lipsit de lumină, între stele. A ridicat o mână şi a fluturat-o în faţa ochilor. Şi, deşi simţea palma atingându-i uşor nasul, nu o putea vedea.

A apucat din nou braţul scaunului. Inima începuse să-i bată cu putere şi neregulat. Afară, cineva striga răguşit:

— Richie! Unde naiba eşti?

Andy s-a chircit în scaun, de parcă ar fi fost direct ameninţat. Şi-a umezit buzele.

Se va porni din nou în doar o secundă sau două, s-a gândit el, însă o parte speriată a minţii sale care nu se lăsa înduplecată de simple raţionamente a întrebat: *Cât timp înseamnă o secundă sau două, sau un minut sau două, petrecute într-un întuneric absolut? Cum se măsoară timpul în întuneric absolut?*

Dincolo de uşa „apartamentului său, ceva a căzut şi cineva a ţipat de durere. Andy s-a chircit iar şi a gemut tremurând. Nu-i plăcea asta. Asta nu era bine.

Ei bine, dacă le ia mai mult de câteva minute să o repare – pentru a reseta întrerupătoarele sau orice altceva – vor veni şi mă vor lăsa să ies. Vor trebui să vină.

Chiar şi partea speriată a minţii sale – cea care bombănea tot timpul – a recunoscut logica acestui lucru şi s-a relaxat puţin. La urma urmei, era doar întuneric; asta era tot – doar absenţa luminii. Nu era ca şi cum ar fi existat monştri în întuneric sau ceva de genul ăsta.

Îi era foarte sete. S-a întrebat dacă ar îndrăzni să se ridice şi să se ducă să ia o sticlă cu bere de ghimbir din frigider. Putea s-o facă dacă era atent. S-a ridicat, s-a târât doi paşi înainte şi a dat direct

cu tibia în marginea măsuţei de cafea. S-a aplecat şi şi-a frecat piciorul, cu ochii lăcrimând de durere.

Şi asta era ca în copilărie. Jucaseră un joc numit „baba-oarba”; presupunea că toţi copiii făceau asta. Trebuia să încerci să ajungi de la un capăt la altul al casei legat la ochi. Şi toţi ceilalţi credeau că era pur şi simplu culmea umorului atunci când cădeai peste un taburet sau te împiedicai de treapta dintre sufragerie şi bucătărie. Jocul putea să te înveţe o lecţie dureroasă despre cât de puţin cunoşteai planul casei tale şi cât de mult te bazai mai mult pe ochi decât pe memorie. Iar jocul te putea face să te întrebi cum naiba ai putea trăi dacă ai orbi.

Dar voi fi bine, se gândea Andy, *voi fi bine dacă o iau încet şi uşor.* A ocolit măsuţa de cafea şi apoi a început să se târască încet prin spaţiul deschis al sufrageriei, cu mâinile întinse în faţă. Era ciudat cât de ameninţător se putea simţi un spaţiu deschis în întuneric. *Probabil că se va aprinde lumina chiar acum şi voi putea să râd de mine. Doar să r…*

— Au!

A intrat cu degetele în perete şi le-a dat peste cap. Ceva a căzut – probabil tabloul cu hambarul şi fâneţele în stilul lui Andrew Wyeth, agăţat lângă uşa de la bucătărie. A vâjâit pe lângă el, cu un sunet ameninţător de sabie, şi s-a izbit de podea. Zgomotul a fost înfiorător de puternic.

A rămas nemişcat, ţinându-se de degetele rănite şi simţindu-şi pulsul în tibia julită. Era paralizat de frică.

— Hei! a strigat el. Hei, băieţi, nu uitaţi de mine!

A aşteptat cu urechile ciulite, dar răspunsul întârzia să apară. Se mai auzeau zgomote şi glasuri, dar din ce în ce mai îndepărtate. La un moment dat avea să rămână într-o linişte absolută, dacă se mai îndepărtau mult.

M-au uitat aici cu totul, şi-a zis Andy, şi frica şi-a înfipt mai adânc ghearele în pieptul lui.

Îi bătea inima foarte tare. Îşi simţea transpiraţia pe braţe şi pe frunte şi s-a trezit amintindu-şi de incidentul de lângă lacul Tashmore, când se

îndepărtase prea mult de mal şi, obosit, începuse să se zbată şi să ţipe, convins că va muri… dar… când şi-a lăsat picioarele jos, a atins cu uşurinţă fundul lacului, căci apa îi venea doar până la sfârcuri. Dar unde era fundul lacului acum? A dat să-şi umezească buzele, dar până şi limba îi era uscată.

— *HEI!* a strigat din toţi rărunchii şi sunetul terorii din vocea lui l-a speriat şi mai tare.

Trebuia să se stăpânească. Era la un pas de panică totală acum, se învârtea aiurea prin cameră urlând cât îl ţineau plămânii. Şi toate, pentru că cineva arsese o siguranţă.

Lua-le-ar dracu' pe toate, oricum! De ce trebuia să se întâmple chiar când era timpul pentru pastila mea? Dacă aveam pastila, totul ar fi fost bine acum. Doamne, mă simt de parcă am capul plin de cioburi…

A rămas pe loc, respirând greu. A ţintit spre uşa de la bucătărie, dar a greşit drumul şi s-a lovit de un perete. Acum se simţea total dezorientat şi nu putea să-şi amintească nici dacă prostia aia de tablou cu hambarul era pe stânga sau pe dreapta uşii. Mai bine ar fi rămas pe scaun.

— Revino-ţi! a rostit cu voce tare. Revino-ţi!

Nu era *doar* panica, îşi dădea seama de asta. Era pastila pe care trebuia deja să o fi luat de mult timp, pastila de care ajunsese dependent. Nu era corect că asta se întâmplase când trebuia să ia pastila.

— Revino-ţi! a mormăit iar.

Berea de ghimbir. Se ridicase pentru sticla de bere de ghimbir şi, la dracu', trebuia să o ia. Trebuia să se agaţe de ceva. La asta se rezuma totul, iar berea de ghimbir era la îndemână, în lipsă de altceva.

A început să se mişte iar spre stânga şi s-a împiedicat de tabloul picat de pe perete.

Andy a urlat şi s-a prăvălit, fluturându-şi mâinile sălbatic şi inutil ca să-şi păstreze echilibrul. S-a lovit tare peste cap şi a ţipat din nou.

Acum se temea foarte tare. *Ajutor!* a strigat el în gând. *Cineva să mă ajute, aduceţi-mi o lumânare,*

pentru numele lui Hristos, ceva, mi-e fiică…

A început să plângă. Degetele lui tremurânde au simţit umezeala vâscoasă de la tâmplă – sânge – şi s-a întrebat cu teroare amorţită cât de rău era.

— *Unde sunteţi cu toţii?* a ţipat.

Nu răspundea nimeni. A auzit – sau i s-a părut că aude – un singur ţipăt îndepărtat şi apoi linişte. A pipăit după tabloul de care se împiedicase şi l-a azvârlit în cealaltă parte a camerei, furios pentru că îl rănise. A lovit măsuţa de lângă canapea, iar lampa acum inutilă care se afla acolo a căzut. Becul a explodat cu un sunet sec, iar Andy a strigat din nou. Şi-a pipăit din nou tâmpla. Era şi mai mult sânge acolo şi acum îi aluneca pe obraz.

Gâfâind, a început să se târască, cu o mână întinsă, ca să pipăie de-a lungul peretelui.

Când în locul peretelui a atins doar aerul, Andy şi-a ţinut respiraţia, apoi şi-a retras mâna, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l înşface un monstru prin golul căscat în perete. A scos un mic *îhhh!* Pentru o secundă, toată copilăria i-a revenit în minte şi a putut auzi şoapta trolilor care se îngrămădeau nerăbdători spre el.

— E doar uşa de la bucătărie, pentru numele lui Dumnezeu, s-a mustrat el furios. Atâta tot!

S-a târât prin ea. Frigiderul era la dreapta, aşa că a luat-o târâş în acea direcţie, gâfâind, cu mâinile reci pe gresie.

Undeva, la etajul de deasupra, ceva a căzut cu un zgomot infernal. Andy a sărit pe genunchi. De data asta a cedat nervos.

— *Ajutor! Ajutor! Ajutor!* a început să strige la nesfârşit până când a răguşit.

Habar n-avea cât timp a ţipat acolo, în patru labe, în bucătăria neagră.

În cele din urmă s-a oprit şi a încercat să se stăpânească. Palmele şi braţele îi tremurau neputincioase. Îl durea capul de la lovitura primită, dar rana nu mai sângera. Asta îl mai liniştea. Îl ustura în gât de la atâtea ţipete, iar asta l-a făcut să se gândească din nou la berea de ghimbir.

A pornit din nou târâş către frigider şi a dat de el fără să mai aibă parte şi de alte incidente. L-a deschis (aşteptându-se în mod ridicol ca lumina interioară să se aprindă cu strălucirea ei familiară) şi a bâjbâit în cutia rece şi întunecată până când a găsit doza căutată. Andy a închis uşa frigiderului şi s-a sprijinit de ea. A deschis doza şi a dat gata jumătate din conţinutul ei dintr-o singură înghiţitură. Gâtlejul lui i-a fost recunoscător pentru asta.

Apoi un gând i-a trecut prin minte şi a simţit că se sufocă.

Locul ăsta e în flăcări, i-a spus mintea cu un calm prefăcut. *De asta nu vine nimeni să te scoată afară. Evacuează. Tu acum… eşti dispensabil.*

Panica s-a transformat în teroare pură. S-a chircit cu spatele lipit de frigider, cu faţa schimonosită. Era lipsit de vlagă. Pentru o clipă, şi-a imaginat chiar că simte miros de fum şi că se face din ce în ce mai cald. Doza de suc i-a alunecat dintre degete şi s-a vărsat, udându-i pantalonii.

Iar Andy zăcea în baltă, gemând.

6

John Rainbird s-a gândit mai târziu că lucrurile nu ar fi putut funcţiona mai bine nici dacă ar fi fost planificate… şi, dacă psihologii ăia de lux ar fi valorat cât negru sub unghie, *ar fi planificat* totul.

Însă doar întâmplarea norocoasă ca pana de curent să se producă exact în acel moment i-a permis să îşi vâre în sfârşit dalta sub un colţ al seifului oţelit care o blinda pe Charlie McGee. Norocul şi intuiţia sa inspirată.

A intrat în apartamentul lui Charlie la ora 3:30, chiar când afară începea să se dezlănţuie furtuna.

A împins în faţa ei un cărucior care nu era cu nimic diferit de cele pe care le împing majoritatea cameristelor de hotel şi de motel când merg din cameră în cameră. Conţinea cearşafuri şi feţe de pernă curate, soluţie de lustruit mobila şi una de scos petele de pe covoare. Mai erau o găleată şi un

mop. La un capăt al căruciorului era agăţat un aspirator.

Charlie stătea pe podea, în faţa canapelei, purtând un body Danskin albastru strălucitor şi nimic altceva. Stătea cu picioarele încrucişate în poziţie de lotus. O făcea foarte des. Un străin ar fi putut crede că era drogată, dar Rainbird ştia mai bine. Era în continuare pe medicamente, dar acum doza era puţin mai mult decât un placebo. Toţi psihologii erau de acord, dezamăgiţi, că ea vorbea serios când spunea că nu va mai aprinde niciodată focuri. Medicamentele fuseseră iniţial menite să o împiedice să folosească focul ca să scape, dar acum părea sigur că nu avea de gând să facă asta… sau orice altceva.

— Bună, puştoaico! a spus Rainbird în timp ce se pregătea să dea cu aspiratorul.

Ea s-a uitat la el, dar nu a răspuns. El a băgat aparatul în priză şi, când l-a pornit, fata s-a ridicat graţios şi a intrat în baie. A închis uşa.

Rainbird a continuat să aspire covorul. Nu avea niciun plan în minte. Trebuia să caute mici semne şi semnale, să le sesizeze şi să le urmeze. Admiraţia lui pentru fată era sinceră. Tatăl ei se transformase într-o budincă grasă şi apatică; psihologii aveau termenii lor pentru asta – „şoc de dependenţă” şi „pierdere de identitate”, şi „evadare mentală”, şi „disfuncţie uşoară a realităţii” –, dar concluzia era că el renunţase şi acum putea fi scos din ecuaţie. Fata nu făcuse asta. Pur şi simplu se ascunsese. Iar Rainbird nu se simţise niciodată ca un indian adevărat, aşa cum se simţea când era lângă Charlie McGee.

A aspirat şi a aşteptat ca ea să iasă – poate. I se părea că ea ieşea din baie ceva mai des acum. La început se ascundea mereu acolo până când el pleca. Acum, uneori, ieşea şi îl privea. Poate că astăzi o va face. Poate că nu. El va aştepta. Şi va urmări semnele.

7

Charlie stătea în baie cu uşa închisă. Ar fi încuiat-o dacă ar fi putut. Înainte ca infirmierul să vină să cureţe locul, făcuse câteva exerciţii simple pe care le găsise într-o carte. Acum infirmierul făcea curăţenie, iar vasul de WC era rece sub ea. Lumina albă de la neoanele care încercuiau oglinda din baie făceau totul să pară rece şi excesiv de luminos.

La început avusese o „însoţitoare" cu care locuia, o femeie de aproximativ 45 de ani. Trebuia să fie „ca o mamă", dar „însoţitoarea ca o mamă" avea ochi verzi cu mici pete în ei. Petele erau ca gheaţa. Ăştia erau oamenii care îi omorâseră mama adevărată; acum voiau să locuiască aici cu „însoţitoarea ca o mamă". Erau zâmbitori. Apoi Charlie s-a oprit din vorbit şi n-a mai zis un cuvânt până când nu a plecat „însoţitoarea ca o mamă" cu ochii de gheaţă. Făcuse un pact cu bărbatul ăla, Hockstetter: îi va răspunde la întrebări, doar la întrebările lui, dacă o dădea afară pe „însoţitoarea ca o mamă" Singurul însoţitor pe care şi-l dorea era tatăl ei şi, dacă nu-l putea avea, voia să fie singură.

În multe feluri, simţea că ultimele cinci luni (îi spuseseră că trecuseră cinci luni; ea nu-şi dădea seama) fuseseră ca un vis. Nu era niciun mod de a marca timpul, diverse chipuri intrau şi ieşeau şi ea nu-şi amintea nimic despre ele, erau fără trup, ca nişte baloane, şi mâncarea nu avea niciun gust. Ea însăşi se simţea ca un balon uneori. Se simţea de parcă plutea. Dar, într-un fel, mintea i-a spus cu certitudine neclintită că aşa era corect. Era o criminală. Încălcase cea mai gravă dintre cele Zece Porunci şi cu siguranţă se îndrepta spre iad.

Se gândea la asta în timpul nopţii, cu luminile aproape stinse, astfel încât apartamentul în sine arăta ca într-un vis. A văzut totul. Bărbaţii de pe verandă purtându-şi coroanele de foc. Maşinile explodând. Găinile luând foc. Mirosul de ars care era mereu miros de câlţi pârliţi, mirosul ursuleţului ei.

(şi îi plăcuse)

Asta era; asta era problema. Cu cât o făcea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult; cu cât o făcea mai mult, cu atât putea să simtă mai bine puterea, ceva viu care devenea din ce în ce mai puternic. Era ca o piramidă care stătea cu vârful în jos şi, cu cât o făceai mai mult, cu atât era mai greu să te opreşti. *Durea* să te opreşti.

(şi era distractiv)

Şi de-aia n-avea s-o mai facă niciodată. Ar muri acolo înainte s-o facă din nou. Poate chiar voia să moară acolo. Ideea de a muri într-un vis nu era deloc înfricoşătoare.

Singurele două chipuri care aveau un trup erau cel a lui Hockstetter şi cel a infirmierului care venea să cureţe apartamentul în fiecare zi. Charlie îl întrebase odată de ce trebuia să vină în fiecare zi dacă nu făcea mizerie.

John – ăsta era numele lui – scosese un carneţel jerpelit din buzunarul de la spate şi un pix ieftin din buzunarul de la piept.

— Pentru că asta e treaba mea, puştoaico.

Şi pe hârtie a scris: *Pentru că ăştia-s mânjiţi cu căcat, de ce altceva?*

Aproape că chicotise, dar se oprise la timp, gândindu-se la bărbaţii cu coroanele de foc. Aşa că pur şi simplu s-a prefăcut că nu a văzut notiţa sau n-a înţeles-o. Faţa infirmierului era desfigurată. Purta un petic pe ochi. Îi părea rău pentru el şi odată aproape că l-a întrebat ce se întâmplase – dacă fusese într-un accident de maşină sau ceva –, dar asta ar fi fost şi mai periculos decât să chicotească la bileţelul lui. Nu ştia de ce, dar simţea asta în adâncul ei.

Era oribil să te uiţi la faţa lui, dar el părea cât de cât plăcut, iar faţa lui nu era mai urâtă decât faţa lui Chuckle Eberhardt din Harrison. Mama lui Chuckle prăjea cartofi când Chuckie avea trei ani şi Chuckie trăsese tigaia cu ulei încins de pe aragaz şi o vărsase pe el şi aproape murise. Dup-aia, unii copii îi spuneau Chuckie Hamburger sau Chuckie Frankenstein. Şi Chuckie plângea. Era pur şi simplu

o răutate din partea lor. Ceilalţi copii nu păreau să înţeleagă că aşa ceva i se putea întâmpla oricărui copil. Când ai trei ani, nu prea stai bine la capitolul inteligenţă.

Faţa lui John era distrusă, dar asta n-o speria. În schimb, a lui Hockstetter o speria, şi faţa acestuia – în afară de ochi – era la fel de comună ca orice faţă. Ochii lui erau mai răi decât ochii „însoţitoarei ca o mamă". Mereu îi folosea ca să se bage în sufletul tău. Hockstetter voia ca ea să aprindă focuri. O întreba iar şi iar. O ducea într-o cameră şi uneori acolo erau bucăţi de ziar mototolite şi uneori erau vase din sticlă umplute cu benzină şi uneori alte lucruri. Dar toate întrebările şi toată empatia falsă duceau la un singur lucru: Charlie, dă foc la asta.

Hockstetter o speria. Simţea că avea tot felul de… de…

(chestii)

pe care le putea folosi ca să o facă să aprindă focuri. Dar ea nu voia. Doar că îi era teamă că o va face. Hockstetter s-ar fi servit de orice. Nu juca corect şi într-o noapte avusese un vis şi în visul ăsta îi dăduse foc lui Hockstetter şi se trezise cu palmele apăsate peste gură ca să oprească un ţipăt.

Într-o zi, pentru a amâna solicitarea inevitabilă, îl întrebase când putea să-l vadă pe tatăl ei. Se gândise mult la asta, dar nu întrebase, pentru că ştia care ar fi răspunsul. Dar acum se simţea destul de obosită şi fără energie şi pur şi simplu îi ieşise din gură.

— Charlie, cred că ştii răspunsul la întrebarea asta, spusese Hockstetter.

A arătat către masa din camera micuţă. Pe ea era o tavă din oţel plină cu grămăjoare de talaş.

— Dacă aprinzi alea, o să te duc imediat la tatăl tău. Ai putea să fii cu el în două minute.

Deşi o fixa cu privirea lui de gheaţă, Hockstetter a schiţat un zâmbet amical.

— Ce spui?

— Dă-mi un chibrit, a zis ea gata să plângă. O să le dau foc.

— Poţi să le dai foc doar dacă te gândeşti la asta. Ştii foarte bine.

— Nu. Nu pot. Şi, chiar dacă aş putea, n-aş face-o. E greşit.

Hockstetter s-a uitat la ea trist şi zâmbetul amical dispărea.

— Charlie, de ce îţi faci rău singură? Nu vrei să-l vezi pe tatăl tău? El vrea să te vadă. Mi-a spus să-ţi spun că e în regulă.

Şi apoi fata *chiar* a început să plângă, a plâns mult, pentru că voia să-l vadă, nu trecea niciun minut fără să se gândească la el, fără să-i fie dor de el, fără să vrea să-i simtă braţele solide în jurul ei. Hockstetter a urmărit-o cum plânge şi pe chipul lui nu se citea niciun pic de milă, niciun pic de compasiune sau blândeţe. Se vedea, totuşi, cum analiza totul cu grijă. O, cât îl ura.

Asta fusese cu trei săptămâni în urmă. De atunci, se încăpăţânase să nu-l menţioneze pe tatăl ei, deşi Hockstetter i-l fluturase constant prin faţa ochilor, spunându-i că tatăl ei era trist, că tatăl ei spusese că e OK să aprindă focuri şi, cel mai rău dintre toate, că tatăl ei îi spusese lui Hockstetter că crede că Charlie nu-l mai iubeşte.

Acum Charlie şi-a cercetat faţa palidă în oglinda din baie şi a ascultat văicăreala constantă a aspiratorului. Când termina de aspirat, îi schimba patul. Apoi ştergea praful. Apoi pleca. Brusc, nu voia să plece, voia să-l audă vorbind.

La început, mereu se ducea în baie şi stătea acolo până când el pleca şi odată a oprit aspiratorul şi a bătut la uşă şi a întrebat îngrijorat:

— Puştoaico, e totul în regulă? Nu ţi-e rău, nu?

Vocea lui era atât de blândă – şi blândeţea, simpla blândeţe era atât de greu de găsit aici, încât trebuia să-şi păstreze vocea calmă şi rece, pentru că lacrimile ameninţau din nou. Da… sunt bine.

A aşteptat, întrebându-se dacă bărbatul va încerca să facă următorul pas, dacă va încerca să-i intre pe sub piele aşa cum făceau ceilalţi, dar pur şi simplu

se îndepărtase de uşă şi îşi pornise din nou aspiratorul. Într-un fel, era dezamăgită.

Altă dată spăla podeaua când a ieşit din baie şi a zis, fără să se uite:

— Ai grijă la podeaua aia udă, puştoaico, nu vrei să cazi şi să-ţi rupi mâna.

Atât, dar din nou a fost luată prin surprindere aproape până la lacrimi – era îngrijorare, atât de simplă şi de directă, încât părea din suflet.

Numai în ultima vreme începuse să iasă din baie şi să îl privească tot mai mult. Să-l privească… să-l asculte. El îi punea întrebări uneori, dar niciodată întrebări ameninţătoare. Cu toate astea, de cele mai multe ori nu răspundea, era precaută. Asta nu-l oprea pe John. Vorbea cu ea oricum. Vorbea cu ea despre scorul de la bowling, despre câinele lui, despre cum i s-a stricat televizorul şi mai dura câteva săptămâni până să-l repare, pentru că lămpile alea micuţe erau atât de scumpe.

Ea a presupus că se simţea singur. Cu o faţă ca a lui, probabil nu avea nici soţie. Îi plăcea să-l asculte pentru că era ca un pasaj secret către exterior. Vocea lui era joasă, melodioasă, uneori rătăcitoare. Nu era niciodată ascuţită sau ca la un interogatoriu, ca a lui Hockstetter. Nu părea să aibă nevoie de un răspuns.

S-a dat jos de pe capacul de wc şi s-a dus spre uşă şi atunci s-au stins luminile. A rămas acolo, confuză, cu o mână pe mânerul uşii, cu capul lăsat într-o parte. Imediat s-a gândit că e vreo păcăleală. A auzit cum plânsetul aspiratorului lui John pălea şi cum a zis apoi:

— Ei, ce *Doamne iartă-mă?*

Apoi luminile s-au aprins din nou. Totuşi, Charlie nu a ieşit. Aspiratorul a pornit din nou. John a auzit paşi apropiindu-se de uşă şi a spus:

— S-au stins şi acolo luminile pentru o secundă?

— Da.

— E furtuna, cred.

— Ce furtună?

— Părea că începe o furtună când am venit la muncă. Fulgere mari.

Părea că începe furtuna. Afară. Îşi dorea să poată merge afară să vadă fulgerele mari. Să miroasă aerul ăla ciudat dinainte de o furtună de vară. Avea un miros umed, de ploaie. Totul era minu…

Luminile s-au stins iar.

Aspiratorul s-a oprit. Era întuneric peste tot. Singura ei conexiune cu lumea era mâna ei pe clanţa uşii de la baie. Şi-a scos limba printre dinţi, gânditoare.

— Puştoaico?

N-a răspuns. O păcăleală? O furtună, zisese el. Şi a crezut asta. L-a crezut pe John. Era surprinzător şi înfricoşător să-şi dea seama că a crezut ce-i spusese cineva, după atâta vreme.

— *Puştoaico?*

Era el din nou. Şi de data asta părea… speriat.

Propria ei frică de întuneric, care începuse să se facă simţită, era dublată de a lui.

— John, ce s-a întâmplat?

A deschis uşa şi a bâjbâit în faţa ei. N-a ieşit încă, îi era frică să nu se împiedice de aspirator.

— Ce s-a întâmplat?

Acum simţea panică în vocea lui. O speria.

— Unde sunt luminile?

— S-au stins, a zis ea. Ai zis că… furtuna…

— Nu suport întunericul, a zis el.

În vocea lui simţea teroare şi un fel de scuză grotescă.

— Nu înţelegi, nu pot… trebuie să ies…

L-a auzit grăbindu-se brusc să traverseze sufrageria şi apoi s-a auzit o izbitură înfricoşătoare când el s-a împiedicat de ceva şi a căzut – măsuţa de cafea probabil. A urlat disperat şi asta a speriat-o şi mai tare.

— John? John! Eşti bine?

— Trebuie să ies! a urlat. Fă-i să mă lase afară!

— Ce s-a întâmplat?

N-a răspuns multă vreme. Apoi a auzit un sunet jos şi gâtuit şi a înţeles că plângea.

— Ajută-mă, a zis atunci şi Charlie a stat în pragul uşii de la baie, încercând să se decidă.

O parte din frica ei se transformase deja în empatie, dar o parte din ea rămânea acolo, punându-şi întrebări, inteligentă şi de neclintit.

— Ajută-mă, cineva să mă ajute, a zis pe o voce joasă, atât de joasă încât parcă nu se aştepta să-l audă sau să vină cineva.

Şi asta a făcut-o să se decidă. A început încet să pipăie în jurul ei şi să-şi croiască drum spre el, cu mâinile întinse în faţă.

8

Rainbird a auzit-o venind şi nu şi-a putut reţine rânjetul în întuneric – un rânjet dur şi neplăcut pe care l-a acoperit cu palma, în caz că revenea curentul chiar în momentul ăla.

— Îmi pare rău, puştoaico. Doar că… întunericul. Nu suport întunericul. E ca locul în care m-au pus după ce m-au prins.

— Cine te-apus?

— Comuniştii vietnamezi.

Fata se apropiase. Şi-a şters rânjetul de pe faţă şi a început să-şi intre în rol. *Speriat. Eşti speriat pentru că vietnamezii te-au pus într-o groapă în pământ după ce una din minele lor ţi-a distrus aproape toată faţa în explozie… şi te-au ţinut acolo şi acum ai nevoie de un prieten.*

Într-un fel, rolul îi venea natural. Nu trebuia decât să o facă să creadă că entuziasmul lui extrem faţă de şansa asta neaşteptată era frică extremă. Şi sigur că *îi era* frică – îi era frică să n-o dea în bară. Asta făcea ca împuşcătura cu Orasin să pară joacă de copii. Intuiţiile ei erau foarte bune. Transpira nervos fără oprire.

— Cine sunt comuniştii? a întrebat ea.

Era foarte aproape acum. I-a atins uşor faţa cu mâna şi el a apucat-o. Ea a ţipat, surprinsă.

— Hei, nu-ţi fie frică, a zis el. Doar că…

— Mă… doare. Mă răneşti.

A fost exact tonul potrivit. Şi ea se temea, se temea de întuneric şi de el… dar era şi îngrijorată

pentru el. El voia s-o facă să creadă că se agăţa de ea ca un om gata să se înece.

— Îmi pare rău, puştoaico, s-a scuzat el, slăbindu-şi strânsoarea, dar fără să-i dea drumul. Poţi doar… să stai lângă mine?

— Sigur.

Ea s-a aşezat şi el a tresărit la zgomotul lin al corpului ei atingând podeaua. Afară, departe, cineva urla ceva la altcineva.

— Lăsaţi-ne afară! a ţipat Rainbird în clipa următoare. Lăsaţi-ne afară! Hei, lăsaţi-ne afară! Sunt oameni aici înăuntru!

— Încetează! a zis Charlie alarmată. Suntem bine… nu?

Mintea lui, acea maşinărie acordată fin, se mişca cu viteză mare, scriind scenariul, mereu cu trei sau patru rânduri înainte, suficient pentru a fi în siguranţă, dar nu suficient pentru a distruge spontaneitatea. Cel mai mult se întreba cât timp mai avea la dispoziţie, cât timp mai era până când luminile se aprindeau din nou. Era prudent, ştia că nu ar trebui să se aştepte sau să spere la prea mult. Îşi băgase dalta sub colţul seifului. Orice altceva era o nimica toată.

— Da, presupun că suntem. E doar întuneric, atât. Nici măcar nu am un căcat de chibrit sau… ah, hei, puştoaico, îmi pare rău. Mi-a scăpat.

— E OK, a zis Charlie. Uneori zice şi tata cuvântul ăla. Odată, când îmi repara trenuleţul în garaj, s-a lovit cu ciocanul şi a zis-o de cinci sau şase ori. Şi altele.

Asta era cu siguranţă cel mai lung discurs ţinut în faţa lui Rainbird.

— O să vină să ne lase afară destul de curând?

— Nu pot până nu repornesc curentul, a zis el, jalnic în aparenţă, dar încântat în sinea lui. Uşile astea au încuietori electrice, puştoaico. Sunt făcute să se încuie dacă se opreşte curentul. Suntem într-un căc… – eşti într-o celulă, copile. Arată ca un apartament micuţ şi drăguţ, dar e ca şi cum ai fi la închisoare.

— Ştiu, a zis încet.

Încă o ţinea strâns de mână, dar pe ea nu mai părea să o deranjeze atât de tare acum.

— N-ar trebui să spui asta, cred că ăştia ne ascultă, a continuat ea.

Ăştia! s-a gândit Rainbird, cuprins de o bucurie triumfătoare. Nu mai simţise o emoţie atât de intensă de zece ani. *Ăştia! Vorbeşte despre ăştia!*

A simţit dalta cum intră şi mai tare sub colţul seifului în care se ascunsese Charlie McGee şi i-a strâns mâna din nou, involuntar.

— Au!

— Scuze, a zis, slăbind strânsoarea. Ştiu bine că ascultă. Dar nu ne ascultă acum, cu curentul oprit. Of, puştoaico, nu-mi place treaba asta, trebuie să ies de aici!

A început să tremure.

— Cine sunt comuniştii ăia?

— Nu ştii?… Nu, eşti prea mică, cred. Războiul, copile. Războiul din Vietnam. Comuniştii erau băieţii răi. Purtau pijamale negre. În junglă. Ştii despre Războiul din Vietnam, nu?

Ştia vag.

— Patrulam şi am dat direct peste o ambuscadă, a zis el.

Până aici era adevărat, dar, de aici, drumurile lui John Rainbird şi ale adevărului s-au despărţit.

Nu era nevoie să o încurce subliniind că toţi fuseseră drogaţi, majoritatea soldaţilor afumaţi bine cu marijuana din Cambodgia, iar locotenentul lor de la West Point, care era la graniţa dintre tărâmul sănătăţii mintale şi cel al nebuniei, pe mescalină, pe care o mesteca ori de câte ori erau în patrulare. Rainbird îl văzuse odată pe acest dement împuşcând o femeie însărcinată cu o puşcă semiautomată, văzuse cum fătul de şase luni al femeii a fost smuls din corpul ei în bucăţi dezintegrate; chestia asta, le-a spus dementul mai târziu, era cunoscută sub numele de „avortul West Point”. Aşa că erau acolo, în drum spre bază, şi într-adevăr intraseră într-o ambuscadă, doar că fusese întinsă de propriii

camarazi, chiar mai drogaţi decât ei, iar patru băieţi fuseseră spulberaţi. Rainbird nu a considerat necesar să-i spună lui Charlie toate astea sau că mina antipersonal care îi pulverizase jumătate din faţă fusese fabricată într-o uzină de muniţii din Maryland.

— Numai şase dintre noi am scăpat. Am fugit. Am fugit prin junglă şi eu cred că am luat-o greşit. Greşit? Corect? În războiul ăla nebun, nu ştiai încotro trebuie să o iei pentru că nu era nicio linie reală. M-am despărţit de restul tipilor. Încă încercam să găsesc ceva familiar când am intrat pe teren minat. Asta s-a întâmplat cu faţa mea.

— Îmi pare rău, a zis Charlie.

— Când m-am trezit, mă *prinseseră,* a zis Rainbird, bătând câmpii pe tărâmul ficţiunii absolute.

De fapt, se trezise într-un spital din Saigon cu o perfuzie în braţ.

— Nu voiau să-mi ofere îngrijiri medicale decât dacă le răspundeam la întrebări.

Acum, cu grijă. Dacă o făcea cu grijă, ieşea bine; simţea asta.

A ridicat vocea, confuz şi supărat.

— Întrebări, mereu întrebări. Voiau să ştie despre mişcările trupelor… rezerve… desfăşurarea infanteriei uşoare… tot. Nu se dădeau bătuţi niciodată. Erau mereu pe mine.

— Da, a zis Charlie cu sinceritate, şi inima lui a tresăltat de bucurie.

— Le tot spuneam că nu ştiu nimic, nu le puteam spune nimic, că nu eram decât un amărât de soldat cu un număr în loc de nume şi cu o raniţă în spate. Nu m-au crezut. Faţa mea… durerea… m-am lăsat în genunchi şi i-am implorat să-mi dea morfină… au zis că după… după ce le spuneam ceva, îmi dădeau morfină. Şi primeam tratament la spital… după ce le spuneam.

Acum Charlie îl ţinea strâns. Se gândea la ochii gri şi reci ai lui Hockstetter, la Hockstetter arătând spre tava de inox plină cu talaş. *Cred că ştii*

răspunsul… dacă-i dai foc, te duc imediat să-ţi vezi tatăl. Ai putea să fii cu el în două minute. Inima ei îl înţelegea pe omul ăsta cu faţa rănită, acest adult căruia îi era frică de întuneric. Putea înţelege prin ce trecuse. Îi cunoştea durerea. Şi, în întuneric, a început să plângă încet pentru el şi, într-un fel, lacrimile erau şi pentru ea… toate lacrimile pe care nu le vărsase în ultimele cinci luni. Erau lacrimi de durere şi de furie pentru John Rainbird, pentru tatăl ei, pentru mama ei, pentru ea. Ardeau şi fumegau.

Lacrimile nu erau suficient de silenţioase încât Rainbird să le audă, cu urechile lui ca un radar. Cu chiu, cu vai şi-a stăpânit zâmbetul. O, da, dalta era bine fixată. Crăpături mici şi uşoare, dar nu imposibile,

— Pur şi simplu nu m-au crezut. M-au aruncat într-o groapă în pământ şi era mereu întuneric. Era o… cămăruţă, ai putea spune, cu rădăcini care ieşeau din pereţii de pământ… şi uneori puteam să văd puţină lumină de la soare la doi metri deasupra. Venea cineva – comandantul lor cred că era – şi mă întreba dacă sunt gata să vorbesc. A spus că mă făcusem alb acolo jos, ca un peşte. Că mi se infectează faţa, că se cangrenează, că se întinde la creier, care o să putrezească şi o înnebunesc şi apoi o să mor. Mă întreba dacă aş vrea să ies din întuneric şi să văd din nou soarele. Şi îl imploram… îl rugam… juram pe numele mamei mele că nu ştiu nimic. Şi apoi râdeau şi puneau scândurile la loc şi le acopereau cu pământ. Era ca şi cum aş fi fost îngropat de viu. Întunericul… aşa…

A scos un sunet gâtuit şi Charlie i-a strâns mâna mai tare, ca să-i arate că era acolo.

— Era camera şi era un tunel de aproximativ un metru. Trebuia să ajung la capătul tunelului ca să… ştii tu. Aerul era greu şi eu mă gândeam că o să mă sufoc acolo jos în întuneric. Că o să mă sufoc cu mirosul propriului căc…

A mârâit.

— Scuze. Nu se spun lucrurile astea unui copil.

— E în regulă. Dacă te face să te simţi mai bine, e în regulă.

S-a gândit puţin şi apoi s-a hotărât să continue.

— Am fost acolo timp de cinci luni înainte să mă dea la schimb.

— Ce ai mâncat?

— Aruncau orez putrezit. Şi uneori păianjeni. Vii. Mari – păianjeni de copaci, presupun. Îi vânam în întuneric şi, ştii tu, îi omoram şi îi mâncam.

— Ah, *scârbos!*

— M-au transformat într-un animal, a zis el şi apoi a tăcut o clipă, respirând zgomotos. Ai nimerit mai bine decât mine, puştoaico, dar tot acelaşi lucru suntem. Un şobolan într-o capcană. Crezi că aprind luminile curând?

N-a zis nimic multă vreme şi îi era foarte teamă că mersese prea departe. Apoi Charlie a spus:

— Nu contează. Suntem împreună.

— Bine, a fost el de acord, apoi a zis repede: n-o să spui nimănui, da? M-ar da afară pentru felul în care am vorbit. Am nevoie de slujba asta. Când arăţi cum arăt eu, ai nevoie de o slujbă bună.

— Nu, n-o să spun.

A simţit cum dalta se strecoară uşor sub muchie. Aveau un secret acum.

Era în mâinile lui.

În întuneric, s-a gândit cum ar fi fost să îşi aşeze mâinile în jurul gâtului ei. Asta era desigur scopul final – nu testele lor stupide, jocurile lor de curtea şcolii. Ea… şi apoi, poate, el însuşi. O plăcea, chiar o plăcea. S-ar putea chiar să ajungă să o îndrăgească. La un moment dat avea să o trimită pe lumea cealaltă, privind-o cu atenţie în ochi în tot acest timp. Şi apoi, dacă ochii ei îi vor da semnalul pe care îl căutase vreme atât de îndelungată, poate că o va urma. Da. Poate că vor intra împreună în întunericul adevărat.

Afară, dincolo de uşa încuiată, se dezlănţuise furtuna.

Rainbird şi-a scuipat mental în palme şi apoi şi-a continuat lucrul început.

9

Andy habar n-avea că nu veniseră să-l scoată de acolo pentru că pana de curent blocase automat uşile. Nu putea spune câtă vreme a stat cuprins de panică, fiind convins că locul ardea, imaginându-şi mirosul de fum. Afară, furtuna se potolise şi soarele de după-amiază târzie se pregătea să apună.

Brusc, chipul lui Charlie i-a apărut în minte, la fel de limpede ca şi cum ar fi fost chiar acolo, lângă el.

(e în pericol, Charlie e în pericol)

Era una dintre presimţirile lui, prima pe care o avea după acea ultimă zi din Tashmore. Credea că o pierduse odată cu impulsul, dar se părea că se înşelase, pentru că nu avusese niciodată o presimţire mai clară ca asta – nici măcar în ziua în care fusese ucisă Vicky.

Însemna asta că şi impulsul era încă acolo? Nu dispăruse deloc, ci doar se ascundea?

(Charlie e în pericol!)

Ce fel de pericol?

Nu ştia. Dar gândul şi frica îi aduseseră chipul ei clar în minte, conturat în întuneric. Iar imaginea chipului ei, cu ochii albaştri şi mari, cu părul blond şi fin, era însoţită de vină ca un sentiment pereche… doar că vină era un cuvânt prea blând pentru ceea ce simţea; groază era un cuvânt mai potrivit.

Fusese cuprins de o panică nebună încă de când se stinseseră luminile, gândindu-se exclusiv la el însuşi. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că şi Charlie trebuie să fie în întuneric.

Nu, vor veni şi o vor scoate, probabil că au venit şi au scos-o de mult timp. Pe Charlie o vor. Charlie e tichetul lor de masă.

Avea sens, dar presimţirea lui continua să-l lase fără aer.

Teama pentru propria persoană a lăsat loc îngrijorării pentru soarta lui Charlie, sau cel puţin a făcut-o mai uşor de gestionat. Egoismul s-a transformat în altruism. Primul lucru de care a devenit conştient a fost că stătea într-o baltă de bere

de ghimbir. Şi a constatat cu dezgust că pantalonii îi erau uzi şi lipicioşi.

Mişcare. Mişcarea era leacul pentru frică.

S-a aşezat în genunchi, a căutat doza răsturnată şi a dat-o la o parte. S-a rostogolit pe gresie. A luat o altă doză din frigider; gura îi era încă uscată. A deschis-o şi a lăsat cheiţa să cadă în cutie, apoi a băut. Cheiţa a încercat să evadeze odată cu prima înghiţitură şi el a scuipat-o înapoi absent, fără să se gândească la faptul că, dacă întâmplarea s-ar fi petrecut în urmă cu cinci minute, numai asta ar fi fost o scuză suficientă pentru încă cincisprezece minute de frică şi tremur.

A început să pipăie drumul spre ieşirea din bucătărie, trecându-şi mâna liberă de-a lungul peretelui. Etajul era în întregime liniştit acum şi, deşi auzea din când în când câte un strigăt îndepărtat, nu părea să fie nimic atât de grav. Mirosul de fum fusese o halucinaţie. Aerul era un pic stătut pentru că sistemul de ventilaţie se oprise odată cu pana de curent, dar asta era tot.

În loc să traverseze sufrageria, Andy a luat-o la stânga şi s-a târât până în dormitor. A pipăit cu grijă până la pat, şi-a aşezat cutia de bere de ghimbir pe noptieră, apoi s-a dezbrăcat. Zece minute mai târziu era îmbrăcat în haine curate şi se simţea mult mai bine. Şi-a dat seama că făcuse toate astea fără vreo problemă deosebită, deşi, imediat după ce se stinseseră luminile, traversarea sufrageriei fusese ca înaintarea pe un câmp minat.

(Charlie – ce e în neregulă cu Charlie?)

Dar nu era cu adevărat un presentiment că era ceva în neregulă cu ea, ci doar o senzaţie că o păştea un pericol. Dacă ar fi putut să o vadă, ar fi putut să o întrebe ce…

A râs cu amărăciune în întuneric. Da, aşa e. Şi porcii vor zbura, cerşetorii vor… vor fi bogaţi. Ai putea la fel de bine să-ţi doreşti luna într-un borcan. Ai putea la fel de bine…

Pentru o clipă, şi-a întrerupt şirul gândurilor năvalnice, după care a continuat, dar ritmul lor a fost mult mai lent şi dispăruse senzaţia de amărăciune.

Ar putea la fel de bine să-şi dorească să-i facă pe oamenii de afaceri să aibă mai multă încredere în ei înşişi.

Ar putea la fel de bine să-şi dorească să le facă pe doamnele grase să slăbească.

Ar putea la fel de bine să-şi dorească s-o orbească pe una dintre gorilele care o răpiseră pe Charlie.

La fel de bine ar putea să-şi dorească să-şi recapete impulsul.

În tot acest timp, îşi făcea de lucru cu cuvertura de pe pat, trăgând de ea sau încreţind-o între degetele încleştate – nevoia minţii, aproape inconştientă, de a se agăţa de ceva palpabil. Nu avea niciun rost să spere ca impulsul să se întoarcă. Impulsul dispăruse. Nu mai putea să impulsioneze pe nimeni ca să ajungă la Charlie, aşa cum nu putea să arunce pentru Reds. S-a dus.

(Chiar aşa?)

Dintr-odată, nu mai era atât de convins. O parte din el – o parte foarte adâncă – poate că… nu se lăsase păcălită de decizia lui conştientă de a urma calea de minimă rezistenţă şi de a le da tot ce voiau. Poate că o parte adâncă din el se hotărâse să nu renunţe.

A rămas în continuare meditând la asta, ajutat de mişcarea ritmică a degetelor care frământau materialul cuverturii.

Era adevărat sau doar o dorinţă provocată de o bănuială bruscă şi ne verificabilă? Bănuiala în sine ar fi putut fi la fel de falsă ca şi fumul pe care îl simţise, provocată de o simplă anxietate. Nu exista nicio modalitate de a verifica bănuiala şi cu siguranţă nu era nimeni aici pe care să-l impulsioneze.

Şi-a dat pe gât berea de ghimbir.

Să presupunem că impulsul *s-a întors.* Dar asta nu însemna că se rezolvau şi toate problemele; el, dintre toţi oamenii, ştia prea bine asta. Putea să dea o mulţime de mici impulsuri sau trei sau patru lovituri mai puternice înainte de a i se termina energia. Ar putea ajunge la Charlie, dar nu avea nici cea mai mică şansă să o scoată de acolo. Iar efectul ar fi fost o hemoragie cerebrală care l-ar fi băgat în mormânt (şi, în timp ce se gândea la asta, şi-a pipăit peticele cândva amorţite de pe faţă).

Apoi mai era problema Thorazinei pe care i-o administraseră. Lipsa ei – întârzierea dozei datorată penei de curent – îi alimentase frica, ştia asta. Chiar şi acum, simţindu-se mai stăpân pe sine, îşi dorea acea pastilă de Thorazine şi senzaţia de linişte, de relaxare pe care o aducea. La început, îl ţinuseră fără Thorazine chiar şi două zile înainte de a-l testa. Rezultatul fusese o anxietate constantă şi o depresie ca norii grei care nu voiau să se descarce… iar atunci încă nu dezvoltase o dependenţă, ca acum.

— Recunoaşte că eşti un drogat, a şoptit.

Nu ştia dacă era adevărat sau nu. Ştia că existau adicţii, precum cea la nicotină şi la heroină, care cauzau transformări fizice în sistemul nervos central. Şi apoi erau adicţiile psihologice. Pe vremea când preda la colegiu, avusese un coleg pe nume Bill Wallace, care devenea foarte anxios fără trei sau patru cola pe zi, iar vechiul său coleg de facultate, Quincey, era dependent de chipsuri – dar trebuia să fie un brand obscur din New England, Humpty Dumpy; spunea că niciun alt brand nu îl satisfăcea. Andy presupunea că asta intra la adicţii psihologice. Nu ştia dacă nevoia lui pentru pastila asta era fizică sau psihologică; ştia doar că avea nevoie de ea, *foarte mare* nevoie. Stând acolo şi gândindu-se la pastila albastră în vasul alb îl făcea să i se usuce iar gura. Nu îl mai lăsau patruzeci şi opt de ore fără medicament înainte de a-l testa, deşi nu ştia dacă asta se întâmpla pentru că credeau că nu mai poate rezista atât fără să-şi piardă minţile sau pentru că aşa erau etapele testării.

Rezultatul a fost clar şi de nerezolvat: nu putea să impulsioneze dacă era plin de Thorazine şi, totuşi, pur şi simplu nu avea voinţa necesară să refuze (şi, desigur, dacă îl *prindeau* refuzând-o, asta ar fi deschis încă o uşă nedorită, nu-i aşa?). Când îi aduceau pastila albastră pe farfurioara albă, după ce toate astea treceau, avea să o ia. Şi încet-încet, avea să se întoarcă la starea apatică şi calmă în care fusese când picase curentul. Toate astea le va percepe doar ca pe o mică aventură înfricoşătoare. Curând avea să se uite din nou la *PTL Club* şi la Clint Eastwood pe HBO, mâncând prea multe gustări din frigiderul mereu bine dotat. Se va întoarce înapoi la îngrăşat.

(Charlie, Charlie e în pericol, Charlie e în tot felul de pericole, e într-o lume a suferinţei)

Dacă era adevărat, nu avea ce să facă în legătură cu asta.

Şi chiar dacă ar fi avut, chiar dacă ar fi putut cumva să-şi înfrângă dependenţa de Thorazine şi să iasă de acolo – porcii vor zbura şi cerşetorii vor fi bogaţi, de ce nu? – orice soluţie decisivă legată de viitorul lui Charlie ar fi mai departe ca niciodată.

S-a întins înapoi pe pat, cu ochii deschişi. Micul departament al minţii lui care acum se ocupa numai cu Thorazine a continuat să tremure neliniştit.

Nu existau soluţii în prezent, aşa că s-a întors la trecut. S-a văzut pe el şi pe Charlie alergând pe Third Avenue într-un fel de coşmar în *slomo,* un bărbat mare într-o jachetă de catifea cu mânecile suflecate şi o fetiţă în roşu şi verde. A văzut-o pe Charlie, faţa ei era schimonosită şi palidă, cu lacrimi curgând şiroaie pe obraji, după ce a luat toate monedele din telefoanele din aeroport… şi a dat foc bocancilor soldatului.

Mintea lui s-a întors şi mai departe în trecut, la magazinul din Port City, Pennsylvania, şi la doamna Gurney. Trista şi grasa doamnă Gurney, care intrase în biroul Weight-Off într-un costum verde, din două piese, ţinând strâns în mână sloganul care fusese

ideea lui Charlie. *Vei pierde în greutate sau îţi vom face cumpărăturile pentru următoarele şase luni.*

Doamna Gurney, care îi dăruise soţului ei, gestionar la o companie de transport, patru copii între 1950 şi 1957, iar acum copiii erau mari şi erau dezgustaţi de ea, la fel şi soţul ei, care acum se vedea cu o altă femeie, iar ea putea să înţeleagă asta, pentru că Stan Gurney era încă un bărbat arătos, plin de viaţă, viril la cei 55 de ani ai lui, iar ea se îngrăşase încet-încet 72 de kilograme în anii de când penultimul copil plecase la facultate, trecând de la 63 de kilograme, cât avea când se căsătoriseră, la o greutate de 136 de kilograme. Intrase în birou, alene, monstruoasă şi disperată în costumul ei verde, iar fundul ei era aproape la fel de lat ca biroul unui şef de bancă. Când s-a uitat în geantă după carnetul de cecuri, bărbia triplă a devenit sextuplă.

O repartizase la un curs cu alte trei femei grase. Presupunea exerciţii şi o dietă uşoară, cură pentru care Andy se documentase la Biblioteca Publică; existau şi discuţii uşoare de încurajare, pe care el le cataloga drept „consiliere” – şi din când în când le mai dădea şi câte un impuls mediu spre puternic.

Doamna Gurney trecuse de la 136 la 127, apoi la 122, mărturisind cu teamă şi încântare amestecate că nu mai simţea nevoia de o a doua porţie de mâncare la masă. A doua porţie pur şi simplu nu părea să aibă gust bun. Înainte, întotdeauna avea boluri peste boluri de gustări în frigider (şi gogoşi în cutia de pâine, şi două sau trei prăjituri cu brânză Sara Lee în congelator) ca să se uite la televizor seara, dar acum, cumva… ei bine, suna aproape nebuneşte, dar… tot *uita* că erau acolo. Şi mereu auzise că, atunci când eşti la dietă, numai la gustări *te gândeşti.* Cu siguranţă nu fusese aşa, spunea ea, când încercase programul Weight Watchers.

Celelalte trei femei din grup îi răspunseseră cu la fel de mult entuziasm. Andy doar stătea deoparte şi le privea, simţindu-se absurd de părinteşte. Toate cele patru erau uimite şi încântate de experienţa lor

comună. Exerciţiile de tonifiere, care păreau întotdeauna atât de plictisitoare şi de dureroase înainte, acum erau aproape plăcute. Şi apoi a apărut această obsesie ciudată de a *merge pe jos.* Toate au fost de acord că, dacă nu se plimbau puţin până la sfârşitul zilei, se simţeau cumva neliniştite şi agitate. Doamna Gurney a mărturisit că îşi făcuse un obicei din a merge pe jos până în centrul oraşului şi înapoi în fiecare zi, chiar dacă era o distanţă mai mare de trei kilometri. Înainte lua mereu autobuzul, care era cu siguranţă lucrul convenabil de făcut, din moment ce staţia era chiar în faţa casei ei.

Dar, în singura zi în care l-a luat – pentru că o dureau muşchii coapselor atât de tare – a ajuns să se simtă atât de neliniştită şi de agitată, încât a coborât la a doua staţie. Celelalte au fost de acord. Şi toate l-au binecuvântat pe Andy McGee pentru asta, cu dureri musculare cu tot.

Doamna Gurney scăzuse la 113 la a treia cântărire, iar când s-a încheiat cursul de şase săptămâni, ajunsese la 93 de kilograme. Ea a spus că soţul ei era uimit de ceea ce se întâmplase, mai ales după eşecul ei cu nenumărate programe de dietă la modă. Voia să o trimită la un doctor; se temea că ar putea avea cancer. Nu credea că este posibil să slăbeşti 30 şi ceva de kilograme în şase săptămâni prin mijloace naturale. I-a arătat degetele, care erau roşii şi pline de bătături pentru că îşi modifica hainele cu aţă şi ac. Apoi l-a îmbrăţişat strâns (aproape că i-a rupt spinarea) şi a plâns pe umărul lui.

Absolvenţii lui se întorceau de obicei, aşa cum făcuseră şi cei mai de succes studenţi ai lui, cel puţin o dată, unii pentru a-i mulţumi, alţii pur şi simplu pentru a face paradă de succesul lor în faţa lui – pentru a spune, de fapt, „Uite aici, studentul l-a întrecut pe profesor…”, lucru care nu era chiar atât de neobişnuit pe cât păreau să creadă ei, se gândea uneori Andy.

Dar doamna Gurney fusese una dintre primele. Trecuse pe la el ca să-l salute şi să-i mulţumească

din tot sufletul ei, şi asta cu vreo zece zile înainte ca Andy să înceapă să se simtă neliniştit şi urmărit în Port City. Şi, până la sfârşitul acelei luni, plecaseră deja la New York.

Doamna Gurney era în continuare o femeie masivă; remarcai diferenţa surprinzătoare doar dacă o mai văzuseşi înainte – ca una dintre reclamele alea cu „înainte" şi „după" din reviste. Când a trecut pe la el ultima dată, nu mai avea decât 88 de kilograme. Dar nu greutatea ei exactă era cea care conta, bineînţeles. Ceea ce conta era faptul că slăbea în acelaşi ritm măsurat de două kilograme pe săptămână, plus sau minus câteva grame, şi că va continua să slăbească până când va ajunge la 59 de kilograme, plus sau minus cinci kilograme. Nu va exista o decompresie explozivă şi nicio mahmureală persistentă de groază alimentară, genul de lucruri care uneori duc la anorexie nervoasă. Andy voia să facă nişte bani, dar nu voia să ucidă pe nimeni făcând asta. „Ar trebui să fii declarat un bun de patrimoniu naţional pentru ceea ce faci", declarase doamna Gurney, după ce îi spusese lui Andy că reuşise să se apropie de copiii ei şi că relaţiile cu soţul ei se îmbunătăţiseră. Andy zâmbise şi îi mulţumise, dar acum, întins pe patul lui în întuneric, tot mai somnoros, reflecta că asta era destul de aproape de ceea ce li se întâmplase lui şi lui Charlie: fuseseră declaraţi bunuri de patrimoniu naţional.

Totuşi, talentul ăsta nu era chiar atât de rău. Nu atunci când putea ajuta o doamnă Gurney.

A zâmbit.

Şi, zâmbind, a dormit.

10

Niciodată nu şi-a putut aminti detaliile visului după aceea. Căutase ceva. Fusese într-un labirint de coridoare, luminat doar de lumini roşii şi plictisitoare de atenţionare. Deschisese uşile unor încăperi goale şi apoi le închise din nou. Unele dintre camere erau pline de bulgări de hârtie

mototolită, iar într-una dintre ele se afla o lampă de birou răsturnată şi un tablou căzut, realizat în stilul lui Wyeth. Avea impresia că se afla într-un fel de bază militară care fusese închisă şi golită într-o grabă infernală.

Şi totuşi, găsise în sfârşit ceea ce căuta. Era… ce? O cutie? Un cufăr? Era teribil de grea, orice ar fi fost, şi era marcată cu un craniu şi oase încrucişate, ca un borcan de otravă pentru şobolani ţinut pe un raft înalt din pivniţă. Cumva, în ciuda greutăţii sale (trebuia să cântărească cel puţin cât doamna Gurney), a reuşit să o ridice. Îşi simţea toţi muşchii şi tendoanele întinse la maximum, dar nu simţea nicio durere.

Bineînţeles că nu simţi, şi-a spus lui însuşi. *Nu simţi pentru că e un vis. O să plăteşti pentru asta mai târziu. Vei simţi durerea mai târziu.*

A cărat cutia afară din camera în care o găsise. Era un loc unde trebuia să o ducă, dar nu ştia ce şi unde era…

Vei şti când o vei vedea, i-a şoptit mintea.

Aşa că a cărat cutia sau cufărul în sus şi în jos pe coridoare nesfârşite, greutatea încordându-i nedureros muşchii, înţepenindu-i ceafa; şi, deşi muşchii nu-l dureau, avea un început de migrenă. Creierul este un muşchi, îi predica mintea, iar prelegerea devenea o cântare ca un cântec de copil, ca poezia repetitivă a unei fetiţe: *Creierul este un muşchi care poate mişca lumea. Creierul este un muşchi care poate mişca…*

Acum toate uşile erau ca uşile de metrou, bombate spre exterior într-o uşoară curbă, prevăzute cu ferestre mari; toate aceste ferestre aveau colţurile rotunjite. Prin uşile astea (dacă erau uşi) vedea o învălmăşeală de privelişti. Într-o cameră, doctorul Wanless cânta la un acordeon uriaş. Arăta ca un Lawrence Welk dement, cu o cutie de tablă plină cu creioane în faţa lui şi un semn în jurul gâtului pe care scria NIMENI NU E ATÂT DE ORB CA ACELA CARE NU VREA SĂ VADĂ. Prin alt geam, vedea o fată într-un caftan alb zburând prin

aer, urcându-se pe pereţi şi Andy a trecut repede de ea.

Prin altul, a văzut-o pe Charlie şi s-a convins din nou că era un fel de vis de piraţi – comoară ascunsă, io-ho-ho şi toate alea – pentru că Charlie a apărut vorbind cu Long John Silver. Bărbatul avea un papagal pe umăr şi un petic pe ochi. Râjea la Charlie cu un fel de prietenie linguşitoare falsă care îl făcea pe Andy să se simtă neliniştit. Ca o confirmare, piratul şi-a strecurat un braţ în jurul umerilor lui Charlie şi a urlat răguşit „Le venim noi de hac, puştoaico!"

Andy a vrut să se oprească acolo şi să bată la geam până-i atrăgea atenţia lui Charlie – se uita la pirat de parcă era hipnotizată. Voia să se asigure că-i vedea intenţiile acestui bărbat, să se asigure că înţelegea că nu era ceea ce părea.

Dar nu s-a putut opri. Avea căcatul ăsta de

(cutie? cufăr?)

pentru

(???)

pentru ce? Ce dracu' trebuia să facă cu el?

Dar avea să ştie când era momentul.

A trecut de zeci de alte camere – nu-şi amintea toate lucrurile pe care le-a văzut – şi apoi s-a trezit într-un coridor lung şi gol care se termina într-un perete gol. Dar nu complet gol; era ceva chiar în mijlocul lui, un dreptunghi mare din oţel, ca fanta de la cutia poştală.

Apoi a văzut cuvântul care fusese imprimat cu litere ieşite în relief şi a înţeles.

Scria GUNOI.

Şi, brusc, doamna Gurney era lângă el, o doamnă Gurney slabă şi drăguţă, cu un corp bine proporţional şi picioare tonifiate care păreau făcute pentru a dansa toată noaptea, pentru a dansa pe o terasă până când păleau stelele şi răsărea soarele în est ca o muzică dulce. N-aş fi ghicit niciodată, s-a gândit el, amuzat, că hainele ei au fost cândva făcute de Omar Făcătorul de corturi.

A încercat să ridice cutia, dar nu a reuşit. Dintr-odată, era pur şi simplu prea grea. Durerea lui de cap era şi mai puternică. Era ca un cal negru, calul fără călăreţ, cu ochii roşii. Şi atunci a realizat cu oroare că era liber, era undeva în baza asta militară abandonată şi venea după el, tropăind…

— Te ajut eu, a zis doamna Gurney. Tu m-ai ajutat pe mine, acum te ajut eu pe tine. Până la urmă, tu eşti bunul de patrimoniu naţional, nu eu.

— Arăţi atât de bine, a zis el.

Vocea lui venea de departe, răzbătând prin migrena înfiorătoare.

— Mă simt de parcă am fost eliberată din închisoare, a răspuns doamna Gurney. Lasă-mă să te ajut.

— Mă cam doare capul…

— Sigur că te doare. Până la urmă, şi creierul e un muşchi.

L-a ajutat sau s-a ajutat singur? Nu-şi amintea. Dar îşi amintea că s-a gândit că înţelegea visul acum, impulsul era cel de care voia să scape, odată şi pentru totdeauna, impulsul. Şi-a amintit că a înclinat cutia în dreptul fantei pe care scria GUNOI, a întors-o invers, întrebându-se cum va arăta ceea ce va ieşi din ea, chestia asta care zăcea în capul lui încă din timpul facultăţii. Însă nu impulsul s-a vărsat; a avut parte de surpriză şi de teamă când s-a deschis capacul. Era o cascadă de pastile albastre, pastilele *lui,* şi îi era teamă; cum ar spune Granther McGee, îi era suficient de teamă cât să cace monede.

— Nu! a urlat el.

— Da, a răspuns ferm doamna Gurney. Creierul e un muşchi care poate mişca lumea.

Apoi a văzut totul aşa cum vedea ea.

Părea că, cu cât turna mai mult, cu atât îl durea mai tare capul şi, cu cât îl durea mai tare capul, cu atât era mai întuneric, până când n-a mai fost deloc lumină, întunericul era total, era un întuneric viu, cineva aruncase în aer toate siguranţele undeva şi nu era lumină deloc, nu era nicio cutie, niciun vis, doar

migrena lui şi călăreţul fără cap cu ochi roşii care tot venea.

Bum, bum, bum…

11

Trebuie să fi fost treaz de multă vreme înainte să-şi dea seama că e treaz. Lipsa totală de lumină îl făcea să-i fie greu să găsească linia de separare. Cu câţiva ani înainte, citise despre un experiment în care un număr de maimuţe fusese pus în medii special concepute pentru a le înăbuşi toate simţurile. Maimuţele înnebuniseră. Înţelegea de ce. N-avea idee de câtă vreme dormea, niciun mod concret de a măsura, în afară de…

— Ooo, Iisuse!

S-a ridicat în şezut şi a simţit cum îi străpung capul două fulgere monstruoase de durere. Şi-a prins capul în mâini şi l-a legănat înainte şi înapoi şi, încetul cu încetul, durerea s-a diminuat până la un nivel mai uşor de tolerat.

Nu simţea nimic concret în afară de această migrenă oribilă. *Probabil că am dormit cu gâtul strâmb sau ceva de genul ăsta,* s-a gândit el. *Trebuie să fi…*

Nu. Oh, nu. Cunoştea această durere de cap, o cunoştea bine. Era genul de migrenă pe care o căpăta în urma unui impuls mediu spre puternic… mai puternic decât cel pe care îl dăduse doamnelor grase şi oamenilor de afaceri timizi, nu la fel de puternic precum cel pe care îl dăduse băieţilor de la popasul de pe autostradă de atunci.

Andy şi-a dus repede mâinile la faţă şi a pipăit-o rapid, de la sprâncene până la bărbie. Nu existau locuri amorţite. Când zâmbea, ambele colţuri ale gurii i se ridicau la fel ca întotdeauna. Se ruga la Dumnezeu să vină o lumină ca să-şi poată cerceta ochii în oglinda din baie pentru a vedea dacă vreunul dintre ei avea pata aia de sânge…

Impuls? Să impulsioneze?

Asta era ridicol. Pe cine?

Cine, în afară de…

Respiraţia i s-a oprit în gât şi apoi s-a reluat încet.

Se gândise la asta înainte, dar nu încercase niciodată. Se gândea că ar fi ca şi cum ar supraîncărca un circuit, la nesfârşit. Îi fusese frică să încerce.

Pastila mea, s-a gândit el. *Pastila mea a întârziat şi o vreau, chiar o vreau, chiar am nevoie de ea. Pastila mea va face ca totul să fie bine.*

A fost doar un gând. Nu i-a provocat nicio poftă. Ideea de a lua o Thorazine îi stârnea tot atâta emoţie cât solicitarea „dă-mi, te rog, untul". Adevărul era că, în afară de durerea de cap oribilă, se simţea destul de bine. Şi faza era că avusese dureri de cap mult mai grave decât aceasta – cea de la aeroportul din Albany, de exemplu.

Asta era nimic în comparaţie cu aia.

M-am impulsionat singur, s-a gândit el, uimit.

Pentru prima dată, putea să înţeleagă cu adevărat cum se simţea Charlie, pentru că, pentru prima dată, se simţea puţin speriat de propriul talent paranormal. Pentru prima dată, înţelegea cu adevărat cât de puţin înţelegea despre ce era şi ce putea face. De ce dispăruse? Nu ştia. De ce se întorsese? Nu ştia nici asta. Avea oare vreo legătură cu frica lui intensă de întuneric? Presentimentul venit din senin că Charlie era ameninţată (avusese o amintire fantomatică a piratului cu un singur ochi şi apoi aceasta a plutit, a dispărut) şi propriul dezgust de sine, pentru felul în care o uitase? Posibil chiar şi lovitura la cap când căzuse?

Nu ştia; ştia doar că se impulsionase singur.

Creierul este un muşchi care poate mişca lumea.

Brusc, i-a venit în minte că, în timp ce dădea mici impulsuri oamenilor de afaceri şi doamnelor grase, ar fi putut deveni un centru de reabilitare pentru droguri, cu un singur angajat, şi a fost cuprins de un extaz înfiorător de presupuneri. Se culcase gândindu-se că un talent care putea să o ajute pe biata doamnă Gurney cea grasă nu putea fi chiar atât de rău. Dar un talent care ar putea să dea jos

maimuţa de pe spatele fiecărui biet drogat din New York? Ce ziceţi de asta, fani ai sportului?

— Iisuse! a şoptit el. Chiar nu mai sunt dependent?

Nu a existat nicio poftă. Thorazine, imaginea pastiluţei albastre de pe farfurioara albă – acel gând devenise inconfundabil de neutru.

— Nu mai sunt dependent, şi-a răspuns singur.

Următoarea întrebare: putea să rămână aşa?

Doar şi-a pus întrebarea asta şi alte întrebări l-au inundat. Putea să afle exact ce i se întâmpla lui Charlie? Folosise impulsul asupra lui însuşi în somn, ca un fel de autohipnoză. Putea să-l folosească asupra altora când era treaz? Asupra lui Pynchot care rânjea la nesfârşit şi respingător, de exemplu? Pynchot ar fi ştiut ce i se întâmpla lui Charlie. L-ar putea constrânge să spună? Era posibil să o scoată de aici până la urmă? Exista o modalitate de a face asta? Şi, dacă reuşeau să iasă, ce se întâmpla? În primul rând, nu ar mai fugi. Asta nu era o soluţie. Trebuia să… să fie un loc unde să se ducă.

Pentru prima dată după luni bune, se simţea entuziasmat, plin de speranţă. A început să-şi facă un plan rudimentar, acceptând, respingând, punând întrebări. Pentru prima dată după luni bune s-a simţit ca acasă în propriul cap, viu şi alert, capabil să acţioneze. Şi, mai presus de toate, era ideea asta: dacă îi putea păcăli să creadă două lucruri – că era încă drogat şi că era încă incapabil să-şi folosească talentul de control mental, ar putea… ar putea avea o şansă să facă… să facă ceva.

Încă întorcea planul pe toate părţile când luminile s-au reaprins. În cealaltă încăpere, televizorul a început să debiteze aceeaşi veche prostie cu Isus-va-avea-grijă-de-sufletul-tău-şi-noi-vom-avea-grijă-de-carnetul-tău-de-cecuri. *Ochii, ochii aceia electrizanţi! Se uită din nou la tine, sau o vor face în curând… Nu uita asta!*

Pentru o clipă, totul i-a revenit în minte – zilele şi săptămânile de subterfugii care cu siguranţă îl

aşteptau dacă voia să aibă vreo şansă şi probabilitatea mare că va fi prins la un moment dat. Depresia s-a strecurat înăuntru… dar nu a adus cu ea nicio poftă de pastilă, iar asta l-a ajutat să se adune. S-a gândit la Charlie, iar asta l-a ajutat şi mai mult. S-a ridicat încet din pat şi a mers în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat? a strigat el cu voce tare. Mi-a fost frică! Unde sunt medicamentele mele? Să-mi aducă cineva medicamentele!

S-a aşezat în faţa televizorului, cu faţa lăsată, posomorâtă şi plictisită. Iar în spatele acelei feţe insipide, creierul său – acel muşchi care putea mişca lumea – ticăia din ce în ce mai repede.

12

Ca şi visul pe care tatăl ei îl avusese în aceeaşi perioadă, Charlie McGee nu a putut niciodată să-şi amintească detaliile lungii ei conversaţii cu John Rainbird, ci doar punctele esenţiale. Niciodată nu a fost foarte sigură cum a ajuns să toarne povestea despre cum a ajuns să fie aici sau să vorbească despre singurătatea intensă pe care o simţea în lipsa tatălui ei şi despre teroarea că ei ar găsi o modalitate de a o păcăli să îşi folosească din nou abilitatea pirochinetică.

O parte a fost din cauza penei de curent, desigur, şi a faptului că ştiau că nu erau ascultaţi. O altă parte era John însuşi, trecuse prin atât de multe, şi înduioşătoarea lui frică de întuneric şi de amintirile pe care i le aducea groapa teribilă în care îl băgaseră comuniştii vietnamezi. O întrebase, aproape apatic, de ce era ea închisă, iar ea începuse să vorbească doar pentru a-i distrage atenţia. Dar a devenit repede mai mult decât atât. Totul începuse să iasă din ce în ce mai repede, tot ceea ce ţinuse înăbuşit, până când cuvintele au început să se încalece, în toate direcţiile. O dată sau de două ori ea plânsese, iar el o ţinuse în braţe cu stângăcie. Ea un om blând… în multe privinţe, îi amintea de tatăl ei.

— Acum, dacă vor afla că ştii toate astea, a spus ea, probabil că te vor închide şi pe tine. N-ar fi trebuit să vorbesc.

— M-ar închide, cu siguranţă, a spus John vesel. Sunt categoria D, copile. Asta îmi dă dreptul să deschid sticle cu lustru de pardoseală şi cam atât, a spus el amuzat. Vom fi în regulă dacă nu spui că mi-ai spus, cred.

— N-o voi face, a zis Charlie cu nerăbdare.

Ea însăşi fusese puţin neliniştită, gândindu-se că, dacă John ar fi spus, s-ar putea să-l folosească pe el drept pârghie.

— Mi-e îngrozitor de sete. Este apă cu gheaţă în frigider. Vrei şi tu?

— Nu mă lăsa aici! a spus el imediat.

— Păi, hai să mergem împreună! Ne ţinem de mână.

A părut că se gândeşte la asta.

— Bine, a zis el.

Au bâjbâit prin bucătărie împreună, ţinându-se strâns de mână.

— Ai face bine să nu mai spui nimănui, copile. Mai ales despre asta. Ditamai indianul căruia îi e frică de întuneric. Ar râde ăştia de mine.

— Poate că nu ar râde dacă ar şti…

— Poate că nu. Poate că da, a zis el chicotind. Dar prefer să nu afle niciodată. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ai fost aici, puştoaico.

Era atât de emoţionată, încât i s-au umplut iar ochii de lacrimi şi a trebuit să se chinuie să şi le stăpânească. Au ajuns la frigider şi ea a bâjbâit după carafa de apă cu gheaţă. Nu mai era foarte rece, dar a uns-o pe gât. S-a întrebat neliniştită cât de mult vorbise şi nu a ştiut. Dar îi spusese… totul. Până şi părţile pe care nu voia să i le spună, ce se întâmplase la ferma familiei Manders. Sigur, oamenii ca Hockstetter ştiau, dar ei nu-i păsa de ei. Îi păsa de John… şi de părerea lui despre ea.

Dar îi spusese. El punea câte o întrebare care cumva pătrundea până la miezul problemei şi… ea povestea, de multe ori în lacrimi. Şi, în loc de mai

multe întrebări, de interogatoriu şi de neîncredere, nu mai existau decât acceptare şi empatie calmă. El părea să înţeleagă iadul prin care trecuse ea, poate pentru că el însuşi trecuse prin iad.

— Uite apa! a spus ea.

— Mersi!

L-a auzit bând-o şi apoi i-a pus paharul înapoi în mână.

— Mersi mult!

L-a pus deoparte.

— Hai să ne întoarcem în cealaltă cameră! a propus el. Mă întreb dacă se vor reaprinde vreodată luminile.

Era nerăbdător acum. Fuseseră stinse de mai bine de şapte ore, după cum aproxima el. Voia să iasă de acolo şi să se gândească la toate astea. Nu la ceea ce i-a spus – ştia toate astea ci cum să se folosească de ceea ce i-a spus.

— Sunt sigură că le vor reporni curând, a zis Charlie.

Au bâjbâit înapoi spre canapea şi s-au aşezat.

— Nu ţi-au zis nimic de tatăl tău?

— Doar că e bine, a zis ea.

— Pun pariu că aş putea să merg să-l văd, a zis Rainbird, de parcă tocmai îi venise ideea asta.

— Ai putea? Chiar crezi că ai putea?

— Aş putea să fac schimb cu Herbie într-o zi. Să-l văd. Să-i spun că eşti bine. Mă rog, nu să-i spun, să-i dau un bileţel sau ceva.

— Ah, n-ar fi periculos?

— Ar fi periculos să fac asta mereu. Dar îţi sunt dator. O să văd cum se simte.

Şi-a pus braţele în jurul lui în întuneric şi l-a pupat. Rainbird i-a dat o îmbrăţişare drăgăstoasă. O iubea în felul lui, acum mai mult ca niciodată. Era a lui acum şi presupunea că el era al ei. Pentru o vreme.

Au şezut împreună fără să vorbească prea mult şi Charlie a adormit. Apoi a zis ceva care a trezit-o brusc şi complet, ca un strop de apă rece pe faţă.

— Căcat, trebuie să le aprinzi focurile, dacă poţi.

Charlie şi-a ţinut respiraţia, şocată, de parcă o lovise brusc.

— Ţi-am *zis,* a spus ea. E ca şi cum ai da drumul unui… animal sălbatic dintr-o cuşcă. Mi-am promis că n-o s-o mai fac niciodată. Soldatul de la aeroport… şi bărbaţii ăia de la fermă… i-am omorât… i-am ars de *vii!*

Faţa ei era înfierbântată, ardea şi era pe punctul de a plânge iar.

— Felul în care ai spus-o, sună de parcă a fost autoapărare.

— Da, dar asta nu e o scuză să…

— Sună şi de parcă i-ai salvat viaţa tatălui tău.

Charlie a tăcut. Dar el simţea grijile şi confuzia şi tristeţea care o năpădeau în valuri. A schimbat subiectul, nu voia să-şi amintească acum că aproape şi-a omorât şi propriul tată.

— Cât despre tipul ăla, Hockstetter, l-am văzut pe aici. Am văzut tipi ca el în război. Fiecare, o minune a lumii, Regele Căcat de pe Muntele Bălegar. Dacă nu primeşte ce vrea de la tine într-un fel, încearcă în altul.

— Asta mă sperie cel mai mult, a recunoscut ea cu o voce joasă.

— Plus că el chiar ar avea nevoie să i se dea foc la picioare.

Charlie era şocată, dar a chicotit zgomotos – aşa cum glumele cu prostii o făceau uneori să râdă mai tare doar pentru că era atât de rău să le spui. Când a terminat de râs a zis:

— Nu, n-o să aprind focuri. Mi-am promis. E rău şi n-o s-o fac.

Era suficient. Era timpul să se oprească. Simţea că putea să continue folosindu-şi doar intuiţia, dar îşi dădea seama că poate era un sentiment fals. Munca cu fata era la fel de obositoare ca spargerea unuia dintre seifurile lui Rammaden. Ar fi prea uşor să continue şi să facă o greşeală care nu mai putea fi reparată niciodată.

— Da, OK. Presupun că ai dreptate.

— Chiar o să-l vezi pe tata?

— O să-ncerc, puştoaico.

— Îmi pare rău că eşti blocat aici cu mine, John. Dar mă şi bucur tare.

— Da.

Au vorbit despre nimicuri şi ea şi-a pus capul pe braţul lui. El a simţit că adoarme iar – era foarte târziu acum – şi, când luminile s-au aprins, patruzeci de minute mai târziu, ea dormea dusă. Lumina a făcut-o să se întoarcă şi să-şi îngroape faţa în întunericul lui. S-a uitat contemplativ la gâtul ei subţire ca o salcie, la uşoara curbă a craniului ei. Atâta putere într-o făptură atât de delicată. Era adevărat? Mintea lui încă respingea asta, dar inima lui ştia că aşa era. Era un sentiment bizar şi cumva minunat să se simtă atât de divizat. Inima lui simţea că era adevărat într-o măsură în care ei nu ar fi crezut, adevărat probabil în măsura delirului lui Wanless.

A luat-o în braţe, a dus-o în pat şi a băgat-o sub aşternuturi. Când i-a tras plapuma până sub bărbie, s-a mişcat pe jumătate trează.

S-a aplecat impulsiv deasupra ei şi a pupat-o.

— Noapte bună, puştoaico!

— Noapte bună, tati! a spus pe o voce mormăită şi somnoroasă, apoi s-a întors şi a rămas nemişcată.

El s-a uitat la ea câteva minute şi apoi s-a întors în sufragerie. Însuşi Hockstetter a dat buzna zece minute mai târziu.

— A picat curentul, a zis el. Furtuna. Ale dracului încuietori electronice, toate stricate! Ea cum…

— O să fie bine dacă vorbeşti dracului mai încet, a spus Rainbird pe o voce joasă.

Mâinile lui imense s-au întins şi l-au apucat pe Hockstetter de reverul halatului alb şi l-au tras cu violenţă spre el, astfel încât faţa brusc speriată a lui Hockstetter era la mai puţin de trei centimetri de a lui.

— Şi, dacă te mai porţi vreodată pe aici de parcă mă cunoşti, dacă te mai porţi cu mine de parcă sunt mai mult decât un tip de categoria D, te omor şi

apoi te tai în bucăţi şi apoi te bag într-un Cuisinart şi te fac mâncare de mâţe.

Hockstetter a bolborosit ceva. Saliva îi făcea balonaşe la colţurile buzelor.

— Înţelegi? Te omor! i-a spus el printre dinţi şi l-a scuturat pe Hockstetter de două ori.

— I-î-î-în-n-nţeleg.

— Atunci, hai să ieşim de aici! a zis Rainbird şi l-a împins pe Hockstetter, palid şi cu ochii mari, pe coridor.

S-a uitat încă o dată în jur şi apoi şi-a împins căruciorul afară şi a închis uşa cu încuietoare automată în urma lui. În dormitor, Charlie dormea mai departe, împăcată cum nu mai fusese de luni întregi. Poate de ani.

FOCURI MICI, FRATELE CEL MARE

1

Furtuna teribilă a trecut. Timpul a trecut – trei săptămâni. Vara, umedă şi copleşitoare, încă domnea în estul Virginiei, dar începuse şcoala, iar autobuzele şcolare galbene şi greoaie se plimbau pe drumurile rurale bine întreţinute din zona Longmont. În Washington, D.C., care nu era prea departe, începea un alt an de legislaţie, zvonuri şi insinuări, marcat de obişnuita atmosferă de spectacol ciudat generată de televiziunea naţională, de scurgerile de informaţii planificate şi de aburii alcoolului.

Nimic din toate acestea nu făcea prea multă impresie în încăperile răcoroase şi controlate din punct de vedere ecologic ale celor două case antebelice şi în coridoarele şi nivelurile alveolate de dedesubt. Singura corelaţie ar fi putut fi faptul că Charlie McGee începuse şi ea şcoala. Fusese ideea lui Hockstetter ca ea să primească meditaţii, iar Charlie se împotrivise, dar John Rainbird o convinsese.

— Ce rău o să-ţi facă? o întrebase el. Nu are rost ca o fată deşteaptă ca tine să rămână în urmă. La naiba – scuză-mă, Charlie –, dar uneori îmi doresc din tot sufletul să fi avut mai mult decât opt clase. N-aş mai spăla podele acum – tu… poţi să pariezi pe asta. În plus, o să treacă timpul.

Aşa că a făcut-o pentru John. Au venit tutorii: tânărul care preda engleza, femeia mai în vârstă care preda matematica, femeia mai tânără cu ochelari groşi care a început să o înveţe franceza, bărbatul în scaun cu rotile care preda ştiinţele. I-a ascultat şi a presupus că a învăţat, dar a făcut-o pentru John.

În trei ocazii, John îşi riscase slujba pentru a-i transmite bileţele tatălui ei, iar ea se simţea datoare pentru asta şi, prin urmare, era mai dispusă să facă ceea ce credea că îi va face plăcere lui John. Iar el îi adusese veşti de la tatăl ei – că era bine, că era

uşurat să ştie că şi Charlie era bine şi că acum coopera la testele lor. Acest lucru o neliniştise puţin, dar acum era suficient de mare ca să înţeleagă – oricum, puţin – că ceea ce era mai bine pentru ea putea să nu fie întotdeauna mai bine pentru tatăl ei. Iar în ultima vreme începuse să se întrebe din ce în ce mai mult dacă nu cumva John ştia cel mai bine ce era bine pentru ea. În felul lui serios şi amuzant (mereu înjura şi apoi îşi cerea scuze pentru asta, ceea ce o făcea să chicotească), era foarte convingător. Nu spusese nimic despre cum să facă focul timp de aproape zece zile după pana de curent. Ori de câte ori vorbeau despre aceste lucruri, o făceau în bucătărie, unde el spunea că nu existau microfoane, şi vorbeau întotdeauna cu voce joasă.

În ziua aia spusese:

— Te-ai mai gândit la toată treaba cu focurile, Charlie?

Mereu îi spunea Charlie acum, în loc de „puştoaico”. Ea îl rugase.

A început să tremure. Numai gândul la foc avea efectul ăsta asupra ei, de la incidentul de la ferma familiei Manders. Era rece şi încordată şi tremura; pe rapoartele lui Hockstetter, asta se numea o „reacţie fobică uşoară”

— Ţi-am spus, a zis ea. Nu pot să fac asta. Nu voi face asta.

— Nu pot şi nu vreau sunt două lucruri diferite, a zis John.

Spăla podeaua – dar foarte încet, ca să poată vorbi cu ea. Mopul se mişca dintr-o parte în alta. Vorbea aşa cum vorbesc deţinuţii din închisoare, abia mişcându-şi buzele.

Charlie nu a răspuns.

— Am două idei, a zis el. Dar, dacă nu vrei să asculţi – dacă eşti total hotărâtă – o să tac.

— Nu, e OK, a zis Charlie politicoasă.

Dar chiar îşi dorea să tacă, să nu mai vorbească despre asta, nici măcar să nu se gândească la asta, pentru că o făcea să se simtă prost. Numai că John făcuse atâtea pentru ea… şi era disperată să nu îl

jignească sau să-i rănească sentimentele. Avea nevoie de un prieten.

— Păi, mă gândeam doar că ei trebuie să ştie cum ţi-a scăpat de sub control la ferma aia, a zis el. Probabil ar avea foarte multă grijă. Nu cred că te-ar testa într-o cameră plină de hârtie şi cârpe înmuiate în benzină, nu?

— Nu, dar…

A ridicat puţin o mână de pe coada mopului.

— Ascultă-mă, ascultă-mă.

— OK.

— Şi cu siguranţă ştiu că aia a fost singura dată când ai cauzat o reală – cum îi spune? – conflagraţie. Focuri mici, Charlie. Asta e secretul. Focuri mici. Şi, dacă se întâmplă ceva – şi mă îndoiesc de asta, pentru că cred că te controlezi mai bine decât îţi închipui –, dar să zicem că ceva *chiar* s-ar întâmpla. Pe cine vor da vina? Pe tine? După ce idioţii au petrecut jumătate de an forţându-te să o faci? O, nu, îmi pare rău, dar nu.

Lucrurile pe care le spunea o speriau, dar tot a trebuit să-şi pună mâna la gură şi să chicotească la expresia dramatică pe care o afişa indianul.

John a zâmbit puţin şi el, apoi a dat din umeri.

— Cealaltă chestie la care mă gândeam e că nu poţi să înveţi să controlezi ceva decât dacă repeţi constant.

— Nu-mi pasă dacă voi putea să o controlez vreodată. N-o s-o fac.

— Poate că da sau poate că nu, a zis John cu încăpăţânare, storcând mopul.

L-a pus într-un colţ şi apoi a vărsat apa în chiuvetă. A dat drumul la apă să clătească găleata.

— Poate că vei fi *luată prin surprindere* şi îţi vei folosi puterea.

— Nu, nu cred.

— Sau să presupunem că faci febră mare odată. De la gripă sau crup sau, dracu' ştie, ceva infecţie.

Asta era una dintre puţinele piste bune pe care i le sugerase Hockstetter.

— Ai avut vreodată apendicită, Charlie?

— Nu-uuu…

John a început să clătească podeaua.

— Fratele meu a avut, dar a făcut peritonită şi aproape că a murit. Asta a fost pentru că eram în rezervaţie şi îi durea pe toţi în c… nimănui nu-i păsa dacă trăiam sau muream. A făcut febră mare, 40, cred, şi delira, spunea blesteme oribile şi vorbea cu oameni care nu erau acolo. Ştii că credea că tata e Îngerul Morţii sau ceva, venit să-l ducă pe lumea cealaltă, şi a încercat să-l înjunghie cu un cuţit care era pe noptieră? Ţi-am zis povestea asta, nu?

— Nu, a zis Charlie, şoptind acum, nu ca să nu se audă, ci dintr-o fascinaţie terifiantă. Serios?

— Serios, a spus John şi a stors din nou mopul. Nu a fost vina lui. Febra i-a făcut asta. Oamenii pot să spună orice când delirează. *Orice.*

Charlie a înţeles unde bătea şi a simţit cum o cuprindea teama. Nu se mai gândise la asta niciodată.

— Şi dacă ai putea să controlezi această putere piro-nu-ştiu-cum…

— Dar cum să o controlez dacă delirez?

— Pur şi simplu. Rainbird s-a întors la metafora originală a lui Wanless, cea care îl dezgustase pe Căpitan atât de tare cu aproape un an în urmă: E ca atunci când înveţi să faci pe WC, Charlie. Odată ce înveţi să-ţi controlezi nevoile şi vezica, poţi s-o faci pentru totdeauna. Oamenii care delirează îşi udă patul de la transpiraţie uneori, dar nu fac pipi în pat aproape niciodată.

Hockstetter a subliniat că asta nu era mereu adevărat, dar Charlie nu avea de unde să ştie asta.

— Oricum, ce vreau să zic e că, dacă ai *controlul,* nu va trebui să-ţi mai faci griji pentru asta. O ai la degetul mic. Dar, ca să ai control, trebuie să repeţi constant. Aşa cum ai învăţat să-ţi legi şireturile sau să scrii cu litere de tipar la grădiniţă.

— Dar… pur şi simplu nu vreau să aprind focuri! Şi n-o voi face! Nu *vreau!*

— Uite, te-am supărat, a zis John, speriat. Nu voiam să fac asta. Scuze, Charlie. O să tac. Eu şi

gura mea mare!

Dar data următoare a deschis ea singură subiectul.

Două sau trei zile mai târziu, s-a gândit cu grijă la lucrurile pe care le-a spus… şi a crezut că şi-a dat seama unde greşise.

— Nu s-ar termina niciodată, a zis ea. Mereu ar vrea mai mult şi mai mult şi mai mult. Dacă ai şti numai cum ne-au urmărit, nu se dau bătuţi niciodată. Dacă încep, vor vrea focuri mai mari şi mai mari şi apoi focuri de tabără şi apoi… nu ştiu… dar mi-e frică.

A admirat-o din nou. Avea o intuiţie şi o inteligenţă nativă incredibil de ascuţită. S-a întrebat ce va crede Hockstetter când el, Rainbird, îi va spune că Charlie McGee avea o idee extrem de bună despre care era planul lor general ultrasecret. Toate rapoartele lor despre Charlie teoretizau că pirochinezia era doar piesa centrală a multor talente metapsihice înrudite, iar Rainbird credea că intuiţia ei era una dintre ele. Tatăl ei le spusese de nenumărate ori că Charlie ştia că Al Steinowitz şi ceilalţi îşi vor face apariţia la ferma Manders chiar înainte de sosirea lor. Era un gând înspăimântător. Dacă ar fi trebuit să aibă vreodată una dintre intuiţiile ei amuzante despre autenticitatea lui… ei bine, se spunea că nici iadul nu se dezlănţuie la fel de tare ca o femeie dispreţuită, iar, dacă jumătate din ceea ce credea despre Charlie era adevărat, atunci ea era perfect capabilă să fabrice iadul sau un facsimil rezonabil. S-ar putea să se trezească brusc foarte înfierbântat. Asta adăuga un anumit condiment procedurilor… un condiment care lipsea de prea mult timp.

— Charlie, a spus el, nu spun că ar trebui să faci lucrurile astea pe *gratis.*

Ea s-a uitat la el confuză.

John a oftat.

— Nu ştiu cum să-ţi explic, a zis el. Presupun că te iubesc puţin. Eşti ca fiica pe care n-am avut-o niciodată. Şi felul în care te ţin închisă aici, fără să

te lase să-ţi vezi tatăl, fără să te lase să ieşi vreodată, ratând toate lucrurile pe care celelalte fetiţe le au… îmi face *greaţă.*

Acum s-a uitat cu ochiul bun la ea, destul de insistent, speriind-o puţin.

— Ai primi tot felul de lucruri dacă ai coopera… şi ai putea să mai pui de la tine.

— Să pun de la mine, a zis Charlie, intrigată.

— Da! Ai putea să-i faci să te lase afară, la soare, pun pariu. Poate chiar la magazinul din Longmont să faci cumpărături. Ai putea să ieşi din căcatul ăsta de cutie şi să locuieşti într-o casă normală. Să vezi alţi copii. Şi…

— Să-l văd pe tata?

— Sigur, şi asta.

Dar asta n-avea să se întâmple niciodată, pentru că, dacă cei doi îşi puneau informaţiile cap la cap, îşi dădeau seama că John, infirmierul prietenos, era prea bun ca să fie adevărat. Rainbird nu-i transmisese niciodată vreun mesaj lui Andy McGee. Hockstetter credea că ar însemna să rişte fără să câştige nimic, iar Rainbird, care îl credea pe Hockstetter un nemernic nenorocit în legătură cu majoritatea lucrurilor, a fost de acord.

Una era să păcăleşti un copil de opt ani cu poveşti despre faptul că nu existau microfoane în bucătărie şi despre cum puteau vorbi cu voce joasă fără să fie auziţi, dar cu totul altceva era să-l păcăleşti pe tatăl fetei, cu aceeaşi poveste de adormit copii, chiar dacă era dependent de nu mai ştia de capul lui. McGee s-ar putea să nu fie suficient de dependent încât să nu observe faptul că acum nu făceau mai mult decât să se joace de-a băiatul bun şi băiatul rău cu Charlie, o tehnică pe care departamentele de poliţie o foloseau de sute de ani pentru a prinde infractorii.

Aşa că a continuat să mintă că îi ducea mesajele ei lui Andy, aşa cum îndruga atâtea alte minciuni. Era adevărat că îl vedea pe Andy destul de des, dar îl vedea doar pe monitoarele de supraveghere. Era adevărat că Andy coopera la testele lor, dar era de

asemenea adevărat că era golit de puteri, incapabil să impulsioneze un copil să mănânce o îngheţată.

Se transformase într-un mare zero gras, preocupat doar de ceea ce era la televizor şi de momentul în care urma să îi sosească următoarea pastilă, şi nu mai cerea niciodată să îşi vadă fiica. Să-l întâlnească pe tatăl ei faţă în faţă şi să vadă ce-i făcuseră ar putea să-i întărească din nou rezistenţa, iar el era foarte aproape de a o descoase acum; acum îşi *dorea* să fie convinsă. Nu, toate lucrurile erau negociabile, numai că Charlie McGee nu avea să-şi mai vadă niciodată tatăl. Nu peste mult timp, presupunea Rainbird, Căpitanul avea să-l urce pe McGee într-un avion al Atelierului spre complexul din Maui. Dar fata nu avea nevoie să ştie nici asta.

— Chiar crezi că m-ar lăsa să-l văd?

— N-am niciun dubiu, a răspuns el cu uşurinţă. Nu la început, desigur; e asul lor cu tine şi ei ştiu asta. Dar, dacă ajungi până la un anumit punct şi apoi spui că le vei tăia calea dacă nu te lasă să îl vezi…

A lăsat ideea neterminată. Momeala era afară, o momeală mare şi sclipitoare trasă prin apă. Era plină de cârlige şi oricum nu era bună de mâncat, dar asta mai era ceva ce puicuţa asta dură nu ştia.

Îl privea gânditoare. Nu au continuat discuţia. Cel puţin nu în ziua aceea.

Cam o săptămână mai târziu, Rainbird şi-a schimbat tactica. A făcut asta fără un motiv concret, dar propria intuiţie îi spunea că nu putea ajunge mai departe prin simpla pledoarie. Era timpul să se roage, aşa cum îl implorase Fratele Iepure pe Fratele Vulpe să nu fie aruncat în acel lan de mărăcini.

— Îţi mai aminteşti despre ce vorbeam? a deschis el conversaţia.

Lustruia podeaua din bucătărie. Ea se prefăcea că îşi alege o gustare din frigider. Un picior curat şi roz era proptit de celălalt, astfel încât el putea să-i vadă călcâiul – o poziţie care i s-a părut ciudat de provocatoare pentru mijlocul copilăriei. Era cumva

preerotică, aproape mistică. Iar a simţit că îi e dragă. Acum se uita la el peste umăr, contrariată. Părul ei strâns în coadă îi cădea peste umăr.

— Da, a zis ea. Îmi amintesc.

— Ei bine, stăteam să mă gândesc şi am început să mă întreb ce mă face expert la a da sfaturi, a zis el. Nici măcar nu am o mie de dolari pentru un credit la bancă, să-mi iau o maşină.

— O, John, asta nu înseamnă nimic…

— Ba da. Dacă ştiam ceva, aş fi fost un tip ca Hockstetter. Cu studii superioare.

— Tati spune că orice prost poate să-şi cumpere o diplomă de facultate, a spus ea dezgustată.

Inima i-a tresărit de fericire.

2

Trei zile după aceea, peştele a muşcat momeala.

Charlie i-a spus că s-a decis să-i lase să-şi facă testele. Avea să aibă grijă, a zis. Şi îi va face şi pe ei să aibă grijă, dacă nu ştiau cum. Era trasă la faţă şi palidă.

— Să faci asta doar dacă te-ai gândit bine de tot, a zis John.

— Am încercat, a şoptit ea.

— O faci pentru ei?

— *Nu!*

— Bine! O faci pentru tine?

— Da. Pentru mine. Şi pentru tata.

— Bine, a zis el. Şi, Charlie, făţ-i să joace după regulile tale. Mă înţelegi? Ai arătat cât de puternică poţi să fii. Nu-i lăsa să-ţi vadă slăbiciunile acum. Dacă le văd, le vor folosi. Fă pe dura. Ştii ce zic?

— Cred… că da.

— Ei primesc ceva şi tu primeşti ceva. De fiecare dată. Nimic pe gratis.

S-a cocoşat puţin. Focul din ochiul lui s-a stins. Ura să-l vadă aşa, trist şi învins.

— Nu-i lăsa să te trateze cum m-au tratat pe mine. Am dat patru ani din viaţă şi un ochi pentru ţara asta. Unul dintre acei ani l-am petrecut într-o

gaură în pământ mâncând gândaci, cu febră, mirosindu-mi propriul căcat tot timpul şi adunând păduchi din păr. Şi, când am ieşit, mi-au zis mersi mult, a zis John, şi mi-au pus un mop în mână. Au furat de la mine, Charlie. Înţelegi? Nu-i lăsa să-ţi facă asta.

— Înţeleg, a zis ea solemnă.

S-a luminat puţin şi apoi a zâmbit.

— Deci când e ziua cea mare?

— Mă văd cu doctorul Hockstetter mâine. O să-i spun că m-am decis să cooperez… puţin. Şi o să… o să-i spun ce vreau.

— Să nu ceri prea mult din prima. E ca la orice carusel din bâlci, Charlie. Trebuie să le arăţi ceva strălucitor înainte să le iei banii.

Ea a dat din cap.

— Dar să le arăţi cine conduce, da? Să le arăţi cine e şeful.

— Da.

El a zâmbit şi mai larg.

— Bravo! a zis el.

3

Hockstetter era furios.

— Ce *dracu'* de joc joci? a urlat la Rainbird.

Erau în biroul Căpitanului. A avut curaj să urle, s-a gândit Rainbird, pentru că era şi Căpitanul acolo pe post de arbitru. Apoi s-a mai uitat o dată în ochii albaştri şi nervoşi ai lui Hockstetter, era roşu în obraji, avea degetele albe, şi a recunoscut că probabil a greşit. A îndrăznit să treacă de porţi şi să intre în grădina secretă a privilegiului lui Hockstetter. Faptul că Rainbird l-a scuturat bine după pana de curent era una; Hockstetter greşise într-un mod foarte periculos şi ştiuse asta. Dar acum era total altceva. S-a gândit.

Rainbird s-a mulţumit doar să-l privească lung pe Hockstetter.

— Ai aranjat cu grijă totul în jurul unei imposibilităţi! Ştii foarte bine că n-o să-l vadă pe

tatăl ei! „Ei primesc ceva şi tu primeşti ceva”, l-a imitat Hockstetter furios. Prostule!

Rainbird a continuat să se holbeze la Hockstetter.

— Să nu mă mai faci prost, a zis el calm.

Hockstetter a tresărit… dar doar puţin.

— Vă rog, domnilor, a zis Căpitanul obosit. Vă rog!

Pe birou era un reportofon. Tocmai terminaseră de ascultat conversaţia pe care o avusese Rainbird cu Charlie în dimineaţa aia.

— Aparent, doctorul Hockstetter a ratat lucrul important, adică echipa lui în sfârşit va primi *ceva,* a zis Rainbird. Ceea ce le va îmbunătăţi bagajul de cunoştinţe practice cu 100%, dacă matematica mea este corectă.

— Ca urmare a unui accident total neprevăzut, a spus Hockstetter încruntat.

— Un accident pe care voi, oameni buni, aţi fost prea miopi ca să vi-l fabricaţi singuri, a replicat Rainbird. Prea ocupaţi să vă jucaţi cu şobolanii voştri, poate.

— Domnilor, e suficient! a zis Căpitanul. Nu suntem aici ca să incriminăm; nu ăsta e scopul acestei întâlniri. S-a uitat la Hockstetter. O să ai o şansă să joci în continuare, a zis el. Trebuie să recunosc că arăţi surprinzător de puţină recunoştinţă.

Hockstetter a mormăit ceva.

Căpitanul s-a uitat la Rainbird.

— Oricum, cred şi că ai dus rolul de *amicus curiae* prea departe, până la urmă.

— Aşa credeţi? Atunci tot nu înţelegeţi nimic, a zis Rainbird uitându-se de la Căpitan la Hockstetter şi înapoi la Căpitan. Cred că amândoi aţi arătat o lipsă de înţelegere aproape paralizantă. Aveţi doi psihiatri pentru copii la dispoziţie şi, dacă sunt o reprezentare bună a calibrului acelui domeniu, există mulţi copii cu probleme mari.

— Uşor de zis, a zis Hockstetter. Această…

— Nu înţelegi cât de *inteligentă* e, l-a întrerupt Rainbird. Nu înţelegi cât de… cât de agilă e la a

vedea cauze şi efecte ale lucrurilor. Să lucrezi cu ea e ca şi cum ai încerca să mergi pe teren minat. I-am propus ideea cu recompense şi pedepse pentru că s-ar fi gândit singură la ea. Gândindu-mă la asta pentru ea, i-am întărit încrederea pe care o are în mine… practic, am transformat un dezavantaj în avantaj.

Hockstetter a deschis gura. Căpitanul i-a făcut semn să tacă şi apoi s-a întors la Rainbird. A vorbit pe un ton molcom şi împăciuitor, pe care nu-l folosea cu nimeni altcineva… dar nimeni altcineva nu era John Rainbird.

— Asta nu are legătură cu faptul că pare că ai limitat cât de departe pot merge Hockstetter şi oamenii lui. Mai devreme sau mai târziu ea o să înţeleagă că ultima ei dorinţă – să-şi vadă tatăl – nu-i va fi îndeplinită. Suntem toţi de acord că, dacă-i îndeplinim dorinţa aia, s-ar putea să nu ne mai fie de folos niciodată.

— Aşa e, a zis Hockstetter.

— Şi, dacă e aşa de isteaţă cum spui, a zis Căpitanul, va cere ce nu poate primi la un moment dat.

— Da, a zis Rainbird. Şi atunci se va termina totul. În primul rând, ar realiza imediat că am minţit în legătură cu starea lui. Asta ar duce-o la concluzia că am fost de partea voastră în tot acest timp. Deci devine în întregime o chestiune de câtă vreme o poţi ţine pe acest făgaş.

Rainbird s-a aplecat înainte.

— Câteva chestiuni. În primul rând, amândoi trebuie să vă obişnuiţi cu ideea că pur şi simplu n-o să aprindă focuri pentru voi *ad infinitum.* E o persoană, o fetiţă care vrea să-şi vadă tatăl. Nu e un cobai.

— Deja am… a început Hockstetter nerăbdător.

— Nu. Nu aţi. Totul se rezumă chiar la baza sistemului de recompensare în experimentare. Morcovul şi băţul. Aprinzând focuri, Charlie crede că îţi întinde morcovul şi că, în cele din urmă, te va conduce pe tine – şi pe ea însăşi – la tatăl ei. Dar noi

ştim altceva. În realitate, tatăl ei este morcovul, iar noi o conducem. Acum, un catâr va ara toate cele patruzeci de hectare încercând să obţină acel morcov care îi atârnă în faţa ochilor, catârii sunt proşti. *Dar această fetiţă nu este.*

S-a uitat la Căpitan şi la Hockstetter.

— Eu tot spun asta. E ca şi cum ai încerca să baţi un cui în lemn de stejar – stejar proaspăt tăiat. E tare, nu ştiţi asta? Pare că tot uitaţi. Mai devreme sau mai târziu o să-şi dea seama ce faceţi şi o să vă spună să vă opriţi. Pentru că nu e catâr. Nici cobai.

Şi tu vrei să renunţe, s-a gândit Căpitanul cu o ură care creştea încet. Vrei să renunţe ca să o omori.

— Deci începeţi cu ideea asta de bază, a continuat Rainbird. Apoi concepeţi diverse strategii în care să prelungiţi cooperarea ei cât mai mult. Apoi, la final, scrieţi un raport. Dacă aveţi suficiente date, sunteţi recompensaţi cu bani. Puteţi să mâncaţi morcovul. Apoi începeţi din nou să injectaţi nişte bieţi oameni cu licoarea voastră de vrăjitoare.

— Ne insulţi, a zis Hockstetter cu vocea tremurândă.

— Aţi putea să-i bateţi şi pe proştii satului, a răspuns Rainbird.

— Cum propui să îi prelungim cooperarea?

— Aţi putea să câştigaţi puncte cu ea dacă-i oferiţi privilegii mici, a zis Rainbird. O plimbare pe gazon. Sau… orice fetiţă iubeşte caii. Pun pariu că puteţi câştiga câteva focuri dacă aţi lăsa-o să se plimbe pe la grajduri puţin, însoţită de un îngrijitor de cai. Atât ar trebui să fie suficient să ţină ocupaţi o duzină de funcţionari plictisiţi ca Hockstetter.

Hockstetter s-a ridicat de la masă.

— Nu trebuie să stau aici şi să ascult aşa ceva!

— Stai jos şi taci din gură! a zis Căpitanul.

Hockstetter s-a înroşit, gata de harţă, după care a pălit la fel de repede şi părea gata să plângă. Apoi s-a aşezat iar.

— O laşi să meargă în oraş la cumpărături, a zis Rainbird. Poate aranjezi să se ducă în orăşelul

copiilor şi să se dea în roller-coaster. Poate chiar cu prietenul ei bun, John, infirmierul.

— Tu chiar crezi că numai lucrurile astea… a început Căpitanul.

— Nu, nu cred. Nu pentru multă vreme. Mai devreme sau mai târziu, gândul o să-i revină la tatăl ei. Dar e şi ea om. Vrea lucruri şi pentru ea. Va merge destul de departe pe drumul pe care vrei să meargă doar dacă şi-l poate justifica spunându-şi că flutură ceva strălucitor în faţa voastră înainte să pună mâna pe bani. Dar, în cele din urmă, toate gândurile ei se vor întoarce către dragul de tati, da. Asta mică nu e o trădătoare. E dură.

— Şi până aici aţi plătit, a zis Căpitanul gânditor. Toată lumea afară. Proiectul se termină. Cel puţin faza asta.

În multe feluri, ideea că finalul era aproape îl liniştea foarte tare.

— Nu încă, nu, a zis Rainbird, cu zâmbetul lui nemilos. Mai avem un as în mânecă. Un morcov foarte mare pentru când nu funcţionează cel mic. Nu tatăl ei – nu marele premiu –, dar ceva care să o facă să mai continue puţin.

— Ce anume? a întrebat Hockstetter.

— Găseşte tu ceva, a spus Rainbird încă zâmbind şi a tăcut.

Căpitanul putea să găsească ceva, în ciuda faptului că o luase razna în ultima jumătate de an. Cu bateria pe jumătate golită, era mai deştept decât majoritatea angajaţilor lui (şi pretendenţii la tron) cu bateria încărcată. Cât despre Hockstetter, nu s-ar fi descurcat niciodată. Hockstetter se ridicase câteva trepte faţă de nivelul său de incompetenţă, o performanţă care era posibilă mai degrabă în birocraţia federală decât oriunde altundeva. Lui Hockstetter i-ar fi greu să deosebească după miros un sendviş cu brânză şi de unul cu căcat.

Nu că mai conta dacă vreunul din ei şi-ar fi dat seama care era ultimul morcov (Morcovul Final, ai putea spune) din acest concurs; rezultatele ar fi fost aceleaşi. L-ar fi aşezat confortabil pe scaunul

şoferului într-un fel sau altul. Ar fi întrebat: *Cine crezi că e tatăl ei acum, că tatăl ei nu mai e aici?*

Să se descurce singuri. Dacă puteau.

John Rainbird a continuat să zâmbească.

4

Andy McGee stătea în faţa televizorului. Lumina de veghe de culoarea chihlimbarului de la Home Box Office strălucea în gadgetul pătrat de deasupra televizorului. Pe ecran, Richard Dreyfuss încerca să construiască Turnul Diavolului în sufrageria lui. Andy privea cu o expresie calmă şi insipidă de plăcere. Pe dinăuntru, clocotea de agitaţie. Azi era ziua cea mare.

Pentru Andy, cele trei săptămâni care trecuseră de la pana de curent fuseseră o perioadă de tensiune şi încordare aproape insuportabile, împletite cu fire luminoase de euforie vinovată. Înţelegea simultan cum KGB-ul putea inspira o asemenea teroare şi cum Winston Smith al lui George Orwell trebuie să se fi bucurat de scurta lui perioadă secretă de rebeliune nebună. Avea din nou un secret. Îl rodea şi fierbea în el, aşa cum fac toate secretele grave în minţile celor care le păstrează, dar îl făcea şi să se simtă întreg şi puternic din nou. Era cu un pas înaintea lor. Dumnezeu ştia cât timp va putea continua sau dacă va câştiga ceva, dar acum *începuse.*

Era aproape 10 dimineaţa, iar Pynchot, omul care rânjea veşnic, venea la 10. Urma o plimbare prin grădină pentru a „discuta despre progresele sale”. Andy avea de gând să-l impulsioneze… sau cel puţin să încerce. Poate că ar fi făcut efortul înainte, dacă nu ar fi fost vorba de monitoarele de supraveghere şi de nesfârşitele dispozitive de ascultare. Iar aşteptarea îi dăduse timp să-şi gândească planul de atac şi să-l sondeze iar şi iar pentru a găsi punctele slabe. De fapt, rescrisese de mai multe ori în minte părţi ale scenariului.

Noaptea, întins pe pat, în întuneric, se gândise iar şi iar: *Fratele cel mare ne urmăreşte. Continuă să îţi spui asta şi nu uita niciodată. Te-au închis chiar în creierul Fratelui celui mare şi, dacă te aştepţi cu adevărat să o ajuţi pe Charlie, trebuie să continui să-i păcăleşti.*

Dormea mai puţin ca niciodată, mai ales pentru că era îngrozit să vorbească în somn. În unele nopţi stătea treaz ore în şir, temându-se chiar să-şi schimbe poziţia în pat în caz că s-ar fi întrebat de ce un om drogat e atât de agitat. Iar atunci când îl lua somnul, dormea iepureşte, bombardat de vise ciudate (deseori îi tot apărea figura lui Long John Silver, piratul cu un singur ochi şi picior de lemn) şi uşor de întrerupt.

Strecurarea pastilelor era partea cea mai uşoară, pentru că ei credeau că el şi le dorea. Pastilele veneau acum de patru ori pe zi şi nu mai avuseseră loc teste de la pana de curent. El credea că renunţaseră şi asta voia să-i spună Pynchot astăzi, în timpul plimbării sale.

Uneori, tuşea pastilele din gură în mână şi le punea în resturile de mâncare pe care le-ar fi aruncat mai târziu la gunoi. Mai multe se duceau la toaletă. Alteori se prefăcuse că le ia cu berea de ghimbir. Scuipa pastilele în cutiile pe jumătate goale pentru a se dizolva şi apoi le lăsa să stea, ca şi cum ar fi fost uitate. Mai târziu le răsturna în chiuvetă.

Cu siguranţă nu era un profesionist în acest domeniu şi probabil că oamenii care îl monitorizau erau. Dar nu credea că îl mai monitorizau foarte atent. Dacă o făceau, ar fi fost prins. Asta era tot. Dreyfuss şi femeia al cărei fiu fusese luat la plimbare de către oamenii din echipaj escaladau partea laterală a Turnului Diavolului când soneria care se auzea la deschiderea uşii s-a declanşat pentru scurt timp. Andy nu s-a lăsat speriat.

Acum e momentul, şi-a spus din nou.

Herman Pynchot a intrat în sufragerie. Era mai scund decât Andy, dar foarte zvelt; avea ceva care lui Andy i se păruse mereu uşor efeminat, deşi nu

ştia exact ce. Astăzi părea extrem de reţinut şi era îmbrăcat într-un pulover gri, subţire, cu guler înalt şi un sacou de vară. Şi, bineînţeles, rânjea.

— Bună dimineaţa, Andy! a zis el.

— O! a zis Andy şi apoi a făcut o pauză, de parcă se gândea. Bună, doctore Pynchot!

— Te superi dacă îl opresc? Trebuie să mergem la o plimbare, dacă mai ştii.

— O! a exclamat Andy gânditor, apoi trăsăturile i s-au destins. Sigur. L-am văzut de trei sau patru ori deja. Dar îmi place finalul. E drăguţ. Îl iau OZN-urile, ştii? La stele.

— Serios? a zis Pynchot şi a stins televizorul. Mergem?

— Unde? a întrebat Andy.

— La plimbare, a zis Herman Pynchot cu răbdare. Mai ştii?

— O! a zis Andy şi s-a ridicat. Sigur.

5

Holul în care dădea camera lui Andy era lat şi cu gresie pe jos. Lumina era slabă şi indirectă. Undeva, nu departe, era un centru informatic sau de comunicare; oamenii intrau cu carduri de acces şi ieşeau cu printuri şi se auzea zumzetul uşor al maşinăriilor.

Un tânăr într-o geacă sport – chintesenţa unui agent al guvernului – stătea în faţa uşii apartamentului lui Andy. Sub braţ se vedea o umflătură. Agentul era parte din procedura standard, dar a rămas în spate cât el şi Pynchot au înaintat, privindu-i în linişte. Andy s-a gândit că nu avea să-i cauzeze probleme.

Agentul mergea în urma lor cât ei se îndreptau spre lift. Inima lui Andy bătea cu atâta putere, încât simţea că i se zguduie tot pieptul. Dar, fără să pară aşa din exterior, observa totul cu atenţie. Erau probabil o duzină de uşi nemarcate. Pe unele dintre ele le mai văzuse deschise şi în alte plimbări pe acest coridor – o mică bibliotecă specializată, o sală

de fotocopiere în alta –, dar, despre multe dintre ele, pur şi simplu nu avea nicio idee. Charlie ar putea fi în spatele oricăreia dintre ele chiar acum… sau într-o cu totul altă parte a bazei militare.

S-au urcat în lift, care era suficient de mare pentru a încăpea o targă de spital. Pynchot şi-a scos cheile, a răsucit una dintre ele în locaşul special şi a apăsat unul dintre butoanele nemarcate. Uşile s-au închis şi liftul a urcat lin. Agentul de la Atelier s-a tolănit în partea din spate a cabinei. Andy stătea cu mâinile în buzunarele blugilor Lee, cu un zâmbet senin şi insipid pe faţă.

Uşa liftului s-a deschis în ceea ce fusese cândva o sală de bal. Podeaua era din stejar lustruit. De cealaltă parte a încăperii, o scară în spirală făcea o dublă răsucire graţioasă în drumul său spre nivelurile superioare. În stânga, uşile franţuzeşti dădeau spre o terasă însorită şi spre grădina de piatră de dincolo de ea. Din dreapta, unde uşile grele din stejar stăteau întredeschise, se auzea ţăcănitul maşinilor de scris, care livrau cele două baloturi de hârtii din acea zi.

Şi de pretutindeni se simţea mirosul de flori proaspete.

Pynchot a deschis drumul prin sala de bal însorită şi, ca de obicei, Andy a comentat despre podea de parcă nu ar fi observat-o niciodată. Au intrat pe uşile franţuzeşti cu umbra Atelierului în spatele lor. Era foarte cald, foarte umed. Albinele bâzâiau leneşe prin aer. Dincolo de grădina cu peisaj stâncos se aflau hortensii, forsiţia şi tufe de rododendron. Se auzea sunetul maşinilor de tuns iarba care îşi făceau veşnica tură. Andy şi-a întors faţa spre soare cu o recunoştinţă care nu era prefăcută.

— Cum te simţi, Andy? a întrebat Pynchot.

— Bine. Bine.

— Ştii, eşti aici de aproape jumătate de an, a zis Pynchot pe un ton uşor surprins de nu-că-e-incredibil-cât-de-repede-trece-timpul-când-te-distrezi.

Au făcut dreapta, spre aleile pietruite. Mirosul de caprifoi şi sasafras plutea în aer. Pe cealaltă parte a iazului cu raţe, lângă cea de-a doua casă, doi cai se plimbau leneşi.

— Atât de mult? a zis Andy.

— Da, e mult, a zis Pynchot rânjind. Şi am ajuns la concluzia că puterea ta s-a… diminuat, Andy. De fapt, ştii că nu am avut niciun rezultat.

— Păi, mă ţineţi drogat mereu, a zis Andy cu reproş. Nu puteţi să vă aşteptaţi să dau tot ce pot dacă sunt drogat.

Pynchot şi-a dres vocea, dar nu a subliniat faptul că Andy nu luase nimic în primele trei runde de testare şi toate trei fuseseră fără rezultat.

— Adică am dat tot ce am putut, doctore Pynchot. *Am încercat.*

— Da, da. Sigur că ai încercat. Şi credem – adică *eu* cred – că meriţi puţină odihnă. Atelierul are un sediu mic în Maui, în Hawaii, Andy. Şi eu trebuie să scriu un raport pe şase luni foarte curând. Ţi-ar plăcea să…

Zâmbetul lui Pynchot s-a lărgit şi arăta ca rânjetul unui prezentator TV, iar vocea lui adoptase tonul unui bărbat pe cale să ofere o gustare foarte bună unui copil.

— …ţi-ar plăcea să recomand să fii trimis acolo pentru viitorul imediat?

Şi viitorul imediat ar putea fi doi ani, s-a gândit Andy. Poate cinci. Ar fi vrut să îl ţină sub supraveghere în caz că îi reveneau puterile şi poate ca pe un as în mânecă în caz că apăreau dificultăţi cu Charlie. Dar, într-un final, n-avea niciun dubiu că urma să se întâmple un accident sau o supradoză sau „suicid”. În cuvintele lui Orwell, ar deveni o nonpersoană.

— Mi-aş primi medicamentele? a întrebat Andy.

— O, sigur, a zis Pynchot.

— Hawaii, a zis Andy visător, apoi s-a uitat la Pynchot cu ceea ce spera că e o expresie destul de stupidă. Probabil nu m-ar lăsa doctorul Hockstetter

să plec. Doctorul Hockstetter nu mă place, îmi dau seama.

— O, ba da, l-a asigurat Pynchot. Te place, Andy. Şi oricum, tu eşti copilaşul meu, nu al doctorului Hockstetter. Te asigur, o să fie de acord cu ce sugerez eu.

— Dar nu ai depus cererea încă, a zis Andy.

— Nu, am zis să vorbesc cu tine mai întâi. Dar, oricum, aprobarea lui Hockstetter e doar o formalitate.

— Încă o serie de teste ar putea fi o idee bună, a zis Andy şi l-a impulsionat uşor pe Pynchot. Doar de siguranţă.

Ochii lui Pynchot au clipit bizar. I s-a diminuat rânjetul, a devenit confuz şi apoi a dispărut complet. Acum Pynchot era cel care părea drogat şi gândul ăsta i-a dat o satisfacţie răutăcioasă lui Andy. Albinele dădeau târcoale florilor. Mirosul ierbii proaspăt tăiate, greu şi sufocant, plutea în aer.

— Când îţi scrii raportul, sugerează încă o serie de teste, a repetat Andy.

Ochii lui Pynchot s-au limpezit. Rânjetul i-a revenit.

— Sigur, chestia asta cu Hawaii rămâne doar între noi pentru moment, a zis el. Când îmi scriu raportul, o să sugerez încă o serie de teste. Cred că e o idee bună. De siguranţă, ştii tu.

— Dar, după aceea, s-ar putea să plec în Hawaii?

— Da, a zis Pynchot. După…

— Şi încă o serie de teste s-ar putea să dureze cam trei luni?

— Da, cam trei luni.

Ochii lui Pynchot străluceau de parcă Andy era un elev-model.

Se apropiau de iaz acum. Raţele pluteau leneşe pe suprafaţa ca o oglindă.

Cei doi bărbaţi s-au oprit lângă el. În spatele lor, tânărul în haină sport se uita la un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie care mergeau cu paşi repezi pe partea cealaltă a iazului. Reflexiile lor erau întrerupte doar de alunecarea lungă şi lină a uneia

dintre raţele albe. Andy s-a gândit că cuplul ăla semăna în mod bizar cu o reclamă prin poştă la asigurări, genul de reclamă care cade mereu din ziarul de duminică şi ajunge în poala ta – sau în cafea.

Simţea o mică durere pulsatilă în tâmple. Nu era deloc supărătoare. Dar, în starea lui anxioasă, fusese foarte aproape de a-l impulsiona pe Pynchot mult mai tare decât trebuia, iar tânărul ar fi putut să observe. Nu părea să se uite la ei, dar Andy nu voia să se lase păcălit.

— Povesteşte-mi puţin despre drumurile şi peisajul rural din jur, i-a spus liniştit lui Pynchot şi l-a impulsionat din nou uşor.

Ştia, din diverse frânturi de conversaţie, că nu erau teribil de departe de Washington D.C., dar nici foarte de aproape ca baza de operaţiuni CIA din Langley. Mai multe nu ştia.

— Foarte drăguţ aici, a spus Pynchot visător, de când au astupat găurile.

— Da, e frumos, a spus Andy şi a tăcut.

Uneori, un impuls uşor declanşa un şir de amintiri aproape hipnotice în persoana impulsionată – de obicei printr-o asociere obscură – şi nu era înţelept să întrerupi ceea ce se întâmpla. Se putea crea un efect de ecou, iar ecoul putea deveni un ricoşeu, iar ricoşeul putea duce la… ei bine, la aproape orice. I se întâmplase unuia dintre oamenii de afaceri gen Walter Mitty şi îl speriase de moarte pe Andy. Totul se terminase cu bine, dar, dacă amicul Pynchot ar fi început să urle brusc, nu ar fi fost deloc bine.

— Soţia mea adoră chestia aia, a spus Pynchot cu aceeaşi voce visătoare.

— Care chestie? a întrebat Andy. Ce îi place?

— Noul ei tocător de deşeuri. E foarte…

S-a lăsat dus de val.

— Foarte drăguţ, a comentat Andy.

Tipul în haină sport se apropiase uşor, iar Andy a simţit broboane fine de transpiraţie deasupra buzei superioare.

— Foarte drăguţ, a fost de acord Pynchot şi a aruncat o privire fugară spre iaz.

Agentul de la Atelier s-a apropiat şi mai mult, iar Andy şi-a spus că ar putea risca să mai dea un impuls… unul foarte mic. Pynchot stătea lângă el ca un televizor stricat.

Agentul a luat o bucată mică de lemn şi a aruncat-o în apă. S-a lovit uşor de suprafaţa apei şi undele s-au răspândit, strălucind. Ochii lui Pynchot au fluturat.

— E foarte frumoasă zona asta a ţării, a spus Pynchot. Destul de deluroasă, să ştii. O zonă bună pentru călărit. Eu şi soţia mea călărim aici o dată pe săptămână, dacă putem. Cred că Dawn e cel mai apropiat oraş dacă mergi spre vest… sud-vest, de fapt. Destul de mic. Dawn e pe autostrada 301. Gether este cel mai apropiat oraş în direcţia est.

— Gether este pe o autostradă?

— Nu. E pe un drum mic.

— Unde merge autostrada 301? În afară de Dawn?

— Păi, până la D.C., dacă mergi spre nord. Aproape până la Richmond dacă mergi spre sud.

Andy voia să întrebe despre Charlie acum, plănuise să întrebe despre Charlie, dar reacţia lui Pynchot îl speriase puţin. Asocierea lui cu *soţia, găurile, drăguţ* şi – foarte ciudat! – *tocătorul de deşeuri* fusese bizară şi cumva neliniştitoare. S-ar putea ca Pynchot, deşi accesibil, să nu fi fost totuşi un subiect bun. S-ar putea ca Pynchot să aibă un fel de personalitate tulburată, încorsetată într-o normalitate aparentă, numai Dumnezeu ştia ce forţe ar putea fi delicat contrabalansate dedesubt. Impulsionarea oamenilor instabili psihic putea duce la tot felul de rezultate neprevăzute. Dacă nu era umbra de la Atelier, poate că ar fi încercat oricum (după tot ce i se întâmplase, avea al naibii de puţine remuşcări în a se juca prin capul lui Herman Pynchot), dar acum îi era teamă să o facă. Un psihiatru cu puterile lui ar putea fi un mare plus pentru omenire… dar Andy McGee nu era psihiatru.

Poate că era o prostie să presupună atât de multe dintr-o singură reacţie declanşată de amintiri; mai primise astfel de reacţii şi înainte, de la o mulţime de oameni, şi foarte puţini dintre ei se speriaseră. Dar nu avea încredere în Pynchot. El rânjea prea mult.

Brusc, o voce rece şi criminală a vorbit din adâncul lui, dintr-un hău adânc din subconştientul lui: *Spune-i să se ducă acasă şi să se sinucidă. Apoi impulsionează-l. Impulsionează-l tare.*

A respins gândul, îngrozit şi puţin scârbit.

— Păi, a spus Pynchot, uitându-se în jur, zâmbind. Ne întoarcem?

— Sigur, a spus Andy.

Şi aşa începuse. Dar încă nu ştia nimic despre Charlie.

6

NOTĂ INTERDEPARTAMENTALĂ

De la: Herman Pynchot
Către: Patrick Hockstetter
Data: 12 septembrie
Subiect: Andy McGee

Am revăzut toate notiţele mele şi majoritatea înregistrărilor în ultimele trei zile şi am vorbit cu McGee. Nu există nicio schimbare esenţială a situaţiei de când am discutat ultima dată, pe 05.09, dar, pentru moment aş vrea să pun în aşteptare ideea cu Hawaii, dacă nu există mari obiecţii (aşa cum spune însuşi căpitanul Hollister, „sunt doar nişte bani!”).

Adevărul este, Pat, că eu cred că o ultimă serie de teste ar putea fi înţeleaptă – doar de siguranţă. După aceea, am putea merge mai departe şi să-l trimitem la

complexul din Maui. Cred că o serie finală ar putea dura aproximativ trei luni.

Te rog să mă sfătuieşti înainte de a începe să întocmesc actele necesare.

Herm

7

NOTĂ INTERDEPARTAMENTALĂ

De la: P.H.
Către: Herm Pynchot
Data: 13 septembrie
Subiect: Andy McGee

Nu înţeleg! Ultima dată când ne-am adunat cu toţii am fost de acord – tu la fel de mult ca oricare dintre noi – că McGee e distrus ca o siguranţă arsă. Cât să tot eziţi?

Dacă vrei să programezi o altă serie de teste, o serie *scurtă,* atunci eşti invitatul meu. Începem cu fata săptămâna viitoare, dar, din cauza unei bune cantităţi de interferenţe inepte ale unei anumite surse, cred că e posibil să nu dureze mult cooperarea ei. Cât timp durează, poate că nu ar fi o idee rea să-l avem pe tatăl ei prin preajmă… pe post de „stingător de incendiu”????

O, da – poate că sunt „doar nişte bani”, dar sunt banii contribuabililor, iar lejeritatea pe tema asta e rareori încurajată, Herm. Mai ales de către căpitanul Hollister. Nu uita asta.

Fă planurile pentru el pe şase-opt săptămâni cel mult, dacă nu obţineţi rezultate… şi, dacă da, îţi mănânc personal mocasinii.

Pat

8

— Nenorocitul dracului! a spus Herm Pynchot cu voce tare când a terminat de citit nota.

A recitit al treilea paragraf: iată-l pe Hockstetter, Hockstetter care deţinea un Thunderbird din 1958 complet restaurat, bătându-i *lui* obrazul în legătură cu banii. A mototolit nota şi a aruncat-o la coşul de gunoi, apoi s-a lăsat pe spate în scaunul său rotativ. Cel mult două luni! Nu-i plăcea asta. Trei ar fi fost mai bine. Chiar simţea că…

Neaşteptată şi misterioasă, o viziune a tocătorului de deşeuri pe care îl instalase acasă i-a răsărit în minte. Nici asta nu-i plăcea. Tocătorul de deşeuri îi intrase cumva în minte în ultima vreme şi se pare că nu reuşea să şi-l scoată. Îi apărea în minte mai ales atunci când încerca să se ocupe de problema lui Andy McGee. Gaura întunecată din centrul chiuvetei era păzită de o diafragmă de cauciuc… vaginală, care…

S-a lăsat mai tare pe spate în scaun, visând. Când şi-a revenit cu o tresărire, a fost deranjat să constate că trecuseră aproape douăzeci de minute. A tras spre el un formular de notiţe şi a scrijelit o notă pentru jegosul ăla de Hockstetter, recunoscându-şi greşeala în legătură cu comentariul său nepotrivit „sunt doar nişte bani”. A trebuit să se abţină să nu-şi repete cererea pentru trei luni (iar în mintea lui a răsărit din nou imaginea găurii netede şi întunecate a tocătorului de resturi). Dacă Hockstetter a spus două, două rămâneau. Dar dacă obţinea rezultate cu McGee, Hockstetter avea să găsească o pereche de mocasini mărimea 43 aşezată pe birou cincisprezece minute mai târziu, împreună cu un cuţit, o furculiţă şi un borcănel cu mirodenii asortate.

A terminat nota, a mâzgălit „Herm” în partea de jos şi s-a lăsat pe spate, masându-şi tâmplele. Avea o durere de cap.

În liceu şi în facultate, Herm Pynchot fusese un travestit ascuns. Îi plăcea să se îmbrace în haine de femeie pentru că i se părea că îl făceau să arate…

foarte drăguţ. În primul an de facultate, în calitate de membru Delta Tau Delta, fusese descoperit de doi dintre băieţii din fraternitate. Preţul tăcerii lor fusese un ritual de umilire, nu foarte diferit de iniţierea la care chiar Pynchot participase cu mare bucurie.

La ora două dimineaţa, cei care l-au descoperit împrăştiaseră gunoaie de la un capăt la altul al bucătăriei fraternităţii şi îl obligaseră pe Pynchot, îmbrăcat doar în chiloţei de damă, în ciorapi şi jartieră şi un sutien umplut cu hârtie igienică, să cureţe totul şi apoi să spele podeaua, sub ameninţarea constantă de a fi descoperit: ar fi fost suficient ca un alt „frate” din fraternitate să coboare pentru o gustare matinală.

Incidentul se încheiase cu o masturbare reciprocă, pentru care Pynchot presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscător – era probabil singurul lucru care îi făcuse să se ţină cu adevărat de promisiune. Dar abandonase fraternitatea, îngrozit şi dezgustat de el însuşi – mai ales pentru că întregul incident i se păruse cumva excitant. De atunci nu se mai îmbrăcase niciodată în haine de femeie. Nu era homosexual. Avea o soţie minunată şi doi copii minunaţi, iar asta dovedea că nu era homosexual. Nici măcar nu se mai gândise de ani de zile la acel incident umilitor şi dezgustător. Şi totuşi…

Imaginea tocătorului de deşeuri, acea gaură neagră şi netedă căptuşită cu cauciuc, a rămas. Iar durerea de cap era şi mai mare.

Începuse ecoul declanşat de impulsul lui Andy. Acum era leneş şi se mişca lent; imaginea tocătorului cuplată cu ideea de a fi foarte drăguţ erau încă lucruri intermitente.

Dar aveau să se accelereze. Vor începe să ricoşeze. Până când va deveni insuportabil.

9

— Nu, a spus Charlie. E greşit.

Şi s-a întors pentru ieşi hotărâtă afară din camera mică. Faţa ei era albă şi încruntată. Avea nişte dâre întunecate, violacee, sub ochi.

— Hei, stai puţin! a spus Hockstetter, întinzând mâinile şi a râs puţin. Ce nu e bine, Charlie?

— Nimic, a spus ea. Nimic nu e bine.

Hockstetter s-a uitat prin cameră. Într-un colţ, fusese montată o cameră de filmat Sony. Cablurile sale duceau prin peretele de plută presată la un videorecorder din camera de observaţie de alături. Pe masa din mijlocul camerei se afla o tavă din oţel încărcată cu talaş. În stânga ei se afla un electroencefalograf din care ieşeau fire. Un tânăr în halat alb se ocupa de toate.

— Asta nu ne ajută prea mult, a spus Hockstetter, încă zâmbind patern, dar era supărat. Nu trebuia să citeşti gânduri ca să-ţi dai seama de asta, trebuia doar să te uiţi în ochii lui.

— Nu mă asculţi, a spus ea cu voce ascuţită. Niciunul dintre voi nu mă ascultă în afară de… *(în afară de John, dar nu poţi să spui asta).*

— Spune-ne cum să facem să fie bine, a spus Hockstetter.

Nu o puteau linişti.

— Dacă aţi fi *ascultat,* aţi fi ştiut. Tava aia din oţel cu bucăţele de lemn e OK, dar e singurul lucru care e OK. Masa din lemn şi chestia aia de pe pereţi sunt inflamabile… şi la fel şi hainele tipului ăluia.

A arătat spre tehnician, care a tresărit puţin.

— Charlie…

— Şi camera de filmat.

— Charlie, camera aia e…

— E din plastic şi, dacă se încinge suficient de tare, va exploda şi bucăţelele se vor împrăştia peste tot. Şi nu există apă! Ţi-am spus, trebuie să împing focul spre apă odată ce porneşte. Tata şi mama mi-au spus asta. Trebuie să-l împing spre apă ca să-l sting. Sau… sau…

A izbucnit în lacrimi. Îl voia pe John. Îl voia pe tatăl ei. Mai mult decât orice, mai mult decât *orice,*

nu voia să fie aici. Nu dormise deloc noaptea precedentă.

La rândul lui, Hockstetter o privea gânditor. Lacrimile, starea emoţională… credea că aceste lucruri arătau cât se poate de clar că era într-adevăr pregătită să meargă până la capăt.

— În regulă, a spus el. În regulă, Charlie. Spune-ne ce avem de făcut şi o vom face.

— Aşa, a spus ea. Sau nu primiţi nimic.

Hockstetter s-a gândit: *Vom primi destule, mucoaso!*

După cum s-a dovedit, a avut perfectă dreptate.

10

Mai târziu în acea după-amiază, au dus-o într-o altă cameră. Adormise în faţa televizorului când au adus-o înapoi în apartament – corpul ei era încă suficient de tânăr pentru a-şi impune nevoia asupra minţii îngrijorate şi confuze – şi a dormit aproape şase ore. După somn şi un hamburger cu cartofi prăjiţi la prânz, se simţea mult mai bine, mai stăpână pe sine.

S-a uitat cu atenţie prin cameră o perioadă lungă de timp.

Tava cu talaş era pe o masă metalică. Pereţii erau din tablă de oţel industrial gri, fără ornamente.

Hockstetter a spus:

— Tehnicianul de acolo poartă o uniformă din azbest şi pantofi din azbest.

I-a vorbit de sus, zâmbind în continuare paternal. Operatorul EEG-ului părea înfierbântat în costumul lui inconfortabil. Purta o mască din pânză albă pentru a evita aspirarea vreunei fibre de azbest. Hockstetter a arătat spre o oglindă pătrată din peretele cel mai îndepărtat.

— Aia e sticlă unidirecţională. Camera e în spatele ei. Şi se vede cada.

Charlie s-a apropiat de ea. Era o cadă de modă veche, cu picioare, şi părea în mod clar nelalocul ei

în cadrul ăsta sumbru. Era plină cu apă. S-a gândit că era de ajuns.

— În regulă, a spus ea.

Zâmbetul lui Hockstetter s-a lărgit.

— Bine.

— Numai că tu mergi în cealaltă cameră, acolo. Nu vreau să fiu nevoită să mă uit la tine în timp ce o fac, l-a avertizat Charlie, aruncându-i o privire necruţătoare lui Hockstetter. S-ar putea să se întâmple ceva.

Zâmbetul paternal al lui Hockstetter a tremurat puţin.

11

— Avea dreptate, să ştii, a spus Rainbird. Dacă ai fi ascultat-o, ai fi putut să o nimereşti din prima.

Hockstetter s-a uitat la el şi a mârâit.

— Dar tu tot nu vrei să crezi, nu-i aşa?

Hockstetter, Rainbird şi Căpitanul se aflau în faţa geamului unidirecţional. În spatele lor, camera de filmat era îndreptată spre încăpere, iar videorecorderul Sony bâzâia aproape inaudibil. Geamul era uşor polarizat, făcând ca tot ce se afla în sala de testare să aibă o tentă albăstruie, ca peisajul văzut prin fereastra unui autobuz Greyhound. Tehnicianul o conecta pe Charlie la EEG. Un monitor TV din camera de observaţie îi reproducea undele cerebrale.

— Uită-te la undele alfa! a murmurat unul dintre tehnicieni. E foarte răvăşită.

— Speriată, a spus Rainbird. E foarte speriată.

— Crezi acum? a întrebat brusc Căpitanul. La început nu ai crezut, dar acum crezi.

— Da, a spus Rainbird. Cred.

În cealaltă cameră, tehnicianul s-a îndepărtat de Charlie.

— Suntem gata aici.

Hockstetter apăsat un comutator.

— Dă-i drumul, Charlie! Când eşti gata.

Charlie a aruncat o privire spre geamul unidirecţional şi, pentru o clipă stranie, i s-a părut că se uită direct în singurul ochi al lui Rainbird.

El s-a uitat înapoi, zâmbind cu jumătate de gură.

12

Charlie McGee s-a uitat la geam şi nu a văzut nimic în afară de propria-i reflexie… dar senzaţia că era privită de mai multe perechi de ochi era foarte puternică. Şi-ar fi dorit ca John să fie şi el dincolo de oglindă; asta ar fi făcut-o să fie mai liniştită. Dar nu simţea că era acolo.

S-a uitat înapoi la tava cu talaş.

Nu a fost un impuls, ci un *imbold.* S-a gândit să o facă şi a fost din nou dezgustată şi speriată să realizeze că *vrea* să o facă. Se gândea să o facă aşa cum o persoană înfometată şi înfierbântată s-ar aşeza în faţa unei îngheţate de ciocolată şi se gândeşte să o înfulece. Era în regulă, dar mai întâi ai vrea o clipă să… să o savurezi.

Această dorinţă a făcut-o să se simtă ruşinată de ea însăşi, iar apoi a clătinat din cap aproape cu furie. *De ce n-aş vrea s-o fac? Dacă oamenii se pricep la anumite lucruri, vor întotdeauna să le facă. Ca mami cu acrostihurile ei şi ca domnul Douray de pe strada noastră din Port City, care făcea mereu pâine. Când aveau destulă la el acasă, făcea şi pentru alţii. Dacă eşti bun la ceva, vrei să faci acel lucru…*

Talaş, s-a gândit ea cu puţin dispreţ. *Ar fi trebuit să-mi dea ceva* dur.

13

Tehnicianul a fost primul. Îi era cald, se simţea inconfortabil şi transpirat în hainele din azbest şi la început a crezut că era doar asta. Apoi a văzut că undele alfa ale fetei deveneau din ce în ce mai înalte, semn distinctiv al concentrării extreme şi, de asemenea, semn că imaginaţia ei funcţiona.

Senzaţia de căldură a crescut – şi deodată s-a speriat.

14

— Se întâmplă ceva acolo, a spus unul dintre tehnicienii din camera de observaţie cu o voce înaltă şi emoţionată. Temperatura tocmai a sărit de zece grade. Diagrama ei alfa arată ca Anzii…

— Uite! a exclamat Căpitanul. *Uite!*

Vocea lui a vibrat triumfal, vocea unui om care a aşteptat ani mulţi un astfel de moment.

15

S-a concentrat cât a putut de tare asupra tăvii cu talaş. Nu a luat foc, mai degrabă a explodat. O clipă mai târziu, tava s-a răsturnat de două ori, împrăştiind bucăţele de lemn în flăcări, şi s-a izbit de perete suficient de tare încât să lase o adâncitură în tabla din oţel.

Tehnicianul care monitorizase EEG-ul a strigat de frică şi brusc a luat-o la fugă nebuneşte spre uşă. Sunetul strigătului său a aruncat-o pe Charlie înapoi în timp, în aeroportul din Albany. Era strigătul lui Eddie Delgardo, care alerga spre toaleta femeilor cu bocancii lui de armată în flăcări.

S-a gândit cu groază şi cu o exaltare bruscă: *O, Doamne, a devenit mult mai puternică!*

Peretele din oţel dezvoltase o ondulaţie ciudată, întunecată. Camera devenise exploziv de fierbinte. În cealaltă cameră, termometrul digital, care trecuse de la 21 de grade la 26 şi apoi se oprise, a urcat acum rapid peste 32, apoi 34 de grade înainte de a încetini.

Charlie a aruncat focul spre cadă; era aproape panicată acum. Apa s-a învolburat, apoi a început să clocotească furios. Într-un interval de cinci secunde, conţinutul căzii a trecut de la rece la un clocot agitat şi aburind.

Tehnicianul ieşise, uitând uşa camerei de testare întredeschisă. În camera de observaţie s-a pornit o agitaţie bruscă şi panicardă. Hockstetter a început să urle.

Căpitanul stătea cu gura căscată la fereastra-oglindă, uitându-se cum fierbea cada plină cu apă. Nori de aburi se ridicau din ea, iar geamul unidirecţional a început să se înceţoşeze. Doar Rainbird era calm, zâmbind uşor, cu mâinile împreunate la spate. Arăta ca un profesor al cărui elev-vedetă a folosit postulate dificile pentru a rezolva o problemă deosebit de grea.

(Înapoi!)

Urla în mintea ei.

(Înapoi! Înapoi! ÎNAPOI!)

Şi, deodată, a dispărut. Ceva s-a dezlegat, s-a învârtit liber pentru o secundă sau două, apoi s-a oprit pur şi simplu. Nu s-a mai putut concentra şi a scăpat focul din frâu.

Putea să vadă din nou camera şi să simtă căldura pe care o crease aducându-i sudoare pe piele. În camera de observaţie, termometrul a atins un maxim de 35 de grade şi apoi a scăzut cu un grad.

Cada care bolborosea sălbatic a început să se liniştească, dar cel puţin jumătate din conţinutul său se evaporase. În ciuda uşii deschise, micuţa încăpere era fierbinte şi umedă ca o saună.

16

Hockstetter îşi verifica febril instrumentele. Părul lui, de obicei pieptănat atât de elegant şi de strâns la spate încât aproape că părea că ţipă, se desfăcuse acum, arătând ca o coamă ţepoasă. Semăna puţin cu Alfalfa din *The Little Rascals.*

— Am reuşit! a gâfâit el. Avem ce ne trebuie, avem totul… am filmat… gradientul de temperatură… ai văzut cum fierbe apa din cada aia? Iisuse!… avem şi înregistrarea audio?… avem?… *Doamne,* ai văzut ce a făcut?

A trecut pe lângă unul dintre tehnicienii săi, s-a întors cu spatele şi l-a apucat brusc de partea din faţă a halatului.

— Aţi spune că a existat vreo îndoială că *ea* a făcut asta? a strigat el.

Tehnicianul, aproape la fel de entuziasmat ca Hockstetter, a clătinat din cap.

— Nicio îndoială, şefu'. Niciuna.

— Dumnezeule mare! a spus Hockstetter, îndepărtându-se ameţit şi distras din nou. M-aş fi gândit… ceva… da, ceva… dar tava aia… a zburat…

L-a zărit pe Rainbird, care încă stătea în faţa geamului cu sens unic, cu mâinile încrucişate la spate, cu acel zâmbet blând şi uimit pe faţă. Pentru Hockstetter, vechile animozităţi erau uitate. S-a repezit spre marele indian, l-a apucat de mână şi a strâns-o tare.

— Avem tot, i-a spus lui Rainbird cu o satisfacţie sălbatică. Avem tot, e suficient cât să putem sta în picioare în faţa tribunalului! Chiar până la nenorocita de Curte Supremă.

— Da, aveţi, a fost de acord Rainbird cu blândeţe. Acum ar fi bine să trimiţi pe cineva să o ia pe *ea.*

— Ce!? Hockstetter s-a uitat la el cu privirea pierdută.

— Păi, a spus Rainbird, tot pe tonul său cel mai blând, tipul care a fost acolo poate a avut o întâlnire de care a uitat, pentru că a plecat într-o grabă infernală. A lăsat uşa deschisă, şi incendiatoarea ta a ieşit pur şi simplu.

Hockstetter a rămas cu gura căscată la geam.

Efectul de abur se înrăutăţise, dar nu exista nicio îndoială că încăperea era goală, cu excepţia căzii, a EEG-ului, a tăvii de oţel răsturnate şi a talaşului împrăştiat.

— Unul dintre voi să se ducă după ea! a strigat Hockstetter, întorcându-se. Cei cinci sau şase bărbaţi au rămas lângă instrumentele lor şi nu s-au mişcat. Se pare că nimeni, în afară de Rainbird, nu

observase că şi Căpitanul plecase imediat ce plecase fata.

Rainbird i-a zâmbit lui Hockstetter şi apoi şi-a ridicat privirea pentru a-i include şi pe ceilalţi, aceşti oameni ale căror feţe deveniseră brusc aproape la fel de palide ca halatele lor de laborator.

— Sigur, a spus el încet. Care dintre voi vrea să se ducă să o ia pe fetiţă?

Nimeni nu s-a mişcat.

Era amuzant, într-adevăr; lui Rainbird îi trecea prin minte că aşa aveau să se uite politicienii când aveau să afle că în sfârşit reuşiseră, că rachetele erau cu adevărat în aer, că bombele cădeau, că pădurile şi oraşele erau în flăcări.

A fost atât de amuzant, încât a trebuit să râdă… şi să râdă… şi să râdă.

17

— Sunt atât de frumoase! a spus Charlie încet. Totul este atât de frumos!

Stăteau lângă iazul cu raţe, nu departe de locul unde tatăl ei şi Pynchot stătuseră cu doar câteva zile în urmă. Ziua asta era mult mai răcoroasă decât fusese cea de atunci, iar câteva frunze începuseră să prindă culoare. Un vânt uşor, doar un pic prea puternic pentru a fi numit o simplă adiere, agita suprafaţa iazului.

Charlie şi-a întors faţa spre soare şi a închis ochii, zâmbind. John Rainbird, care stătea lângă ea, petrecuse şase luni închis la Camp Stewart, în Arizona, înainte de a pleca peste ocean, şi văzuse aceeaşi expresie pe feţele bărbaţilor care ieşeau de acolo după o bătaie lungă şi grea.

— Vrei să mergi până la grajduri şi să te uiţi la cai?

— O, da, sigur! a spus ea imediat, apoi s-a uitat timid la el. Asta, dacă nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? Şi eu mă bucur să fiu afară. Pentru mine, asta e o pauză.

— Te-au repartizat?

— Nu, a spus el.

Au început să meargă pe malul iazului spre grajdurile de pe partea opusă.

— Au cerut voluntari. Nu cred că au primit mulţi, după ce s-a întâmplat ieri.

— I-a speriat? a întrebat Charlie, un pic prea dulceag.

— Cred că da, a spus Rainbird, şi nu spunea altceva decât adevărul.

Căpitanul o prinsese din urmă pe Charlie în timp ce străbătea holul şi o însoţise înapoi în apartamentul ei. Tânărul care îşi părăsise poziţia de la EEG era acum pe cale de a fi trimis să lucreze în Panama City. Şedinţa personalului de după test fusese o afacere nebunească, cu oamenii de ştiinţă atât în cea mai bună, cât şi în cea mai proastă formă, schiţând o sută de idei noi pe de o parte şi îngrijorându-se fără oprire – nu era de mirare, după ce se întâmplase – despre cum să o controleze pe ea, pe de altă parte.

S-a sugerat ca locuinţa ei să fie izolată împotriva incendiilor, să se instaleze un paznic cu normă întreagă, să se înceapă din nou testarea cu medicamente. Rainbird ascultase atât cât a putut suporta şi apoi a bătut puternic pe marginea mesei de conferinţe cu banda inelului mare, cu turcoază pe care îl purta. A bătut până când a captat atenţia tuturor celor prezenţi. Pentru că Hockstetter nu-l plăcea (şi aici poate că „ură” nu ar fi fost un cuvânt prea puternic), subordonaţii îl displăceau şi ei, dar steaua lui Rainbird se ridicase în ciuda acestui fapt. La urma urmei, îşi petrecuse o bună parte din fiecare zi cu această torţă umană.

— Sugerez, spusese el, ridicându-se în picioare şi privindu-i cu bunăvoinţă din lentila sfărâmată care era faţa lui, să continuăm exact aşa cum am făcut-o până acum. Până astăzi aţi procedat pornind de la premisa că fata probabil că nu avea abilitatea despre care ştiaţi cu toţii că fusese documentată de zeci de ori şi că, dacă o avea, era o putere mică, iar dacă nu era o putere mică, probabil că oricum nu o va mai

folosi niciodată. Acum aţi aflat că nu e aşa şi aţi vrea să o supăraţi din nou.

— Nu-i adevărat, a spus Hockstetter, enervat. Asta e pur şi simplu…

— *E adevărat!* a tunat Rainbird la el, iar Hockstetter s-a făcut mic.

Rainbird a zâmbit din nou la chipurile din jurul mesei.

— Acum fata mănâncă din nou. S-a îngrăşat cinci kilograme şi nu mai este o umbră sfrijită a ceea ce ar trebui să fie. Citeşte, vorbeşte, pictează după numere; a cerut o casă de păpuşi, pe care prietenul ei, infirmierul, a promis că va încerca să i-o aducă. Pe scurt, starea ei de spirit e mai bună decât a fost vreodată de când a venit aici. Domnilor, nu vom începe să ne jucăm cu un statu-quo roditor, nu-i aşa?

Bărbatul care monitorizase mai devreme echipamentul de înregistrare video spusese cu ezitare:

— Şi dacă dă foc la apartamentul ei micuţ?

— Dacă ar fi vrut să o facă, spusese Rainbird liniştit, ar fi făcut-o deja. La asta nu primise niciun răspuns.

Acum, în timp ce el şi Charlie părăseau marginea iazului şi traversau spre grajdurile roşu-închis cu ornamentele albe proaspăt vopsite, Rainbird a râs în hohote.

— Cred că i-ai speriat, Charlie.

— Dar tu nu eşti speriat?

— De ce să fiu speriat? a spus Rainbird şi i-a ciufulit părul. Mă transform într-un bebeluş doar atunci când e întuneric şi nu pot ieşi afară.

— Of, John, nu trebuie să-ţi fie ruşine de asta.

— Dacă aveai de gând să-mi dai foc, a spus el, reformulându-şi comentariul din noaptea precedentă, cred că ai fi făcut-o până acum.

Ea a înlemnit imediat.

— Aş vrea să nu… să nu mai spui lucruri de genul ăsta.

— Charlie, îmi pare rău. Câteodată mi-o ia gura înaintea creierului.

Au intrat în grajduri, care erau întunecate şi parfumate. Lumina soarelui pătrundea înăuntru, creând dungi melancolice în care praful dansa cu o lentoare visătoare.

Un îngrijitor curăţa coama unui cal negru, castrat, cu un semn alb pe frunte. Charlie s-a oprit, privind încântată calul. Grăjdarul s-a uitat la ea şi a zâmbit.

— Tu trebuie să fii tânăra domnişoară. Mi-au spus să fiu cu ochii în patru după tine.

— E atât de *frumoasă!* a şoptit Charlie.

Mâinile îi tremurau să atingă blana aia mătăsoasă. O singură privire în ochii întunecaţi, calmi şi blânzi ai calului, şi se îndrăgostise.

— Ei bine, de fapt, e băiat, a spus grăjdarul şi i-a făcut cu ochiul lui Rainbird, pe care nu-l mai văzuse niciodată şi pe care nu-l ştia de la Adam. Într-un anumit grad, cel puţin.

— Cum îl cheamă?

— Necromantul, a spus grăjdarul. Vrei să-l mângâi?

Charlie s-a apropiat şovăitoare. Calul şi-a coborât capul şi ea l-a mângâiat; după câteva clipe, i-a vorbit. Nu i-a trecut prin cap că avea să mai aprindă încă o jumătate de duzină de focuri doar pentru a călări pe el cu John alături… dar Rainbird a văzut asta în ochii ei şi a zâmbit.

Ea s-a uitat brusc la el şi a văzut zâmbetul, iar pentru o clipă, mâna cu care mângâia botul calului s-a oprit. Era ceva în acel zâmbet care nu-i plăcea, iar ea crezuse că îi plăcea totul la John. Avea presentimente cu majoritatea oamenilor şi nu lua prea mult în considerare acest lucru; făcea parte din ea, la fel ca ochii ei albaştri şi degetul mare foarte flexibil. De obicei, ea se purta cu oamenii în funcţie de sentimentele astea. Nu-i plăcea Hockstetter, pentru că simţea că nu-i păsa de ea mai mult decât i-ar fi păsat de o eprubetă. Pentru el, ea era doar un obiect.

Dar, în cazul lui John, simpatia ei se baza doar pe ceea ce făcea, pe bunătatea lui faţă de ea, şi poate că o parte din ea era din cauza feţei sale desfigurate: se putea identifica şi putea simpatiza cu el din acest motiv. La urma urmei, de ce se afla aici dacă nu pentru că şi ea era o ciudată?

Totuşi, dincolo de asta, el era unul dintre acei oameni rari – ca şi domnul Raucher, proprietarul prăvăliei cu delicatese din New York care juca adesea şah cu tatăl ei – pe care, dintr-un motiv oarecare, nu-i putea citi deloc. Domnul Raucher era bătrân, purta aparat auditiv şi avea un număr albastru decolorat tatuat pe antebraţ. Odată, Charlie îl întrebase pe tatăl ei dacă acel număr albastru însemna ceva, iar tatăl ei îi spusese – după ce o avertizase să nu i-l menţioneze niciodată domnului Raucher – că-i va explica mai târziu. Dar nu o făcuse niciodată. Uneori, domnul Raucher îi aducea felii de cârnăciori polonezi pe care le mânca în timp ce se uita la televizor.

Şi acum, privind zâmbetul lui John, care părea atât de ciudat şi cumva neliniştitor, s-a întrebat pentru prima dată: *La ce te gândeşti?*

Apoi, astfel de gânduri mărunte au fost alungate de frumuseţea calului.

— John, a spus ea, ce înseamnă „necromant”?

— Păi, a spus el, din câte ştiu eu, înseamnă ceva de genul „vrăjitor” sau „magician”.

— Vrăjitor… Magician…

Ea a rostit cuvintele încet, de parcă le-ar fi degustat, în timp ce mângâia mătasea întunecată a botului Necromantului.

18

Mergând înapoi cu ea, Rainbird i-a sugerat:

— Ar trebui să-l rogi pe Hockstetter ăla să te lase să călăreşti calul, dacă îţi place atât de mult.

— Nu… n-aş putea… a spus ea, privindu-l cu ochii mari şi speriaţi.

— O, sigur că ai putea, a zis el, prefăcându-se că nu înţelege. Nu ştiu prea multe despre cai, dar ştiu că ar trebui să fie animale blânde. Pare îngrozitor de mare, dar nu cred că ar fugi cu tine, Charlie.

— Nu, nu asta vreau să spun. Pur şi simplu nu m-ar lăsa.

El a oprit-o, punându-şi mâinile pe umerii ei.

— Charlie McGee, câteodată eşti cu adevărat prostuţă, a spus el. Mi-ai făcut o favoare atunci când s-au stins luminile, Charlie, şi ai ţinut-o pentru tine. Aşa că acum ascultă-mă şi o să-ţi fac şi eu una. Vrei să-ţi vezi tatăl din nou?

Ea a dat repede din cap.

— Atunci trebuie să le arăţi că vorbeşti serios. E ca la pocher, Charlie. Dacă nu joci dur… atunci pur şi simplu nu joci deloc. De fiecare dată când aprinzi un foc pentru ei, pentru unul din testele lor, primeşti ceva de la ei.

I-a scuturat uşor umerii.

— Îţi vorbeşte unchiul tău John. Auzi ce-ţi spun?

— Chiar crezi că m-ar lăsa? Dacă i-aş ruga?

— Dacă i-ai *ruga?* Poate că nu. Dar dacă le-ai *cere,* da. Îi aud uneori. Dacă te duci să le goleşti coşurile de gunoi şi scrumierele, ei te consideră doar o altă piesă de mobilier. Hockstetter ăla e pe cale să facă pe el.

— Serios? a zâmbit ea puţin.

— Serios.

Au început să meargă din nou.

— Dar tu, Charlie? Ştiu cât de speriată erai înainte. Acum cum eşti?

I-a luat mult să răspundă. Iar când a făcut-o, a fost pe un ton mai gânditor şi cumva mai matur decât cel pe care Rainbird îl auzise până atunci din partea ei.

— E diferit acum, a spus ea. Este mult mai puternică. Dar… am fost mai stăpână pe ea decât am fost vreodată înainte. În ziua aia la fermă – a luat-o un fior şi vocea i-a scăzut puţin – pur şi simplu… mi-a scăpat o vreme. S-a… s-a dus peste tot.

Ochii i s-au întunecat. A privit în interiorul memoriei şi a văzut puii explodând ca nişte artificii vii şi oribile.

— Dar ieri, când i-am poruncit să se retragă, a făcut-o. Mi-am spus că va fi doar un foc mic. Şi aşa a fost. A fost ca şi cum i-am dat drumul într-o singură linie dreaptă.

— Şi apoi l-ai tras înapoi în tine?

— Doamne, nu! a spus ea, uitându-se la el. L-am pus în apă. Dacă l-aş fi tras înapoi în mine… cred că aş fi ars.

Au mers în tăcere o vreme.

— Data viitoare, trebuie să fie mai multă apă.

— Dar nu ţi-e frică acum?

— Nu la fel cum îmi era înainte, a spus ea, făcând o distincţie atentă. Când crezi că mă vor lăsa să-l văd pe tata?

El şi-a pus un braţ în jurul umerilor ei, ca un prieten la nevoie.

— Dă-le destul material, Charlie, a zis el.

19

În după-amiaza aceea a început să se înnoreze, iar spre seară a început să cadă o ploaie rece de toamnă. Într-o casă dintr-o suburbie mică şi foarte exclusivistă de lângă complexul Atelierului – o suburbie numită Longmont Hills – Patrick Hockstetter se afla în atelierul său, construind o machetă de barcă (bărcile şi T-birdul său restaurat erau singurele sale hobbyuri iar prin casă se aflau zeci de baleniere, fregate şi pacheboturi de-ale lui) şi se gândea la Charlie McGee.

Era într-o dispoziţie extrem de bună. Simţea că, dacă ar mai putea scoate de la ea încă o duzină de teste – chiar şi încă zece – viitorul lui ar fi asigurat. Şi-ar putea petrece tot restul vieţii investigând proprietăţile Lotului Şase… şi cu o mărire substanţială de salariu. A lipit cu grijă un catarg la locul lui şi a început să fluiere.

Într-o altă casă din Longmont Hills, Herman Pynchot trăgea o pereche de chiloţi ai soţiei sale peste o erecţie gigantică. Ochii lui erau întunecaţi şi în transă. Soţia lui se afla la o cină cu prietenii. Unul dintre cei doi copii ai săi era la o întâlnire a cercetaşilor, iar celălalt copil era la un turneu de şah la şcoala gimnazială. Pynchot şi-a prins cu grijă la spate unul dintre sutienele soţiei sale. Atârna fără vlagă pe pieptul său îngust. S-a privit în oglindă şi s-a gândit că arăta… ei bine, foarte drăguţ. A ieşit în bucătărie, fără să ţină cont de ferestrele neacoperite. Mergea ca un om într-un vis. A stat lângă chiuvetă şi s-a uitat în gura dispozitivului de tocat deşeuri Waste-King, recent instalat. După un timp îndelungat în care a rămas pe gânduri, l-a pornit. Şi, în sunetul dinţilor de oţel care se roteau şi scrâşneau, s-a masturbat. După ce orgasmul a venit şi a trecut, a început să se uite în jur. Ochii îi erau plini de teroare goală, ochii unui om care se trezeşte dintr-un coşmar. A închis tocătorul de deşeuri şi a fugit spre dormitor, aplecându-se când trecea pe lângă ferestre. Capul îl durea şi bâzâia. Pentru numele lui Dumnezeu, ce i se întâmpla?

Într-o a treia casă din Longmont Hills – o casă cu o privelişte asupra dealului, pe care cei ca Hockstetter şi Pynchot nu puteau nici măcar să spere să şi-o permită – căpitanul Hollister şi John Rainbird stăteau în sufragerie şi beau coniac din pahare speciale. Vivaldi răsuna din sistemul stereo al Căpitanului. Vivaldi fusese unul dintre preferaţii soţiei sale. Biata Georgia.

— Sunt de acord cu tine, a spus Căpitanul încet, întrebându-se din nou de ce îl invitase în casa lui pe acest om pe care îl ura şi de care se temea.

Puterea fetei era extraordinară, iar el presupunea că o putere extraordinară te făcea să te împrieteneşti cu oameni bizari.

— Faptul că a menţionat o „dată viitoare” într-un mod atât de nonşalant înseamnă foarte mult.

— Da, a spus Rainbird. Se pare că, într-adevăr, jocul nu s-a încheiat.

— Dar nu va dura la nesfârşit.

Căpitanul şi-a învârtit coniacul, apoi s-a forţat să se uite în singurul ochi al lui Rainbird.

— Cred că înţeleg cum intenţionezi să întinzi coarda asta, chiar dacă Hockstetter nu înţelege.

— Oare?

— Da, a spus Căpitanul şi a făcut o pauză. Apoi a adăugat: E periculos pentru tine.

Rainbird a zâmbit.

— Dacă află de partea cui eşti cu adevărat, a spus Căpitanul, ai mari şanse să afli cum se simte o friptură în cuptorul cu microunde.

Zâmbetul lui Rainbird s-a transformat într-un rânjet de rechin fără haz.

— Şi ai vărsa o lacrimă amară, căpitane Hollister?

— Nu, a spus Căpitanul. N-are rost să te mint în legătură cu asta. Dar de ceva vreme – de dinainte ca ea să facă asta – am simţit fantoma doctorului Wanless plutind pe aici. Câteodată chiar aici, lângă umărul meu.

S-a uitat la Rainbird peste marginea paharului său.

— Crezi în fantome, Rainbird?

— Da, cred.

— Atunci, ştii la ce mă refer. În timpul ultimei întâlniri pe care am avut-o cu el, a încercat să mă avertizeze. A creat o metaforă – să văd dacă mai ştiu – John Milton la şapte ani, care se chinuia să-şi scrie numele cu litere lizibile, e aceeaşi fiinţă umană care creşte şi scrie *Paradisul pierdut.* A vorbit despre ea… despre potenţialul ei de distrugere.

— Da, a spus Rainbird, iar ochii lui au strălucit.

— M-a întrebat ce am face dacă am descoperi că avem o fetiţă care poate progresa de la a provoca incendii la a provoca explozii nucleare şi până la a arunca în aer întreaga planetă. Mi s-a părut amuzant, iritant şi aproape sigur dement.

— Dar acum crezi că s-ar putea să fi avut dreptate.

— Să spunem că mă trezesc uneori întrebându-mă la trei dimineaţa. Tu nu?

— Căpitane, când grupul de la Proiectul Manhattan a produs explozia primului lor dispozitiv atomic, nimeni nu era foarte sigur de ce se va întâmpla. Exista o şcoală de gândire care credea că reacţia în lanţ nu se va sfârşi niciodată – că vom avea un soare în miniatură care va străluci în deşertul de acolo până la sfârşitul lumii.

Căpitanul a dat încet din cap.

— Şi naziştii au fost oribili, a spus Rainbird. Japonezii au fost oribili. Acum germanii şi japonezii sunt OK, iar ruşii sunt oribili. Musulmanii sunt oribili. Cine ştie cine poate deveni oribil în viitor?

— E periculoasă, a spus Căpitanul, ridicându-se neliniştit. Wanless avea dreptate în privinţa asta. E o fundătură.

— Poate.

— Hockstetter spune că tava a rămas îndoită după ce a lovit peretele. Era tablă de oţel, dar s-a ondulat din cauza căldurii. Tava în sine a fost răsucită complet. A topit-o. Fetiţa aia ar fi putut să ajungă la 1.600 de grade într-o fracţiune de secundă.

S-a uitat la Rainbird, dar Rainbird arunca absent o privire prin sufragerie, ca şi cum şi-ar fi pierdut interesul.

— Ce vreau să spun e că ceea ce plănuieşti să faci e periculos pentru noi toţi, nu doar pentru tine.

— O, da! a fost de acord Rainbird cu satisfacţie. Există un risc. Poate că nu va trebui să o facem. Poate că Hockstetter va avea ceea ce-i trebuie înainte de a fi necesar să punem în aplicare… ăăă, planul B.

— Hockstetter reprezintă o tipologie, a spus Căpitanul sec. E dependent de informaţii. Niciodată nu va avea suficient. Ar putea să o testeze timp de doi ani şi tot ar putea să strige că ne-am grăbit prea tare când am… când am luat-o. Tu ştii asta şi eu ştiu asta, aşa că hai să nu ne jucăm.

— Vom şti când va fi momentul, a spus Rainbird. *Eu* voi şti.

— Şi atunci ce se va întâmpla?

— Va veni John, infirmierul amabil, a spus Rainbird, zâmbind uşor. O va întâmpina, va vorbi cu ea şi o va face să zâmbească. John, infirmierul prietenos, o va face să se simtă fericită, pentru că este singurul care poate. Şi când John va simţi că ea se află în momentul de maximă fericire, o va lovi peste puntea nasului, spărgându-i-l exploziv şi introducându-i fragmente de oase în creier. Va fi rapid şi eu mă voi uita la faţa ei când se va întâmpla.

A zâmbit – într-un mod care nu-l mai făcea deloc să semene cu un rechin, de data asta. Zâmbetul era blând, amabil… şi *patern.* Căpitanul şi-a golit paharul de coniac. Avea nevoie de el. Spera doar ca Rainbird să ştie într-adevăr care este momentul potrivit atunci când va veni, altfel, s-ar putea să afle cu toţii cum se simte o friptură în cuptorul cu microunde.

— Eşti nebun, a spus Căpitanul.

Cuvintele au scăpat înainte de a le putea reţine, dar Rainbird nu părea ofensat.

— O, da! a încuviinţat el şi a dat pe gât coniacul, continuând să zâmbească.

20

Fratele cel Mare. Fratele cel Mare era problema.

Andy s-a deplasat din sufrageria apartamentului său spre bucătărie, forţându-se să meargă încet, să păstreze un zâmbet tâmp pe faţă – mersul şi expresia unui om care este drogat de plăcere până la refuz.

Până acum nu reuşise decât să se menţină aici, lângă Charlie, şi să afle că cel mai apropiat drum era Autostrada 301 şi că zona era destul de rurală. Toate astea se întâmplaseră cu o săptămână în urmă. Trecuse o lună de la pana de curent şi el încă nu ştia nimic mai mult despre dispunerea acestei baze guvernamentale decât ceea ce reuşise să observe la plimbările cu Pynchot.

Nu voia să impulsioneze pe nimeni aici, în camera lui, pentru că Fratele cel Mare îl urmărea şi asculta mereu. Şi nu voia să-l mai impulsioneze pe Pynchot, pentru că Pynchot era distrus – Andy era sigur de asta. De la mica lor plimbare pe lângă iazul cu raţe, Pynchot slăbise. Avea cearcăne sub ochi, de parcă ar fi dormit prost. Uneori începea să vorbească şi apoi se îndepărta, ca şi cum şi-ar fi pierdut firul gândurilor… sau ca şi cum ar fi fost întrerupt.

Toate astea făceau ca poziţia lui Andy să fie cu atât mai şubredă.

Cât timp va dura până când colegii lui Pynchot vor observa ce i se întâmpla? Ar putea crede că nu era decât o criză nervoasă, dar să presupunem că ar fi făcut legătura cu el? Asta ar fi fost sfârşitul oricărei şanse minime pe care Andy o avea de a pleca de aici cu Charlie. Iar sentimentul lui că Charlie avea mari probleme devenise din ce în ce mai puternic.

Ce avea de gând să facă, pentru Dumnezeu, cu Fratele cel Mare?

A luat un suc de struguri din frigider, s-a întors în sufragerie şi s-a aşezat în faţa televizorului fără să-l vadă, cu mintea lucrând fără odihnă, căutând o cale de scăpare. Dar, când a apărut acea ieşire, a fost (ca şi pana de curent) o surpriză totală. Într-un fel, Herman Pynchot a fost cel care i-a deschis uşa: a făcut-o printr-un act de sinucidere.

21

Doi bărbaţi au venit şi l-au luat. L-a recunoscut pe unul dintre ei de la ferma familiei Manders.

— Haide, uriaşule! i-a spus acesta. O mică plimbare.

Andy a zâmbit prosteşte, dar în interior începuse teroarea. Se întâmplase ceva. Se întâmplase ceva rău; nu trimiteau astfel de băieţi dacă era ceva bun. Poate că fusese descoperit. De fapt, ăsta era lucrul cel mai probabil.

— Încotro?

— Hai odată!

A fost dus la lift, dar când au coborât în sala de bal, au mers mai departe înăuntru, în loc să iasă afară. Au trecut pe lângă secretariat, au intrat într-o cameră mai mică unde o secretară se ocupa de corespondenţă pe o maşină de scris IBM.

— Intraţi! a spus ea.

Au trecut prin dreapta ei şi au intrat pe o uşă într-un mic birou cu un bovindou, care oferea o privelişte asupra iazului cu raţe printr-un pâlc de arini pitici.

În spatele unui birou de modă veche stătea un bărbat în vârstă, cu o faţă ageră şi inteligentă; obrajii îi erau roşii, dar mai degrabă din cauza soarelui şi a vântului, decât de la băutură, s-a gândit Andy.

A ridicat privirea spre Andy, apoi a dat din cap către cei doi bărbaţi care îl aduseseră.

— Vă mulţumesc. Puteţi aştepta afară.

Au plecat.

Bărbatul din spatele biroului s-a uitat cu atenţie la Andy, care i-a răspuns cu blândeţe, încă zâmbind puţin. Spera din tot sufletul că nu exagera.

— Bună ziua! Cine sunteţi? a întrebat el.

— Numele meu este căpitanul Hollister, Andy. Poţi să-mi spui Căpitane. Vorba umblă că eu sunt şeful acestui rodeo.

— Încântat de cunoştinţă! a spus Andy.

A zâmbit mai tare. Înăuntru, tensiunea mai urcase o treaptă.

— Am nişte veşti triste pentru tine, Andy.

(o, *Doamne, nu, e Charlie, i s-a întâmplat ceva lui Charlie)*

Căpitanul îl privea fix cu ochii lui mici şi vicleni, ochi adânciţi în plasele lor plăcute de riduri mici, încât aproape că nu observai cât de reci şi de studioşi erau.

— Da?

— Da, a spus Căpitanul, şi a tăcut o clipă.

Şi tăcerea galopa agonizant.

Căpitanul începuse să-şi studieze mâinile, care stăteau împreunate pe birou. Era tot ce putea face Andy să se abţină să nu sară peste birou şi să-l sugrume. Apoi Căpitanul şi-a ridicat privirea.

— Doctorul Pynchot este mort, Andy. S-a sinucis aseară.

Maxilarul lui Andy a căzut în surpriză neprefăcută. L-au cuprins brusc valuri de uşurare şi de groază deopotrivă. Şi peste toate astea, ca un cer clocotitor peste o mare confuză, se afla conştientizarea că asta schimba totul… dar cum? *Cum?*

Căpitanul îl privea. *Îl suspecta. Suspecta ceva. Dar sunt suspiciunile lui serioase sau sunt doar o parte a muncii sale?*

Avea o sută de întrebări. Avea nevoie de un răgaz de gândire şi nu avea timp. Trebuia să gândească din mers.

— Te surprinde? a spus Căpitanul.

— Era prietenul meu, a spus Andy simplu, şi a trebuit să închidă gura ca să nu spună mai mult.

Omul ăsta îl asculta cu răbdare; se oprea mult timp după fiecare remarcă a lui Andy (aşa cum se oprea acum) ca să vadă dacă pe Andy îl lua gura pe dinainte. Tehnica standard de interogare. Şi în jungla asta existau capcane; Andy simţea asta puternic. Fusese un ecou, bineînţeles. Un ecou care se transformase într-un ricoşeu. Îl impulsionase pe Pynchot şi declanşase un ricoşeu care îl făcuse bucăţi. Şi, cu toate astea, lui Andy nu-i părea rău. Existau orori… şi exista omul cavernelor care tresărea şi se bucura.

— Eşti sigur că a fost… Adică, uneori un accident poate părea…

— Mă tem că nu a fost un accident.

— A lăsat un bilet?

(În care mă numea pe mine?)

— S-a îmbrăcat în lenjeria intimă a soţiei sale, a ieşit în bucătărie, a pornit tocătorul de deşeuri şi şi-a băgat braţul în el.

— O… Doamne… Dumnezeule!

Andy s-a lăsat greu pe scaun. Dacă nu ar fi fost la îndemână, s-ar fi aşezat pe podea. Nu mai avea putere în picioare. S-a uitat la căpitanul Hollister cu o groază bolnăvicioasă.

— Nu ai avut nimic de-a face cu asta, nu-i aşa, Andy? a întrebat Căpitanul. Nu cumva l-ai impulsionat tu să facă asta?

— Nu, a spus Andy. Chiar dacă aş mai putea să o fac, de ce aş face aşa ceva?

— Poate pentru că a vrut să te trimită în Hawaii, a spus Căpitanul. Poate că nu ai vrut să te duci în Maui, pentru că fiica ta este aici. Poate că ne-ai păcălit în tot timpul ăsta, Andy.

Şi, deşi acest căpitan Hollister dădea târcoale adevărului, Andy a simţit un mic sentiment de uşurare în piept. Dacă era convins că îl impulsionase pe Pynchot să facă asta, acest interviu nu s-ar fi desfăşurat doar între patru ochi. Nu, doar făcea lucrurile ca la carte; asta era tot. Probabil că aveau tot ce le trebuia pentru a justifica o sinucidere chiar în dosarul lui Pynchot, fără să caute metode misterioase de crimă. Nu se spunea că psihiatrii aveau cea mai mare rată de sinucidere dintre toate profesiile?

— Nu, nu e deloc adevărat, a spus Andy.

Părea înspăimântat, confuz, gata să plângă.

— Am *vrut* să merg în Hawaii. I-am spus că eu cred că de aia a vrut să facă mai multe teste, pentru că voiam să merg. Nu cred că mă plăcea în unele privinţe. Dar cu siguranţă nu am avut nimic de-a face cu… cu ceea ce i s-a întâmplat.

Căpitanul l-a privit gânditor. Ochii lor s-au întâlnit pentru o clipă, apoi Andy şi-a coborât privirea.

— Ei bine, te cred, Andy, a spus Căpitanul. Herm Pynchot fusese supus unei mari presiuni în ultima vreme. Face parte din viaţa asta pe care o trăim, presupun. E regretabil. Mai pune şi faptul că era travestit în secret şi, ei bine, va fi greu pentru soţia lui. Foarte greu. Dar noi avem grijă de ai noştri, Andy.

Andy a simţit cum ochii bărbatului îl străpungeau.

— Da, întotdeauna avem grijă de ai noştri. Ăsta e cel mai important lucru.

— Sigur, a spus Andy cu tristeţe.

A urmat un moment lung de tăcere. După o vreme, Andy şi-a ridicat privirea, aşteptându-se să îl vadă pe Căpitan privindu-l. Dar Căpitanul se uita la peluza din spate şi la arini, iar faţa lui părea lăsată, tulburată şi bătrână, faţa unui om care a fost ispitit să se gândească la alte vremuri, poate mai fericite. L-a văzut pe Andy privindu-l şi o cută mică de dezgust i-a apărut pe chip şi apoi a dispărut. O ură acidă şi bruscă s-a aprins în interiorul lui Andy. Şi de ce n-ar trebui să fie dezgustat? Avea în faţa ochilor un gras dependent de droguri – sau asta credea el că vede. Dar cine a dat ordinele? Şi ce-i faci fiicei mele, monstru bătrân?

— Păi, a zis Căpitanul, mă bucur să-ţi spun că oricum vei merge la Maui, Andy – e un vânt năprasnic care nu face bine nimănui[17], sau ceva de genul ăsta, hmmm? Am început deja să pregătesc actele.

— Dar… auzi, doar nu crezi că am avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat doctorului Pynchot, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu.

Acea mică şi involuntară undă de dezgust din nou. Şi, de data asta, Andy a simţit satisfacţia bolnăvicioasă pe care îşi imagina că trebuie să o simtă un negru care a reuşit să batjocorească un alb. Dar peste asta plutea alarma provocată de acea frază: „Am început deja să pregătesc actele.”

— Păi, asta e bine. Săracul doctor Pynchot! S-a uitat abătut o clipă (în mod simbolic doar!) şi apoi a spus nerăbdător: Când plec?

— Cât de curând posibil. Cel târziu până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Cel mult nouă zile! Parcă i-ar fi tras cineva un pumn în stomac.

— Mi-a plăcut discuţia noastră, Andy. Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim în circumstanţe atât de triste şi de neplăcute!

Se întindea spre întrerupătorul interfonului, iar Andy şi-a dat brusc seama că nu-l putea lăsa să facă asta.

Nu putea face nimic în apartamentul lui, cu camerele şi dispozitivele de ascultare.

Dar dacă tipul ăsta chiar era marele şef, biroul ăsta ar fi fost mort de-a binelea: ar fi avut grijă să verifice periodic dacă fuseseră plantate sau nu microfoane. Desigur, ar putea avea propriile dispozitive de ascultare, dar…

— Lasă mâna jos! a spus Andy, şi a impulsionat.

Căpitanul a ezitat. Mâna lui s-a retras şi s-a alăturat perechii ei de pe birou. A aruncat o privire spre peluza din spate, cu acea expresie în derivă, de parcă depăna amintiri.

— Înregistrezi şedinţele aici?

— Nu, a spus Căpitanul calm. Multă vreme am avut un Uher 5000 cu activare vocală – ca acela care l-a băgat pe Nixon în bucluc – dar l-am scos acum paisprezece săptămâni.

— De ce?

— Pentru că se părea că îmi voi pierde locul de muncă.

— De ce credeai că o să îţi pierzi slujba?

Foarte repede, într-un fel de litanie, Căpitanul a spus:

— Fără producţie. Fără producţie. Fără producţie. Fondurile trebuie justificate cu rezultate. Înlocuiţi-l pe omul de la vârf. Fără casete. Fără scandal.

Andy a încercat să cumpănească bine. Îl ducea asta într-o direcţie în care voia să meargă? Nu putea să-şi dea seama, iar timpul era scurt. Se simţea precum cel mai prost şi mai lent copil de la vânătoarea de ouă de Paşte. S-a hotărât să meargă un pic mai departe pe acest traseu.

— De ce nu produceai?

— Nu mai exista capacitatea de control mental la McGee. S-a golit definitiv. Toată lumea e de acord

cu asta. Fata nu ar fi aprins focuri. A spus că nu va face asta indiferent de situaţie. Oamenii spuneau că eram obsedat de Lotul Şase. Mi-am încercat norocul, a zis el cu un zâmbet. Acum e în regulă. Chiar şi Rainbird spune asta.

Andy a reînnoit impulsul şi o mică durere a început să-i pulseze în frunte.

— De ce e în regulă?

— Trei teste până acum. Hockstetter este extaziat. Ieri a dat foc la o bucată de tablă de oţel. Temperatura la faţa locului a depăşit 11.000 de grade timp de patru secunde, spune Hockstetter.

Şocul îi înrăutăţea durerea de cap, îi era mai greu să-şi stăpânească gândurile încâlcite. Charlie aprindea focuri? Ce-i făcuseră? Ce Dumnezeu?

A deschis gura să întrebe şi interfonul a bâzâit, panicându-l şi făcându-l să impulsioneze mult mai tare decât trebuia. Pentru o clipă, i-a dat Căpitanului aproape tot ce avea. Căpitanul a tresărit cu tot corpul, ca şi cum ar fi fost atins de un baston cu electroşocuri pentru vite. A scos un sunet de parcă s-a înecat şi faţa lui roşie şi-a pierdut aproape toată culoarea. Durerea de cap a lui Andy a făcut un salt cuantic şi degeaba şi-a impus să o ia mai uşor; nu ar ajuta-o pe Charlie ca el să facă un atac cerebral în biroul acestui om.

— Nu face asta, s-a plâns Căpitanul. Mă doare…

— Spune-le să nu deranjeze în următoarele zece minute, a spus Andy.

Undeva, calul negru lovea în uşa grajdului său, vrând să iasă, să fugă liber. Simţea cum îi curge transpiraţia uleioasă pe obraji.

Interfonul a sunat din nou. Căpitanul s-a aplecat în faţă şi a apăsat comutatorul. Faţa lui îmbătrânise cu cincisprezece ani.

— Căpitane, asistentul senatorului Thompson este aici cu cifrele pe care le-aţi cerut în legătură cu Proiectul „Saltul”.

— Fără apeluri în următoarele zece minute, a spus Căpitanul şi a închis.

Andy era ud până la piele. Oare îi va ţine asta la distanţă? Sau vor mirosi păcăleala? Nu mai conta. Aşa cum Willy Loman obişnuia să strige, pădurea ardea.

Doamne, de ce se gândea la Willy Loman? înnebunea. Calul negru avea să iasă în curând şi să alerge neîngrădit. Aproape că a chicotit.

— Charlie a aprins focuri?

— Da.

— Cum ai convins-o să facă asta?

— Metoda „morcovului şi a băţului", recompensă şi pedeapsă… A fost ideea lui Rainbird. Pentru primele două a avut voie să se plimbe afară. Acum are voie să călărească acel cal. Rainbird crede că asta o va face să continue încă două săptămâni. Şi a repetat: Hockstetter e extaziat.

— Cine este acest Rainbird? a întrebat Andy, fără să ştie că tocmai pusese întrebarea care avea să-i aducă premiul cel mare.

Căpitanul a vorbit în rafale scurte în următoarele cinci minute. I-a spus lui Andy că Rainbird era un asasin plătit al Atelierului care fusese rănit îngrozitor în Vietnam, îşi pierduse un ochi acolo *(piratul cu un singur ochi din visul meu,* s-a gândit Andy amorţit). I-a spus lui Andy că Rainbird fusese cel care se ocupase de operaţiunea care îi prinsese, în cele din urmă, pe Andy şi pe Charlie lângă lacul Tashmore. I-a povestit despre pana de curent şi despre primul pas inspirat al lui Rainbird pe drumul care a făcut-o pe Charlie să înceapă să aprindă focuri în condiţii de testare. În cele din urmă, atunci când se terminase şirul de dezamăgiri, i-a spus lui Andy că interesul personal al lui Rainbird în toate acestea era viaţa lui Charlie. A vorbit despre chestiile astea cu o voce lipsită de emoţii, dar oarecum agitată. Apoi a tăcut.

Andy a ascultat cu o furie şi o groază tot mai mari. Tremura din tot corpul când monologul Căpitanului s-a încheiat. *Charlie,* s-a gândit el. *O, Charlie, Charlie!*

Cele zece minute aproape se terminaseră şi mai avea atâtea lucruri de aflat. Cei doi au rămas tăcuţi timp de poate patruzeci de secunde; un observator ar fi putut ajunge la concluzia că erau prieteni vechi care comunicau şi fără cuvinte. Gândurile lui Andy o luaseră la goană.

— Căpitane Hollister, a spus el.

— Da?

— Când are loc înmormântarea lui Pynchot?

— Poimâine, a spus Căpitanul cu calm.

— Mergem împreună. Tu şi cu mine. Înţelegi?

— Da, înţeleg. Mergem la înmormântarea lui Pynchot.

— Eu am cerut să mergem. Am izbucnit în plâns când am auzit că a murit.

— Da, ai izbucnit în plâns.

— Am fost foarte afectat.

— Da, ai fost.

— O să mergem cu maşina ta personală, doar noi doi. Pot fi oameni de la Atelier în maşinile din faţa şi din spatele nostru, motociclete de o parte şi de alta, dacă asta este procedura standard de operare, dar noi mergem singuri. Ai înţeles?

— O, da. Clar ca bună ziua. Doar noi doi.

— Şi o să avem o discuţie lungă. Înţelegi şi asta?

— Da, o discuţie lungă.

— Maşina ta are microfoane?

— Nu, deloc.

Andy a început să impulsioneze din nou, o serie de atingeri uşoare. De fiecare dată când o făcea, Căpitanul tresărea puţin, iar Andy ştia că exista o şansă excelentă să declanşeze un ecou acolo, dar trebuia să o facă.

— O să vorbim despre locul unde este ţinută Charlie. O să vorbim despre modalităţi de a crea haos aici fără a încuia toate uşile aşa cum a făcut-o pana de curent. Şi vom vorbi despre modalităţile prin care eu şi Charlie putem ieşi de aici. Ai înţeles?

— N-ai voie să evadezi, a spus Căpitanul cu o voce copilăroasă, dar plină de ură. Nu e în scenariu.

— Acum este, a spus Andy şi a impulsionat din nou.

— Auuuu! s-a plâns Căpitanul.

— Ai înţeles asta?

— Da, înţeleg, nu, nu mai face asta, doare!

— Hockstetter ăsta… va pune întrebări despre faptul că mă duc la înmormântare?

— Nu, Hockstetter este ocupat cu fetiţa. Nu prea se mai gândeşte la altceva zilele astea.

— Bine.

Nu era bine deloc. Era disperare.

— Un ultim lucru, căpitane Hollister… O să uiţi că am avut această mică discuţie.

— Da, o să uit totul.

Calul negru era liber. A început să alerge. *Scoate-mă de aici,* s-a gândit Andy. *Scoate-mă de aici; calul e liber şi pădurea arde.* Durerea de cap a venit în valuri cumplite.

— Tot ceea ce ţi-am spus îţi va veni de la sine ca o idee proprie.

— Da.

Andy s-a uitat la biroul lui şi a văzut acolo o cutie de Kleenex. A luat un şerveţel din ea şi a început să-şi tamponeze ochii. Nu plângea, dar durerea de cap îi făcuse ochii să lăcrimeze şi asta era la fel de bine.

— Sunt gata să plec acum, i-a spus Căpitanului.

I-a dat drumul. Căpitanul a privit din nou la arini, gânditor şi pustiit. Încetul cu încetul, culoarea i-a revenit în obraji şi s-a întors spre Andy, care se ştergea puţin la ochi şi îşi trăgea nasul. Nu era nevoie să exagereze.

— Cum te simţi acum, Andy?

— Un pic mai bine, a spus Andy. Dar… ştii… să aud aşa despre asta…

— Da, te-a afectat foarte tare, a spus Căpitanul. Vrei să bei o cafea sau altceva?

— Nu, mulţumesc. Aş vrea să mă întorc în apartamentul meu, te rog.

— Bineînţeles că da. Te conduc până afară.

— Mulţumesc.

22

Cei doi bărbaţi care îl conduseseră mai devreme până la birou îl priveau pe Andy cu suspiciune – Kleenexul, ochii roşii şi înlăcrimaţi, braţul patern pe care Căpitanul i-l pusese în jurul umerilor. Cam aceeaşi expresie era şi în ochii secretarei Căpitanului.

— A plâns în hohote când a auzit că Pynchot a murit, a spus Căpitanul cu voce scăzută. A fost foarte afectat. Cred că voi vedea dacă pot aranja ca el să participe cu mine la înmormântarea lui Herman. Ai vrea să faci asta, Andy?

— Da, a spus Andy. Da, te rog. Dacă se poate aranja. Bietul doctor Pynchot!

Şi deodată a izbucnit în lacrimi adevărate.

Cei doi bărbaţi l-au condus pe lângă asistentul dezorientat şi stânjenit al senatorului Thompson, care avea în mâini mai multe dosare cu coperţi albastre.

L-au scos pe Andy afară, încă plângând, fiecare ţinându-l de câte un cot, într-o strângere uşoară. Fiecare dintre ei avea o expresie de dezgust foarte asemănătoare cu cea a Căpitanului – dezgust pentru acest dependent de droguri gras care îşi pierduse total controlul emoţiilor şi orice simţ al perspectivei şi care vărsa lacrimi pentru omul care îi fusese răpitor.

Lacrimile lui Andy erau reale… dar era Charlie cea pentru care plângea.

23

John călărea întotdeauna cu ea, dar, în visele ei, Charlie călărea singură. Grăjdarul de serviciu, Peter Drabble, o echipase cu o şa englezească mică şi îngrijită, dar, în visele ei, călărea fără nimic.

Ea şi John călăreau pe potecile care traversau terenul Atelierului, intrând şi ieşind din pădurea în miniatură, de pini, şi, ocolind iazul cu raţe, nu mergeau niciodată foarte repede, dar, în visele ei, ea

şi Necromantul galopau împreună, din ce în ce mai repede, printr-o pădure adevărată; se avântau cu viteză pe o potecă sălbatică, iar lumina era verde printre ramurile împletite de deasupra capului, iar părul i se revărsa pe spate.

Simţea cum se mişcă muşchii Necromantului sub pielea lui mătăsoasă, iar ea călărea cu mâinile prinse de coama lui şi îi şoptea la ureche că vrea să meargă mai repede… mai repede… mai repede.

Necromantul răspundea. Copitele lui erau ca un tunet. Drumul prin aceste păduri verzi şi încâlcite era un tunel, iar de undeva din spatele ei se auzea un pocnet slab şi…

(pădurea arde)

…o adiere de fum. Era un foc, un foc pe care ea îl aprinsese, dar nu exista nicio vină – doar euforie. Puteau să-l depăşească. Necromantul putea merge oriunde, putea face orice. Puteau scăpa amândoi din pădurea-tunel. Putea vedea lumina de la capătul tunelului verde.

— Mai repede! mai repede!

Exaltarea. Libertatea. Nu-şi mai putea da seama unde se terminau coapsele ei şi unde începeau coastele Necromantului. Erau una, fuzionate, ca metalele pe care le suda cu puterea ei când le făcea testele. În faţa lor se afla prăbuşit un copac uriaş şi alb, ca un schelet, înnebunită de o bucurie sălbatică, l-a lovit uşor pe Necromant cu călcâiele goale şi a simţit cum i se încordează crupa.

Au sărit peste copac, pentru o clipă plutind în aer. A dat capul pe spate; se ţinea de coama calului şi ţipa – nu de frică, ci pur şi simplu pentru că a nu ţipa, a se abţine, ar fi putut-o face să explodeze. *Liberă, liberă, liberă… Necromantule, te iubesc!*

Au trecut uşor de copacul căzut, dar acum mirosul de fum era mai pregnant, mai clar – trosnea ceva în spatele lor şi abia când o scânteie a coborât în spirală şi i-a urzicat pentru scurt timp pielea, înainte de a se stinge, şi-a dat seama că era dezbrăcată. Dezbrăcată şi…

(dar pădurea arde)

…liberă, fără restricţii, dezlănţuită – ea şi Necromantul, alergând spre lumină.

— Mai repede! a şoptit ea. Mai repede, o, te rog!

Cumva, calul mare şi negru a mărit viteza. Vântul în urechile lui Charlie era un tunet grăbit. Nu era nevoie să respire; aerul îi pătrundea prin gura întredeschisă. Razele soarelui străluceau printre copacii bătrâni ca nişte bare prăfuite, ca un cupru învechit.

Iar în faţă era lumina – capătul pădurii, câmpul deschis, unde ea şi Necromantul aveau să alerge la nesfârşit. Focul era în spatele lor, mirosul odios de fum, senzaţia de frică.

Soarele era în faţă, iar ea îl va călări pe Necromant până la mare, unde poate îşi va găsi tatăl şi vor trăi amândoi prinzând în năvoade peşti strălucitori şi alunecoşi.

— Mai repede! a strigat, triumfătoare. O, Necromantule, *mergi mai repede, mergi mai repede,* mergi…

Şi atunci silueta a păşit în culoarul care se lărgea în locul în care se termina pădurea, blocând lumina cu propria formă, blocând ieşirea. La început, ca întotdeauna în acest vis, a crezut că era tatăl ei, era sigură că era tatăl ei, iar bucuria ei a devenit aproape dureroasă… înainte de a se transforma brusc în teroare totală.

Abia a avut timp să îşi dea seama că bărbatul era prea mare, prea înalt – şi totuşi, cumva familiar, îngrozitor de familiar, chiar şi silueta lui – înainte ca Necromantul să se dea în spate, ţipând.

Caii pot să ţipe? Nu ştiam că pot să ţipe…

Se străduia să rămână pe loc, coapsele îi alunecau în timp ce copitele calului zgâriau aerul, şi nu ţipa, ci scâncea, dar era un *ţipăt* şi erau alte scâncete undeva în spatele ei, *o, Doamne,* s-a gândit, *cai acolo, în spate, cai în spate şi pădurea arde…*

În faţă, blocând lumina, silueta aia, forma aia îngrozitoare. Acum începea să vină spre ea; ea căzuse pe potecă şi Necromantul i-a atins uşor cu botul abdomenul gol.

— Să nu-mi răneşti calul! a strigat ea către silueta care înainta, tatăl din vis care nu era tatăl ei.

— Să nu răneşti caii! O, te rog, nu răni caii!

Dar silueta înainta şi scotea o armă… şi atunci se trezea, uneori cu un ţipăt, alteori doar cu o transpiraţie rece, înfiorată, ştiind că visase urât, dar incapabilă să-şi amintească nimic în afară de goana nebunească şi antrenantă pe poteca împădurită şi mirosul de foc… aceste lucruri, şi un sentiment aproape bolnăvicios de trădare…

Şi în ziua aia, în grajd, avea să-l mângâie pe Necromant sau poate îşi va pune obrazul pe umărul lui cald şi va simţi o spaimă pentru care nu avea un nume.

SFÂRŞITUL JOCULUI

1

Era o cameră mai mare.

Până săptămâna trecută fusese capela neoficială a Atelierului. Viteza cu care avansau lucrurile putea să fie mai bine simbolizată de viteza şi uşurinţa cu care Căpitanul trecuse prin solicitările lui Hockstetter. O nouă capelă – nu o cameră de rezervă bizară, ci o capelă reală – avea să fie construită în partea de est a terenului. Între timp, testele care mai trebuiau făcute pe Charlie McGee aveau să fie făcute aici.

Lambriurile din lemn fals şi stranele fuseseră smulse. Şi podeaua, şi pereţii fuseseră izolaţi cu vată din azbest care arăta ca vata din oţel şi apoi erau acoperiţi cu tablă din oţel bine securizată. Zona care fusese altarul şi naosul fusese desfiinţată. Fuseseră instalate instrumentele de monitorizare ale lui Hockstetter şi un computer. Toate astea – gata într-o singură săptămână; munca începuse chiar cu patru zile înainte ca Herman Pynchot să-şi ia viaţa într-un mod atât de sinistru.

Acum, la două după-amiaza într-o zi de octombrie timpuriu, un perete din beton stătea în mijlocul camerei lungi. În dreapta lui era un rezervor mare de apă. În rezervorul adânc de doi metri fuseseră turnate mai mult de nouă sute de kilograme de gheaţă. În faţa lui stătea Charlie McGee, mică şi aranjată, într-o salopetă de blugi şi cu şosete de rugbi cu dungi roşii şi negre. Părul îi era strâns în două cozi legate cu fundiţe negre, din catifea şi îi ajungeau până la omoplaţi.

— Bine, Charlie, a zis vocea lui Hockstetter în interfon.

Ca şi celelalte lucruri, interfonul fusese instalat la repezeală şi avea un sunet metalic şi prost.

— Suntem gata când eşti şi tu gata.

Camerele filmau color. În filmele astea, capul fetiţei se apleacă puţin şi pentru câteva secunde nu

se întâmplă nimic. În partea stângă a cadrului filmului este inserată o citire digitală a temperaturii.

Dintr-odată, începe să se deplaseze în sus, de la 21 la 26 şi până la 32. După aceea, cifrele sar în sus atât de repede, încât sunt doar o ceaţă roşiatică schimbătoare; sonda electronică de temperatură a fost plasată în centrul peretelui din beton.

De aici filmul se derulează în *slow motion;* e singurul mod în care întreaga acţiune poate fi prinsă. Pentru oamenii care se uitau prin hublourile din sticlă securizată ale camerei de observaţie, s-a întâmplat cu viteza unui glonţ.

Cu o încetinire extremă, peretele a început să fumege; mici particule de mortar şi beton au început să sară leneş în sus, ca nişte floricele de porumb. Apoi se poate observa cum mortarul care ţine cărămizile împreună *se scurge,* ca melasa caldă. Apoi cărămizile încep să se sfărâme, din centru spre exterior. Ploi de particule, apoi nori de particule, suflă înapoi în timp ce bolţarii explodează din cauza căldurii.

Acum, senzorul digital de căldură implantat în centrul acestui zid se opreşte când înregistrează peste 3.500 de grade. Se opreşte nu pentru că temperatura a încetat să mai urce, ci pentru că senzorul în sine a fost distrus.

În jurul acestei săli de testare, care a fost o capelă, sunt amplasate opt aparate de aer condiţionat Kelvinator uriaşe, toate funcţionând la capacitate maximă, toate pompând aer îngheţat în sala de testare. Toate cele opt au intrat în funcţiune imediat ce temperatura totală a camerei a trecut de 35. Charlie devenise foarte pricepută în a direcţiona fluxul de căldură care venea de la ea către un singur punct, dar, aşa cum ştie oricine s-a ars vreodată la mână cu mânerul unei tigăi fierbinţi, chiar şi suprafeţele aşa-zis neconductibile conduc căldura – dacă există suficientă căldură pe care să o conducă.

Cu toate cele opt Kelvinatoare industriale în funcţiune, temperatura din camera de testare ar fi trebuit să fie de 26 °C, ± 5 °C. În schimb,

înregistrările arată o creştere continuă, până la peste 37, apoi 40, apoi 42. Dar toată transpiraţia care curgea pe feţele observatorilor nu poate fi explicată doar prin căldură.

Acum nici măcar mişcarea în *slow motion* extrem nu va oferi o imagine clară a ceea ce se întâmplă, dar un lucru este clar: în timp ce bolţarii continuă să explodeze, nu poate exista nicio îndoială că ard; aceste blocuri ard la fel de repede ca ziarele într-un şemineu. Sigur, o carte de ştiinţe de clasa a VIII-a ne învaţă că orice arde dacă se încălzeşte suficient de tare. Dar una e să citeşti astfel de informaţii şi cu totul altceva să vezi bolţari arzând cu flăcări albastre şi galbene.

Apoi totul este întunecat de o explozie furioasă de particule dezintegrate, în timp ce întregul perete se evaporă. Fetiţa face o jumătate de viraj în *slow motion* şi, o clipă mai târziu, suprafaţa calmă a apei îngheţate din rezervor este tulburată şi clocotită. Iar căldura din încăpere, care a ajuns la 44 °C (chiar şi cu toate cele opt aparate de aer condiţionat, e la fel de cald ca o zi de vară în Valea Morţii), începe să scadă.

Multă muncă pentru băiatul care dă cu mătura.

2

NOTĂ INTERDEPARTAMENTALĂ

De la: Bradford Hyuck
Către: Patrick Hockstetter
Data: 2 octombrie
Subiect: Telemetrie, ultimul test pentru C. McGee (#4)

> Pat – m-am uitat la filme de patru ori şi încă nu-mi vine să cred că nu e vreun truc cu efecte speciale. Un sfat nesolicitat: când ajungi în faţa subcomisiei Senatului care se ocupă de Lotul Şase şi de planurile de reînnoire, fă toate pregătirile necesare

şi fă mai mult decât e nevoie să-ţi acoperi curul – pune-ţi vesta antiglonţ! Pentru că natura umană e cum e, tipii ăia se vor uita la filme şi nu le va veni să creadă că nu erau doar baliverne.

În ceea ce priveşte afacerile: citirile datelor sunt livrate prin curier special şi nota asta ar trebui să ajungă cu maximum două sau trei ore înainte. Poţi să le citeşti şi tu, dar o să-ţi fac un rezumat cu ce am găsit. Concluziile pot fi rezumate în două cuvinte: am rămas perplecşi. De data asta a fost conectată la aparate de parcă era un astronaut care pleca în spaţiu. Vei observa:

1) Tensiune în parametri normali pentru un copil de opt ani şi abia dacă urcă atunci când explodează peretele ca bomba de la Hiroshima.

2) Unde alfa anormal de mari; ceea ce am numi „circuitul imaginaţiei" ei e bine cuplat. S-ar putea să fii sau nu de acord cu Clapper şi cu mine că undele sunt mai degrabă mai uniforme, sugerând o anumită „dexteritate imaginativă controlată" (expresia lui Clapper, nu a mea). Ar putea să indice că se află în control total şi poate manipula abilitatea cu precizie mai mare.

3) Toată telemetria metabolică e în parametri normali – nimic ciudat sau nelalocul lui. E de parcă ar citi o carte bună sau şi-ar face temele, nu de parcă creează ceea ce tu spui că trebuie să fi fost o căldură de peste 16.600 de grade. După părerea mea, cea mai fascinantă şi frustrantă informaţie dintre toate e testul CAT Beal Searies. *Aproape nicio ardere calorică!* Dacă nu mai ştii fizica din

şcoală – pericol profesional cu voi, psihiatrii – o calorie nu e altceva decât o unitate de măsură pentru căldură, mai exact, cantitatea de căldură necesară pentru a ridica temperatura unui gram de apă cu un grad Celsius. A ars probabil 25 de calorii în timpul acelui micuţ spectacol, cam cât am arde noi dacă am face o duzină de abdomene sau dacă am da două ture în jurul clădirii. Dar caloriile măsoară căldura, la dracu', şi ce produce ea e căldură… nu? Vine *din* ea sau *prin* ea? Şi dacă vine prin ea, de unde vine? Află chestia asta şi ai Premiul Nobel în buzunar! Îţi spun: dacă seria noastră de teste e la fel de limitată cum spui, sunt sigur că nu vom afla niciodată.

Un ultim lucru: sunteţi siguri că doriţi să continuaţi aceste teste? În ultima vreme, trebuie doar să mă gândesc la copilul ăla şi încep să devin foarte neliniştit. Încep să mă gândesc la pulsari, la neutrini, la găuri negre şi la cine ştie ce altceva. Există forţe libere în acest univers despre care nici măcar nu ştim încă, iar pe unele dintre ele le putem observa doar la o distanţă de milioane de ani-lumină… şi să respirăm uşuraţi din această cauză. Ultima dată când m-am uitat la filmul ăla, am început să mă gândesc la fată ca la o fisură – o spărtură, dacă vrei – în însăşi forja creaţiei. Ştiu cum sună asta, dar simt că ar fi o neglijenţă să nu o spun. Dumnezeu să mă ierte că spun asta, având şi eu trei fete minunate, dar eu, personal, voi răsufla uşurat când ea va fi neutralizată.

Dacă ea poate produce 16.600 de grade de căldură localizată fără să se chinuie, v-aţi gândit vreodată ce s-ar putea întâmpla

dacă şi-ar pune cu adevărat în minte să facă asta?

Brad

3

— Vreau să-l văd pe tata, a spus Charlie când a intrat Hockstetter.

Părea palidă şi slăbită. Îşi schimbase puloverul cu o cămaşă de noapte veche şi îşi lăsase părul să-i cadă pe umeri.

— Charlie… a început el, dar tot ce voia să spună s-a topit brusc.

Era profund tulburat de memoriul lui Brad Hyuck şi de măsurătorile telemetrice care îl însoţeau. Faptul că Brad avusese destulă încredere în date ca să permită ca acele ultime două paragrafe să fie tipărite spunea multe şi sugera şi mai multe.

Hockstetter însuşi era speriat. Când aprobase transportul lui Charlie de la capelă în sala de teste, Căpitanul autorizase şi instalarea mai multor aparate de aer condiţionat Kelvinator în jurul apartamentului lui Charlie – nu opt, ci douăzeci. Doar şase fuseseră instalate până atunci, dar, după Testul nr. 4, lui Hockstetter nici măcar nu-i mai păsa dacă erau instalate sau nu. Era de părere că puteau să instaleze şi două sute de afurisenii din alea, însă puterile ei tot nu ar fi fost stăvilite. Nu se mai punea problema dacă putea sau nu să se sinucidă, ci dacă putea sau nu să distrugă întreaga bază a Atelierului dacă voia – şi poate şi toată Virginia de Est pe deasupra. Hockstetter se gândea acum că, dacă fata îşi punea în minte să facă aceste lucruri, putea. Iar ultima etapă a acestui raţionament era şi mai înspăimântătoare: John Rainbird era singura persoană care putea să o ţină în frâu. Iar Rainbird era nebun.

— Vreau să-l văd pe tata, a repetat ea.

Tatăl ei era la înmormântarea amărâtului de Herman Pynchot. Se dusese acolo cu Căpitanul, la cererea acestuia din urmă. Chiar şi moartea lui

Pynchot, deşi n-avea nimic de-a face cu tot ceea ce se întâmpla aici, părea să-şi fi coborât propria umbră diabolică asupra minţii lui Hockstetter.

— Ei bine, cred că se poate aranja asta, a spus Hockstetter cu prudenţă, dacă ne arăţi ceva mai mult…

— V-am arătat destule, a răspuns ea. Vreau să-l văd pe tata.

Buza inferioară îi tremura; ochii îi luceau, înlăcrimaţi.

— Infirmierul care se ocupă de tine, a spus Hockstetter, indianul, a spus că nu ai vrut să te plimbi cu calul în dimineaţa asta, după test. Părea îngrijorat pentru tine.

— Nu e calul meu, a spus Charlie, cu o voce răguşită. Nimic din ce e aici nu e al meu. Nimic în afară de tata şi… vreau… să-l… văd! a mai zis ea, strigând furioasă de-acum, cu lacrimi în glas.

— Charlie, nu te agita, a spus Hockstetter, dintr-odată speriat. I se părea lui, sau se făcuse mai cald aici? Haide, nu te agita.

Rainbird. De asta ar fi trebuit să se ocupe Rainbird, lua-o-ar naiba de treabă!

— Ascultă-mă, Charlie, a continuat el schiţând un zâmbet larg, prietenos. Ţi-ar plăcea să mergi la Six Flags Over Georgia? E cel mai grozav parc de distracţii din tot Sudul, în afară de Disney World. Am închiria tot parcul pentru o zi, doar pentru tine. Ai putea să te dai în roata mare sau în carusel, să te duci în castelul bântuit…

— Nu vreau să merg în niciun parc de distracţii, vreau doar să-l văd pe tati. Şi aşa o să şi fac. Sper că mă auzi, pentru că am de gând să-l văd pe tati!

Se făcuse mai cald, fără îndoială.

— Eşti transpirat, a spus Charlie.

S-a gândit la zidul din bolţari, care explodase atât de repede, încât flăcările nu se putuseră observa decât la derularea cu încetinitorul.

S-a gândit la tava de oţel care se rostogolise de două ori în aer prin cameră, împroşcând cu bucăţi de lemn în flăcări. Dacă şi-ar fi îndreptat puterea

aceea spre el, l-ar fi transformat într-o grămadă de cenuşă şi oase topite aproape înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă.

O, Doamne, te rog…

— Charlie, nu rezolvi nimic dacă te superi pe mi…

— Ba da, a spus ea cu o voce perfect serioasă. Ba da, rezolv. Şi sunt supărată pe tine, doctore Hockstetter. Sunt foarte supărată pe tine.

— Charlie, te rog…

— Vreau să-l văd, a spus ea din nou. Şi-acum, pleacă! Spune-le că vreau să-l văd pe tata şi după aceea pot să mă testeze cât vor ei. Nu mă deranjează. Dar, dacă nu-l văd, o să fac să se întâmple ceva. Aşa să le spui.

Doctorul a plecat. Simţea că ar trebui să mai spună ceva – ceva care să-i redea puţin din demnitatea pierdută, să compenseze puţin pentru frica

(„eşti transpirat”)

pe care ea o văzuse schimonosindu-i faţa – dar n-a reuşit. A plecat, şi nici măcar uşa de oţel care-i despărţea nu a putut să-i aline complet teama… sau furia faţă de John Rainbird. Pentru că Rainbird prevăzuse acest lucru şi nu spusese nimic. Şi dacă îl acuza pe Rainbird de asta, indianul nu ar fi făcut decât să-i arate acel zâmbet care îi dădea fiori pe şira spinării şi să întrebe cine era psihiatrul pe aici, mai exact?

Testele îi diminuaseră într-atât lui Charlie complexele legate de provocarea incendiilor, încât situaţia se asemăna cu un dig de pământ prin care se strecura apa. Testele îi dăduseră ocazia să-şi exerseze şi să-şi rafineze o putere rudimentară, care devenise ceva ce ea putea să arunce cu o precizie mortală, de parcă ar fi fost un artist de circ care azvârle cuţite.

Iar testele fuseseră o lecţie perfectă pentru asta. Îi arătaseră, dincolo de orice îndoială, cine era şeful aici.

Ea era.

4

După ce a plecat Hockstetter, Charlie s-a prăbuşit pe canapea, cu faţa în palme, plângând. Au cuprins-o valuri după valuri de emoţii contradictorii – vinovăţie şi groază, indignare, chiar şi un fel de plăcere furioasă.

Dar frica era cea mai pregnantă dintre toate. Lucrurile se schimbaseră atunci când fusese de acord cu testele lor; se temea că lucrurile se schimbaseră pentru totdeauna. Iar acum nu doar că voia să-şi vadă tatăl, ci avea nevoie de el. Avea nevoie ca el să-i spună ce să facă în continuare.

La început existaseră recompense – plimbări pe afară cu John, permisiunea să-l perieze pe Necromant, apoi să-l călărească. Ţinea la John şi ţinea la Necromant… o, dacă prostul ăla ar fi ştiut cât de mult o rănise spunând că Necromantul era al ei, când Charlie ştia prea bine că niciodată nu va fi aşa!

Calul cel mare era al ei doar în visele sale agitate pe care şi le amintea doar pe jumătate. Dar acum… acum… testele în sine, şansa de a-şi folosi puterea şi de a o simţi cum creşte… *astea* începeau să devină recompensele. Se transformaseră într-un joc teribil, dar captivant. Şi simţea că abia zgâriase suprafaţa. Era ca un bebeluş care abia învăţase să meargă.

Avea nevoie de tatăl ei, avea nevoie ca el să-i spună ce e bine, ce e rău, dacă să continue sau să se oprească pentru totdeauna. Dacă…

— Dacă mă *pot* opri, a şoptit ea printre degete.

Acesta era cel mai înspăimântător lucru dintre toate – să nu mai fie sigură că poate să se oprească. Şi dacă nu putea, ce ar fi însemnat asta? O, ce ar fi însemnat asta?

A început să plângă din nou. Nu se mai simţise niciodată atât de îngrozitor de singură.

5

Înmormântarea a fost un episod urât. Andy crezuse că nu avea să aibă nicio problemă; îi trecuse durerea de cap şi, la urma urmei, înmormântarea era doar o scuză pentru a fi singur cu Căpitanul. Nu-l plăcuse pe Pynchot, deşi, în cele din urmă, Pynchot se dovedise a fi doar un pic prea nesemnificativ pentru a-l urî. Aroganţa lui abia ascunsă şi plăcerea lui nedisimulată de a se arăta superior tuturor – din cauza acestor lucruri şi din cauza grijii lui pentru Charlie, care îl acapara cu totul, Andy nu se simţise prea vinovat de ricoşeul pe care îl declanşase fără să vrea în mintea lui Pynchot. Ricoşeu care în cele din urmă îl distrusese pe omul acela.

I se mai întâmplase şi înainte ca gesturile lui să aibă ecou, dar avusese întotdeauna şansa de a îndrepta lucrurile. Devenise destul de priceput la asta în momentul în care el şi Charlie fuseseră nevoiţi să fugă din New York. În aproape fiecare creier omenesc păreau să existe mine terestre îngropate, temeri şi vinovăţii adânc înrădăcinate, impulsuri sinucigaşe, schizofrenice, paranoice – chiar şi criminale. Un impuls provoca o stare de sugestibilitate extremă, iar, dacă o sugestie tindea spre una dintre acele căi întunecate, putea fi distrugătoare. Una dintre gospodinele care participau la programul Weight-Off începuse să sufere de stări catatonice înspăimântătoare. Unul dintre oamenii de afaceri mărturisise că avea o nevoie morbidă de a-şi scoate pistolul de serviciu din dulap şi de a juca ruleta rusească cu el, o nevoie care era cumva legată în mintea sa de o povestire a lui Edgar Allan Poe, „William Wilson”, pe care o citise cu mult timp în urmă, în liceu. În ambele cazuri, Andy reuşise să oprească ecoul înainte ca acesta să se accelereze şi să se transforme în acel ricoşeu letal. În cazul omului de afaceri, un mic funcţionar bancar liniştit, cu părul blond-nisipiu nu fusese nevoie decât de un alt impuls şi de sugestia tăcută că nu citise niciodată povestea lui Poe. Legătura – indiferent în ce ar fi constat ea – a fost

ruptă. Şansa de a întrerupe ecoul nu se ivise niciodată în privinţa lui Pynchot.

Căpitanul vorbea neliniştit despre sinuciderea bărbatului în timp ce se îndreptau spre înmormântare, pe o ploaie de toamnă rece şi şfichiuitoare; părea că încearcă să se împace cu ideea. A spus că nu şi-ar fi imaginat că e posibil ca un om pur şi simplu să… să-şi ţină braţul pe loc când lamele începuseră să taie şi să macine. Dar Pynchot exact aşa făcuse. Cumva, Pynchot făcuse exact aşa. Din momentul acela, înmormântarea a început să fie o experienţă nefericită pentru Andy.

Cei doi au asistat doar la slujba de la mormânt, stând departe de micul grup format din prieteni şi familie, strânşi sub un buchet de umbrele negre. Andy a descoperit că una era să-şi amintească de aroganţa lui Pynchot, de visurile lui de putere în care se credea un mic Cezar, când de fapt era doar un om mic care nu avea nicio putere reală; să îşi amintească eternul lui zâmbet iritant, ca un tic nervos. Şi cu totul alta era să se uite la soţia lui cea palidă şi spălăcită, care purta un costum negru şi pălărie cu voal, ţinându-şi de mână cei doi băieţi (cel mai mic era cam de vârsta lui Charlie, iar amândoi păreau complet ameţiţi şi debusolaţi, ca şi cum ar fi fost drogaţi), fiind conştientă – pentru că bineînţeles că era conştientă – că prietenii şi rudele ştiau cu toţii cum a fost găsit soţul ei, îmbrăcat în lenjeria ei intimă, cu braţul drept făcut fărâme până aproape de cot, ascuţit ca un creion viu, cu sângele împrăştiat în chiuvetă şi pe dulapurile de bucătărie Wood-Mode, cu bucăţi de carne…

Andy a înghiţit cu greu. S-a aplecat în faţă în ploaia rece, luptându-se cu nodul din gât. Vocea preotului urca şi cobora fără sens.

— Vreau să plec, a spus Andy. Putem să mergem?

— Da, bineînţeles, a răspuns Căpitanul, care arăta palid, bătrân şi părea că nu se simte prea bine. Am fost la destule înmormântări anul ăsta, îmi ajunge.

S-au îndepărtat încet de grupul care stătea în jurul ierbii false, de florile care erau deja cu capetele plecate şi-şi scuturau petalele prin ploaia deasă, de sicriul care stătea pe suportul lui, deasupra gropii. Au mers unul lângă altul înapoi spre aleea şerpuită şi pietruită unde Chevy-ul berlină al Căpitanului era parcat în spatele cortegiului funerar. Au trecut pe sub sălcii care picurau şi foşneau misterios. Alţi trei sau patru bărbaţi, abia vizibili, se mişcau în jurul lor. Andy s-a gândit că acum înţelege cum se simte preşedintele Statelor Unite.

— E foarte rău pentru văduvă şi pentru băieţei, a spus Căpitanul. Scandalul, ştii.

— O să… o să aibă cineva grijă de ea?

— Da, în ceea ce priveşte banii, a spus Căpitanul aproape fără nicio intonaţie.

Se apropiau de alee. Andy a zărit Vega-ul portocaliu al Căpitanului, parcat pe margine. Doi bărbaţi se urcau liniştiţi într-un Biscayne din faţa lui. Alţi doi se urcau într-un Plymouth gri în spatele acestuia.

— Dar nimeni nu va putea să-i cumpere pe cei doi băieţi. Le-ai văzut feţele? a continuat el.

Andy nu a spus nimic. Acum se simţea vinovat; era ca o lamă de fierăstrău ascuţită care îi tăia măruntaiele. Nici măcar faptul că îşi spunea că propria poziţie fusese disperată nu-l ajuta. Tot ce putea să facă acum era să-şi imagineze chipul lui Charlie în faţa ochilor… Charlie şi o figură întunecată şi ameninţătoare în spatele ei, un pirat cu un singur ochi pe nume John Rainbird, care încercase să-i câştige încrederea, ca să grăbească ziua în care…

S-au urcat în Vega şi Căpitanul a pornit motorul. Biscayne-ul din faţă a ieşit din parcare, iar Căpitanul l-a urmat. Limuzina Plymouth s-a luat şi ea după ei.

Andy a simţit o certitudine bruscă, aproape stranie, că impulsul îl părăsise din nou – că, atunci când avea să încerce, n-ar mai fi găsit nimic acolo.

Ca pedeapsă pentru expresia de pe feţele celor doi băieţi.

Dar ce altceva avea de făcut decât să încerce?

— O să avem o mică discuţie, i-a spus Căpitanului, şi şi-a folosit impulsul.

Iată şi apăsarea, iar durerea de cap s-a instalat aproape imediat – preţul pe care avea să îl plătească pentru că se folosise atât de repede de el din nou.

— Nu te va împiedica să conduci, a continuat el.

Căpitanul a părut să se aşeze mai bine pe scaun. Mâna lui stângă, care se îndreptase spre indicatorul de direcţie, a ezitat o clipă şi apoi a continuat. Vega a urmat încetişor maşina din faţă, mergând printre stâlpii groşi de piatră, şi a ieşit în drumul principal.

— Nu, nu cred că mica noastră discuţie mă va împiedica să conduc, a spus Căpitanul.

Se aflau la vreo treizeci de kilometri de complex; Andy verificase kilometrajul la plecare şi din nou la sosirea la cimitir. Cel mai mult merseseră pe autostrada despre care îi spusese Pynchot, 301. Era un drum care se parcurgea rapid. Bănuia că nu avea la dispoziţie mai mult de douăzeci şi cinci de minute pentru a aranja totul. Nu se gândise aproape la nimic altceva în ultimele două zile şi credea că avea totul destul de bine pus la punct… dar mai era un lucru pe care trebuia neapărat să-l ştie.

— Cât timp puteţi dumneata şi Rainbird să vă asiguraţi că o să coopereze Charlie, căpitane Hollister?

— Nu prea mult, a spus Căpitanul. Rainbird a aranjat lucrurile foarte inteligent, astfel încât, în absenţa ta, el este singurul care o controlează cu adevărat. Tatăl surogat. Cu o voce joasă, aproape cântată, a spus: El e tatăl ei când tatăl ei nu e acolo.

— Şi când se opreşte, va fi ucisă?

— Nu imediat. Rainbird o mai poate ţine ocupată o vreme. Căpitanul a semnalizat intrarea pe 301, apoi a continuat: Se va preface că am aflat noi ce făceau. Că vorbeau. Că îi dădea sfaturi despre cum să se descurce cu… problema ei. Că el ţi-a trimis bileţele.

A tăcut, dar Andy nu avea nevoie de mai mult. Simţea că i se face greaţă. S-a întrebat dacă se felicitaseră unul pe altul pentru cât de uşor era să păcălească o copiliţă, să-i câştige afecţiunea într-un loc izolat şi apoi, după ce îi câştigau încrederea, să o întoarcă pe toate părţile după bunul lor plac. Când nimic altceva nu mai funcţiona, îi spuneau doar că singurul ei prieten, infirmierul John, urma să-şi piardă slujba şi poate să fie urmărit penal în baza legii privind secretele oficiale pentru că a pretins că îi e prieten. Charlie se va ocupa singură de restul. Charlie se va ocupa de ei. Ea va continua să coopereze.

Sper să-l întâlnesc pe individul ăsta în curând. Sper din suflet.

Dar nu avea timp să se gândească la asta acum… şi dacă lucrurile mergeau bine, nu avea să fie nevoit să se întâlnească deloc cu Rainbird.

— Trebuie să plec în Hawaii peste o săptămână, a spus Andy.

— Da, aşa e.

— Cum mă duc?

— Cu un avion de transport al armatei.

— Pe cine ai contactat ca să aranjezi asta?

— Puck, a spus Căpitanul imediat.

— Cine e Puck, căpitane Hollister?

— Maiorul Victor Puckeridge. De la Andrews.

— Baza aeriană Andrews.

— Da, bineînţeles.

— E prieten cu dumneata?

— Jucăm golf, a zâmbit Căpitanul vag. Loveşte mingile cu efect.

Ce veşti minunate, s-a gândit Andy. Capul îi pulsa ca un dinte stricat.

— Să presupunem că l-ai suna în după-amiaza asta şi i-ai spune că vrei să muţi zborul ăla cu trei zile mai devreme?

— Da? a spus Căpitanul cu îndoială.

— Ar fi asta o problemă? Hârţogărie multă?

— A, nu. Puck ar băga o lovitură cu efect prin toată hârţogăria, a răspuns el, iar zâmbetul i-a

reapărut, uşor ciudat şi nu tocmai vesel. Loveşte mingile cu efect. Ţi-am spus asta?

— Da. Da, mi-ai spus.

— Aha. Bine.

Motorul maşinii torcea la o viteză perfect legală de optzeci şi opt de kilometri pe oră. Ploaia se domolise, devenind o ceaţă constantă. Ştergătoarele de parbriz ţăcăneau înainte şi înapoi.

— Sună-l în după-amiaza asta, Căpitane. Când te întorci.

— Să-l sun pe Puck, da. Tocmai mă gândeam că ar trebui să fac asta.

— Spune-i că trebuie să fiu mutat miercuri în loc de sâmbătă.

Patru zile nu era prea mult timp pentru cât trebuia să recupereze – trei săptămâni ar fi fost mai bine – dar lucrurile se îndreptau rapid spre un punct culminant acum. Începuse jocul final. Faptele erau chiar acolo, iar Andy, obligat de situaţie, le-a recunoscut. Nu voia – nu putea – s-o lase pe Charlie în calea acelei creaturi numite Rainbird mai mult decât trebuia.

— Miercuri în loc de sâmbătă.

— Da. Şi apoi spune-i lui Puck că vii şi tu.

— Să vin cu tine? Nu pot…

Andy a reluat impulsul. L-a durut, dar a apăsat din greu. Căpitanul a tresărit în scaun. Maşina a virat cu grijă pe şosea, iar Andy s-a gândit din nou că practic ţinea cu tot dinadinsul să producă un ecou în capul acestui individ.

— Vin, da. Vin şi eu.

— Aşa este, a spus Andy înverşunat. Acum… ce fel de aranjamente ai făcut în privinţa securităţii?

— Niciun aranjament special de securitate, a spus Căpitanul. Eşti suficient de anihilat de Thorazine. Şi eşti epuizat, nu-ţi poţi folosi abilitatea de control mental. A devenit latentă.

— A, da, a spus Andy şi şi-a dus o mână uşor tremurândă la frunte. Vrei să spui că voi călători singur cu avionul?

— Nu, a spus imediat Căpitanul, cred că voi veni şi eu.

— Da, dar în afară de noi doi?

— Vor fi doi oameni de la Atelier cu noi, pe de o parte ca să avem însoţitori de bord şi pe de altă parte ca să fie cu ochii pe tine. Ştii cum e procedura standard. Protejaţi investiţia.

— Doar doi agenţi sunt programaţi să meargă cu noi? Eşti sigur?

— Da.

— Şi echipajul, bineînţeles.

— Da.

Andy s-a uitat pe fereastră. Erau la jumătatea drumului de întoarcere acum. Asta era partea crucială, iar capul îl durea deja atât de tare, încât se temea că ar putea uita ceva. Dacă o făcea, tot castelul de nisip s-ar fi prăbuşit.

Charlie, s-a gândit el, şi a încercat să controleze.

— Hawaii e departe de Virginia, căpitane Hollister. Va face avionul o escală de realimentare?

— Da.

— Ştii unde?

— Nu, a spus Căpitanul cu seninătate, iar lui Andy i-a venit să-i dea un pumn în ochi.

— Când vorbeşti cu… cum îl cheamă? A bâjbâit frenetic în mintea lui obosită şi rănită şi şi-a amintit. Când vorbeşti cu Puck, află unde va ateriza avionul pentru alimentare.

— Da, în regulă.

— Doar să integrezi întrebarea în mod firesc în conversaţie.

— Da, o să aflu unde alimentează, strecurând întrebarea în mod firesc în conversaţie.

S-a uitat la Andy cu ochi gânditori şi visători, iar Andy s-a trezit întrebându-se dacă el era cel care dăduse ordinul ca Vicky să fie ucisă. A simţit brusc nevoia de a-i spune să calce pedala de acceleraţie şi să intre cu maşina în capul de pod care se apropia pe sensul opus. Dar ce făcea cu Charlie? Charlie! I-a spus propria minte. Ţine-ţi firea de dragul lui Charlie.

— Ţi-am spus că Puck loveşte mingile cu efect? a spus Căpitanul fericit.

— Da. Mi-ai spus.

Gândeşte. Gândeşte, la naiba! Undeva lângă Chicago sau Los Angeles părea cel mai probabil. Dar nu pe un aeroport civil, cum ar fi O'Hare sau L.A. International. Avionul ar trebui să alimenteze cu combustibil la o bază aeriană. Chestia asta în sine nu reprezenta o problemă pentru planul lui de doi bani – era unul dintre puţinele lucruri care nu-i creau probleme – atât timp cât putea afla din vreme unde se opreau.

— Am vrea să plecăm la ora trei după-amiaza, i-a spus Căpitanului.

— La trei.

— O să ai grijă ca acest John Rainbird să fie trimis altundeva.

— Să-l trimitem altundeva? a spus Căpitanul cu speranţă, iar pe Andy l-au trecut fiorii când şi-a dat seama că omului îi era frică de Rainbird – destul de tare.

— Da. Nu contează unde.

— San Diego?

— În regulă.

Acum. Ultima tură. Era cât pe-aci să reuşească; în faţă, un semn verde reflectorizat indica drumul spre Longmont. Andy a băgat mâna în buzunarul din faţă al pantalonilor şi a scos o foaie de hârtie împăturită. O ţinea deocamdată în poală, între degetul arătător şi inelar.

— O să le spui celor doi băieţi de la Atelier care vin cu noi în Hawaii să ne întâlnim la baza aeriană, a spus el. Trebuie să se întâlnească cu noi la Andrews. Dumneata şi cu mine vom merge la Andrews aşa cum mergem acum.

— Da.

Andy a inspirat adânc.

— Dar fiica mea va fi cu noi.

— Ea? Căpitanul a arătat pentru prima dată o agitaţie reală. *Ea?* Dar e periculoasă! Nu poate… nu putem…

— Nu a fost periculoasă până când nu aţi început voi să vă jucaţi cu ea, a spus Andy cu asprime. Acum vine cu noi şi nu ai voie să mă mai contrazici, *ai înţeles asta?*

De data asta, derapajul maşinii a fost mai pronunţat, iar Căpitanul a gemut.

— Vine cu noi, a fost el de acord. Nu te mai contrazic. Mă doare. Mă doare.

Dar nu atât de tare cât mă doare pe mine.

Acum vocea lui părea să vină de departe, prin plasa de durere îmbibată de sânge care se strângea tot mai tare în jurul creierului său.

— O să-i dai ăsta, a spus Andy şi i-a dat biletul împăturit Căpitanului. Dă-i-l astăzi, dar cu grijă, ca să nu bănuiască nimeni.

Căpitanul a băgat biletul în buzunarul de la piept. Acum se apropiau de Atelier; în stânga lor se aflau rândurile duble de gard electric. Semnele de avertizare le fluturau prin faţa ochilor la fiecare cincizeci de metri.

— Repetă punctele esenţiale, a spus Andy.

Căpitanul a vorbit repede şi concis – vocea unui om care fusese instruit cum să repete ceea ce reţinuse încă din zilele tinereţii sale petrecute la academia militară.

— Voi aranja să pleci spre Hawaii cu un avion de transport al armatei miercuri, în loc de sâmbătă. Eu voi veni cu tine; fiica ta ne va însoţi şi ea. Cei doi agenţi de la Atelier, care vor veni şi ei, se vor întâlni cu noi la Andrews. Voi afla de la Puck unde va fi realimentat avionul. Voi face asta când îl voi suna pentru a schimba data zborului. Am un bilet pentru fiica ta. I-l voi da după ce termin de vorbit cu Puck, şi o voi face într-un mod care să nu trezească suspiciuni nejustificate. Şi voi aranja ca John Rainbird să fie în San Diego miercurea viitoare. Cred că am acoperit tot.

— Da, a spus Andy, cred că da.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a închis ochii. Fragmente încurcate din trecut şi din prezent îi

zburau prin minte, fără ţintă, ca nişte beţe de Marocco spulberate de un vânt puternic.

Avea cu adevărat vreo şansă să funcţioneze, sau nu făcea decât să le aducă moartea amândurora? Ştiau ce putea să facă Charlie acum; avuseseră o experienţă directă. Dacă nu mergea bine, aveau să-şi termine călătoria în cala de marfă a acelui avion de transport al armatei. În două sicrie.

Căpitanul s-a oprit în dreptul gheretei de pază, a coborât geamul şi i-a înmânat santinelei un card de plastic, pe care omul l-a introdus într-un terminal de calculator.

— Mergeţi, domnule, a spus el.

Căpitanul a pornit mai departe.

— Încă un lucru, căpitane Hollister. O să uiţi totul despre conversaţia asta. Vei face absolut spontan toate lucrurile pe care le-am discutat. N-o să vorbeşti despre ele cu nimeni.

— În regulă.

Andy a aprobat din cap. Nu era în regulă, dar trebuia să fie de ajuns. Şansele de a produce un ecou aici erau extraordinar de mari, pentru că fusese forţat să-l impulsioneze teribil de tare pe om şi, de asemenea, pentru că instrucţiunile pe care i le dăduse erau complet opuse intenţiilor sale. Căpitanul ar putea duce operaţiunea la bun sfârşit pur şi simplu în virtutea funcţiei pe care o ocupa aici. Sau nu. În momentul de faţă, Andy era prea obosit şi prea îl dureau toate ca să-i mai pese.

Abia a reuşit să iasă din maşină; Căpitanul a trebuit să-l ia de braţ ca să-i păstreze echilibrul. Era vag conştient de faptul că îi făcea plăcere să simtă ploaia rece de toamnă pe faţă.

Cei doi bărbaţi din Biscayne se uitau la el cu un fel de dezgust rece. Unul dintre ei era Don Jules. Jules purta un hanorac albastru pe care scria U.S. OLYMPIC DRINKING TEAM[18].

Uitaţi-vă bine la grăsanul drogat, s-a gândit Andy ameţit. Era din nou la un pas de lacrimi, a început să gâfâie şi să se sufoce. Uitaţi-vă bine acum, pentru

că dacă grăsanul scapă de data asta, o să arunce în aer toată cloaca asta putredă cu mlaştină cu tot.

— Gata, gata! a spus Căpitanul, şi l-a bătut pe umăr cu o compasiune condescendentă şi superficială.

Fă-ţi treaba şi atât, s-a gândit Andy, abţinându-se cu încrâncenare să nu plângă; nu avea să mai plângă în faţa lor, a niciunuia dintre ei. *Fă-ţi treaba şi atât, ticălosule!*

6

Întors în apartamentul său, Andy s-a împiedicat până la pat, abia conştient de ceea ce făcea, şi a adormit. A zăcut ca un obiect lipsit de viaţă timp de şase ore, în timp ce sângele i se scurgea dintr-o spărtură minusculă din creier şi o serie de celule cerebrale se albiseră şi muriseră.

Era ora 22:00 când s-a trezit. Durerea de cap era încă îngrozitoare. Şi-a dus mâinile la faţa pe care şi-o simţea din nou amorţită în anumite zone, de data asta mai mari – una sub ochiul stâng, una pe pometele stâng şi una chiar pe maxilar.

Nu pot să o forţez mai mult fără să mă omor, s-a gândit el şi a ştiut că era adevărat. Dar avea să reziste suficient de mult, încât să ducă totul până la capăt, ca să-i dea lui Charlie o şansă, dacă o să se poată. Cumva, trebuia să reziste până atunci.

S-a dus la baie şi a luat un pahar cu apă. Apoi s-a întins din nou şi, după o lungă perioadă, a adormit din nou. Ultimul său gând când s-a trezit a fost că Charlie probabil că-i citise deja biletul.

7

Căpitanul Hollister avusese o zi extrem de plină de când se întorsese de la înmormântarea lui Herm Pynchot. Abia se instalase în biroul său, când secretara îi adusese o notă interdepartamentală urgentă, de la Pat Hockstetter. Căpitanul a rugat-o imediat să-i facă legătura cu Vic Puckeridge la

telefon şi s-a aşezat să citească nota. *Ar trebui să ies mai des pe afară,* s-a gândit el, *să-mi mai aerisesc creierul…* Pe drumul de întoarcere îşi dăduse seama că nu avea rost să aştepte o săptămână întreagă pentru a-l expedia pe McGee în Maui, fiindcă miercurea aceea oricum avea să fie mult prea târziu.

Apoi nota i-a captat întreaga atenţie.

Era departe de stilul obişnuit, rece şi cam baroc al lui Hockstetter; de fapt, era redactată într-o proză exagerat de plină de înfloriturі, aproape isterică, iar Căpitanul s-a gândit cu oarecare amuzament că puştoaica probabil că-l lovise pe bune pe Hockstetter cu crosa-n cap. Şi că-l lovise al naibii de tare.

Nu conta decât că Charlie era încăpăţânată. Se întâmplase mai repede decât se aşteptaseră, asta era tot. Poate – nu, *probabil!* – chiar mai devreme decât se aşteptase Rainbird. Ei bine, aveau să lase lucrurile aşa câteva zile şi apoi… apoi…

Şirul gândurilor i s-a rupt. Brusc, ochii lui au părut să privească undeva, departe, cu o uşoară nedumerire. Cu ochii minţii a văzut o crosă de golf, o crosă de cinci, şuierând şi lovind o minge Spalding. Putea să şi audă acel fluierat jos, *vâââj!*. Apoi mingea a dispărut, s-a înălţat albă pe cerul albastru. Dar lovea… lovea bine.

Nu se mai încrunta de acum. Ce-o fi fost în capul lui? Nu-i stătea în fire să se abată în halul ăsta de la subiect! Charlie era încăpăţânată; la asta se gândise. Păi, asta era în regulă!

Nu avea de ce să se enerveze. O vor lăsa în pace o vreme, poate până în weekend, şi apoi îl vor putea băga pe Rainbird la înaintare. Fiindcă ea ar fi aprins o mulţime de focuri numai să-l ţină pe Rainbird cât mai în siguranţă.

Şi-a strecurat mâna în buzunarul de la piept şi a pipăit hârtiuţa împăturită acolo. În sinea lui auzea din nou sunetul lent al unei crose de golf legănându-se, sunet care părea să reverbereze în birou. Dar acum nu mai era un vâjâit. Era un sâsâit mut aproape, ceva foarte asemănător cu sunetul pe care

l-ar scoate un… şarpe. Asta era neplăcut. Şerpii i se păruseră întotdeauna neplăcuţi, încă din fragedă pruncie.

Făcând un efort, şi-a alungat din minte toate prostiile alea cu şerpi şi crose de golf. Poate că înmormântarea îl necăjise mai mult decât îşi dăduse seama.

Interfonul a sunat şi secretara lui i-a spus că Puck era pe linia unu. Căpitanul a ridicat receptorul şi, după o mică discuţie, l-a întrebat pe Puck dac-ar fi fost vreo problemă dacă hotăra să mute expedierea în Maui de sâmbătă pe miercuri. Puck a verificat şi a spus că nu vedea nicio problemă.

— Să zicem, în jurul orei trei după-amiaza?

— Nicio problemă, a repetat Puck. Doar să n-o mutaţi încă şi mai devreme de-atât, că abia atunci vom avea probleme. Fiindcă vom fi mai aglomeraţi decât o autostradă la ora de vârf.

— Nu, nu, aşa rămâne, a spus Căpitanul. Şi mai e ceva: o să-l însoţesc. Dar ţine asta doar pentru tine, bine?

Puck a izbucnit într-un hohot de râs baritonal puternic.

— Avem chef de-un pic de soare, de ceva distracţie şi de nişte fustiţe din frunze?

— De ce nu? a încuviinţat Căpitanul. Voi escorta o încărcătură valoroasă. Pot să justific asta în faţa unei comisii a Senatului dacă trebuie, cred. Şi nu am mai avut o vacanţă adevărată din 1973. Şi atunci afurisiţii ăia de arabi cu petrolul lor cu tot mi-au stricat ultima săptămână de odihnă!

— O să-mi ţin gura, l-a asigurat Puck. Şi-ai de gând să joci şi golf cât vei fi pe-acolo? Ştiu cel puţin două terenuri grozave în Maui.

Căpitanul a tăcut. S-a uitat gânditor la tăblia biroului său, apoi prin ea. Telefonul îi alunecase uşor de la ureche.

— Căpitane? Mai eşti acolo?

Se auzea un sunet jos, clar şi ameninţător în birouaşul său confortabil: *Sssssssss*…

— La naiba, cred că s-a-ntrerupt legătura! a murmurat Puck. Căpitane? Că…

— Încă mai dai cu crosa, amice? l-a întrebat Căpitanul.

Puck a izbucnit din nou în râs.

— Glumeşti? Când mor, o să mă-ngroape pe nenorocitul ăla de teren de golf! Mi s-a părut că te-am pierdut pentru o clipă…

— Sunt chiar aici, a spus Căpitanul. Puck, există şerpi în Hawaii?

Acum era rândul lui Puck să se oprească.

— Poftim?

— Şerpi. Şerpi otrăvitori.

— …Doamne, să mor dacă ştiu! Pot să verific eu pentru tine dacă e important…

Tonul şovăielnic al lui Puck sugera că, de fapt, Căpitanul avea deja vreo cinci mii de spioni angajaţi pentru a verifica chiar lucruri de genul ăsta.

— Nu, e-n regulă, l-a liniştit Căpitanul. Ţinea din nou receptorul bine lipit de ureche: Gândeam şi eu cu voce tare, cred. Poate că îmbătrânesc.

— Nu tu, Căpitane! Eşti ca un vampir.

— Da, poate. Mersi, amice!

— Nicio problemă! Mă bucur că-ţi iei o vacanţă. Nimeni nu merită una mai mult decât tine, după anul pe care l-ai avut.

Se referea la Georgia, bineînţeles, fiindcă nu avea habar de familia McGgee. Ceea ce însemna, s-a gândit Căpitanul obosit, că nu ştia nici măcar jumătate din poveste.

A dat să-şi ia la revedere, apoi a adăugat:

— Apropo, Puck, unde se va opri avionul ăla pentru alimentare? Ai vreo idee?

— Durban, Illinois, i-a răspuns Puck cu promptitudine. În afara oraşului Chicago.

Căpitanul i-a mulţumit, şi-a luat rămas-bun şi a închis. A dus din nou mâna la biletul din buzunar şi l-a atins. Ochii lui au căzut pe nota lui Hockstetter. Părea că şi fata fusese destul de supărată. Poate că n-ar strica să se ducă jos şi să stea un pic de vorbă cu ea, să-i aducă puţină alinare.

S-a aplecat şi a apăsat pe interfon.

— Da, Căpitane?

— O să cobor puţin, a spus el. Ar trebui să mă-ntorc în vreo treizeci de minute.

— Foarte bine.

S-a ridicat şi a ieşit din birou. În timp ce făcea asta, a dus mâna direct la buzunarul de la piept şi a pipăit din nou biletul de acolo.

8

La cincisprezece minute după plecarea Căpitanului, Charlie stătea întinsă pe patul ei, cu mintea într-un vârtej total de îngrijorare, teamă şi meditaţii confuze. Literalmente nu ştia ce să creadă.

Venise la cinci fără un sfert, cu o jumătate de oră în urmă, şi se prezentase ca fiind căpitanul Hollister („dar te rog să-mi spui doar Căpitanul; toată lumea îmi spune aşa"). Avea un chip amabil şi perspicace, care îi amintea puţin de ilustraţiile din *Vântul printre sălcii.* Era o faţă pe care o văzuse undeva recent, dar nu reuşise să-şi dea seama unde până când Căpitanul nu-i împrospătase memoria: bărbatul fusese cel care o adusese înapoi în apartamentul ei după primul test, când omul în costum alb o luase la fugă, lăsând uşa deschisă. Stătuse atât de mult într-o ceaţă de şoc, vinovăţie şi – da! – bucuria dătătoare de entuziasm a triumfului, încât chiar nu era de mirare că nu fusese în stare să-l recunoască. Probabil c-ar fi putut s-o escorteze până în apartamentul ei însuşi Gene Simmons, basistul de la Kiss, iar ea, una, tot nu şi-ar fi dat seama.

Bărbatul îi vorbise într-un mod domol şi convingător, ceea ce-o făcuse pe ea să nu aibă pic de încredere în el încă de la bun început.

Îi spusese că Hockstetter îşi făcea griji fiindcă ea declarase că pune capăt testărilor până când o să-şi vadă tatăl. Charlie i-a confirmat asta şi nu a mai spus nimic, păstrând o tăcere încăpăţânată… mai mult de frică. Dacă discutai despre motivele pentru care ai făcut anumite lucruri cu un vorbitor abil ca

acest Căpitan, el ar fi demontat aceste motive unul câte unul, până când ţi s-ar fi părut până şi ţie că negrul era alb şi albul, negru. O solicitare simplă era suficientă. Era cea mai sigură cale de urmat.

Dar el o luase prin surprindere, când îi spusese:

— Dacă aşa simţi tu, e-n regulă.

Expresia ei surprinsă probabil că fusese, oarecum, comică, pentru că chicotise şi adăugase:

— Va trebui să facem nişte pregătiri, dar…

La auzul cuvintelor „nişte pregătiri", ea s-a posomorât din nou.

— Fără focuri, i-a zis. Fără teste. Chiar dac-o să-ţi ia zece ani să faci toate „pregătirile".

— O, nu cred că va dura atât, i-a răspuns el, fără pic de supărare. Doar că am şi eu şefi în faţa cărora trebuie să dau socoteală, Charlie! Şi un loc ca ăsta funcţionează pe baza multor documente. Dar n-o să fie nevoie s-aprinzi nici măcar o lumânărică până termin eu de aranjat totul.

— Bine, i-a zis ea, cu răceală, fără să-l creadă câtuşi de puţin, fără să creadă că el o să aranjeze vreodată ceva. Pentru că nici n-o să dau foc la nimic.

— Cred că reuşesc să pregătesc totul până… miercuri. Da, sigur-sigur până miercuri.

Şi-apoi el tăcuse brusc. Stătuse cu capul uşor aplecat, de parc-ar fi ascultat ceva emis pe un ton prea înalt pentru ca ea să-l poată auzi. Charlie se uitase la el, nedumerită, şi fusese pe cale să-l întrebe dacă se simţea bine, numai că apoi şi-a închis gura brusc. Era ceva… ceva aproape familiar la felul în care el şedea.

— Chiar crezi c-o să-l pot vedea miercuri? l-a întrebat cu timiditate.

— Da, cred că da, a încuviinţat Căpitanul.

Apoi el s-a foit în scaun şi a oftat adânc. Privirea lui a surprins-o pe a ei şi a schiţat un mic zâmbet buimac şi… familiar, oarecum. Şi apoi, din senin, el spusese:

— Am auzit că tatăl tău ştie să joace golf bine de tot.

Charlie a clipit. Din câte ştia, tatăl ei nu se atinsese în viaţa lui de o crosă de golf. S-a pregătit să spună asta, dar apoi şi-a amintit şi o explozie ameţitoare de energie a străbătut-o.

(Domnul Merle! El e fix ca domnul Merle!)

Domnul Merle fusese unul dintre clienţii lui tati când locuiseră în New York. Un tip mărunţel cu păr blond şi ochelari cu rame roz şi un zâmbet drăguţ şi timid. Care ajunsese să fie mai încrezător în el însuşi, ca toţi ceilalţi, de altfel. Lucra la o companie de asigurări sau o bancă sau cam aşa ceva. Şi tati îşi făcuse o mulţime de griji în legătură cu domnul Merle o vreme. Fusese vorba despre un „ri-cooo-şeu". Pentru că folosise impulsul. Totul avusese de-a face cu o poveste pe care o citise domnul Merle cândva. Impulsul pe care îl folosise tati ca să-l facă pe domnul Merle să aibă mai multă încredere în el însuşi constase în a-l face pe acesta să-şi amintească de povestea aia într-un mod foarte prost, într-un mod care îl făcea să vomite aproape. Tati spunea că „ri-cooo-şeul" venea de la poveste şi că se lovea de pereţii capului domnului Merle ca o minge de tenis, numai că în loc să se oprească, aşa cum ar face o minge de tenis, în cele din urmă, amintirea acelei poveşti avea să devină tot mai puternică, până când o să-l facă pe domnul Merle să se simtă foarte rău. Numai că Charlie înţelesese că lui tati îi era teamă că ar putea să facă mai mult, nu doar să-i provoace rău fizic domnului Merle; lui tati îi fusese teamă c-o să-l omoare. Aşa că îl reţinuse pe domnul Merle într-o seară, după ce plecaseră ceilalţi, şi îl îndemnase să creadă că nu citise niciodată povestea respectivă. Şi după asta, domnului Merle i-a fost bine. Tati i-a spus cândva că spera ca domnul Merle să nu se ducă niciodată să vadă filmul *The Deer Hunter/Vânătorul de cerbi,* dar nu i-a explicat de ce.

Numai că, înainte să-l „repare" tati, domnul Merle arătase exact precum Căpitanul.

Aşa că, dintr-odată, a fost sigură că tatăl său îi dăduse un impuls acestui om, aşa că entuziasmul ei a devenit mai puternic decât o tornadă. După ce nu

mai auzise nimic despre el, în afară de rapoartele generale pe care i le aducea John uneori, după ce nu-l mai văzuse şi nu mai avusese habar pe unde se afla, s-a simţit, brusc, de parcă tatăl ei ar fi fost în aceeaşi cameră cu ea, spunându-i că totul o să fie în regulă şi că el se afla prin apropiere.

Căpitanul s-a ridicat brusc în picioare.

— Păi, o să plec acum… Dar o să ne vedem curând, Charlie. Şi să nu-ţi faci griji!

A vrut să-i spună să nu plece, să rămână şi să-i povestească mai multe despre tatăl ei, unde era, dacă era bine… dar parcă i se încleştase gura şi-i înţepenise limba.

Căpitanul s-a dus spre uşă şi apoi s-a oprit.

— O, era să uit!

A traversat încăperea până la Charlie, a scos o hârtiuţă împăturită din buzunarul lui de la piept şi i-a dat-o. Fata a luat-o încet, s-a uitat la ea şi a pus-o în buzunarul halatului.

— Şi, când ieşi la călărit, să fii mereu atentă la şerpi, i-a zis el, ca pe un mare secret. Dacă vede calul un şarpe, o s-o ia la goană. De fiecare dată… La naiba!

S-a întrerupt şi şi-a masat tâmpla. Pentru o clipă, a părut bătrân şi distras. Apoi a clătinat uşor din cap, de parcă ar fi alungat un gând sâcâitor, şi-a luat la revedere şi a plecat.

Charlie a stat liniştită multă vreme după plecarea lui. Apoi a scos bileţelul, l-a desfăcut, a citit ce scria acolo, şi apoi totul s-a schimbat.

9

Charlie, draga mea…

Primul lucru: când termini de citit bileţelul ăsta, aruncă-l în toaletă şi trage apa, bine?

Al doilea: dacă totul merge aşa cum plănuiesc – aşa cum *sper* – vom pleca de aici miercurea viitoare. Bărbatul care ţi-a

dat biletul ăsta e de partea noastră, deşi nu ştie că e… te-ai prins?

Al treilea: vreau să fii în grajduri miercuri după-amiază la ora unu. Nu-mi pasă cum o faci – fă să izbucnească un alt foc pentru ei, dacă de asta e nevoie. Dar trebuie să fii acolo.

Al patrulea şi cel mai important: *să nu ai încredere în acest John Rainbird.* S-ar putea să te supere treaba asta. Ştiu că ai avut încredere în el. Dar e un tip foarte periculos, Charlie. Nu te învinuieşte nimeni că ai avut încredere în el – Hollister spune că e atât de convingător, încât ar putea primi şi-un Oscar pentru prefăcătorie! Dar să ştii că el i-a condus pe bărbaţii care ne-au luat prizonieri la casa lui Granther. Sper că asta n-o să te supere prea tare, dar, din cât te cunosc, probabil te va necăji. Nu e plăcut să auzi că cineva te-a folosit pentru interesele proprii. Ascultă, Charlie: dacă vine Rainbird – şi probabil că va veni – e foarte *important* ca el să creadă că sentimentele tale pentru el sunt neschimbate. N-o să ne stea în cale miercuri după-amiaza.

O să mergem la Los Angeles sau la Chicago, Charlie, şi cred că ştiu o cale să aranjez o conferinţă de presă pentru noi. Am un vechi prieten pe nume Quincey şi mă bazez pe faptul că o să ne ajute şi cred – *trebuie* să cred! – c-o să vrea să ne ajute dacă voi lua legătura cu el. O conferinţă de presă ar însemna că toată ţara va afla despre noi. Poate vor dori să ne ţină undeva, sub pază, dar vom fi împreună. Sper că şi tu vrei asta la fel de mult ca mine.

Nu ar fi atât de rău aici, doar că te pun să aprinzi focuri din motive anapoda,

nelalocul lor. Dacă ai vreo îndoială că ar trebui să fugi din nou, aminteşte-ţi că va fi ultima dată… şi că asta ar fi vrut mama ta.

Îmi e dor de tine, Charlie, şi te iubesc mult.

10

John?

John era în spatele celor care îi împuşcaseră pe ea şi pe tata cu tranchilizante?

John?

Îşi clătina capul cu putere, dintr-o parte în alta. Sentimentul de dezolare şi durerea păreau prea mari ca să mai fie stăpânite. Nu exista niciun răspuns pentru dilema asta grea. Dacă îi dădea crezare tatălui ei, trebuia să creadă că John o păcălise în tot acest timp doar ca s-o convingă să le accepte testele. Dacă însă continua să creadă în John, atunci bileţelul pe care tocmai îl mototolise şi îl aruncase în toaletă era o minciună semnată de tatăl ei. Dar, oricum ar fi fost, durerea şi *preţul* erau enorme. Asta însemna să fii adult? Să faci faţă acelei dureri? Asta trebuia să plăteşti? Dacă aşa era, spera să moară de tânără.

Şi-a amintit felul în care îşi luase privirea de la Necromant atunci, în prima zi, şi cum îl văzuse pe John zâmbind… era ceva ce nu-i plăcea în zâmbetul ăla. Şi-a amintit că n-a simţit niciodată nimic real din partea lui, de parcă ar fi fost închis în el însuşi sau… sau…

A încercat să ignore gândul.

(sau mort pe dinăuntru)

Dar nu se lăsa ignorat.

Dar el nu era *aşa.* Nu *era.* Teroarea lui din timpul penei de curent… Povestea despre ce-i făcuseră comuniştii vietnamezi. Puteau fi toate doar nişte minciuni? Puteau fi, cu faţa lui care era ca o hartă distrusă menită să-i susţină povestea?

Ea clătina din cap cu putere, dintr-o parte în alta pe pernă, dintr-o parte într-alta, dintr-o parte într-

alta, într-un gest nesfârşit de negare. Nu voia să se gândească la asta, nu voia, nu voia…

Dar nu se putea abţine.

Să presupunem… să presupunem că ei ar fi provocat pana de curent? Sau să presupunem că se întâmplase pur şi simplu… iar el o folosise?

(NU! NU! NU! NU! NU! NU!)

Şi totuşi, mintea îi scăpase de acum de sub controlul ei conştient şi se învârtea în jurul acestui nebunesc şi înfiorător petic de urzici cu un fel de determinare inexorabilă şi rece. Era o fată deşteaptă şi îşi mânuia lanţul argumentelor cu mare grijă, câte o mărgică pe rând, spunând lucrurile aşa cum un penitent nefericit trebuie să spună teribilele boabe de mătanie ale spovedaniei complete şi să se predea.

Şi-a amintit un serial TV pe care îl văzuse odată, *Starsky şi Hutch.* Într-un episod, îl băgaseră pe un poliţist în aceeaşi celulă de închisoare cu un tip rău care ştia totul despre un jaf. Îl numiseră pe poliţistul care se prefăcea o „sosie" de puşcăriaş.

Să fi fost, oare, şi John Rainbird o „sosie"?

Tatăl ei îi scrisese că acela era adevărul. Şi de ce ar fi minţit-o tatăl ei? Tu pe cine crezi? Pe John sau pe tati? Pe tati sau pe John?

Nu, nu, nu, nu, repeta mintea ei în mod constant, monoton… şi fără niciun efect. Era prinsă într-o tortură a îndoielii pe care nicio fetiţă de opt ani nu ar trebui să o suporte, iar când a venit somnul, visul a sosit odată cu el. Numai că de data asta a văzut chipul necunoscutului, care stătea în picioare pentru a bloca pătrunderea luminii.

11

— OK ce s-a întâmplat? a întrebat Hockstetter, morocănos.

Tonul său indica limpede c-ar fi fost bine să fie ceva al naibii de important. Fiindcă era la el acasă şi se uita la un film cu James Bond din cadrul Sunday Night Movie când sunase telefonul şi un necunoscut îi spusese că era posibil să fie o problemă cu fetiţa.

Hockstetter nu a îndrăznit să întrebe care era problema pe o linie neprotejată. Aşa că a plecat cum era, într-o pereche de blugi pătaţi de vopsea şi un tricou.

Venise speriat, mestecând un Rolaid pentru a-şi anihila bolboroseala acidului gastric. Îşi sărutase soţia de la revedere. Ca răspuns la întrebarea ei nerostită, îi spusese că se ivise o mică problemă cu o parte din echipament şi că o să se întoarcă repede. S-a întrebat ce ar fi spus ea dacă ar fi ştiut că acea „mică problemă" îl putea ucide în orice clipă.

Stând acum aici şi uitându-se în monitorul fantomatic cu infraroşu pe care îl foloseau pentru a o supraveghea pe Charlie când luminile erau stinse, şi-a dorit din nou ca totul să se termine şi ca fetiţa să dispară. Nu se aşteptase niciodată la aşa ceva, când totul fusese doar o problemă teoretică expusă într-o serie de dosare albastre. Adevărul era zidul de ciment cuprins de flăcări; adevărul erau temperaturile de 16.000 de mii de grade sau chiar mai mult; adevărul era Brad Hyuck vorbind despre toate forţele care aprindeau motorul universului; şi adevărul gol goluţ era că el, unul, era foarte speriat. Se simţea ca şi cum ar fi stat deasupra unui reactor nuclear instabil.

Omul care o supraveghea în acel moment, Neary, a întors capul când a intrat Hockstetter.

— Căpitanul a coborât să o viziteze în jurul orei cinci, a spus el. A strâmbat din nas când i-am adus cina. S-a culcat devreme.

Hockstetter s-a uitat în monitor. Charlie se zvârcolea neliniştită pe pat, complet îmbrăcată.

— Pare c-ar avea un coşmar.

— Unul sau mai multe, a spus Neary cu mâhnire. Am sunat pentru că temperatura de acolo a crescut cu trei grade în ultima oră.

— Asta nu e mult.

— Este atunci când o cameră are temperatura reglată în permanenţă, ca a ei. Nu prea-s multe îndoieli că ea e cea care încălzeşte totul.

Hockstetter s-a gândit la asta, muşcându-şi un deget.

— Cred că cineva ar trebui să intre acolo şi s-o trezească, a zis Neary, recunoscând, în cele din urmă, care era problema.

— Pentru asta m-aţi chemat până aici, jos?! s-a răstit Hockstetter. Să trezesc un copil şi să-i dau un pahar cu lapte cald?

— Nu am vrut să-mi depăşesc atribuţiile! a mormăit Neary, stingherit.

— Nu, a spus Hockstetter, şi s-a abţinut să mai spună ceva.

Fetiţa ar fi trebuit să fie trezită dacă temperatura mai creştea mult şi exista întotdeauna posibilitatea ca, dacă era suficient de speriată, să se repeadă asupra primei persoane pe care-ar fi văzut-o când se trezea.

La urma urmei, ei toţi se ocupaseră doar cu eliminarea oricărui control şi echilibru pe care fetiţa le deţinuse în ceea ce privea capacităţile ei pirochinetice şi avuseseră destul de mult succes.

— Unde e Rainbird? a întrebat.

Neary a ridicat din umeri.

— Freacă menta în Winnipeg, din câte ştiu eu. Dar nu mai are nimic de-a face cu fata. Şi cred că ea ar fi destul de suspicioasă dacă el ar apărea ac…

Termometrul digital inserat pe panoul de control al lui Neary a mai sărit un grad, a ezitat, apoi a mai sărit încă două într-o succesiune rapidă.

— Cineva *trebuie* să se ducă acolo, a spus Neary, iar acum vocea îi era un pic nesigură. Sunt 32 de grade acolo acum! Dacă explodează?

Hockstetter a încercat să se gândească repede ce să facă, dar parcă i se blocase creierul.

Acum transpira în neştire, dar gura îi devenise uscată ca un ciorap de lână. Ar fi vrut să fie acasă, lăsat pe spate în fotoliul La-Z-Boy, uitându-se la James Bond cum se luptă cu spionii sovietici din SMERŞ sau cum naiba s-o fi numit agenţia aceea rusească. Nu voia să fie aici. Nu voia să se uite la numerele roşii de sub micul pătrat de sticlă,

aşteptând să urce până la zece, treizeci, o sută, aşa cum se întâmplase când peretele de cărămidă…

Gândeşte-te! şi-a poruncit. *Ce trebuie să faci? Ce trebuie să…*

— Tocmai s-a trezit, a spus Neary încet.

Amândoi se holbau intens la monitor. Charlie îşi legănase picioarele pe podea şi stătea cu capul în jos, cu palmele pe obraji, părul ascunzându-i faţa. După o clipă s-a ridicat şi s-a dus în baie, cu chipul lipsit de orice expresie, cu ochii cârpiţi de somn – mai mult adormită decât trează, a ghicit Hockstetter.

Neary a apăsat un întrerupător şi monitorul din baie s-a aprins. Acum imaginea era tot mai clară în lumina neonului. Hockstetter se aştepta ca ea să urineze, dar Charlie stătea doar în uşă, uitându-se la toaletă.

— O, Maica Sfântă, uită-te la asta! a murmurat Neary.

Apa din vasul de toaletă începuse să aburească uşor. Asta a durat mai mult de un minut (unu-douăzeci şi unu în jurnalul lui Neary), iar apoi Charlie s-a dus la toaletă, a tras apa, a urinat, a tras din nou apa, a băut două pahare de apă şi s-a întors în pat. De data asta, somnul ei părea mai uşor, profund chiar. Hockstetter a aruncat o privire spre termometru şi a văzut că scăzuse cu patru grade. În timp ce se uita, a mai scăzut încă un grad, la 20,5 – doar un grad peste temperatura normală a apartamentului.

A rămas cu Neary până după miezul nopţii.

— Mă duc acasă să mă culc. O să-ţi notezi asta, nu-i aşa?

— Pentru asta sunt plătit, i-a răspuns Neary, stingherit.

Hockstetter a plecat acasă. A doua zi, a scris un memoriu în care sugera că trebuie urgent să fie puse în balanţă toate cunoştinţele în plus pe care le-ar fi putut dobândi graţie continuării testelor cu potenţialele pericole care puteau să apară şi care, în opinia sa, sporeau deja cu prea mare repeziciune.

12

Charlie îşi amintea puţine lucruri din acea noapte. Îşi amintea că îi era cald, că se trezise, că scăpase de căldură. Îşi amintea visul, dar numai vag – un sentiment de libertate

(în faţă era lumina… capătul pădurii, terenul deschis unde ea şi Necromantul aveau să călărească pentru totdeauna)

amestecat cu un sentiment de teamă şi un sentiment de pierdere. Văzuse faţa lui, faţa lui John, în tot timpul ăsta. Şi poate că ea ştiuse că acela era adevărul. Poate că ea ştiuse asta

(ard pădurile nu răni caii nu răni caii o te rog nu răni caii)

tot timpul.

Când s-a trezit în dimineaţa următoare, teama, buimăceala şi singurătatea ei începuseră să se transforme, într-un mod inevitabil, poate, în nestemata strălucitoare şi dură a furiei.

Ar fi bine ca miercuri să nu-mi mai stea în cale, s-a gândit ea. *Pur şi simplu, aşa ar fi bine să fie. Dacă-i adevărat c-a făcut ce-a făcut, ar fi bine să nu se apropie de mine sau de tati miercuri.*

13

Târziu în dimineaţa aia, Rainbird a intrat împingând căruciorul cu produse de curăţenie, mopuri, bureţi şi cârpe. Uniforma albă de infirmier îi flutura uşor.

— Bună, Charlie! a spus el.

Charlie era pe canapea, uitându-se la o carte cu poze. Şi-a ridicat privirea, palidă şi fără pic de zâmbet pe chip, şi, în acel prim moment… precaută. Pielea părea întinsă prea tare peste pometii ei. Apoi a zâmbit. Dar lui Rainbird i s-a părut că nu era zâmbetul său obişnuit.

— Bună, John!

— Nu arăţi prea bine în dimineaţa asta, Charlie, iartă-mă că-ţi spun.

— N-am dormit prea bine.

— Of, chiar aşa?

Însă el ştia deja asta. Prostul ăla de Hockstetter aproape că făcea spume la gură pentru că fetiţa făcuse să crească temperatura cu cinci sau şase grade în timp ce dormea.

— Îmi pare rău să aud asta. E din cauza tatălui tău?

— Cred că da. A închis cartea şi s-a ridicat în picioare: Cred că o să mă duc să mă întind un pic. Nu am chef să vorbesc sau altceva.

— Sigur. Am înţeles.

A privit-o cum pleacă şi, când uşa dormitorului s-a închis cu un pocnet, s-a dus în bucătărie să-şi umple găleata. Era ceva legat de felul în care îl privise. De zâmbetul ei… Ceva care nu-i plăcuse. Avusese o noapte proastă, da, bine. Toată lumea le are din când în când, iar a doua zi dimineaţa te răsteşti la soţie sau te uiţi fix la ziar sau mai ştiu eu ce. Sigur. Dar… undeva înăuntru începuse să sune o alarmă. Trecuseră săptămâni de când nu-l mai privise aşa. Nu venise la el în dimineaţa asta, nerăbdătoare şi bucuroasă să-l vadă, şi nici asta nu-i plăcea. Rămăsese în spaţiul personal astăzi. Asta îl deranjase. Poate că era doar consecinţa unei nopţi proaste, şi poate că visele urâte din noaptea precedentă fuseseră doar cauzate de ceva ce mâncase ea, dar îl deranja oricum.

Şi îl mai măcina şi altceva: Căpitanul coborâse să o vadă ieri după-amiază târziu. Or, el nu mai făcuse asta niciodată.

Rainbird a lăsat găleata şi a prins capul de mop de marginea ei. A scufundat mopul, l-a scurs şi a început să spele podeaua cu mişcări lungi şi lente. Faţa lui mutilată era calmă şi liniştită.

Mi-ai înfipt un cuţit în spate, Căpitane? Ai crezut că ţi-a ajuns? Sau poate că doar te-ai speriat ca un laş de mine?

Dacă ultima variantă era adevărată, atunci îl judecase foarte greşit pe Căpitan. Hockstetter era altă mâncare de peşte. Experienţa lui Hockstetter cu

comisiile şi subcomisiile Senatului era aproape nulă, fiindcă n-avusese parte decât de câte-o milogeală pe ici, pe colo. Chestii coroborate. Îşi putea permite luxul de a-i fi teamă. Căpitanul însă nu-şi permitea. Căpitanul s-ar fi cuvenit să ştie că nu existau dovezi suficiente, mai ales ţinând cont că era vorba despre ceva cu atâta potenţial exploziv (joc de cuvinte *cu siguranţă* intenţionat) precum Charlie McGee. Şi nu era vorba doar despre fondurile pe care Căpitanul le va cere; pentru că, atunci când o să ajungă în faţa acelei comisii senatoriale care îşi ţinea şedinţele doar în spatele uşilor închise, Căpitanul trebuia să rostească în mod hotărât cea mai temută şi mai misterioasă dintre toate expresiile birocratice: *finanţare pe termen lung.* Iar în fundal, el o să fie silit să lase să pândească, nerostită, dar puternică, sugestia că, probabil, trebuia să se apeleze la eugenie. Rainbird a ghicit că, în cele din urmă, Căpitanului îi va fi imposibil să evite ca un grup de senatori să vină aici pentru a o urmări pe Charlie în acţiune. Poate că ar trebui să li se permită să-şi aducă şi copiii, s-a gândit Rainbird, tot spălând şi clătind. Ar fi fost mai bine decât în vizită la delfinii dresaţi de la Sea World! Căpitanul ar fi ştiut că avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

Şi atunci de ce venise să o vadă aseară? De ce ţinuse neapărat să facă valuri?

Rainbird storcea mopul şi se uita cum apa cenuşie şi murdară se scurgea înapoi în găleată. S-a uitat prin uşa deschisă a bucătăriei spre uşa închisă a dormitorului lui Charlie. Îl lăsase pe dinafară şi nu-i plăcea asta.

Îl enerva foarte, foarte tare.

14

În acea noapte de luni, la începutul lui octombrie, o furtună uşoară a venit dinspre sud, făcând să zboare cu viteză nori negri peste o lună mare şi plină care plutea liniştită chiar deasupra orizontului.

Primele frunze au căzut foşnind pe peluzele şi terenurile îngrijite cu grijă, pentru ca grădinarii neobosiţi să aibă ce să îndepărteze de dimineaţă. Unele dintre ele se roteau în aer până în iazul cu raţe, unde pluteau ca nişte bărcuţe. Toamna venise din nou în Virginia.

În apartamentul lui, Andy se uita la televizor; încă nu-i trecuse de tot durerea de cap. Zonele amorţite de pe faţa lui se diminuaseră dar nu dispăruseră. Nu putea decât să spere că totul o să fie gata până miercuri după-amiază. Dacă lucrurile mergeau aşa cum plănuise, putea să menţină la minimum numărul dăţilor în care va trebui să îl impulsioneze în mod activ pe Căpitan. Dacă Charlie primise biletul lui şi dacă era în stare să se întâlnească cu el la grajdurile de peste drum… atunci ea ar fi devenit impulsul lui, pârghia lui, arma lui. Cine avea de gând să se certe cu el când avea în posesie echivalentul unei arme nucleare?

Căpitanul era acasă, în Longmont Hills. Ca şi în noaptea în care Rainbird îl vizitase, bea un pahar de coniac, iar din casetofon se auzea încetişor muzică. Chopin în seara asta. Căpitanul stătea pe canapea. În cealaltă parte a camerei, sprijinită sub o pereche de afişe cu tablouri de Van Gogh, se afla geanta lui de golf veche şi zgâriată. O adusese din subsol, unde adunase o grămadă de echipament sportiv în cei doisprezece ani în care locuise aici cu Georgia, când nu fusese în misiuni prin toate colţurile lumii. Adusese geanta de golf în sufragerie, pentru că în ultima vreme nu reuşea să-şi scoată din minte golful. Golful şi şerpii…

Adusese geanta de golf înăuntru cu intenţia de a scoate fiecare dintre crosele de golf şi cele două *putter-e* şi de a le examina, de a le atinge, de a vedea dacă nu cumva asta avea să-l ajute să se relaxeze. Şi apoi una dintre crose a părut că… ei bine, era amuzant (ridicol, de fapt), dar una dintre crose a părut să se mişte. De parcă nu era deloc o crosă de golf, ci un şarpe, un şarpe veninos care se târâse acolo…

Căpitanul a scăpat geanta, care s-a izbit de perete, şi a fugit. O jumătate de pahar de coniac îi oprise tremurul uşor al mâinilor. Când şi-a terminat paharul, putea să-şi spună că nu tremurase deloc.

A început să ducă paharul spre gură şi apoi s-a oprit. Era din nou acolo!

Zărise o mişcare… sau îi jucau ochii feste?

Cu siguranţă-i jucau ochii feste! Nu era niciun şarpe în nenorocita aia de geantă de golf! Doar crose pe care nu le folosise suficient în ultima vreme. Fusese prea ocupat. Şi era şi un jucător de golf destul de bun. Nu un Nicklaus sau un Tom Watson, la naiba, nu, dar se descurca binişor. Nu lovea întotdeauna la fel de bine ca Puck. Căpitanului nu-i plăcea să lovească mingea cu putere, pentru că atunci aceasta ar fi ajuns în iarba înaltă, unde, uneori, erau…

Revino-ţi! Revino-ţi în fire! mai eşti Căpitan sau nu?

Au început să-i tremure iar degetele. Din ce cauză? Pentru numele lui Dumnezeu, din ce cauză? Uneori i se părea că există o explicaţie, una perfect rezonabilă – ceva, poate, ce spusese cineva şi el pur şi simplu… nu-şi putea… aminti. Dar alteori

(ca acum Iisuse Hristoase ca acum)

se simţea ca şi cum ar fi fost în pragul unei crize de nervi. Se simţea ca şi cum creierul i-ar fi fost secţionat în bucăţi ca o caramea încălzită de aceste gânduri străine de care nu putea scăpa.

(eşti tu Căpitanul sau nu eşti?)

Căpitanul şi-a aruncat brusc paharul de coniac în şemineu, unde s-a spart ca o bombă. Un sunet înăbuşit – un hohot de plâns – i-a ieşit din gâtul în care i se pusese un nod, precum ceva putred care trebuia să fie dat afară indiferent de cât de mare ar fi fost costul. Apoi a traversat camera (mergând împleticit ca un beţiv), a apucat cureaua genţii de golf (din nou ceva părea să se mişte şi să se zbată acolo… să se *foiasssсă* şi să *sâsssâââie)* şi şi-a pus-o pe umăr. A tras-o înapoi în caverna umbroasă a pivniţei, acţionând deja doar din instinct, cu picături

mari şi clare de sudoare pe frunte. Faţa îi încremenise într-o grimasă de teamă şi determinare.

Nimic nu-i acolo în afară de crose de golf nimic nu-i acolo în afară de crose de golf, îi cânta mintea la nesfârşit, şi la fiecare pas se aştepta ca o vietate lungă şi maro, una cu ochi negri şi colţi mici şi ascuţiţi care picurau venin, să se strecoare din geantă şi să-i înfigă două gemene ace ale morţii în gât.

S-a simţit mult mai bine de îndată ce s-a întors în sufragerie. Cu excepţia unei dureri de cap sâcâitoare, era mult mai bine.

Putea să gândească din nou clar. Aproape.

S-a îmbătat.

Şi dimineaţa s-a simţit din nou mai bine.

Pentru o vreme.

15

Rainbird şi-a petrecut acea vântoasă noapte de luni adunând informaţii. Informaţii tulburătoare. Mai întâi, a intrat şi a vorbit cu Neary, bărbatul care supraveghea monitoarele când Căpitanul îi făcuse acea vizită lui Charlie, după-amiază.

— Vreau să văd casetele video, a spus Rainbird.

Neary nu s-a opus. L-a aşezat pe Rainbird într-o cămăruţă din capătul holului, cu casetele de duminică şi cu o staţie Sony completă care permitea să iei prim-planuri şi să opreşti imaginile după voie. Neary era bucuros că scăpase de el şi spera doar că Rainbird nu se va întoarce şi nu va vrea altceva. Să o monitorizeze pe fată era suficient de rău. Rainbird, în felul lui reptilian, era, cumva, mai rău.

Benzile durau trei ore, marcate de la 0000 la 0300 şi aşa mai departe. Rainbird a găsit-o pe cea în care apărea Căpitanul şi a urmărit-o de patru ori, mişcându-se doar pentru a derula caseta în momentul în care Căpitanul spunea: „Păi, o să plec acum… Dar o să ne vedem curând, Charlie. Şi să nu-ţi faci griji!”

Dar erau destule lucruri pe caseta aia care îi stârneau îngrijorarea lui John Rainbird.

Nu-i plăcea cum arăta Căpitanul. Părea să fi îmbătrânit; în timp ce vorbea cu Charlie, părea, uneori, că-şi pierde firul, ca un om senil. Ochii lui aveau o privire nedumerită, care semăna, în mod ciudat, cu privirea pe care Rainbird o asocia cu momentul în care începi să simţi oboseala după o luptă şi pe care un camarad de război de-ai lui o asemuise cândva cu o dejecţie a creierului.

Cred că reuşesc să pregătesc totul până… miercuri. Da, sigur-sigur până miercuri.

Acum, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, spusese una ca asta?

Crearea unei astfel de aşteptări în mintea puştoaicei era cea mai sigură cale la care Rainbird se putea gândi pentru a arunca în aer testele ulterioare. Concluzia evidentă era că, de fapt, Căpitanul îşi făcea propriul joc – că nu era decât un intrigant, care acţiona în stilul caracteristic Atelierului.

Dar Rainbird nu credea asta. Căpitanul nu arăta ca un om implicat într-o intrigă. Arăta ca un om care era profund distrus. Să luăm, de exemplu, întrebarea aceea despre tatăl lui Charlie, dacă juca golf sau nu. Asta venise din senin. Nu se potrivea cu nimic din ce spusese înainte şi cu nimic din ce spusese după aceea. Rainbird a cochetat puţin cu ideea că fusese un fel de cod, dar aceasta era, în mod evident, absolut ridicolă. Căpitanul ştia că tot ce se întâmpla în apartamentul lui Charlie era monitorizat şi înregistrat, supus unei verificări aproape permanente. Era capabil să deghizeze un enunţ despre o călătorie mai bine de-atât. O remarcă despre golf… Dar întrebarea lui plutise, pur şi simplu, în aer, irelevantă şi derutantă.

Şi mai era şi ultima chestie.

Rainbird a repetat-o la nesfârşit. Căpitanul se opreşte. „O, era să uit!” Şi apoi îi înmânează ceva la care ea se uită curioasă şi pe care apoi îl pune deoparte în buzunarul halatului.

Cu degetele lui Rainbird pe butoanele videorecorderului Sony, Căpitanul a spus „O, era să uit!” de cel puţin cinci ori. I-a dat obiectul de cel puţin cinci ori. La început, Rainbird a crezut că fusese doar o lamă de gumă de mestecat, dar apoi a folosit funcţiile de îngheţare şi zoom. Asta l-a convins că, probabil, fusese un bileţel.

Căpitane, ce naiba pui la cale?

16

Şi-a petrecut restul acelei nopţi şi primele ore ale dimineţii de marţi la o consolă de calculator, căutând toate informaţiile la care se putea gândi despre Charlie McGee, încercând să desluşească un fel de tipar. Şi nu a găsit nimic. A început să-l doară capul din cauza că-şi obosise prea tare ochiul.

Se ridicase să stingă luminile când i-a venit un gând brusc, o conexiune total ieşită din comun. Avea legătură nu cu Charlie, ci cu criptograma corpolentă şi drogată care era taică-său.

Pynchot se ocupase de Andy McGee, iar săptămâna trecută Herman Pynchot se sinucisese într-unul dintre cele mai macabre moduri pe care Rainbird şi le putea imagina. Un mod care demonstra că omul fusese, în mod clar, un dezechilibrat. Că avusese pitici pe creier… ceva la mansardă. Căpitanul îl duce pe Andy la înmormântare… poate că fusese ceva un pic ciudat dacă te gândeai mai bine, dar, în niciun caz, ieşit din comun.

Apoi Căpitanul începe să se poarte cam ciudat – vorbeşte despre golf şi transmite bileţele.

E ridicol! E epuizat, nu-şi mai poate folosi abilitatea de control mental…

Rainbird stătea cu mâna pe întrerupătoarele de lumină. Ecranul consolei de calculator strălucea într-un verde tern, în culoarea unui smarald proaspăt dezgropat.

Cine spune că e epuizat? El?

Mai era şi un alt lucru ciudat aici, şi-a dat seama Rainbird brusc. Pynchot renunţase la Andy, se hotărâse să-l trimită la complexul din Maui. Dacă Andy nu putea face nimic care să demonstreze de ce era capabil Lotul Şase, nu mai avea niciun motiv să-l ţină prin preajmă… şi ar fi fost mai sigur să-l separe de Charlie. Bine. Dar apoi Pynchot se răzgândeşte brusc şi decide să programeze o altă serie de teste.

Apoi Pynchot decide să cureţe tocătorul de gunoi… în timp ce e în funcţiune.

Rainbird s-a întors la consola computerului. A făcut o pauză, gândindu-se, apoi a apăsat pe HELLO COMPUTER/SOLICITARE STATUS ANDREW MCGEE 14112/ CONTINUARE TESTARE/BAZA MILITARĂ MAUI/Q4

PROCESARE, a apărut pe computer. Şi o clipă mai târziu: HELLO RAINBIRD/ANDREW MCGEE 14112 STOPARE TESTARE/AUTORIZARE „STARLING” /PLECARE PROGRAMATĂ PENTRU MAUI ORA 1500 OCTOMBRIE 9/ AUTORIZARE „STARLING”/ANDREWS AFB-DURBAN [ILL] AFB-KALAMI AIRFIELD [HI]/ PAUZĂ

Rainbird s-a uitat la ceas. 9 octombrie era miercuri. Andy pleca din Longmont spre Hawaii a doua zi după-amiază. Cine afirma asta? Autorizaţia Starling, iar acesta era însuşi Căpitanul. Dar asta era prima dată când Rainbird afla despre această mutare.

Degetele îi dansau din nou pe tastatură.

INTEROGARE PROBABILITATE ANDREW MCGEE 14112/PRESUPUSĂ ABILITATE DE CONTROL MENTAL/ REFERINŢĂ ÎNCRUCIŞATĂ HERMAN PYNCHOT

A trebuit să facă o pauză pentru a căuta numărul de cod al lui Pynchot în cartea de vizită, zdrenţuită şi transpirată… pătată de sudoare şi de transpiraţie, pe care o împăturise în buzunarul de la spate înainte de a veni aici.

14409 Q4

PROCESARE, a răspuns computerul, apoi ecranul a rămas gol atât de mult timp, încât Rainbird a început să creadă că programase greşit şi că se va alegea doar cu un „609” pentru tot efortul său.

Apoi computerul a afişat ANDREW MCGEE 14112/ PROBABILITATE CONTROL MENTAL 35%/REFERINŢĂ ÎNCRUCIŞATĂ HERMAN PYNCHOT/PAUZĂ

Treizeci şi cinci la sută?

Cum era posibil aşa ceva?

În regulă, s-a gândit Rainbird. Să-l lăsăm pe Pynchot în afara afurisitei ăsteia de ecuaţii şi să vedem ce se întâmplă.

A tastat SOLICITARE PROBABILITATEA ANDREW MCGEE 14112/PRESUPUNERE CONTROL MENTAL Q4

PROCESARE, a răspuns computerul, iar de data aceasta răspunsul său a venit într-un interval de cincisprezece secunde:

ANDREW MCGEE 14112/PROBABILITATE DE CONTROL MENTAL 2%/PAUZĂ

Rainbird s-a lăsat pe spate, a închis ochiul bun şi a simţit un fel de triumf în tot zvâcnetul din capul său. Pusese întrebările importante invers, dar ăsta era preţul pe care oamenii îl plăteau pentru salturile lor intuitive, salturi despre care un computer nu ştia nimic, chiar dacă fusese programat să spună „Bună ziua”, „La revedere”, „Îmi pare rău *[numele programatorului]”,* „Ce păcat” şi „La naiba”.

Computerul nu credea că există o mare probabilitate ca Andy să-şi fi păstrat abilitatea de control mental… până când nu adăugase factorul Pynchot. Atunci procentul sărise până la Lună aproape.

A tastat pe SOLICITARE DE CE PRESUPUNERE CAPACITATE DE CONTROL MENTAL A LUI ANDREW MCGEE 14112 [PROBABILITATEA] CREŞTE DE LA 2% LA 35% CÂND E ÎNCRUCIŞATĂ CU HERMAN PYNCHOT 14409 Q4

PROCESARE, a răspuns computerul, iar apoi: HERMAN PYNCHOT 14409 ADJUDECAT SINUCIDERE/ PROBABILITATE IA ÎN CONSIDERARE FAPTUL CĂ ANDREW MCGEE 14112 AR FI PUTUT PROVOCA SINUCIDERE/CONTROL MENTAL/PAUZĂ

Era acolo, chiar aici, în memoria celui mai mare şi mai sofisticat computer din emisfera vestică. Aşteptând doar ca cineva să-i pună întrebările potrivite.

Să presupunem că îi dau ceea ce bănuiesc despre Căpitan ca fiind o certitudine? s-a întrebat Rainbird, şi s-a hotărât să o facă. Şi-a scos din nou cartea de coduri şi a căutat numărul Căpitanului.

A apăsat FIŞIER. CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/ A PARTICIPAT LA ÎNMORMÂNTAREA LUI HERMAN PYNCHOT 14409 W/ANDREW MCGEE 14112 F4

ÎN FIŞIER, a revenit computerul.

FIŞIER, Rainbird a bătut înapoi, CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/MOMENTAN PREZINTĂ SEMNE DE STRES PSIHIC F4

609, a revenit computerul. Se pare că nu deosebea „stres psihic” de „Shinola”

— Mânca-mi-ai… ceva-ul! a mormăit Rainbird, şi a încercat din nou.

FIŞIER/CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/ÎN PREZENT SE COMPORTĂ CONTRAR DIRECTIVELOR REF CHARLENE MCGEE 14111 F4

DOSAR

— Arată fişierul, târfa dracului! s-a răstit Rainbird. Hai să vedem ce facem cu asta!

A început să bată din nou în tastatură.

SOLICITARE PROBABILITATE ANDREW MCGEE 14112/PRESUPUSĂ ABILITATE DE CONTROL MENTAL/ REFERINŢĂ ÎNCRUCIŞATĂ HERMAN PYNCHOT 14409/ REFERINŢĂ ÎNCRUCIŞATĂ CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040 Q4

PROCESARE, a afişat computerul, iar Rainbird s-a aşezat mai comod, privind ecranul, pregătit să aştepte o vreme. Două procente era prea puţin; pe 35% tot nu merita să pui pariu, dar…

Computerul a afişat acum acest lucru: ANDREW MCGEE 14112/ PROBABILITATE DE CONTROL MENTAL 90%/ REFERINŢĂ ÎNCRUCIŞATĂ HERMAN PYNCHOT 14409/ REFERINŢĂ ÎNCRUCIŞATĂ CĂPITANUL JAMES HOLLISTER 16040/PAUZĂ

Acum ajunsese la 90%! Şi puteai să pui pariu că procentele alea erau adevărate!

Şi alte două lucruri pe care John Rainbird ar fi pariat erau, în primul rând, că, de fapt, Căpitanul îi înmânase, într-adevăr, lui Charlie un bilet din partea tatălui ei şi, în al doilea rând, că acesta conţinea un fel de plan de evadare.

— Ticălos bătrân şi jegos! a murmurat John Rainbird, cu un strop de admiraţie, însă.

Aşezându-se din nou în faţa computerului, Rainbird a apăsat 600 LA REVEDERE COMPUTER 600

604 LA REVEDERE RAINBIRD 604

Rainbird a oprit tastatura şi a început să chicotească.

17

Rainbird s-a întors acasă şi a adormit îmbrăcat. S-a trezit marţi, imediat după prânz, şi l-a sunat pe Căpitan pentru a-i spune că nu va ajunge în după-amiaza aceea. Căpătase o răceală urâtă, posibil un început de gripă, şi nu voia să rişte să i-o transmită lui Charlie.

— Sper că asta nu te va împiedica să mergi mâine la San Diego, a spus Căpitanul vesel.

— San Diego?

— Trei dosare, a spus Căpitanul. Strict secrete. Am nevoie de un curier. Tu eşti acela. Avionul tău pleacă de la Baza Aeriană Andrews mâine la ora 7:00.

Rainbird s-a gândit repede. Asta era tot mâna lui Andy McGee, singurul care ştia cine este el. Bineînţeles că ştia! Asta fusese scris în biletul către Charlie, împreună cu orice plan nebunesc de evadare pe care McGee îl pusese la cale. Şi asta explica de ce fata se comportase atât de ciudat cu o zi în urmă. Fie când se dusese la înmormântarea lui Herman Pynchot, fie când se întorsese, Andy îi dăduse Căpitanului un impuls zdravăn, iar acesta spusese tot ce Andy dorise ca el să spună. McGee trebuia să zboare de la Baza Aeriană Andrews mâine după-amiază; acum Căpitanul îi spunea că el, Rainbird, pleca mâine-dimineaţă. McGee se folosea de Căpitan ca să-l scoată pe el din peisaj în deplină siguranţă. Era…

— Rainbird? Eşti acolo?

— Sunt aici, a spus el. Poţi să trimiţi pe altcineva? Mă simt destul de rău, Căpitane.

— Nu am încredere în nimeni cum am în tine, i-a răspuns Căpitanul. Chestia asta e dinamită. N-am vrea ca… orice şarpe ascuns în iarbă să… să o ia.

— Aţi spus „şarpe”? a întrebat Rainbird.

— Da! Şerpi! a ţipat de-a binelea celălalt.

McGee îl impulsionase toată noaptea şi în capul lui Hollister avea loc un soi de avalanşă în ralanti. Rainbird a avut brusc sentimentul – nu, certitudinea intuitivă! – că, dacă îl refuza pe Căpitan şi continua să facă tot ce făcea, acela avea să moară… aşa cum murise Pynchot.

Oare voia să facă una ca asta?

A decis că nu voia.

— Bine, a zis el. O să fiu în avion. La 07:00. După ce-am înghiţit toate antibioticele pe care le-aş putea înghiţi. Eşti un bastard nenorocit, Căpitane.

— Să ştii că pot să-mi demonstrez apartenenţa fără niciun fel de problemă, a zis Căpitanul, dar degajarea lui era forţată şi lipsită de semnificaţie; fiindcă părea, mai degrabă, uşurat şi emoţionat.

— Da, sunt ferm convins că poţi!

— Poate ai şansa să joci golf dacă ajungi pe-acolo.

— Nu joc… Golf.

Şi atunci şi-a amintit că-i pomenise lui Charlie jocul de golf… golful şi şerpii. Cumva, lucrurile astea două făceau parte din caruselul căruia McGee îi dăduse drumul să se învârtă în capul Căpitanului.

— Da, poate o să joc, a zis el.

— Să fii la Andrews la 07:00, a zis Căpitanul, şi să întrebi de Dick Folsom. E ajutorul primarului Puckeridge.

— Bine, a zis Rainbird, deşi nu avea nicio intenţie să se afle pe undeva, prin apropierea Bazei Aeriene Andrews în ziua următoare. La revedere, Căpitane!

A închis, apoi s-a aşezat pe pat. Şi-a pus cizmele uzate şi a început să facă planuri.

18

BUNĂ COMPUTER/STATUS INVESTIGAŢIE JOHN RAINBIRD 14222/ANDREWS AFB [DC] CÂTRESAN DIEGO [CA] DESTINAŢIE FINALĂ/Q9

BUNĂ CĂPITANE/STATUS JOHN RAINBIRD 14222/ ANDREWS [DC] CĂTRE SAN DIEGO [CA] DESTINAŢIE FINALĂ/PLEACĂ DIN BAZA AERIANĂ ANDREWS AFB 0700 H EST/STATUS OK/PAUZĂ.

Computerele sunt ca nişte copii, s-a gândit Rainbird, citind mesajul acela. Pur şi simplu, introdusese codul nou al Căpitanului – ar fi fost uimit că-l avea – şi, pentru computer, devenise Căpitanul. A început să fluiere nearmonios. Era chiar după apus şi cei din Atelier îşi vedeau de treburile zilnice.

FIŞIER SECRET

COD TE ROG

COD 19180

COD 19180, a revenit computerul, pregătit să deschidă fişierul secret.

Rainbird a ezitat doar puţin şi apoi a apăsat pe FIŞĂ/JOHN RAINBIRD 14222/ANDREWS [DC]

CĂTRE SAN DIEGO [CA] DESTINAŢIE FINALĂ/ANULEAZĂ/ANULEAZĂ/
ANULEAZĂ F9 [19180]

EŞUAT.

Apoi, folosind caietul de coduri, Rainbird i-a spus computerului pe cine să informeze de anulare: pe Victor Puckridge şi pe ajutorul lui, Richard Folsom. Aceste instrucţiuni noi vor fi în telexul de noapte către Andrews şi avionul în care ar fi trebuit să călătorească, pur şi simplu, va pleca fără el. Nimeni nu va şti nimic, nici măcar Căpitanul.

600 LA REVEDERE COMPUTER 600

600 LA REVEDERE CĂPITANE 600

Rainbird s-a îndepărtat de tastatură. Ar fi fost perfect posibil să oprească totul în seara asta, desigur. Dar nu ar fi ajuns la nicio concluzie. Computerul l-ar fi ajutat până într-un punct, dar computerele nu pot să-ţi facă ele toată treaba. Mai bine să îi oprească după ce începea totul, să-i prindă nepregătiţi. În plus, astfel ar fi fost şi mai amuzant.

Toată chestia asta era amuzantă. Cât fuseseră ocupaţi cu fata, bărbatul îşi recăpătase abilitatea de influenţare mentală sau reuşise să şi-o ascundă cu succes. Probabil că nu-şi mai lua medicamentele. Acum îl controla şi pe Căpitan, ceea ce însemna că era la un singur pas de a controla organizaţia care îl luase prizonier. Chiar era amuzant; Rainbird învăţase că jocurile finale erau deseori amuzante.

Nu ştia exact ce plănuise McGee, dar bănuia. Se vor duce la Baza Aeriană Andrews, într-adevăr, doar că Charlie va fi cu ei. Căpitanul putea s-o scoată din incinta Atelierului fără prea multe probleme – numai şi numai Căpitanul însă, nimeni altcineva de pe faţa pământului nu ar fi fost în stare. S-ar duce cu toţii la Andrews, dar nu în Hawaii. E posibil ca Andy să fi plănuit să dispară în Washington, D.C. Sau poate că aveau să se dea jos din avion la Durban şi Căpitanul avea să fie programat să ceară o maşină pentru personal. În cazul ăsta, ar fi dispărut în Shytown – numai ca să reapară în ziarul *Tribune* din Chicago câteva zile mai târziu.

Cochetase scurt cu ideea de a nu le sta deloc în cale. Şi asta ar fi fost amuzant. S-a gândit că, probabil, Căpitanul va ajunge într-un spital de psihiatrie, vorbind despre crose de golf şi şerpi în iarbă, sau că, poate, se va sinucide. Cât despre Atelier: ar putea la fel de bine să-şi imagineze ce s-ar întâmpla cu un muşuroi care stă deasupra unui borcan de nitroglicerină. Rainbird a ghicit că la nici cinci ani după ce presa va afla despre strania poveste a familiei Andrew McGee, Atelierul va înceta să existe. Nu se simţea prea legat de Atelier şi nu se simţise niciodată. Era un om pe picioarele lui, un mercenar mutilat, un înger al morţii cu pielea ca de cupru şi statu-quoul Atelierului nu însemna nimic pentru el. Nu îi era loial Atelierului în acest moment.

Îi era loial lui Charlie.

Ei doi aveau o întâlnire stabilită. Urma să se uite în ochii ei şi ea în al lui… şi se putea foarte bine ca amândoi să iasă împreună din flăcări. Faptul că, omorând-o, era posibil ca el să salveze lumea de la un Armaghedon aproape imposibil de imaginat nu făcea parte din planurile lui. Nici lumii nu îi era mai dator cu loialitatea lui decât îi era Atelierului. La fel ca Atelierul, lumea îl aruncase afară fără milă dintr-o societate pustie care ar fi putut fi singura lui salvare… şi, în lipsa acesteia, îl transformase într-un Injun Joe care bea Sterno şi pompează benzină la o benzinărie 76 sau vinde păpuşi *kachina* false la un stand de rahat de pe marginea drumului, undeva pe autostradă, între Flagstaff şi Phoenix.

Dar Charlie, Charlie!

Fuseseră blocaţi într-un vals al morţii încă din noaptea beznei nesfârşite, din timpul penei de curent. Ceea ce doar suspectase în dimineaţa aceea în Washington, când îl „rezolvase” pe Wanless, evoluase într-o certitudine de necontestat: fata era a lui. Dar ar fi fost un act de iubire, nu de distrugere, pentru că şi contrariul era aproape sigur adevărat.

Era acceptabil. În multe feluri, îşi dorea să moară. Şi să moară de mâna ei, în flăcările ei, ar fi fost un

act de căinţă… şi, posibil, de iertare.

De îndată ce ea şi tatăl său aveau să fie din nou împreună, fetiţa ar fi devenit o armă încărcată… nu, un aruncător de flăcări gata de atac.

Avea să se uite la ea şi să-i lase să fie împreună. Ce s-ar întâmpla atunci? Cine putea şti?

Şi nu ar distruge tot hazul dacă ar şti?

19

În noaptea aceea, Rainbird s-a dus la Washington şi a găsit un avocat lacom care lucra până târziu. I-a dat trei sute de dolari în bancnote mici. Şi acolo, în biroul avocatului, Rainbird şi-a rezolvat toate problemele pentru a fi pregătit pentru următoarea zi.

FOCUL VIU

1

Miercuri dimineaţă, la ora şase, Charlie McGee s-a trezit, şi-a dat jos cămaşa de noapte şi a intrat la duş. Şi-a spălat corpul şi părul, apoi a lăsat să curgă apa rece şi a stat tremurând sub jet încă un minut. S-a uscat cu prosopul, apoi s-a îmbrăcat cu atenţie – chiloţi de bumbac, bluză de mătase, şosete albastru-închis până la genunchi şi salopetă de blugi. După aceea şi-a încălţat mocasinii jerpeliţi şi confortabili.

Se gândise că nu avea să doarmă deloc noaptea trecută; se dusese la culcare temătoare şi agitată.

Dar reuşise să doarmă. Şi visase încontinuu. Nu pe Necromant şi fuga prin pădure, ci pe mama ei. Ceea ce era ciudat, pentru că nu se mai gândea la mama ei atât de des pe cât obişnuia să o facă; uneori, chipul ei îi apărea înceţoşat şi îndepărtat în memorie, ca o fotografie decolorată.

Dar în visele de noaptea trecută, chipul mamei – ochii ei plini de veselie, gura ei caldă şi generoasă – fusese atât de clar, încât ai fi zis că tocmai ce o văzuse cu o zi înainte.

Acum, îmbrăcată şi gata să-şi înceapă ziua, unele dintre cutele nefireşti de încordare îi dispăruseră de pe chip şi părea calmă. Pe peretele de lângă uşa care ducea în chicinetă se afla un buton de apelare şi un difuzor încastrat într-o placă de crom lustruit, chiar sub întrerupătorul de lumină.

A apăsat butonul.

— Da, Charlie?

Ştia că e vocea lui Mike. La ora şapte, adică în aproximativ jumătate de oră, Mike avea să plece şi Louis urma să îi ia locul.

— Vreau să merg la grajduri după-amiază, a zis ea, şi să-l văd pe Necromant. Poţi să anunţi pe cineva?

— O să las un bilet pentru doctorul Hockstetter, Charlie.

— Mulţumesc.

A făcut o scurtă pauză. Ajungeai să le cunoşti vocile. Mike, Louis, Gary.

Îţi imaginai cum arată, aşa cum ţi-ai fi închipuit chipul unui DJ de la radio. Ajungeai să-i placi.

Şi-a dat brusc seama că cel mai probabil nu avea să mai vorbească niciodată cu Mike.

— Mai voiai să zici ceva, Charlie?

— Nu, Mike. Să… să ai o zi bună.

— Ah, mulţumesc, Charlie!

Mike a părut plăcut surprins.

— Şi tu.

A pornit televizorul şi a schimbat canalul pe un desen animat care rula în fiecare dimineaţă. Popeye inhala spanac prin pipă şi se pregătea să-l bată pe Bluto până-i suna apa în cap. Ora unu părea la un veac distanţă.

Dacă doctorul Hockstetter o să spună că n-are voie să iasă?

Pe ecranul televizorului se vedea un cadru cu muşchii lui Popeye. În fiecare avea câte un motor cu reacţie.

Ar face bine să nu spună aşa ceva. Sper să n-o facă. Pentru că o să mă duc. Într-un fel sau altul, o să mă duc.

2

Andy nu avusese parte de o odihnă la fel de uşoară sau de vindecătoare ca fiica lui. Se zvârcolise şi se răsucise, aţipind uneori doar ca să se trezească tocmai când somnul începea să devină mai profund, pentru că în minte i se contura imaginea unui coşmar. Singurul vis urât pe care şi-l amintea era cel în care Charlie se împleticea pe culoarul dintre grajduri, decapitată, cu flăcări roşii-albastre ţâşnindu-i din gât în loc de sânge.

Intenţionase să stea în pat până la ora şapte, dar când cadranul digital al ceasului de lângă pat a ajuns la 6:15, n-a mai putut să aştepte. S-a dat jos şi s-a îndreptat spre duş.

Seara trecută, la ora nouă şi ceva, fostul asistent al lui Pynchot, doctorul Nutter, apăruse cu actele de care Andy avea nevoie la plecare. Nutter, un bărbat înalt, chel, în vârstă de vreo cincizeci de ani, era un tip incompetent şi prietenos. „Îmi pare rău că te pierd; sper să te bucuri de şederea ta în Hawaii; aş fi vrut să merg cu tine, ha-ha-ha; te rog, semnează asta."

Hârtia pe care Nutter voia să o semneze era o listă cu puţinele sale obiecte personale (pe care era şi brelocul lui, a observat Andy, simţind un fior de nostalgie). Urma să le inventarieze odată ajuns în Hawaii şi să semneze o altă foaie care să ateste că, într-adevăr, îi fuseseră toate returnate.

Voiau să semneze o hârtie referitoare la obiectele sale personale după ce îi uciseseră soţia, îi urmăriseră pe el şi pe Charlie prin jumătate de ţară, apoi îi răpiseră şi îi ţinuseră prizonieri: lui Andy i s-a părut foarte amuzant şi de-a dreptul kafkian. *Cu siguranţă n-aş vrea să pierd vreo cheie,* s-a gândit el, mângâlindu-şi semnătura; *s-ar putea ca la un moment dat să am nevoie de una dintre ele ca să deschid o sticlă de suc cu ea, nu-i aşa, băieţi?*

Mai era şi o copie a programului de miercuri, parafat cu atenţie de Căpitan în josul paginii.

Aveau să plece la ora 12:30, iar Căpitanul urma să-l ia pe Andy din camera lui. El şi Căpitanul aveau să se îndrepte spre punctul estic de control, trecând prin zona de parcare C, unde aveau să fie escortaţi de două maşini.

Apoi aveau să conducă până la Andrews şi să se îmbarce în avion aproximativ la ora 15:00. Aveau să facă o singură oprire pentru realimentare – la baza Durban Air Force, lângă Chicago.

Bine, s-a gândit Andy. *OK.*

S-a îmbrăcat şi a început să se fâţâie prin apartament, împachetându-şi hainele, aparatul de ras, pantofii, papucii de casă. Îi puseseră la dispoziţie două valize Samsonite. Şi-a amintit să facă totul încet, mişcându-se de parcă ar fi fost drogat.

După ce aflase despre Rainbird de la Căpitan, primul lui gând fusese marcat de speranţa că o să-l întâlnească: ar fi avut o satisfacţie atât de mare să-l impulsioneze pe omul care o împuşcase pe Charlie cu săgeata tranchilizantă şi care o trădase mai apoi într-un mod şi mai teribil, să-l facă să-şi pună pistolul la tâmplă şi să apese pe trăgaci. Dar nu mai voia să se întâlnească cu Rainbird. Nu mai voia să aibă parte de vreo surpriză. Zonele amorţite ale feţei lui se micşoraseră, ajungând de dimensiunile unor înţepături de ac, dar erau încă acolo – un memento că, dacă l-ar fi impulsionat prea tare, era foarte probabil să se sinucidă.

Voia doar ca lucrurile să se desfăşoare fără probleme.

Îşi împachetase prea repede puţinele lucruri, aşa că nu mai avea altceva de făcut decât să stea şi să aştepte. Gândul că avea să-şi revadă fiica în curând era ca un sâmbure de căldură în creierul său.

I se părea că mai e o veşnicie până la ora unu.

3

Rainbird nu a dormit deloc în noaptea aia. S-a întors de la Washington în jurul orei 5:30 dimineaţa, şi-a parcat Cadillacul şi s-a aşezat la masa din bucătărie, bând ceaşcă după ceaşcă de cafea.

Aştepta un telefon de la Andrews şi, până când apelul nu avea să vină, nu se putea linişti.

Teoretic, încă era posibil să fi ajuns la urechile Căpitanului ce făcuse cu computerul.

McGee îl tulburase destul de tare pe căpitanul Hollister, dar nu era bine să-l subestimeze.

În jurul orei 6:45, a sunat telefonul. Rainbird şi-a pus jos ceaşca de cafea, s-a ridicat, s-a dus în sufragerie şi a răspuns.

— Rainbird la telefon.

— Rainbird? Sunt Dick Folsom de la Baza Aeriană Andrews. Ajutorul maiorului Puckeridge

— M-ai trezit, frate, a zis Rainbird. Sper să iei lăţei mari cât o ladă de portocale! Ăsta-i un blestem

indian, să ştii.

— Au renunţat la tine, a zis Folsom. Bănuiesc că ştii.

— Da. M-a sunat chiar Căpitanul azi-noapte.

— Îmi pare rău, a zis Folsom. E procedura standard de operare, atât.

— Bun, ai operat în modul standard. Pot să mă culc la loc?

— Da. Te invidiez.

Rainbird a scos chicoteala obligatorie şi a închis.

S-a întors în bucătărie, şi-a luat ceaşca de cafea, s-a uitat pe geam şi n-a văzut nimic.

Prin minte îi trecea rugăciunea pentru morţi.

4

În dimineaţa aia, Căpitanul a ajuns în biroul său pe la 10:30, cu o oră şi jumătate mai târziu decât de obicei. Îşi cercetase mica Vega de la proră până la pupă înainte de a ieşi din casă. În timpul nopţii îşi băgase în cap că maşina e infestată cu şerpi.

Îi luase douăzeci de minute să inspecteze totul; simţise nevoia să se asigure că nu există şerpi cu clopoţei sau vipere (ori ceva mai sinistru şi mai exotic) cuibărindu-se în întunericul portbagajului, aţipind de la căldura motorului, ghemuiţi în torpedou. Deschisese torpedoul apăsându-i butonul cu o mătură, ca să nu se apropie prea mult, în caz că vreo dihanie şuierătoare ar fi sărit la el, iar când o hartă a Virginiei a ieşit din gaura pătrată din bord, aproape că a ţipat.

Apoi, la jumătatea drumului spre Atelier, trecuse pe lângă terenul de golf Greenway şi se oprise pe acostament pentru a se uita cu un fel de concentrare visătoare la jucătorii de golf din secţiunile opt şi nouă. De fiecare dată când unul dintre ei lovea mingea, abia se abţinea să nu iasă din maşină ca să le strige să se ferească de şerpii din iarba înaltă.

În cele din urmă, sunetul claxonului unui camion cu zece roţi (staţionase cu roţile din stânga încă pe carosabil) l-a scos din starea de ameţeală şi şi-a

continuat drumul. Secretara sa l-a întâmpinat cu un teanc de telegrame venite peste noapte, pe care Căpitanul le-a luat, pur şi simplu, fără să se obosească să le răsfoiască să vadă dacă vreuna conţine ceva îndeajuns de important încât să necesite atenţia lui imediată. Fata de la birou se uita peste mai multe cereri şi mesaje când, deodată, şi-a ridicat curioasă privirea spre Căpitan. Bărbatul nu-i dădea deloc atenţie. Se uita nedumerit la sertarul lat din partea de sus a biroului ei.

— Îmi cer scuze, a zis ea.

Era perfect conştientă că încă e văzută ca fata cea nouă, chiar şi după ce trecuseră atâtea luni, că înlocuise pe cineva apropiat Căpitanului. Şi pe cineva cu care probabil se culca, se gândea ea uneori.

— Hmm?

S-a uitat în sfârşit la ea. Dar avea ochii lipsiţi de expresie, goi. Era şocant, într-un fel… Ca şi cum te-ai uita la geamurile oblonite ale unei case bântuite.

Ea a ezitat, apoi a întrebat:

— Căpitane, te simţi bine? Eşti… ăăă, puţin palid.

— Mă simt bine, a zis el, iar pentru un moment a redevenit el însuşi, risipindu-i din griji.

Şi-a îndreptat spatele, a ridicat capul, iar ochii nu-i mai erau goi.

— Oricine merge în Hawaii trebuie să se simtă bine, nu?

— Hawaii? a zis Gloria nedumerită.

Era o veste nouă pentru ea.

— Nu-ţi mai bate capul cu astea, a zis Căpitanul, luând formularele şi mesajele interdepartamentale, îndesându-le laolaltă cu telegramele. Mă uit mai târziu pe ele. Ai ceva să-mi zici despre vreunul dintre cei doi McGee?

— Da, un singur lucru, a zis ea. Acum ajungeam la asta. Mike Kellaher spune că fata a cerut să meargă la grajduri în după-amiaza asta, să vadă un cal…

— Da, e în regulă, a zis Căpitanul.

— …ea a sunat puţin mai târziu şi a zis că ar vrea să meargă la unu fără un sfert.

— Bine, bine.

— O s-o însoţească domnul Rainbird?

— Rainbird e pe drum spre San Diego, a spus Căpitanul cu o satisfacţie imposibil de confundat. O să trimit pe cineva să o preia.

— Bine. O să vrei să vezi…

Dar vocea ei nu s-a mai auzit. Căpitanul şi-a luat ochii de la femeie, părând să se holbeze din nou la sertar. Era întredeschis. Aşa trebuia să fie, conform regulilor. Înăuntru era o armă. Gloria se pricepea să tragă cu arma. Şi Rachel se pricepuse.

— Căpitane, eşti sigur că nu e nimic în neregulă?

— Ar trebui să închizi ăla, a zis Căpitanul. Le plac locurile întunecate. Le place să se târască şi să se ascundă.

— Cui? a întrebat Gloria cu precauţie.

— Şerpilor, a zis Căpitanul şi a intrat în biroul lui.

5

S-a aşezat la birou, cu telegramele şi mesajele formând o grămăjoară dezordonată în faţa lui. Uitase de ele. Totul era uitat acum, în afară de şerpi, de crose de golf şi ceea ce urma să facă la unu fără un sfert. Avea să meargă la Andy McGee. Simţea că Andy îi va spune ce să facă mai departe. Avea un sentiment puternic că Andy va face ca totul să fie bine.

Tot ce avea să se întâmple după ora unu fără un sfert, atât în după-amiaza asta, cât şi în restul vieţii sale era un întuneric ameţitor.

Nu-i păsa. Era o uşurare, într-un fel.

6

La zece fără un sfert, John Rainbird s-a strecurat în camera micuţă de monitorizare de lângă apartamentul lui Charlie. Louis Tranter, un bărbat

enorm, ale cărui fese aproape că se revărsau de pe scaunul pe care stătea, urmărea monitoarele. Termometrul digital indica o temperatură constantă de douăzeci de grade. S-a uitat peste umăr când uşa s-a deschis şi s-a crispat la vederea lui Rainbird.

— Am auzit că pleci din oraş, a zis el.

— M-au scos de pe listă, a zis Rainbird. Şi nu m-ai văzut în dimineaţa asta, Louis.

Celălalt bărbat l-a privit nedumerit.

— Nu m-ai văzut deloc, a repetat Rainbird. După ora cinci, n-o să-mi mai pese de nimic. Dar până atunci, nu m-ai văzut, ţine minte. Şi dacă aud că zici altceva, o să te prind şi o să-mi tai nişte şunculiţă. Ai priceput?

Louis Tranter s-a făcut alb la faţă. Prăjitura pe care o mânca i-a căzut din mână pe panoul înclinat de oţel care adăpostea monitoarele TV şi comenzile pentru microfoane. S-a rostogolit pe panou şi a căzut pe podea fără să i se acorde atenţie, lăsând în urmă o dâră de firimituri. Dintr-odată, nu-i mai era deloc foame. Auzise că tipul ăsta e nebun, iar acum înţelegea că tot ce auzise era cât se poate de adevărat.

— Am priceput, a şoptit el, privindu-i rânjetul dubios şi privirea scânteietoare din singurul ochi funcţional.

— Bine, a zis Rainbird şi s-a îndreptat spre el.

Louis s-a ferit, dar Rainbird l-a ignorat complet şi s-a apropiat de unul dintre monitoare. S-a uitat la Charlie, cât se poate de frumoasă în salopeta ei albastră. Privind-o ca un iubit, Rainbird a observat că nu-şi împletise părul azi; îi cădea liber şi delicat pe umeri. Nu făcea nimic, stătea pur şi simplu pe canapea. Nu citea o carte. Nu se uita la televizor. Arăta ca o femeie care aşteaptă autobuzul.

Charlie, şi-a spus admirativ. *Te iubesc. Chiar te iubesc.*

— Ce program are azi? a întrebat Rainbird.

— Nimic special, a zis Louis încântat, mai-mai să se bâlbâie. Doar o să iasă la unu fără un sfert să

ţesale calul ăla pe care-l călăreşte. Mai facem un test mâine.

— Mâine, hă?

— Da.

Lui Louis nu-i păsa nici cât negru sub unghie de teste, dar s-a gândit că asta i-ar plăcea lui Rainbird să audă şi că în felul ăsta Rainbird o să plece.

Chiar părea încântat. I-a reapărut rânjetul.

— Merge la grajduri la unu fără un sfert, hă?

— Da.

— Cine o duce? Dacă eu sunt pe drum spre San Diego?

Louis a scos un chicotit piţigăiat, aproape feminin, ca să arate că apreciază ironia.

— Prietenul tău, Don Jules.

— Nu e prietenul meu.

— Nu, sigur că nu, a încuviinţat Louis repede. I s-au… i s-au părut destul de amuzante ordinele, dar din moment ce au venit direct de la Căpitan…

— Amuzante? Ce i s-a părut amuzant?

— Păi, faptul că i-a zis să o scoată şi să o lase acolo. Căpitanul a zis că o s-o supravegheze grăjdarul. Dar ăia nu se pricep la nimic. Don pare să creadă că o să-i ia o grămadă să…

— Da, dar nu e plătit să gândească. Nu-i aşa, grăsanule?

L-a plesnit tare pe Louis pe umăr. S-a auzit ca un trăsnet.

— Nu, sigur că nu, a răspuns celălalt prompt.

Începuse să transpire.

— Ne vedem mai târziu, a zis Rainbird şi s-a îndreptat din nou spre uşă.

— Pleci?

Louis n-a putut să-şi ascundă uşurarea.

Rainbird s-a oprit cu mâna pe clanţă şi s-a uitat înapoi.

— Ce vrei să spui? a zis el. N-am fost niciodată aici.

— Nu, domnule, niciodată, a răspuns Louis repede.

Rainbird a dat din cap şi a ieşit. A închis uşa după el. Louis s-a uitat câteva secunde la uşă, apoi a oftat cu putere, uşurat. Avea subsuorile umede şi cămaşa albă i se lipise de spate. Câteva clipe mai târziu, şi-a ridicat prăjitura căzută, a scuturat-o şi a început iar s-o mănânce. Fata încă stătea liniştită, fără să facă nimic. Cum reuşise Rainbird – tocmai Rainbird, dintre toţi oamenii – să o facă să-l placă era un mister pentru Louis Tranter.

7

La unu fără un sfert, o eternitate după ce se trezise Charlie, s-a auzit un bâzâit scurt la uşă. Don Jules a intrat, purtând o jachetă groasă de baseball şi o pereche de pantaloni vechi de catifea reiată. S-a uitat la ea cu răceală, fără prea mult interes.

— Haide! a zis el.

Charlie l-a urmat.

8

Ziua aia era răcoroasă şi frumoasă. La 12:30, Rainbird traversa gazonul încă verde, spre grajdul jos în formă de L, cu vopsea roşu-închis – culoarea sângelui uscat – şi bârnele imaculat de albe. Deasupra, nori albi treceau încet pe cer. O adiere îi făcea tricoul să se mişte.

Dacă era să mori, asta era o zi bună.

În grajd, a găsit biroul grăjdarului-şef şi a intrat. I-a arătat ecusonul de nivel A.

— Da, domnule? a zis Drabble.

— Evacuează locul ăsta, a zis Rainbird. Toată lumea afară. În cinci minute.

Grăjdarul nu s-a împotrivit şi, deşi a devenit un pic palid, era atât de bronzat, încât nu s-a observat.

— Şi caii?

— Doar oamenii. Prin spate.

Rainbird s-a schimbat în uniformă de camuflaj, în „pijamale” – termen care ajunsese porecla americanilor în timpul Războiului din Vietnam.

Buzunarele pantalonilor erau mari şi adânci şi cu clapetă. A scos un pistol mare dintr-un buzunar. Grăjdarul-şef s-a uitat la el cu înţelepciune şi deloc surprins. Rainbird îl ţinea lejer în mână, îndreptat spre podea.

— O să fie probleme, domnule?

— S-ar putea, a zis Rainbird încet. Nu prea ştiu. Haide, bătrâne!

— Sper că nu le veţi face rău cailor, a zis Drabble.

Rainbird a zâmbit. S-a gândit: *Şi ea speră la fel.* Îi văzuse ochii când era cu caii. Şi locul ăsta, cu grămezile şi baloţii de fân, cu lemn uscat peste tot, era o cutie cu iască cu semne de interzicere a fumatului.

Era o linie de demarcaţie fină.

Dar, pe măsură ce trecuseră anii şi el devenise din ce în ce mai nepăsător faţă de viaţa lui, depăşise linii şi mai fine.

A mers în spate, spre uşile duble, şi s-a uitat afară. Nu apăruse nimeni încă. S-a întors şi a început să se plimbe printre boxele grajdului, simţind mirosul dulce, pătrunzător şi cumva plin de nostalgie al cailor.

S-a asigurat că toate boxele erau încuiate.

S-a întors la uşile duble. Acum venea cineva. Două siluete. Erau încă în capătul opus al iazului, la cinci minute distanţă. Nu erau Căpitanul şi Andy McGee. Erau Don Jules şi Charlie.

Vino la mine, Charlie! s-a gândit el cu tandreţe. *Vino la mine acum!*

S-a uitat în jur pentru o clipă, la platformele umbrite de sus şi s-a dus spre scară – trepte simple de lemn bătute în cuie pe o grindă de susţinere – şi a început să urce cu uşurinţă.

Trei minute mai târziu, Charlie şi Don Jules au intrat în grajdul rece şi întunecos. Au rămas în prag pentru o clipă, cât li s-au obişnuit ochii cu întunericul. Rainbird îşi montase un amortizor pentru pistolul .357 Mag pe care îl ţinea în mână; se întindea peste ţeavă ca un păianjen negru şi bizar.

Nu era, de fapt, un amortizor foarte silenţios, fiindcă e aproape imposibil să faci în aşa fel încât un pistol de mare calibru să nu se audă deloc. Când şi dacă ar apăsa pe trăgaci, ar lătra răguşit prima dată, o bubuitură joasă a doua oară şi apoi ar fi, în mare parte, inutil. Rainbird sperase să nu fie silit să folosească deloc arma, dar acum a coborât-o cu ambele mâini şi a aranjat-o astfel încât amortizorul să acopere un cerc mic pe pieptul lui Don Jules.

Jules se uita atent în jur.

— Poţi să pleci acum, a zis Charlie.

— Hei! a zis Jules, ridicând vocea şi ignorând-o pe Charlie.

Rainbird îl ştia pe Jules. Un bărbat căruia-i plăcea să facă lucrurile ca la carte. Urmează fiecare ordin şi nimeni nu te va pune în pericol. Vei fi mereu „acoperit”.

— Hei, grăjdarule! E cineva aici? A venit copila!

— Poţi să pleci acum, a zis Charlie din nou şi Jules a ignorat-o din nou.

— Haide! a zis el, apucând-o pe Charlie de încheietură. Trebuie să găsim pe cineva.

Cu un mic regret, Rainbird s-a pregătit să îl împuşte pe Don Jules. Ar fi putut fi mai rău; măcar Jules ar muri ca la carte şi „acoperit”.

— Am *zis* că poţi să pleci acum! a strigat Charlie şi brusc i-a dat drumul încheieturii.

Nu i-a dat doar drumul; şi-a retras mâna, ca şi cum ar fi atins ceva fierbinte.

Rainbird privea această scenă îndeaproape.

Jules se întorsese şi se uita la Charlie. Îşi masa încheietura, dar Rainbird nu reuşea să vadă dacă îi rămăsese o urmă acolo sau nu.

— Să ieşi de aici imediat! a zis Charlie încetişor.

Jules a băgat o mână în haină şi Rainbird s-a pregătit din nou să-l împuşte. Nu voia să o facă până nu scotea Jules arma din haină şi intenţia lui de a o duce înapoi în casă nu devenea evidentă.

Dar arma era doar pe jumătate afară atunci când i-a dat drumul pe podeaua din hambar, ţipând. A

făcut doi paşi înapoi, îndepărtându-se de fată, cu ochii larg deschişi.

Charlie s-a întors pe jumătate, de parcă Jules n-o mai interesa. La jumătatea laturii lungi a L-ului, din perete ieşea un robinet sub care se afla o găleată pe jumătate plină cu apă.

Din găleată au început să se ridice molcom aburi.

Rainbird nu credea că Jules observase asta, fiindcă privirea lui era pironită asupra lui Charlie.

— Ieşi de aici, nenorocitule, a zis ea, sau te ard de viu! Te prăjesc!

John Rainbird a încurajat-o în linişte.

Jules se uita la ea, nehotărât. În acest moment, cu capul lăsat şi uşor înclinat, ochii mişcându-i-se agitaţi dintr-o parte în alta, arăta ca un şobolan şi părea periculos.

Rainbird era pregătit să o susţină dacă trebuia să facă vreo mişcare, dar spera ca Jules să fie înţelept. Puterea ei reuşea să iasă de sub control.

— Ieşi afară în momentul ăsta, a zis Charlie. Du-te înapoi de unde ai venit. O să mă uit să văd dacă faci asta. *Mişcă-te! Ieşi afară de aici!*

Enervarea stridentă din vocea ei l-a făcut să se decidă.

— Ia-o uşor, a zis el. OK. Dar nu ai unde să pleci, fetiţo. Oriunde te-ai duce, ai un drum greu de parcurs.

Pe măsură ce vorbea, trecea încet pe lângă ea şi se apropia de uşă.

— O să mă uit, a zis Charlie cu înverşunare. Nici să nu te gândeşti să te întorci, boule ce eşti!

Jules a ieşit. A zis altceva, dar Rainbird n-a auzit.

— *Pleacă odată!* a urlat Charlie.

S-a postat în pragul uşii duble, cu spatele la Rainbird, cu lumina după-amiezii căzând peste ea, o făptură mititică. Valul de iubire pentru fetiţă a năvălit din nou peste el. Deci ăsta era punctul lor de întâlnire!

— Charlie! a zis el cu voce joasă.

Ea a înlemnit şi a făcut un singur pas înapoi. Nu s-a întors, dar el a simţit recunoaşterea bruscă şi

furia care o inundau, deşi era vizibilă doar în felul lent în care i s-au ridicat umerii.

— Charlie! a strigat el din nou.

— Hei, Charlie!

— Tu! a şoptit ea.

Rainbird abia dacă a auzit-o. Undeva, sub el, un cal fornăia încet.

— Eu sunt, a aprobat el. Charlie, eu am fost tot timpul.

Acum ea s-a întors şi a scrutat partea îndepărtată a grajdului. Rainbird a văzut-o făcând asta, dar ea nu l-a văzut; era în spatele unor baloţi stivuiţi, bine ascuns pe platforma superioară, umbrită.

— Unde eşti? a răcnit ea. M-ai păcălit! Tu ai fost! Tati spune că tu ai fost atunci, la Granther! Mâna ei se dusese inconştient la gât, acolo unde el îi pusese săgeata: *Unde eşti?*

Ah, Charlie, ce n-ai da să ştii?

Un cal a nechezat din nou: nu era un nechezat liniştit şi mulţumit, ci unul de teamă bruscă şi acută.

Nechezatul lui a fost preluat de un altul. S-a auzit un zgomot puternic dublu, când unul dintre caii pursânge a lovit cu piciorul în uşa încuiată a boxei sale.

— Unde eşti?! a strigat din nou fetiţa, iar Rainbird a simţit că temperatura a început să crească brusc.

Chiar sub el, unul dintre cai – probabil Necromantul – a nechezat puternic, într-un mod care semăna cu un ţipăt de femeie.

9

Soneria a scos un sunet sec şi, parcă, răguşit, iar căpitanul Hollister a intrat în apartamentul lui Andy de sub casa din nord a plantaţiei. Nu mai era bărbatul care fusese cu un an înainte. Omul de atunci fusese bătrân, dar dur, voinic şi isteţ; omul de atunci avusese o faţă pe care te-ai fi aşteptat să o vezi ghemuită pe marginea unei ascunzători de vânătoare în noiembrie, ţinând nonşalant o puşcă în

mână. Omul de acum mergea de parcă ar fi fost distras. Părul său, gri ca oţelul cu un an în urmă, era acum aproape alb şi fin ca al unui copil. Gura îi tremura uşor. Dar cea mai mare schimbare era în ochii lui, care păreau nedumeriţi şi cumva copilăroşi; această expresie era din când în când întreruptă de o privire suspicioasă, aruncată într-o parte şi în alta, temătoare şi aproape crispată. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, iar degetele i se mişcau fără niciun scop. Ecoul îi ricoşa acum în creier cu o viteză nebună, şuierătoare şi fatală.

Andy McGee s-a ridicat în picioare pentru a-i ieşi în întâmpinare. Era îmbrăcat exact aşa cum fusese în ziua în care el şi Charlie fugiseră pe Third Avenue în New York, cu Sedanul Atelierului pe urmele lor. Jacheta de catifea reiată era ruptă acum la cusătura umărului stâng, iar pantalonii maro erau decoloraţi şi lucioşi.

Aşteptarea îi făcuse bine. Simţea că a reuşit să se împace cu toate astea. Nu şi să le înţeleagă, însă. Simţea că nu va reuşi niciodată asta, nici măcar dacă el şi Charlie ar fi izbutit cumva să învingă destinul, scăpând cu bine şi continuând să trăiască. Nu găsea niciun defect fatal în propriul caracter pe care să dea vina pentru această gafa de proporţii, niciun păcat al tatălui care trebuia ispăşit de fiică. Nu era greşit să ai nevoie de două sute de dolari sau să participi la un experiment controlat, aşa cum nu era greşit nici să vrei să fii liber. *Dacă aş putea să scap,* se gândea el, *le-aş spune asta: învăţaţi-vă copiii, învăţaţi-vă bebeluşii, învăţaţi-i bine, ei spun că ştiu ce fac, şi uneori ştiu, dar, de cele mai multe ori, mint.*

Dar a fost ce a fost, *n'est-ce pas?* Într-un fel sau altul, măcar vor primi o lecţie. Dar asta nu-i aducea niciun sentiment de iertare sau de înţelegere pentru cei care făcuseră totul. Găsindu-şi liniştea, a închis în el însuşi focul urii sale pentru birocraţii fără chip care făcuseră totul în numele securităţii naţionale sau al cine mai ştie cărui ideal. Doar că acum nu mai erau o gloată fără chip: unul dintre ei stătea

chiar în faţa lui, zâmbind şi tremurând, cu o privire golită de orice expresie. Andy nu simţea deloc simpatie pentru halul în care îl adusese pe Căpitan.

Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, amice!

— Bună, Andy! a zis Căpitanul. Eşti pregătit?

— Da, i-a răspuns. Mă ajuţi şi tu să car una din valize?

Vidul Căpitanului a fost rupt de una dintre privirile acelea pline de perspicacitate.

— Le-ai verificat? s-a răstit el. Le-ai verificat să n-aibă şerpi?

Andy l-a impulsionat – nu prea tare, însă. Voia să salveze cât de mult putea, în caz de urgenţă.

— Ridic-o! i-a cerut el, arătând spre una din cele două valize.

Căpitanul s-a dus şi a ridicat-o. Andy a luat-o pe cealaltă.

— Unde e maşina ta?

— E aici, afară, a zis Căpitanul. Mi-a fost adusă.

— O să ne verifice cineva?

Ce voia să zică însă era: *O să încerce cineva să ne oprească?*

— De ce ar face asta? a întrebat Căpitanul, realmente surprins. Eu mă ocup de tot.

Andy trebuia să se declare mulţumit de răspunsul acela.

— Plecăm, a zis el, şi o să punem valizele astea în portbagaj…

— E OK în portbagaj, a zis Căpitanul. Am verificat de dimineaţă.

— …şi apoi vom merge la grajduri să o luăm şi pe fiica mea. Ai vreo întrebare?

— Nu, a zis Căpitanul.

— Bine! Haide, să mergem!

Au plecat din apartament şi s-au îndreptat spre lift. Câţiva oameni se grăbeau pe holuri, văzându-şi de treburile lor. S-au uitat cu precauţie la Căpitan, iar apoi şi-au abătut privirile.

Liftul i-a dus până în sala de bal, iar Căpitanul i-a condus pe holul lung din faţă.

Josie, roşcata care păzea uşa în ziua în care Căpitanul îi ordonase lui Al Steinowitz să meargă la Hastings Glen, plecase să facă lucruri mai mari şi mai bune. Acum, în locul ei stătea un tânăr, cu un uşor început de chelie, încruntându-se deasupra unui manual de programare pe calculator. Într-o mână avea un marker galben. A ridicat privirea când s-au apropiat.

— Salut, Richard! a spus Căpitanul. Te-ai pus cu burta pe carte?

Richard a izbucnit în râs.

— Mai degrabă s-a pus cartea pe mine, a răspuns, privindu-l pe Andy cu multă curiozitate.

Andy l-a privit, la rândul său, fără pic de interes.

Căpitanul şi-a strecurat degetul mare într-o fantă şi s-a auzit un trosnet. O lumină verde a strălucit pe consola lui Richard.

— Destinaţia? a întrebat Richard.

A lăsat markerul şi a luat un pix, pe care îl ţinea acum deasupra unui carneţel cu spirală.

— Grajduri, a spus Căpitanul, vesel. Mergem să o luăm pe fiica lui Andy şi vor evada.

— Baza Aeriană Andrews, a replicat Andy, şi a dat un impuls.

Durerea i s-a înfipt imediat în creştet, ca un satâr de carne tocit.

— Andrews AFB, a încuviinţat Richard, şi a notat în carneţel, împreună cu ora. O zi bună, domnilor!

Au ieşit afară, în ziua însorită şi răcoroasă de octombrie. Vega Căpitanului era parcată pe pietrişul alb al aleii circulare.

— Dă-mi cheile tale! i-a cerut Andy.

Căpitanul i le-a dat, Andy a deschis portbagajul şi au depozitat bagajele. Andy a trântit portbagajul şi i-a înmânat cheile înapoi.

— Să mergem!

Căpitanul a înconjurat iazul cu raţe până la grajduri.

În timp ce mergeau, Andy a observat un bărbat cu o geacă de baseball care alerga spre casa pe care tocmai o părăsiseră şi a simţit o furnicătură de

nelinişte. Căpitanul a parcat în faţa uşilor deschise ale grajdurilor.

A întins mâna după chei şi Andy i-a dat uşor peste mână.

— Nu! Lasă motorul pornit! Haide!

A coborât din maşină. Capul îi zvâcnea, trimiţând impulsuri ritmice de durere în adâncul creierului, dar nu era chiar atât de rău. Nu încă.

Căpitanul a ieşit, apoi a rămas în picioare, nehotărât.

— Nu vreau să intru acolo, a spus el. Ochii lui se mişcau de colo-colo, nebuneşte: E prea mult întuneric. Şi lor le place întunericul. Se ascund… Muşcă…

— Nu sunt şerpi acolo, l-a liniştit Andy şi l-a impulsionat uşor.

A fost suficient pentru a-l face pe Căpitan să se mişte, deşi nu părea foarte convins. Au intrat în grajd.

Pentru o clipă nebunească şi îngrozitoare, Andy a crezut că ea nu era acolo.

Trecerea de la lumină la umbră i-a lăsat ochii lipsiţi de vedere pentru o clipă. Era cald în grajd, şi plin de aburi, şi ceva supărase caii, care nechezau tânguitor şi loveau cu copitele în boxe. Andy nu vedea nimic.

— Charlie? a chemat-o, cu vocea lui spartă şi gravă. Charlie?

— Tati! a strigat ea, iar bucuria a trecut prin el ca un glonţ – bucurie care s-a transformat în teamă când a auzit frica stridentă din vocea ei. Tati, nu intra! Nu intra…

— Cred că e cam târziu pentru asta, a spus o voce de undeva de sus.

10

— Charlie! strigase vocea încet.

Era undeva deasupra capului, dar unde? Părea să vină de peste tot.

Furia o cuprinsese în rafale – furie alimentată de nedreptatea oribilă a situaţiei, care nu părea să se termine vreodată, de felul în care străinii aceia aveau să fie mereu prezenţi, la fiecare pas al ei, blocându-i orice tentativă de evadare. Şi brusc a simţit cum începea să iasă din ea… ceva. Era întotdeauna mult mai aproape de suprafaţă acum… mult mai nerăbdătoare să iasă la suprafaţă. Ca şi în cazul bărbatului care o adusese aici. Când a scos pistolul, ea pur şi simplu l-a înfierbântat pentru ca el să-l lase jos. Şi a avut mare noroc că gloanţele nu au explodat înăuntru.

Deja simţea cum căldura se aduna în interiorul ei şi începea să iasă afară, pe măsură ce bateria ciudată, sau ce-o fi fost, se aprindea. A scrutat platforma întunecată de deasupra ei, dar nu l-a putut zări. Erau prea multe grămezi de baloţi. Prea multe umbre.

— N-aş face asta dac-aş fi în locul tău, Charlie! a îndemnat-o, şi vocea lui era puţin mai ridicată acum, dar calmă încă, străbătând prin ceaţa ei de furie şi de confuzie.

— Ar trebui să cobori! a strigat Charlie la el, tremurând. Ar trebui să cobori înainte să mă hotărăsc să dau foc la tot! Pot s-o fac!

— Ştiu că poţi, a răspuns vocea blândă. Plutea de nicăieri, de peste tot: Dar, dacă o vei face, vei da foc multor cai, Charlie. Nu-i auzi?

Îi auzea. De îndată ce el i-a atras atenţia, i-a auzit perfect. Erau aproape înnebuniţi de frică, fornăind şi lovindu-se de uşile lor încuiate. Necromantul se afla într-una din acele boxe.

Respiraţia i s-a oprit, i s-a pus un nod în gât. A văzut din nou şanţul de foc care traversa curtea familiei Manders şi puii care explodau.

S-a întors din nou spre găleata cu apă, fiind foarte speriată de acum. Puterea tremura la limita capacităţii ei de a o controla, iar într-o clipă

(Înapoi!)

avea să se dezlănţuie

(!ÎNAPOI!)

şi să izbucnească, pur şi simplu, până la cer.

(!! ÎNAPOI, ÎNAPOI, MĂ AUZI, ÎNAPOI!!!)

De data asta, găleata pe jumătate plină nu s-a mai aburit, ci a ajuns la un clocot instantaneu şi furios. O clipă mai târziu, robinetul din crom aflat chiar deasupra găleţii s-a răsucit de două ori, s-a învârtit ca o elice şi apoi a explodat din ţeava care ieşea din perete. Instalaţia a zburat de-a lungul grajdului ca o rachetă şi s-a prăbuşit cu o bufnitură, după ce s-a izbit de peretele din celălalt capăt. Apa a ţâşnit din ţeavă. Apă rece, fiindcă îi simţea răceala. Dar, la câteva momente după ce a ţâşnit, apa s-a transformat în abur şi o ceaţă groasă a umplut coridorul dintre boxe. Un furtun verde încolăcit care atârna pe un cuier de lângă ţeavă îşi topise capetele de plastic.

(ÎNAPOI)

A început să-l controleze din nou şi să-l tragă în jos. Cu un an în urmă, ar fi fost incapabilă de aşa ceva; chestia ar fi trebuit să-şi urmeze propriul curs distructiv. Acum reuşea să-l controleze mai bine… ah, dar mai era atât de mult de controlat!

Stătea în picioare, tremurând.

— Ce mai vrei? l-a întrebat cu voce joasă. De ce nu poţi să ne laşi să plecăm?

Un cal a scos un fornăit ca un scâncet aproape, un sunet înalt şi speriat. Charlie a înţeles exact cum se simţea.

— Nimeni nu crede că vi se poate permite să plecaţi, a răspuns vocea liniştită a lui Rainbird. Sunt sigur că nici măcar tatăl tău nu crede asta. Eşti periculoasă, Charlie. Şi tu o ştii prea bine. Am putea să-ţi dăm drumul, iar următorii oameni care te vor înhăţa ar putea fi ruşii, sau nord-coreenii, sau chiar chinezii. Poate crezi că glumesc, dar nu glumesc.

— Asta nu e vina mea! a strigat ea.

— Nu, a spus Rainbird meditativ. Bineînţeles că nu este. Dar, oricum, toate-s numai prostii. Nu-mi pasă de factorul Z, Charlie. Nu mi-a păsat niciodată. Îmi pasă doar de tine.

— Ah, *mincinosule!* a strigat Charlie cu voce tare. M-ai păcălit, te-ai prefăcut că eşti ceva ce nu eşti…

S-a oprit. Rainbird s-a căţărat repede peste o grămadă joasă de baloţi, apoi s-a aşezat pe marginea platformei, cu picioarele atârnând. Pistolul se afla în poala lui. Faţa lui arăta ca o lună distrusă aflată deasupra ei.

— Te-am minţit? Nu. Am amestecat adevărurile, Charlie, asta e tot ce am făcut vreodată. Şi am făcut-o ca să te ţin în viaţă.

— Mincinos nenorocit! a şoptit ea, dar a fost uimită să descopere că voia să-l creadă şi că ochii i s-au umplut de lacrimi.

Era atât de obosită şi voia să-l creadă, voia să creadă că o plăcuse.

— Nu făceai teste, a spus Rainbird. Nici tatăl tău nu făcea teste. Ce crezi că voiau să facă? Să spună „Ah, ne pare rău, am făcut o greşeală" şi să te lase să pleci? Ai văzut cum lucrează tipii ăştia, Charlie. I-ai văzut cum l-au împuşcat pe insul ăla, Manders, în Hastings Glen. I-au smuls unghiile propriei tale mame şi apoi au…

— *Opreşte-te!* a strigat ea în agonie şi forţa s-a agitat din nou, neliniştită, aproape de suprafaţă.

— Nu, n-o să mă opresc, a spus el. E timpul să ştii adevărul, Charlie. Te-am făcut să vrei să cooperezi. Te-am făcut să fii importantă pentru ei. Crezi c-am făcut-o pentru că asta e treaba mea? Pe naiba! Sunt cu toţii nişte ticăloşi. Căpitanul, Hockstetter, Pynchot, tipul ăla, Jules, care te-a adus aici – toţi sunt nişte nemernici.

Ea se holba la el, ca şi cum ar fi fost hipnotizată de chipul lui plutitor. Nu purta peticul, iar locul unde fusese ochiul lui era o scobitură răsucită şi tăiată, ca o amintire îngrozitoare.

— Nu te-am minţit în legătură cu asta, a spus el, şi şi-a atins faţa. Degetele lui s-au mişcat uşor, aproape cu dragoste, pe cicatricele crestate în partea laterală a bărbiei, pe obrazul jupuit, până la orbita arsă complet. Am amestecat adevărurile, asta, da.

Nu a existat nicio gaură în pământ în Hanoi, nici comunişti vietnamezi. Au făcut-o oamenii mei. Pentru că erau nişte nemernici, ca şi ăştia.

Charlie nu înţelegea, nu pricepea ce voia să spună. Mintea i-o lua razna.

Nu ştia că putea să-l ardă până la sânge?

— Nimic din toate astea nu contează, a spus el. Nimic în afară de noi doi. Trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, Charlie. Asta e tot ce-mi doresc. Să fiu sincer cu tine.

Şi ea a simţit că el spunea adevărul, dar că vorbele lui ascundeau un adevăr mai întunecat. Era ceva ce nu-i spunea.

— Vino sus, a spus el, şi hai să vorbim despre asta!

Da, era ca o hipnoză. Şi, într-un fel, era ca un mesaj telepatic. Pentru că, deşi înţelegea forma acelui adevăr întunecat, picioarele ei au început să se mişte spre scara ce ducea la platformă. Nu despre discuţii era vorba, ci despre sfârşit. Sfârşitul îndoielii, al mizeriei, al fricii… sfârşitul tentaţiei de a da naştere unor focuri tot mai mari, până când totul o să aibă un sfârşit îngrozitor… În felul lui sucit şi nebunesc, vorbea despre prietenie într-un mod în care nimeni altcineva nu putea să o facă. Şi… da, o parte din ea îşi dorea asta. O parte din ea voia un sfârşit şi o eliberare.

Aşa că a dat să se îndrepte spre scară, iar mâinile ei erau pe trepte când tatăl ei a năvălit înăuntru.

11

— *Charlie?* a strigat el, şi vraja s-a rupt.

Mâinile ei au părăsit scara şi brusc a înţeles totul. S-a întors spre uşă şi l-a văzut stând acolo. Primul ei gând

(tati, te-ai îngrăşat!)

i-a trecut prin minte şi a dispărut atât de repede, încât abia a avut ocazia să-şi dea seama de el. Şi gras sau nu, era el; l-ar fi recunoscut oriunde, iar dragostea pentru el s-a revărsat prin ea şi a înlăturat

vraja lui Rainbird ca pe o ceaţă. Şi se înţelegea că, indiferent ce ar fi însemnat John Rainbird pentru ea, pentru tatăl ei nu însemna decât moarte.

— Tati! a strigat ea. Nu intra!

Brusc, Rainbird s-a încruntat, iritat. Pistolul nu mai era în poala lui; era îndreptat direct spre silueta din uşă.

— Intră! a zis Rainbird şi Andy a intrat. Acum opreşte-te!

Andy s-a oprit.

Căpitanul l-a urmat, era la un pas sau doi în spatele lui, de parcă ar fi fost legaţi unul de celălalt. Ochii Căpitanului căutau dintr-o parte într-alta prin întunericul din grajd.

— Ştiu că poţi s-o faci, a zis Rainbird şi vocea lui a devenit puţin mai moale, aproape amuzată. De fapt, amândoi puteţi. Dar, domnule McGee… Andy? Pot să-ţi spun Andy?

— Cum vrei, a zis tatăl ei, calm.

— Andy, dacă-ţi vei folosi puterea asupra mea, o să rezist suficient de mult timp încât să-ţi împuşc fiica. Şi, sigur, Charlie, dacă-ţi vei folosi *tu* puterea asupra mea, cine ştie ce se va întâmpla?

Charlie a fugit spre tatăl ei. Şi-a lipit faţa de materialul dur al gecii de catifea reiată.

— Tati, tati! a şoptit răguşită.

— Bună, dulceaţă! a spus el şi i-a mângâiat părul.

A ţinut-o în braţe, apoi s-a uitat la Rainbird. Stând acolo, pe marginea podului, ca un marinar pe catarg, era piratul cu un singur ochi din visul lui Andy.

— Şi acum ce facem? l-a întrebat pe Rainbird.

Era conştient că Rainbird putea, probabil, să-i reţină aici până când individul pe care îl văzuse alergând pe peluză aducea ajutoare, dar, cumva, nu credea că asta era ceea ce voia.

Rainbird i-a ignorat întrebarea.

— Charlie? a spus el.

Charlie a tresărit în braţele lui Andy, dar nu s-a întors.

— Charlie! a spus din nou, în şoaptă, dar insistent. Uită-te la mine, Charlie!

Încet, reticentă s-a întors şi l-a privit.

— Vino aici, sus, i-a cerut, aşa cum aveai de gând să faci! Nu s-a schimbat nimic. O să ne terminăm treaba şi toate astea se vor sfârşi.

— Nu, nu pot permite asta, a spus Andy, pe un ton aproape civilizat. Plecăm.

— Urcă, Charlie, a spus Rainbird, sau îi trag un glonţ în cap tatălui tău chiar acum! Poţi să mă arzi, dar pariez că pot să apăs pe trăgaci înainte să se întâmple.

Charlie a gemut adânc, gutural, ca un animal rănit.

— Nu te mişca, Charlie! a rugat-o Andy.

— O să fie bine, a spus Rainbird. Vocea lui era joasă, raţională, persuasivă: Îl vor trimite în Hawaii şi va fi bine. Tu alegi, Charlie.

Un glonţ în cap pentru el sau nisipurile aurii de acolo, de pe plaja Kalami. Ce alegi? *Tu* alegi.

Ochii ei albaştri nu s-au dezlipit de Rainbird, Charlie s-a îndepărtat de tatăl ei tremurând.

— Charlie! a spus el brusc. Nu!

— Se va termina, a spus Rainbird. Ţeava pistolului era neclintită; nu se mişca dinspre capul lui Andy: Şi asta e ceea ce vrei, nu-i aşa? O voi face cu blândeţe şi o voi face curat. Ai încredere în mine, Charlie. Fă-o pentru tatăl tău şi fă-o pentru tine. Ai încredere în mine.

A mai făcut un pas. Şi încă unul.

— Nu! a strigat Andy. Nu-l asculta, Charlie!

Dar era ca şi cum el i-ar fi dat un motiv să plece. A mers din nou spre scară. Şi-a pus mâinile pe treapta de deasupra capului şi apoi s-a oprit. S-a uitat la Rainbird l-a privit drept în ochi.

— Îmi promiţi că va fi bine?

— Da, a spus Rainbird, dar Andy a simţit brusc şi complet: forţa minciunii… a tuturor minciunilor lui.

Va trebui să-i dau un impuls, s-a gândit el cu o uimire mută. *Nu lui, ci ei.*

Şi-a adunat puterile pentru a o face. Ea era deja în picioare pe prima treaptă, cu mâinile apucând-o pe următoarea, de deasupra capului.

Şi atunci Căpitanul – de care toţi uitaseră că mai era prin preajmă – s-a pus pe urlat.

12

Când Don Jules s-a întors în clădirea pe care Căpitanul şi Andy o părăsiseră cu doar câteva minute înainte, avea o privire atât de sălbatică, încât Richard, care era de serviciu la uşă, a pus mâna pe pistolul din sertar.

— Ce…? a început el.

— Alarma, alarma, alarma! a strigat Jules.

— Aveţi autorizaţie…

— Am autorizaţia de care am nevoie, tâmpitule! Fata! Fata se pregăteşte să fugă!

Pe consola lui Richard se aflau două cadrane simple de tip combinaţie, numerotate de la unu la zece. Agitat, Richard a scăpat pixul şi a reglat cadranul din stânga la puţin peste şapte. Jules s-a apropiat şi a reglat cadranul din dreapta puţin peste unu. O clipă mai târziu, din consolă a început să se audă un bubuit slab, un sunet care se repeta în tot complexul Atelierului.

Grădinarii îşi opreau maşinile de tuns iarba şi alergau spre magaziile în care erau depozitate puştile. Uşile de la încăperile în care se aflau terminalele sensibile ale computerelor se închideau şi se blocau automat. Gloria, secretara Căpitanului, şi-a scos propriul pistol. Toţi agenţii disponibili ai Atelierului au alergat spre difuzoare pentru a aştepta instrucţiuni, descheind hainele pentru a elibera armele. Tensiunea din gardul exterior a trecut de la obişnuita gâdilate uşoară din timpul zilei la un voltaj ucigător. Dobermanii care alergau între cele două garduri au auzit bâzâitul, au simţit schimbarea în timp ce Atelierul se pregătea de starea de luptă şi au început să latre şi să sară isteric. Porţile dintre Atelier şi lumea exterioară s-au închis şi s-au blocat

automat. Unui camion de panificaţie care făcea provizii i-a fost distrusă bara de protecţie din spate de una dintre porţile glisante, iar şoferul a avut noroc că a scăpat de electrocutare.

Zumzetul părea nesfârşit, subliminal.

Jules a apucat microfonul de pe consola lui Richard şi a spus:

— Cod galben-aprins! Repet, cod galben-aprins! Ăsta nu e un exerciţiu! Spre grajduri! Fiţi precauţi!

Şi-a căutat în minte termenul de cod atribuit lui Charlie McGee şi nu i-a venit. Părea că schimbau lucrurile pe zi ce trecea.

— E vorba de fată, şi foloseşte puterea! Repet, o foloseşte!

13

Orv Jamieson stătea sub difuzorul din salonul de la etajul al doilea al clădirii din nord, ţinând Windsucker-ul într-o mână. Când a auzit mesajul lui Jules, s-a aşezat brusc şi a pus pistolul în toc.

— Ă-hă, şi-a spus în sinea lui, în timp ce ceilalţi trei cu care trăgea la opt bile au ieşit în fugă. Ă-hă, nu eu, nu contaţi pe mine.

Ceilalţi puteau să alerge pe-acolo ca nişte câini de vânătoare după un miros puternic, dacă voiau. Ei nu fuseseră la ferma Manders. N-o văzuseră pe această fetiţă de clasa a treia în acţiune.

Ce-şi dorea OJ mai mult decât orice în acel moment era să găsească o groapă adâncă şi să se strecoare în ea.

14

Căpitanul Hollister auzise foarte puţin din conversaţia în trei dintre Charlie, tatăl ei şi Rainbird. Era în aşteptare, cu ordinele sale vechi executate şi fără să fi primit încă altele noi.

Sunetele discuţiei se scurgeau fără sens peste capul lui şi era liber să se gândească la jocul său de golf, la şerpi, la crosa nr. 9, la şerpi boa, la crosa nr.

5, la şerpi cu clopoţei, la altă crosă nr. 9 şi la pitoni suficient de mari încât să înghită o capră întreagă. Nu-i plăcea locul ăsta.

Era plin de fân care îi amintea de mirosul de pe terenul de golf. În fânul acela fusese muşcat fratele lui de un şarpe când Căpitanul avea doar trei ani, nu fusese un şarpe foarte periculos, dar fratele lui mai mare *ţipase, ţipase,* şi se simţea mirosul de fân, mirosul de trifoi, mirosul de timoftică, iar fratele lui mai mare era cel mai puternic şi mai curajos băiat din lume, dar acum *ţipa,* Leon Hollister, un băiat mare şi dur de nouă ani, *ţipa:* „Du-te după *tata!"* şi lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce-şi ţinea piciorul umflat în mâini, iar căpitanul Hollister, în vârstă de trei ani, se întorcea să facă ceea ce îi spunea fratele său, îngrozit şi plângând, şi-atunci şarpele se târâse pe *piciorul* lui, pe propriul *picior,* ca o apă verde mortală. Iar mai târziu doctorul spusese că muşcătura nu era periculoasă, că şarpele trebuie să fi muşcat altceva cu puţin timp înainte şi că îşi golise sacul cu otravă, dar Lennie credea că moare şi peste tot se simţise mirosul dulce de vară al ierbii şi cosaşii săreau, cu eternul lor sunet de *cri-cri-cri* şi scuipând suc de tutun („Scuipă şi te las să pleci" fusese strigătul în acele zile de demult din Nebraska); mirosuri bune, sunete bune, mirosuri şi sunete de teren de golf, şi ţipetele fratelui său şi senzaţia de şarpe solzos, privind în jos şi văzându-i capul plat, triunghiular, ochii negri… şarpele se strecurase pe piciorul Căpitanului când mergea prin iarba înaltă… înapoi în sălbăticie, s-ar putea spune… şi mirosul era aşa… şi nu-i plăcea locul acela.

Crose nr. 4 şi vipere şi crose scurte şi şerpi cu clopoţei…

Gândurile ricoşau în mintea lui tot mai repede, iar ochii Căpitanului se mişcau în gol în jurul grajdului întunecat, în timp ce John Rainbird se confrunta cu familia McGee.

În cele din urmă, ochii lui s-au fixat pe furtunul de plastic verde, parţial topit, de lângă ţeava de apă

spartă.

Atârna ondulat pe suportul lui, încă parţial ascuns de aburul care plutea în aer.

L-a cuprins brusc teroarea cea mare, la fel de explozivă ca flăcările unei detonări. Pentru o clipă, teroarea a fost atât de puternică, încât nu a putut nici măcar să respire, darămite să strige un avertisment. Muşchii îi erau încremeniţi, blocaţi.

Apoi s-au eliberat. Căpitanul a tras o mare gură de aer într-o zvâcnire convulsivă şi a scos un ţipăt neaşteptat, care i-a spart timpanele.

— Şarpe! ŞARPE! ŞERPIŞOR!

Nu a fugit. Chiar aşa slăbit cum era acum, nu-i stătea în fire căpitanului Hollister să fugă. A sărit înainte ca un robot ruginit şi a apucat o greblă care era sprijinită de perete. Era un şarpe şi voia să-l bată, să-l distrugă şi să-l strivească. Voia… voia…

Îl va salva pe Lennie!

S-a repezit la furtunul parţial topit, agitând în aer grebla. Apoi lucrurile s-au întâmplat foarte repede.

15

Când au început ţipetele, agenţii, majoritatea înarmaţi cu pistoale, şi grădinarii, majoritatea cu puşti, înaintau spre grajdul scund în formă de L, alcătuind un cerc aproximativ. O clipă mai târziu, s-a auzit un zgomot puternic şi ceea ce ar fi putut fi un strigăt înăbuşit de durere. La o secundă distanţă s-a auzit un sunet de sfâşiere, apoi un zgomot surd care era cu siguranţă al unui revolver amortizat.

Cercul din jurul grajdului şi-a oprit o clipă înaintarea, după care a continuat să se strângă.

16

Ţipătul Căpitanului şi fuga bruscă spre greblă au întrerupt concentrarea lui Rainbird doar pentru o clipă, dar o clipă a fost de ajuns. Pistolul s-a îndepărtat brusc dinspre capul lui Andy spre Căpitan. A fost o mişcare instinctivă, schimbarea

rapidă şi alertă a unui tigru care vânează în junglă. Aşadar, instinctele sale ascuţite l-au trădat şi l-au făcut să cadă de pe muchia ascuţită pe care mersese atât de mult timp.

Andy a folosit impulsul la fel de repede şi la fel de instinctiv. Când pistolul şi-a schimbat direcţia spre Căpitan, i-a strigat lui Rainbird:

— Sari! şi a impulsionat mai tare decât o făcuse vreodată în viaţa lui.

Durerea care i-a sfâşiat capul ca nişte schije a avut o forţă devastatoare şi a simţit că ceva *cedează,* pentru totdeauna şi irevocabil.

Explozie, s-a gândit el. Gândul era vâscos şi tulbure. S-a clătinat înapoi. Toată partea stângă a corpului îi amorţise. Piciorul stâng nu mai voia să-l ţină.

(a venit în sfârşit o explozie în sfârşit a cedat nenorocitul)

Rainbird s-a aruncat peste marginea platformei, împingându-se cu putere în braţe. Surpriza care i se citea pe faţă îi dădea un aspect aproape comic. Ţinea mâna pe armă; chiar şi atunci când s-a lovit rău de podea, căzând ca o pleaşcă, cu un picior rupt, s-a ţinut de armă. Nu şi-a putut înăbuşi un strigăt de durere şi de nedumerire, dar a ţinut mâna pe armă.

Căpitanul ajunsese la furtunul verde şi îl lovea sălbatic cu grebla. I se mişca gura, dar nu ieşea niciun sunet – doar un jet fin de salivă.

Rainbird şi-a ridicat privirea. Părul i-a căzut peste faţă. Şi-a scuturat capul ca să-l dea la o parte. Singurul lui ochi strălucea. Gura lui era o linie frântă. A ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre Andy.

— Nu! a strigat Charlie. Nu!

Rainbird a tras, iar fumul a ţâşnit din găurelele de aerisire ale amortizorului. Glonţul a făcut să sară aşchii strălucitoare şi proaspete pe lângă capul pe care Andy a încercat să şi-l ţină la cutie. Rainbird şi-a sprijinit un braţ de podea şi a tras din nou. Capul lui Andy a tresărit puternic spre dreapta şi sângele i-a ţâşnit din partea stângă a gâtului ca o fântână arteziană.

— Nu! a strigat din nou Charlie şi şi-a dus mâinile la faţă. Tati! Tati!

Rainbird şi-a tras mâna de sub el şi aşchii lungi i-au pătruns în palmă.

— Charlie! a murmurat el. Charlie, uită-te la mine!

17

Dispuşi deja într-un cerc strâns în jurul grajdului, au făcut o pauză, neştiind cum să procedeze.

— Fata, a spus Jules. O înconjurăm…

— Nu! a strigat fata din interior, ca şi cum ar fi auzit ce plănuia Jules. Apoi: Tati! Tati!

Apoi a mai fost o altă voce care s-a auzit mult mai tare, şi o străfulgerare bruscă, furioasă, care i-a făcut să-şi ascundă ochii. Un val de căldură s-a rostogolit pe uşile deschise ale grajdului, iar bărbaţii care stăteau în faţă s-au clătinat înapoi din cauza lui.

A urmat fumul, fumul şi lumina roşie a focului. Undeva, în mijlocul acelui infern în miniatură, au început să necheze caii.

18

Charlie a alergat spre tatăl ei, cu mintea ca un vârtej al groazei, iar când Rainbird a vorbit, chiar s-a întors spre el. Era întins pe burtă, încercând să ţină arma în echilibru cu ambele mâini.

În mod incredibil, zâmbea.

— Aşa, a răcnit el. Ca să-ţi pot vedea ochii. Te iubesc, Charlie.

Şi a tras.

Puterea a sărit nebuneşte din ea, total scăpată de sub control. În drum spre Rainbird, a vaporizat bucata de plumb care altfel s-ar fi îngropat în creierul ei. Pentru o clipă, a părut că un vânt puternic îi flutura hainele lui Rainbird – şi pe cele ale Căpitanului din spatele lui – şi că nu se întâmpla nimic altceva. Dar nu doar hainele fluturau, ci carnea însăşi flutura, curgea ca seul şi apoi zbura de

pe oasele care deja se carbonizau, se înnegreau şi ardeau.

A urmat o străfulgerare de lumină fără sunet, care a orbit-o momentan; nu a mai văzut nimic, dar auzea caii în boxele lor, înnebunind de frică… şi a simţit miros de fum.

Caii! Caii! s-a gândit, bâjbâind în întunericul din faţa ochilor ei. Era visul ei. Era schimbat, dar ăsta era. Şi deodată, preţ de o clipă, s-a trezit că era din nou în aeroportul din Albany, o fetiţă care fusese cu cinci centimetri mai scundă şi cu zece kilograme mai uşoară şi mult mai inocentă, o fetiţă cu o pungă de hârtie în mână care scormonea prin gunoi, mergând din cabină telefonică în cabină telefonică, atacându-le, monedele revărsându-se din fantele de returnat restul…

Zguduia totul acum, aproape orbeşte, pipăind cu mintea ceea ce trebuia să facă.

Uşile boxelor care formau latura lungă a L-ului au luat foc. Au căzut zăbrelele, fumegând, pe podeaua de scândură, una după alta, deformate de la căldură.

Partea din spate a grajdului sărise în aer într-o învălmăşeală de bârne şi scânduri fumegânde, în timp ce puterea trecuse peste Căpitan şi Rainbird şi distrugea mai departe, ca o ghiulea trasă dintr-un tun paranormal. Gloanţele sfărâmate au şuierat pe o distanţă de douăzeci de metri sau mai mult, într-un evantai care se mărea, iar agenţii de la Atelier care se aflau în calea lor puteau la fel de bine să fi fost loviţi de o explozie puternică de muniţie. Un tip pe nume Clayton Braddock a fost perfect decapitat de o bucată de tablă care se rotea prin aer. Bărbatul de lângă el a fost tăiat în două de o grindă care a zburat prin aer ca o elice scăpată de sub control. Unui al treilea i-a fost tăiată o ureche de o bucată de lemn fumegândă, fără să fie conştient de asta aproape zece minute.

Lanţul agenţilor de la Atelier s-a dizolvat. Cei care nu puteau fugi s-au târât. Un singur om şi-a păstrat poziţia chiar şi pentru câteva clipe. George

Sedaka, omul care, împreună cu Orv Jamieson, deturnase scrisorile lui Andy în New Hampshire. Sedaka nu făcuse decât să se odihnească la complexul Atelierului înainte de a pleca spre Panama City. Bărbatul care fusese în stânga lui Sedaka era acum întins pe jos, gemând. Bărbatul din dreapta lui Sedaka fusese nefericitul Clayton Braddock.

Dar Sedaka era în mod miraculos neatins. Aşchii şi gloanţe fierbinţi zburaseră peste tot în jurul lui. Un cârlig de balotat, cu muchii ascuţite şi letale, se îngropase în pământ la mai puţin de zece centimetri de picioarele lui. Strălucea de un roşu stins.

Partea din spate a grajdului arăta de parcă mai multe batoane de dinamită ar fi explodat acolo. Grinzi prăbuşite, în flăcări, îngrădeau o gaură înnegrită care avea poate opt metri în diametru. O grămadă mare de gunoi de grajd absorbise cea mai mare parte din forţa extraordinară a lui Charlie atunci când îşi făcuse ieşirea explozivă; acum era în flăcări, iar ceea ce mai rămăsese din spatele grajdului era cuprins de vâlvătaie.

Sedaka auzea caii nechezând înăuntru, vedea strălucirea portocalie a focului, în timp ce flăcările îşi croiau drum în sus spre podul plin de fân uscat. Era ca şi cum ar fi privit printr-un hublou spre Iad.

Sedaka s-a hotărât brusc că nu mai vrea să facă asta.

Era puţin mai greu decât să ataci poştaşi neînarmaţi pe drumuri de ţară. George Sedaka şi-a pus pistolul în toc şi a luat-o la goană.

19

Charlie încă bâjbâia, incapabilă să înţeleagă tot ce se întâmplase.

— Tati! a strigat ea. Tati! Tati!

Totul era înceţoşat, fantomatic. Aerul era plin de scântei roşii şi fum fierbinte, sufocant. Caii încă loveau cu copitele în uşile boxelor, dar acum uşile

rămase fără zăvor se deschideau. Unii cai măcar au reuşit să iasă.

Charlie a căzut în genunchi, îngrijorată pentru tatăl ei, iar caii au început să treacă pe lângă ea spre ieşire, nişte siluete întunecate, ca dintr-un vis. Sus, o grindă în flăcări a căzut într-o ploaie de scântei şi a aprins fânul dintr-unul dintre compartimentele inferioare. În latura scurtă a L-ului, un butoi de 100 de litri de motorină pentru tractoare a explodat cu un vuiet surd.

Copite zburătoare au trecut la câţiva centimetri de capul lui Charlie, care se târa cu mâinile întinse orbeşte. Apoi, unul dintre caii care fugeau i-a dat o lovitură fulgerătoare şi ea a căzut pe spate. A nimerit cu mâna peste un pantof.

— Tati? a scâncit ea. Tati?

Era mort. Era convinsă că murise. Totul murise în jurul ei; lumea era în flăcări; îi uciseseră mama şi acum îi uciseseră şi tatăl.

Vederea începea să îi revină, dar totul era încă întunecat. Valuri de căldură pulsau peste ea. I-a pipăit piciorul, cureaua, apoi a urcat uşor pe cămaşa lui până când a simţit un petic umed şi lipicios. Se întindea. Acolo s-a oprit îngrozită şi nu a putut să-şi facă degetele să cerceteze mai departe.

— Tati! a şoptit ea,

— Charlie?

Nu era mai mult decât un hârâit jos, răguşit… dar era el. Andy a întins uşor mâna spre faţa ei şi a tras-o cu ultimele puteri spre el.

— Vino încoace! Apropie-te… apropie-te!

A venit lângă el şi i-a întrezărit chipul prin fumul gros. Partea stângă a feţei era schimonosită într-o grimasă urâtă; ochiul stâng era puternic injectat de sânge, amintindu-i de acea dimineaţă din Hastings Glen, când se treziseră în motelul acela.

— Tati, uită-te la toată nebunia asta! a gemut Charlie şi a început să plângă.

— Nu e timp, a spus el. Ascultă! Ascultă, Charlie!

Ea s-a aplecat asupra lui şi lacrimile ei îi udau faţa.

— Asta trebuia să se întâmple, Charlie… Nu-ţi irosi lacrimile pe mine. Dar…

— Nu! Nu!

— Charlie, taci din gură! a zis el aspru. Vor vrea să te omoare acum. Ai înţeles? Nu… fără alte jocuri. Jos mănuşile!

A pronunţat „bănuşi" din colţul gurii lui strâmbe.

— Nu-i lăsa, Charlie. Şi nu-i lăsa să se ascundă. Nu-i lăsa să spună… doar un incendiu…

Îşi ridicase uşor capul şi acum se lăsase pe spate, gâfâind. De afară, peste pocnetul flămând al focului, se auzea pocnetul slab şi lipsit de importanţă al armelor… şi din nou nechezatul cailor.

— Tati, nu vorbi… odihneşte-te…

— Nu e timp.

Folosindu-şi braţul drept, a reuşit să se ridice parţial ca să o privească în ochi. Îi curgea sânge din ambele colţuri ale gurii.

— Scapă de aici dacă poţi, Charlie.

I-a şters sângele. Simţea cum căldura focului îi înfierbântă spatele.

— Pleacă dacă poţi. Dacă trebuie să-i omori pe cei care-ţi stau în cale, Charlie, fă-o! E război. Fă-i să ştie că au fost într-un război.

Vocea îl lăsa de tot.

— Scapă dacă poţi, Charlie! Fă-o pentru mine! Ai înţeles?

Ea a încuviinţat.

Deasupra capului, undeva în spatele grajdului, o altă grindă s-a desprins într-o explozie de scântei galben-portocalii, ca nişte artificii. Acum, căldura se năpustise asupra lor ca şi cum ar fi ieşit din coşul de fum al unui cuptor deschis. Scânteile s-au aprins pe pielea ei şi s-au stins ca nişte insecte flămânde şi muşcătoare.

— Fă în… a tuşit sânge gros şi a forţat cuvintele să iasă. Fă în aşa fel încât să nu mai poată face niciodată aşa ceva. Dă-i foc, Charlie! Arde totul!

— Tati…

— Haide, acum! Înainte ca grajdul să sară în aer.

— Nu te pot lăsa aici, a spus ea cu o voce tremurândă şi neajutorată.

El a zâmbit şi a tras-o şi mai aproape, ca şi cum ar vrut să-i şoptească la ureche. Dar, în schimb, a sărutat-o.

— Te iubesc, Ch… a mai apucat el să spună şi şi-a dat duhul.

20

Don Jules se trezise automat la conducere. A rezistat cât a putut de mult după ce a izbucnit incendiul, convins că fetiţa le va ieşi în bătaia puştii. Când asta nu s-a întâmplat – şi când oamenii din faţa grajdurilor începuseră să vadă pentru prima dată ce se întâmplase cu cei din spatele lor – a decis că nu mai putea aştepta, nu dacă voia să-i ţină pe loc. A pornit într-acolo şi ceilalţi l-au urmat… dar feţele lor erau crispate şi încremenite. Nu mai arătau ca nişte oameni la vânătoare de curcani. Apoi, umbrele s-au mişcat rapid în spatele uşii duble. Ea ieşea. Au ridicat armele; doi bărbaţi au tras înainte să iasă ceva. Apoi…

Dar nu era fata; erau caii, cel puţin cinci cai, opt, zece, cu spume la gură, cu ochii căscaţi, înnebuniţi de frică.

Oamenii lui Jules, în gardă, au deschis focul. Chiar şi cei care fuseseră reţinuţi, văzând că din grajd ieşeau cai şi nu oameni, păreau incapabili să se mai abţină odată ce colegii lor începuseră să tragă. A fost un măcel. Doi cai au căzut în genunchi, iar unul dintre ei a gemut în agonie. Sângele ţâşnea în aerul cristalin de octombrie şi împroşca iarba.

— Opriţi-vă! a ţipat Jules. *Opriţi-vă, la dracu'! Nu mai împuşcaţi caii ăştia nenorociţi!*

Ar fi putut la fel de bine să fie regele Knut dând ordine mareei. Bărbaţii – speriaţi de ceva ce nu puteau să vadă, agitaţi de semnalul de alarmă, de codul galben, de focul care acum trimitea un fum negru şi gros spre cer şi de zgomotul puternic al

motorinei care exploda – aveau în sfârşit ţinte în mişcare în care să tragă… şi trăgeau.

Doi cai zăceau morţi pe iarbă. Un altul zăcea jumătate pe aleea de pietriş şi jumătate în exteriorul ei, gâfâind după aer. Alţi trei, înnebuniţi de frică, au virat la stânga şi s-au repezit spre cei patru sau cinci oameni împrăştiaţi acolo. S-au dat la o parte, trăgând în continuare, dar unul dintre ei s-a împiedicat şi, călcat în picioare, ţipa de mama focului.

— *Încetaţi!* a strigat Jules. Încetaţi! *Încetaţi-încetaţi să mai trageţi! La dracu', încetaţi să mai trageţi, dobitocilor!*

Dar măcelul a continuat. Cu expresii ciudat de goale, bărbaţii îşi reîncărcau armele. Mulţi dintre ei, ca şi Rainbird, erau veterani ai Războiului din Vietnam, iar acum retrăiau un vechi coşmar la o intensitate dementă. Alţi câţiva renunţaseră să mai tragă, dar erau o minoritate. Cinci cai zăceau răniţi sau morţi pe iarbă şi pe alee. Alţi câţiva fugiseră, iar Necromantul se afla printre aceştia, cu coada fluturând ca un steag de luptă.

— Fata! a strigat cineva, arătând spre uşile grajdurilor. Fata!

Era prea târziu. Abia ce se terminase măcelul cailor şi atenţia lor era împărţită. Până să se întoarcă spre locul unde Charlie stătea cu capul plecat, mică şi letală în salopeta ei de blugi şi şosetele albastre, până la genunchi, tranşeele de foc începuseră deja să radieze dinspre ea către ei, ca firele unei pânze de păianjen ucigaş.

21

Charlie era din nou inundată de forţa aceea, şi simţea o mare uşurare. Durerea pierderii tatălui ei, ascuţită şi tăioasă ca un stilet, se retrăgea şi devenea nimic altceva decât o durere surdă.

Ca întotdeauna, forţa aceasta o atrăgea ca un magnet, ca o jucărie fascinantă şi îngrozitoare a

cărei gamă completă de posibilităţi încă aştepta să fie descoperită.

Tranşeele de foc se întindeau pe iarbă până la oamenii aliniaţi în faţa ei.

Aţi omorât caii, ticăloşilor, s-a gândit ea, iar vocea tatălui ei a răsunat, ca şi cum ar fi fost de acord: *Dacă trebuie să-i omori pe cei care-ţi stau în cale, Charlie, fă-o! E război. Fă-i să ştie că au fost într-un război.*

Da, a hotărât ea, îi va face să ştie că au fost într-un război.

Unii dintre ei au început să fugă. Ea a curbat una dintre liniile de foc spre dreapta cu o uşoară întoarcere a capului, şi trei dintre ei au fost înghiţiţi de flăcări. Au căzut la pământ, ţipând în convulsii.

Ceva a bâzâit pe lângă capul ei şi altceva i-a imprimat o urmă subţire pe încheietura mâinii. Era Jules, care luase o altă armă de la Richard. Stătea acolo, cu picioarele depărtate, cu arma scoasă, trăgând în ea.

Charlie a îndreptat focul spre el: un singur fulger de forţă, puternic şi scurt.

Jules a fost aruncat înapoi cu o asemenea forţă încât ai fi zis că l-a lovit bila pentru demolare a unei macarale invizibile. A zburat patruzeci de metri, nu mai era un om, ci o minge de foc clocotitoare.

Apoi au început toţi să fugă. Au fugit aşa cum au fugit la ferma familiei Manders.

Foarte bine, s-a gândit ea. *Bine faceţi…*

Nu voia să ucidă oameni. Asta nu se schimbase. Ceea ce se schimbase era determinarea ei de a-i ucide dacă ar fi fost nevoită. Dacă îi stăteau în cale.

A luat-o către cea mai apropiată dintre cele două clădiri, cea care avea în spate un hambar – imaginea perfectă dintr-un calendar rustic.

Ferestrele eu explodat ca atinse de focuri de armă. Iedera care se căţăra pe latura de est a casei s-a scuturat puţin şi apoi a izbucnit în flăcări. Vopseaua a fumegat, s-a băşicat, apoi a luat foc. Flăcările s-au căţărat pe acoperiş, dorind parcă să-şi înşface prada.

O uşă s-a deschis în forţă, lăsând să se audă răcnetul strident şi panicat al unei alarme de incendiu şi a douăzeci de secretare, tehnicieni şi analişti. Au alergat pe peluză spre gard, i-au ocolit pe cei care muriseră curentaţi şi pe câinii care lătrau şi săreau şi apoi s-au adunat ca nişte oi speriate.

Forţa a vrut să se îndrepte spre ei, dar ea a deturnat-o şi a îndreptat-o spre gard, făcând ca ochiurile din gardul de plasă să se frângă şi să-şi plângă lacrimile de metal topit. S-a auzit un zvâcnet, un sunet discret de electrocutare, în timp ce gardul se supraîncărca şi apoi începea să se scurtcircuiteze segment cu segment.

Scântei purpurii, orbitoare, au ţâşnit în sus.

Mici mingi de foc au început să sară din vârful gardului, iar duzele ceramice au explodat ca nişte raţe de lut într-un poligon de tragere.

Câinii o luaseră razna acum. Blana de pe spate era ridicată în ţepi caraghioşi şi alergau de colo-colo între gardul interior şi cel exterior, ca nişte *banshee,* ca nişte harpii. Unul dintre ei s-a izbit de gardul de înaltă tensiune şi a fost aruncat în sus, cu picioarele întinse şi rigide. S-a prăbuşit într-un nor de fum. Doi dintre prietenii lui l-au atacat cu o isterie sălbatică.

În spatele casei în care fuseseră ţinuţi Charlie şi tatăl ei nu era niciun hambar, dar exista o clădire lungă, joasă, bine întreţinută, care era tot din lemn roşu, cu ornamente albe. Clădirea asta adăpostea parcul auto al Atelierului. Acum, uşile largi s-au deschis în forţă şi o limuzină Cadillac blindată, cu numere de înmatriculare guvernamentale, a ieşit în viteză.

Trapa de pe capotă era deschisă, şi din ea se ieţeau capul şi trunchiul unui bărbat.

Cu coatele sprijinite pe marginea trapei, a început să tragă cu un pistol mitralieră spre Charlie. În faţa ei, bucăţi de gazon săreau în toate părţile, lăsând la iveală mici gropi zdrenţuite.

Charlie s-a întors spre maşină şi a trimis forţa în direcţia aceea. Forţa creştea în continuare; plutea, şi

totuşi părea să capete ponderabilitate, ceva invizibil care acum părea să se alimenteze singur într-o reacţie în lanţ, o spirală de forţă care creştea. Rezervorul de benzină al limuzinei a explodat, învăluind partea din spate a maşinii şi aruncând ţeava de eşapament spre cer ca o suliţă. Dar chiar înainte ca acest lucru să se întâmple, capul şi trunchiul celui care trăsese au fost incinerate, parbrizul maşinii a explodat, iar anvelopele speciale ale limuzinei au început să curgă ca seul.

Maşina şi-a continuat drumul prin propriul inel de foc, ieşind de sub control, pierzându-şi forma iniţială, topindu-se în ceva ce semăna cu o torpilă. S-a rostogolit de două ori şi o a doua explozie a zguduit-o.

Secretarele fugeau acum din cealaltă casă, mişcându-se repede, ca furnicile. Ar fi putut să le mănture cu focul – şi o parte din ea ar fi vrut să o facă – dar, cu un efort al voinţei ei în declin, a întors focul asupra casei, casa în care cei doi fuseseră ţinuţi împotriva voinţei lor… casa în care John o trădase.

A scos toată forţa din ea. Pentru o clipă a părut că nu se întâmplă absolut nimic; aerul tremura uşor, ca deasupra jăraticului unui grătar bine încins… şi apoi întreaga casă a explodat.

Singura imagine clară care i-a rămas (iar mai târziu, mărturiile supravieţuitorilor au repetat-o de mai multe ori) a fost cea a coşului de fum al casei care se ridica spre cer ca o rachetă de cărămidă, aparent intactă, în timp ce sub ea cele douăzeci şi cinci de camere se dezintegrau ca o căsuţă de jucărie în flacăra unei torţe.

Piatră, plăci de diverse materiale, scânduri s-au ridicat în aer şi au zburat în suflul fierbinte, de dragon al forţei lui Charlie. O maşină de scris IBM, topită şi răsucită, care arăta acum ca un burete de vase din sârmă, s-a răsucit în aer şi s-a prăbuşit între cele două garduri, săpând un crater. Un scaun de secretară, cu partea rotativă învârtindu-se

nebuneşte, a fost aruncat în afara ariei ei vizuale cu viteza unei săgeţi trase de o arbaletă.

Valul de căldură se rostogolea pe peluză în direcţia lui Charlie.

S-a uitat în jur căutând altceva de distrus. Fumul se înălţa spre cer acum din mai multe locuri – din cele două case antebelice elegante (doar una dintre ele mai semăna cu o casă acum), din grajd, din ceea ce fusese limuzina. Chiar şi aici, în câmp deschis, căldura devenea intensă.

Şi totuşi, forţa se tot agita, vrând să fie trimisă în misiune, având *nevoie* să fie trimisă, altfel s-ar fi prăbuşit înapoi peste sursă şi ar fi distrus-o.

Charlie habar nu avea ce lucru inimaginabil s-ar fi putut întâmpla în cele din urmă. Dar când s-a întors spre gard şi spre drumul care ducea la ieşirea din complexul Atelierului, a văzut oameni aruncându-se asupra gardului într-o frenezie oarbă de panică. În unele locuri, gardul se scurtcircuitase şi reuşiseră să se caţăre peste el. Câinii prinseseră pe cineva, o tânără în fustă galbenă care ţipa îngrozitor. Şi, clar de parcă ar fi fost încă în viaţă şi ar fi stat chiar lângă ea, Charlie şi-a auzit tatăl strigând:

— Ajunge, Charlie! Ajunge! Opreşte-te cât mai poţi!

Dar putea?

Întorcându-se de la gard, a căutat cu disperare ceea ce avea nevoie, încercând să nu hrănească forţa, încercând să o ţină sub control şi suspendată. A început să mâzgălească spirale nebuneşti, fără direcţie, pe iarbă, pe o suprafaţă din ce în ce mai extinsă.

Nimic. Nimic în afară de…

Iazul cu raţe.

22

OJ pleca şi niciun câine nu avea să-l oprească.

Fugise din casă când ceilalţi au început să se îndrepte spre grajd. Era foarte speriat, dar nu destul de panicat încât să sară gardul electric după ce

porţile s-au închis automat pe şine. Urmărise întregul holocaust din spatele trunchiului gros şi noduros al unui ulm bătrân. Când fetiţa a scurtcircuitat gardul, a aşteptat până când s-a îndepărtat puţin şi şi-a îndreptat atenţia spre distrugerea casei. Apoi a fugit spre gard, cu Windsucker-ul în mâna dreaptă.

Când o secţiune a gardului n-a mai fost alimentată cu curent electric, a sărit în curtea câinilor. Doi dintre ei au venit după el. Şi-a apucat încheietura mâinii drepte cu mâna stângă şi i-a împuşcat pe amândoi. Erau nişte ticăloşi mari, dar Windsucker-ul era mai mare. Nu aveau să mai mănânce mâncarea preferată, decât dacă serveau chestia aia în raiul câinilor.

Un al treilea câine l-a prins pe la spate, i-a smuls turul pantalonilor şi o bucată bună din fesa stângă, l-a trântit la pământ. OJ s-a întors şi l-a prins cu o mână, ţinând Windsucker-ul cu mâna cealaltă. L-a lovit cu patul pistolului, apoi l-a împuns cu ţeava atunci când câinele a venit spre gâtul lui. Ţeava a alunecat perfect între fălcile dobermanului şi OJ a apăsat pe trăgaci. Sunetul a fost amortizat.

— Sos de merişoare! a strigat OJ, ridicându-se şovăitor în picioare.

A început să râdă isteric. Poarta de ieşire nu mai primea curent; până şi rezerva slabă pe care o mai avea se epuizase. OJ a încercat să o deschidă. Deja alţi oameni se înghesuiau şi îl îmbrânceau. Câinii care mai rămăseseră se dăduseră înapoi, scoţând fornăituri mânioase. Unii dintre ceilalţi agenţi supravieţuitori îşi scoseseră şi ei armele şi trăgeau în ei. Revenise destulă disciplină, astfel încât cei cu arme erau poziţionaţi cât de cât în jurul secretarelor, analiştilor şi tehnicienilor neînarmaţi.

OJ s-a aruncat cu toată greutatea asupra porţii. Nu se deschidea. Se blocase cu toate celelalte. OJ s-a uitat în jur, neştiind ce să facă în continuare. Îi revenise oarecum echilibrul mintal; una era să fugi când erai singur şi neobservat, dar acum erau prea mulţi martori în jur.

Dacă puştoaica aia infernală mai lăsase vreun martor în viaţă.

— Va trebui să vă căţăraţi! a strigat el. Vocea lui s-a pierdut în confuzia generală. *Căţăraţi-vă, la naiba!*

Niciun răspuns. Doar se împingeau în gardul exterior, cu feţele transpirate de panică.

OJ a apucat o femeie lipită de poarta de lângă el.

— *Nuuuu!* a strigat ea.

— Caţără-te, târfă! a răcnit OJ şi a împins-o pentru a o pune în mişcare.

Ea a început să se caţăre.

Au văzut-o şi alţii şi au priceput ce trebuiau să facă. Gardul interior încă fumega şi scuipa scântei pe alocuri; un bărbat gras pe care OJ l-a recunoscut ca fiind unul dintre bucătarii de la cantină ţinea în el aproximativ două mii de volţi. Tremura şi zvâcnea, executând un dans rapid în iarbă, cu gura deschisă şi obrajii înnegriţi.

Un alt doberman s-a năpustit în faţă şi a smuls o bucată din piciorul unui tânăr uscăţiv, cu ochelari de soare, îmbrăcat în halat de laborator. Un agent a tras spre câine, a ratat şi a spulberat cotul tânărului cu ochelari de soare. Tânărul tehnician de laborator a căzut la pământ şi a început să se zvârcolească, strângându-şi cotul şi implorând ajutorul Sfintei Fecioare. OJ a împuşcat câinele înainte ca acesta să-i smulgă beregata tânărului.

Ce dezastru! a gemut el în sinea lui. *Doamne, ce dezastru!*

Acum erau poate o duzină de oameni care se căţărau pe poarta mare. Femeia pe care o îmboldise OJ ajunsese în vârf, dar s-a clătinat şi a căzut dincolo cu un scâncet sugrumat. A început imediat să ţipe. Poarta era înaltă; fusese o cădere de aproape trei metri; aterizase greşit şi îşi rupsese braţul.

O, Iisuse Hristoase, ce dezastru!

Căţărându-se pe poartă, cu degetele încleştate ca nişte gheare, arătau ca la un antrenament al puşcaşilor marini în viziunea unui dement.

OJ s-a uitat înapoi, încercând să o vadă pe puştoaică, încercând să vadă dacă venea după ei. Dacă venea, martorii puteau să-şi poarte singuri de grijă; el avea să se caţăre pe poartă şi dus era.

Apoi unul dintre analişti a strigat:

— Pentru numele lui *Dumnezeu,* ce…

Şuieratul s-a ridicat imediat, înecându-i vocea. OJ avea să spună mai târziu că primul lucru la care s-a gândit a fost că bunica lui prăjea ouă, numai că sunetul ăsta era de un milion de ori mai puternic decât acela, ca şi cum o ceată de uriaşi s-ar fi hotărât să prăjească toţi ouă deodată.

S-a umflat şi a crescut şi, deodată, iazul cu raţe dintre cele două case a fost acoperit de aburi albi care se ridicau în văzduh. Întregul iaz, cu un diametru de aproximativ cincisprezece metri şi o adâncime de un metru şi jumătate în centru, fierbea.

Pentru o clipă, OJ a văzut-o pe Charlie, care stătea la vreo douăzeci de metri de iaz, cu spatele la cei care încă se luptau să scape, apoi s-a pierdut în ceaţă. Şuierăturile continuau să se audă. Ceaţa albă plutea peste peluza verde, iar soarele strălucitor de toamnă arunca arce prismatice în umezeala vâscoasă. Norul de aburi se ridica şi plutea în derivă. Cei care voiau să evadeze se agăţau de gard ca nişte muşte, cu capetele întoarse peste umeri, privind.

Ce se întâmplă dacă nu este suficientă apă? s-a gândit brusc OJ. Dacă nu e destulă pentru a-i stinge chibritul sau torţa sau ce naiba e? Ce se va întâmpla atunci?

Orville Jamieson a hotărât că nu vrea să mai stea să afle. Se săturase să facă pe eroul. Şi-a băgat Windsucker-ul înapoi în toc şi s-a căţărat pe poartă aproape în fugă. Ajuns în vârf, a sărit cu băgare de seamă şi a aterizat în poziţie de ghemuit lângă femeia care încă îşi ţinea braţul rupt şi ţipa.

— Te sfătuiesc să nu mai ţipi şi să pleci naibii de aici, i-a spus OJ, şi şi-a urmat prompt propriul sfat.

23

Charlie stătea în propria ei lume albă, mistuindu-şi forţa în iazul cu raţe, luptându-se cu ea, încercând să o domolească, să o facă să se oprească. Vitalitatea ei părea nesfârşită. O avea sub control acum, da; o consuma lin în iaz, ca şi cum ar fi trecut printr-o ţeavă invizibilă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă toată apa s-ar fi evaporat înainte ca ea să-i poată opri forţa şi să o disperseze?

Nu mai voia distrugere. Ar fi lăsat-o să cadă înapoi asupra ei şi să o distrugă înainte de a-i permite să se extindă şi să se realimenteze.

(Înapoi! Înapoi!)

Acum, în sfârşit, simţea cum îşi pierde puţin din intensitate, din… din capacitatea de a rămâne întreagă. Se destrăma. Aburi albi şi groşi peste tot, şi miros de spălătorie. Şuieratul zgomotos al iazului pe care nu-l mai vedea.

(!!!ÎNAPOI!!!)

S-a gândit din nou, vag, la tatăl ei, şi o durere proaspătă a sfâşiat-o: mort; era mort; gândul părea să dilueze şi mai mult forţa, iar acum, în sfârşit, şuieratul a început să se estompeze. Aburul a trecut maiestuos pe lângă ea. Deasupra ei, soarele era o monedă de argint pătată.

Am schimbat soarele, a gândit ea incoerent, apoi, *Nu – nu chiar – e aburul – ceaţa… va dispărea…*

Dar, cu o siguranţă bruscă venită din adâncul ei, ştia că *putea* schimba soarele dacă voia… în timp.

Puterea creştea încă.

Acest act de distrugere, această apocalipsă, abia se apropiase de limita sa actuală. *Potenţialul* abia dacă fusese atins.

Charlie a căzut în genunchi pe iarbă şi a început să plângă, să-şi plângă tatăl, să-i plângă pe ceilalţi oameni pe care îi omorâse, chiar şi pe John. Poate că ceea ce Rainbird ar fi vrut pentru ea ar fi fost cel mai bine, dar chiar şi cu tatăl ei mort şi cu această ploaie de distrugere pe capul ei, simţea din plin răspunsul ei la viaţă, se lupta pentru supravieţuire.

Şi astfel, poate cel mai mult, s-a plâns pe ea însăşi.

24

Nu ştia cât timp a stat pe iarbă, cu capul legănat în mâini: oricât de imposibil ar fi părut, era posibil să fi aţipit. Oricât de mult ar fi durat, când şi-a revenit a văzut că soarele era mai strălucitor şi puţin mai la vest pe cer. Aburul iazului clocotitor fusese înlăturat de briza uşoară. Charlie s-a ridicat încet în picioare şi s-a uitat în jur.

Mai întâi, i-a atras atenţia iazul. A văzut că fusese aproape… foarte aproape. Nu mai rămăseseră decât băltoace de apă, aplatizate de lumina soarelui, ca nişte pietre preţioase de sticlă strălucitoare încrustate în noroiul alunecos de pe fundul iazului. Nuferi distruşi şi ierburi de apă zăceau ici şi colo ca nişte bijuterii corodate; deja pe alocuri noroiul începea să se usuce şi să se crape. A văzut câteva monede în noroi şi un obiect ruginit care arăta ca un cuţit foarte lung sau poate ca o lamă de maşină de tuns iarba. Gazonul din jurul iazului fusese pârjolit.

O linişte fatală se aşternuse peste complexul Atelierului, întreruptă doar de pocnetul şi pârâitul vioi al focului. Tatăl ei îi spusese să îi facă să înţeleagă că au fost într-un război, iar ceea ce rămăsese arăta foarte mult ca un câmp de luptă abandonat. Grajdul, hambarul şi casa de pe o parte a iazului ardeau cu furie. Tot ce rămăsese din casa de pe cealaltă parte erau dărâmături fumegânde; era ca şi cum locul ar fi fost lovit de o bombă incendiară de mari dimensiuni sau de o rachetă V-2 din Al Doilea Război Mondial.

Liniile înnegrite se întindeau pe iarbă în toate direcţiile, formând acele modele idioate în spirală, încă fumegând. Limuzina blindată arsese singură la capătul unui şanţ de pământ surpat. Nu mai semăna cu o maşină; era doar o adunătură de fiare fără sens.

Gardul era cel mai cumplit.

Cadavrele zăceau împrăştiate de-a lungul perimetrului său interior, în jur de cinci. În spaţiul dintre garduri se mai aflau încă două sau trei cadavre, plus o mulţime de câini morţi.

Ca într-un vis, Charlie a început să meargă în direcţia aia.

Mai erau oameni care se mişcau pe peluză, dar nu mulţi. Doi dintre ei au văzut-o venind şi s-au retras. Alţii păreau să nu ştie cine e şi că ea provocase tot dezastrul. Mergeau din inerţie, ca într-un vis, aşa cum o fac supravieţuitorii exploziilor.

Charlie a început să se caţăre pe gardul interior.

— N-aş face asta în locul tău, a zis un bărbat în haine albe de infirmier pe un ton conversaţional. Te prind câinii dacă faci asta, fetiţă.

Charlie nu l-a ascultat. Câinii care mai rămăseseră au mârâit-o, dar nu s-au apropiat; până şi lor le ajunsese, se pare. S-a căţărat pe poarta de la intrare, mişcându-se încet şi cu grijă, ţinându-se strâns şi aşezându-şi vârful mocasinilor în găurile plasei. A ajuns sus, şi-a trecut un picior peste, apoi celălalt. Apoi, mişcându-se cu aceeaşi hotărâre, a coborât şi, pentru prima dată în jumătate de an, a păşit pe un pământ care nu aparţinea Atelierului. Pentru o secundă, a rămas pe loc, sub influenţa şocului.

Sunt liberă, s-a gândit fără entuziasm. *Liberă!*

În depărtare, au început să se audă tot mai tare sirenele, apropiindu-se.

Femeia cu braţul rupt încă şedea pe iarbă, la aproximativ douăzeci de paşi de garnizoana abandonată. Arăta ca un copil gras, prea obosit să se ridice. Avea ochii cât cepele. Buzele îi erau albăstrii.

— Braţul tău! a zis Charlie răguşită.

Femeia s-a uitat la Charlie şi a recunoscut-o. A încercat să se îndepărteze, târându-se, plângând de frică.

— Nu te apropia de mine, a zis printre dinţi. Toate testele lor! Toate testele lor! Nu am nevoie de teste! Eşti o vrăjitoare! O vrăjitoare!

Charlie s-a oprit.

— Braţul tău, a zis ea. Te rog. Braţul tău. Îmi pare rău. Te rog?

Îi tremurau buzele din nou. I se părea acum că panica femeii, felul în care îşi dădea ochii peste cap,

felul în care îşi dezvelea dinţii – astea erau cele mai rele lucruri.

— Te rog! a zis ea plângând. Îmi pare rău! L-au omorât pe tati.

— Trebuiau să te omoare şi pe tine, a zis femeia, gâfâind. De ce nu te arzi singură, dacă îţi pare atât de rău?

Charlie a făcut un pas spre ea şi femeia s-a îndepărtat din nou, urlând atunci când a căzut peste braţul rănit.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine!

Dintr-odată, toată suferinţa şi durerea şi furia lui Charlie şi-au găsit vocea.

— *Nu a fost vina, mea pentru nimic!* a ţipat la femeia cu braţul rupt. *Nu a fost vina mea pentru nimic; şi-au făcut-o cu mâna lor şi n-o să iau vina asupra mea şi n-o să mă sinucid! Mă auzi? Mă auzi?*

Femeia s-a îndepărtat bolborosind.

Sirenele erau mai aproape.

Charlie a simţit forţa ieşind la suprafaţă nerăbdătoare, împreună cu emoţiile ei.

A împins-o înapoi înăuntru, a făcut-o să dispară.

(şi n-o să fac nici asta)

A traversat drumul, lăsând-o în urmă pe femeia care bolborosea, încovoiată de durere. Dincolo era o câmpie, cu iarbă până la genunchi, cu fân şi timoftică de un alb-argintiu specific lunii octombrie, dar încă aromată.

(unde mă duc?)

Nu ştia încă.

Dar nu aveau să o mai prindă vreodată.

CHARLIE PE CONT PROPRIU

1

Miercuri povestea a apărut fragmentar la ştirile de seară, dar americanii nu au văzut-o până nu s-au trezit a doua zi dimineaţă. Până atunci, toate informaţiile disponibile au fost aranjate în ceea ce americanii par să îşi dorească atunci când zic că vor „ştiri" – şi ce vor să spună cu adevărat e „Spune-mi o poveste" şi asigură-te că are un început, un cuprins şi un final de vreun fol sau altul.

Povestea pe care au primit-o americanii la cafeaua de dimineaţă, la emisiunea *Today, Good Morning, America* şi *The CBS Morning News,* a fost următoarea: a fost un atentat terorist cu bombă la un laborator guvernamental pentru cercetare ştiinţifică din Longmont, Virginia. Gruparea teroristă nu era cunoscută încă, deşi trei dintre ele au ieşit să revendice atacul – o grupare a armatei japoneze, o grupare din Khafadi, desprinsă din Septembrie Negru, şi o grupare locală cu numele elegant şi frumos de Militanţii Vremii din Vestul Mijlociu.

Deşi nimeni nu ştia exact cine se afla în spatele atacului, rapoartele păreau destul de clare în ceea ce priveşte felul în care s-a desfăşurat. Un agent pe nume John Rainbird, un indian şi veteran al Războiului din Vietnam fusese un dublu agent care plantase bombele în numele grupării teroriste. Ori se omorâse din greşeală, ori se sinucisese la locul uneia dintre explozii, un grajd. O sursă a afirmat că Rainbird fusese doborât, de fapt, de căldură şi fum în timp ce încerca să scoată caii afară din grajdul care ardea; acest lucru a dat tonul obişnuitei ironii de pe platoul de televiziune despre teroriştii care ucid cu sânge-rece şi le pasă de animale mai mult decât le pasă de oameni. Douăzeci de vieţi fuseseră pierdute în tragedie; patruzeci şi cinci de oameni fuseseră răniţi, zece dintre ei cu răni grave. Supravieţuitorii fuseseră toţi „sechestraţi" de guvern.

Asta era povestea. Numele Atelierului abia dacă s-a auzit. Era destul de satisfăcător.

În afară de un singur caz nerezolvat.

2

— Nu-mi pasă unde e, a zis noul şef al Atelierului după incendiu şi evadarea lui Charlie.

Lucrurile fuseseră într-o confuzie totală primele zece zile, când fata ar fi putut fi foarte uşor prinsă din nou în plasa Atelierului; încă nu îşi reveniseră la normal. Noua şefă şedea în spatele unui birou improvizat; noul ei birou nu avea să fie livrat decât peste trei săptămâni.

— Şi nu îmi pasă nici de ce poate să facă. E un copil de opt ani, nu Femeia Fantastică. Nu poate să stea ascunsă multă vreme. Vreau să fie găsită şi apoi omorâtă.

Vorbea cu un bărbat de vârstă mijlocie care arăta ca un bibliotecar dintr-un orăşel de provincie. Inutil să mai spunem că nu era.

A bătut cu degetele pe nişte fişe printate de pe biroul directorului. Fişele Căpitanului nu supravieţuiseră incendiului, dar majoritatea informaţiei lui fusese stocată în memoria computerului.

— Care e starea ăstora?

— Propunerile pentru Lotul Şase au fost amânate pe termen indefinit, i-a spus şefa. Totul ţine de politică, desigur. Unsprezece moşi, un tânăr şi trei babe cu păr albastru care probabil deţin acţiuni într-o clinică elveţiană de transplant de glande de capră[19]… toţi transpiraţi în chiloţi, speriaţi de ce s-ar fi putut întâmpla dacă apărea fata. Ar fi…

— Mă îndoiesc tare că senatorii din Idaho, Maine şi Minnesota au transpirat în chiloţi, a murmurat bărbatul care nu era bibliotecar.

Şefa a dat din umeri.

— Îi interesează Lotul Şase. Sigur că asta-i interesează. Aş zice că semaforul e galben.

A început să se joace cu părul, care era lung – un păr ciufulit şi frumos, castaniu-închis.

— „Amânat pe o perioadă nedefinită” înseamnă până le aducem fata cu o etichetă atârnată de degetul mare de la picior.

— Trebuie să fim Salomeea, a murmurat bărbatul de partea cealaltă a biroului. Dar tipsia e încă goală.

— Ce dracu’ tot zici?

— Nu contează, a spus el. Pare că trebuie să o luăm iar de la zero.

— Nu chiar, a răspuns şefa pe un ton sumbru. Nu-l mai are pe tatăl ei care să aibă grijă de ea. E singură. Şi vreau să fie găsită. Repede!

— Şi dacă se omoară singură până o găsim?

Şefa s-a lăsat pe spate în scaunul Căpitanului şi şi-a prins mâinile la ceafă. Bărbatul care nu era bibliotecar s-a uitat apreciativ la felul în care i s-a întins puloverul peste rotunjimile sânilor. Căpitanul nu arătase niciodată aşa.

— Dacă se omora, cred că ar fi făcut-o până acum.

S-a aplecat din nou înainte şi a bătut cu degetele pe calendarul de pe birou.

— Cinci noiembrie, a zis ea, şi nimic. Între timp, cred că ne-am luat toate măsurile de precauţie posibile. *Times, Washington Post, Chicago Tribune…* urmărim toate ziarele mari, dar până acum, nimic.

— Să presupunem că se decide să se ducă la unul mai mic? *Podunk Times,* în loc de *New York Times!* Nu putem să urmărim fiecare organ al presei din ţară.

— Asta e, din păcate, adevărat, a fost de acord şefa. Dar nu s-a auzit nimic. Ceea ce înseamnă că n-a zis nimic.

— Oricum, cine ar crede o poveste atât de nebunească spusă de o fetiţă de opt ani?

— Dacă ar aprinde un foc la finalul poveştii, cred că ar fi dispuşi să-i dea crezare, a răspuns şefa. Dar nu vrei să-ţi spun ce afirmă computerul? a zis ea zâmbind şi a bătut cu degetele pe hârtii. Computerul

spune că există o probabilitate de optzeci la sută să aducem comitetului cadavrul ei fără să ridicăm un deget… numai cât să o identificăm.

— Suicid?

Şefa a dat din cap. Ideea asta părea să-i placă foarte tare.

— Foarte bine, a zis bărbatul care nu era bibliotecar, ridicându-se în picioare. După părerea mea, aş ţine cont şi că prezicerea computerului cum că Andrew McGee ar fi fost aproape sigur golit de puteri nu s-a adeverit.

Zâmbetul şefei a pălit puţin.

— O zi bună, Şefa! a zis bărbatul care nu era bibliotecar şi a ieşit din birou.

3

În aceeaşi zi de noiembrie, un bărbat într-o cămaşă de flanel, pantaloni de flanel şi cizme lungi verzi tăia lemne sub un cer alb, melancolic. În ziua asta călduţă, iarna părea departe; temperatura era destul de plăcută, zece grade. Geaca bărbatului, pe care nevasta îl obligase să o poarte, era agăţată de un stâlp al gardului. În spatele lui, o grămadă spectaculoasă de dovleci portocalii erau stivuiţi lângă vechiul hambar – unii deja începeau să se strice, din păcate.

Bărbatul a mai pus un buştean pe buturuga de tăiat lemne, a ridicat toporul deasupra capului şi a lovit. S-a auzit un pocnet satisfăcător şi două bucăţi de lemn au căzut pe fiecare parte a buturugii. Se apleca să le ridice şi să le arunce peste celelalte când a auzit o voce din spatele lui:

— Ţi-ai pus altă buturugă, dar urma e tot acolo, nu? E tot acolo.

S-a întors speriat. Ce a văzut l-a făcut să se dea în spate fără să vrea, lăsând toporul să cadă peste o urmă de arsură care nu dispărea de pe pământ. Prima dată a crezut că se uita la o fantomă, fantasma sinistră a unui copil înviat din cimitirul Darthmouth Crossing, care era la câţiva kilometri

mai sus. Stătea acolo, pe alee, palidă, murdară şi slabă, cu ochii duşi în fundul capului şi strălucitori, cu salopeta ponosită şi ruptă. Pe braţul drept avea o julitură lungă până la cot aproape. Părea infectată. Avea mocasini în picioare sau ceea ce fuseseră cândva mocasini; acum era greu de zis.

Şi apoi, brusc, a recunoscut-o. Era fetiţa de anul trecut: îşi spusese Roberta şi avea un aruncător de flăcări în cap.

— Bobbi? a zis el. Doamne Sfinte, tu eşti, Bobbi?

— Da, e tot acolo, a repetat ea, de parcă nu îl auzise şi el a realizat ce era strălucirea din ochii ei: plângea.

— Bobbi, iubito, ce s-a întâmplat? Unde e tatăl tău?

— Tot acolo, a zis pentru a treia oară şi apoi şi-a pierdut cunoştinţa, prăbuşindu-se.

Irv Manders abia dacă a reuşit să o prindă. Cu ea în braţe, în genunchi, în mizeria din curte, Irv Manders a început să urle după soţia sa.

4

Doctorul Hofferitz a ajuns la căderea întunericului şi a rămas cu fata pentru aproximativ douăzeci de minute în dormitorul din spatele casei. Irv şi Norma Manders au stat în bucătărie, mai mult uitându-se la cină decât mâncând-o. Din când în când, Norma îşi privea soţul, nu acuzator, ci mai degrabă confuz, şi se simţea frica, nu în ochii ei, ci în jurul lor – ochii unei femei care se luptă cu o migrenă cauzată de tensiune sau cu o durere lombară.

Bărbatul pe nume Tarkington ajunsese în ziua de după marele incendiu; venise la spitalul unde era internat Irv şi le dăduse o carte de vizită pe care scria doar WHITNEY TARKINGTON RECTIFICĂRI GUVERNAMENTALE

— Vrei doar să pleci de aici, spusese Norma.

Buzele ei erau strânse şi albe, şi ochii avuseseră aceeaşi privire plină de durere pe care o aveau

acum. Arătase spre braţul soţului ei, înfăşurat în bandaje voluminoase; drenele fuseseră instalate şi îi sporeau durerea în mod considerabil.

Irv îi spusese că trecuse prin mare parte din cel de-Al Doilea Război Mondial fără urme vizibile, în afară de nişte hemoroizi nenorociţi; a fost nevoie să fie aici, la el acasă, în Hastings Glen, ca să fie împuşcat.

— Vrei doar să pleci, a repetat Norma.

Dar Irv, care probabil avusese mai mult timp să se gândească, a zis:

— Spune ce trebuie să spui, Tarkington.

Tarkington a scos un cec de treizeci şi cinci de mii de dolari – nu un cec guvernamental, ci unul făcut pe contul unei mari companii de asigurări. Nu una cu care lucra familia Manders.

— Nu vrem mita ta, a zis Norma cu asprime şi s-a întins, pe deasupra patului lui Irv, după butonul care chema asistenta.

— Cred că mai bine mă ascultaţi înainte să luaţi o decizie pe care poate o veţi regreta mai târziu, a răspuns Whitney Tarkington încet şi politicos.

Norma s-a uitat la Irv şi Irv a dat din cap. Şi-a luat mâna de lângă buton. Reticentă.

Tarkington avea o servietă cu el. Acum şi-a pus-o pe genunchi, a deschis-o şi a scos un dosar cu numele MANDERS ŞI BREEDLOVE pe el. Norma a făcut ochii mari şi stomacul i s-a strâns ca un ghem. Breedlove era numele ei de fată. Nimănui nu-i place să vadă un dosar guvernamental cu numele lui pe el; e ceva oribil la ideea că cineva e cu ochii pe tine, că poate îţi ştie secretele.

Tarkington vorbise pentru probabil patruzeci şi cinci de minute pe o voce joasă, rezonabilă. Ocazional ilustra ce avea de zis cu copii xerox din dosarul Manders/Breedlove. Norma scruta aceste hârtii cu buzele strânse şi apoi i le dădea lui Irv, pe patul de spital.

— Suntem într-o situaţie de securitate naţională, spusese Tarkington în seara aia oribilă. Trebuie să înţelegeţi asta. Nu ne place să facem asta, dar ideea

e că trebuie să înţelegeţi. Nu ştiţi foarte multe despre lucrurile astea.

— Ştiu că aţi încercat să omorâţi un om neînarmat şi pe fetiţa lui, răspunsese Irv.

Tarkington zâmbise rece – un zâmbet rezervat pentru oamenii care se păcălesc singuri că ştiu cum funcţionează guvernul pentru a-şi proteja spatele de acuzaţii – şi a răspuns:

— Nu ştii ce ai văzut sau ce înseamnă. Sarcina mea nu e să te conving de ceva anume, ci doar să încerc să te conving să nu vorbeşti despre asta. Acum, uite: nu trebuie să fie nimic atât de dureros. Cecul e neimpozabil. O să vă plătească reparaţiile pentru casă şi spitalizarea şi o să vă mai rămână şi de cheltuială. Şi evităm multe neplăceri.

Neplăceri, s-a gândit Norma acum, auzind cum se mişcă doctorul Hofferitz prin dormitorul din spate şi uitându-se la cina ei aproape neatinsă. După ce plecase Tarkington, Irv se uitase la ea şi zâmbise, dar ochii îi erau bolnavi şi răniţi. I-a spus: „Tata mereu zicea că dacă eşti într-un concurs de aruncat căcat, nu contează cât arunci, ci cât se lipeşte de tine.”

Amândoi proveneau din familii numeroase. Irv avea trei fraţi şi trei surori, Norma avea patru surori şi un frate. Aveau unchi, nepoate, nepoţi şi verişori cât cuprindea. Aveau părinţi, bunici, socri… şi, ca în toate familiile, câţiva proscrişi.

Unul dintre nepoţii lui Irv, un băiat pe nume Fred Drew pe care îl văzuse doar de trei sau patru ori, avea o mică cultură de marijuana în curtea din spatele casei sale din Kansas, conform hârtiilor lui Tarkington. Unul dintre unchii Normei, un antreprenor care era îngropat până la gât în datorii şi afaceri dubioase pe coasta Golfului din Texas, al cărui nume era Milo Breedlove, avea de întreţinut o familie de şapte membri şi până şi o şoaptă de-ar fi venit de la guvern şi tot castelul de nisip al lui Milo s-ar fi dărâmat şi i-ar fi falimentat pe toţi. O verişoară de-ale lui Irv (de gradul al doilea; credea că s-au întâlnit o dată, dar nu-şi amintea cum arăta)

aparent delapidase o sumă mică de bani de la banca la care lucrase cu aproximativ şase ani în urmă. Banca aflase şi o lăsase să plece, alegând să nu o urmărească penal, ca să evite publicitatea negativă. Ea a restituit banii într-o perioadă de doi ani şi acum avea un succes moderat cu propriul salon de înfrumuseţare în North Fork, Minnesota. Dar termenul de prescripţie nu se împlinise şi putea fi urmărită la nivel federal în temeiul nu ştiu cărei legi care avea legătură cu practicile bancare. FBI-uI avea un dosar pe numele fratelui mai mic al Normei, Don. Acesta fusese implicat în organizaţia stângistă Studenţi pentru o Societate Democratică la mijlocul anilor ’60 şi s-ar putea să fi fost implicat pentru scurt timp într-un complot pentru a arunca în aer un birou al companiei Dow Chemical din Philadelphia. Nu erau suficiente dovezi pentru a se prezenta în instanţă (iar Don însuşi îi spusese Normei că, atunci când a aflat ce se întâmpla, a renunţat la grup, îngrozit), dar o copie a dosarului transmisă la sediul corporaţiei pentru care lucra l-ar fi făcut, fără îndoială, să-şi piardă locul de muncă.

Continuase la nesfârşit vocea mormăitoare a lui Tarkington în camera mică, închisă şi strâmtă. A păstrat ce era mai bun pentru sfârşit. Numele de familie al lui Irv fusese Mandroski atunci când străbunicii lui veniseră în America din Polonia în 1888. Erau evrei, iar Irv însuşi era parţial evreu, deşi în familie nu mai existase nicio legătură cu iudaismul de pe vremea bunicului său, care se căsătorise cu o femeie care nu era evreică; cei doi trăiseră în agnosticism fericit de atunci. Sângele se subţiase şi mai mult când tatăl lui Irv făcuse la fel (aşa cum făcuse şi Irv, căsătorindu-se cu Norma Breedlove, o metodistă ocazională). Dar mai existau Mandroski în Polonia, iar Polonia se afla în spatele Cortinei de Fier, iar dacă CIA ar fi vrut, ar fi putut pune în mişcare un scurt lanţ de evenimente care ar fi sfârşit prin a le face viaţa foarte, foarte dificilă acestor rude pe care Irv nu le văzuse niciodată. Evreii nu erau iubiţi în spatele Cortinei de Fier.

Vocea lui Tarkington a amuţit. A băgat dosarul la loc, a închis servieta, a lăsat-o la picioare din nou şi s-a uitat la ei luminos, ca un elev silitor care tocmai îşi recitase frumos poezia.

Irv stătea rezemat de pernă, dintr-odată foarte obosit. Simţea ochii lui Tarkington asupra lui şi asta nu-l deranja foarte tare, dar ochii Normei erau şi ei asupra lui, agitaţi şi confuzi.

Ai rude în ţara-mamă, nuuu? s-a gândit. Era un clişeu atât de uzitat, încât era amuzant, dar cumva nu-i venea deloc să râdă. *Câte grade de rudenie până nu-ţi mai sunt rude? Verişori de gradul patru? Cinci? Şase? Doamne, fereşte! Şi dacă îl înfruntăm pe nenorocitul ăsta ipocrit şi îi trimite pe oamenii ăia în Siberia, ce mă fac? Le trimit o vedere în care să le spun că lucrează în saline pentru că am oprit să iau o fetiţă şi pe tatăl ei când făceau autostopul în Hastings Glen? Doamne, fereşte!*

Doctorul Hofferitz, care avea aproape optzeci de ani, a ieşit încet din dormitorul din spate, dându-şi părul alb pe spate cu o mână zbârcită. Irv şi Norma, amândoi bucuroşi că au fost treziţi din rememorarea trecutului, s-au uitat la el întrebători.

— E trează, a zis doctorul Hofferitz şi a dat din umeri. Păpuşica voastră zdrenţuită nu e într-o formă foarte bună, dar nu e în niciun pericol. Are o tăietură infectată pe braţ şi încă una pe spate, pe care spune că o are pentru că s-a târât pe sub un gard de sârmă ghimpată ca să scape de un „porc care era supărat pe ea”.

Hofferitz s-a aşezat la masa din bucătărie oftând, a scos un pachet de ţigări Camel şi şi-a aprins una. Fumase toată viaţa şi, aşa cum le spunea uneori colegilor, în ceea ce-l privea, chirurgul general putea să se ducă dracului.

— Vrei ceva de mâncare, Karl? a întrebat Norma.

Hofferitz s-a uitat la farfuriile lor.

— Nu, dar dacă aş vrea, pare că nu ar trebui să-mi daţi o farfurie nouă, a zis el sec.

— Trebuie să stea multă vreme în pat? l-a întrebat Irv.

— Trebuie s-o duceţi în Albany, a zis Hofferitz.

Pe masă era un castron cu măsline şi a luat un pumn de măsline din el.

— Observaţie. Are febră 38,3. E de la infecţie. O să vă las nişte penicilină şi un unguent cu antibiotic. În mare parte, ce trebuie să facă e să mănânce, să bea lichide şi să se odihnească. Malnutriţie. Deshidratare.

A băgat o măslină în gură.

— Ai făcut foarte bine că i-ai dat supă de pui, Norma. Ar fi vomitat orice altceva, cu siguranţă. Nimic altceva în afară de lichide transparente şi mâine, supă de vită, de pui, multă apă. Şi mult gin, desigur; ăsta e cel mai bun lichid transparent.

A râs la vechea glumă, pe care şi Irv şi Norma o auziseră de sute de ori, şi a mai băgat o măslină în gură.

— Trebuie să anunţ poliţia, să ştiţi.

— Nu! au zis Irv şi Norma deodată şi apoi s-au uitat unul la celălalt, erau atât de evident surprinşi încât doctorul Hofferitz a râs din nou.

— Are necazuri, nu?

Irv părea stingherit. A deschis gura şi a închis-o la loc.

— Are legătură cu necazul de anul trecut, poate?

De data asta, Norma a deschis gura, dar înainte să poată să vorbească, Irv a spus:

— Credeam că trebuie să raportezi doar rănile prin împuşcare, Karl.

— După lege, după lege, a zis Hofferitz nerăbdător şi a stins ţigara. Dar ştii că există un spirit al legii, la fel cum există o literă a legii, Irv. Uite o fetiţă pe care spui că o cheamă Roberta McCauley şi o să cred asta când vor zbura porcii. Zice că s-a julit la spate când s-a târât pe sub un gard de sârmă ghimpată şi mi se pare cam ciudat să păţeşti asta în drum spre rudele tale, chiar dacă s-a scumpit benzina. Zice că nu-şi aminteşte nimic din ultima săptămână şi asta cred. Cine e, Irv?

Norma s-a uitat speriată la soţul ei. Irv s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a uitat la doctorul

Hofferitz.

— Da, a zis el într-un final, are legătură cu necazul de anul trecut. De asta te-am sunat, Karl. Ai văzut necazuri şi acum, şi în trecut. Ştii ce-s alea necazuri. Şi ştii că uneori legile sunt la fel de bune ca oamenii care le fac. Spun doar că, dacă se va afla că fetiţa este aici, asta va însemna probleme pentru o mulţime de oameni care nu le merită. Norma şi cu mine, multe dintre rudele noastre… şi fata de acolo. Şi cred că doar atât pot să-ţi spun. Ne cunoaştem de douăzeci şi cinci de ani. Trebuie să decizi singur ce o să faci.

— Şi dacă-mi ţin gura, a zis Hofferitz, aprinzându-şi încă o ţigară, ce-o să faci?

Irv a avut un scurt schimb de priviri cu Norma. După o clipă ea a clătinat uşor din cap dezorientată şi şi-a lăsat ochii în farfurie.

— Nu ştiu, a zis Irv încet.

— O s-o ţii ca pe un papagal în colivie? a întrebat Hofferitz. E un oraş mic, Irv. Pot să-mi ţin gura, dar sunt în minoritate. Tu şi soţia ta mergeţi la biserică. Sunteţi buni enoriaşi. Oamenii vin şi pleacă. Inspectorii de lactate vor veni să vă verifice vacile. Evaluatorul de impozite o să treacă pe la voi într-o bună zi – cheliosul ăla nenorocit – să vă reevalueze clădirile. Ce veţi face? O să-i faceţi o cameră în pivniţă? Fainã viaţă pentru un copil, ce să zic.

Norma părea din ce în ce mai tulburată.

— Nu ştiu, a repetat Irv. Cred că trebuie să mă mai gândesc la asta. Înţeleg ce spui… dar dacă ai şti ce fel de oameni sunt pe urmele ei…

Hofferitz a mijit ochii, dar nu a spus nimic.

— Trebuie să mă mai gândesc. Dar o să o ţii pentru tine pentru moment?

Hofferitz a băgat şi ultima măslină în gură, a oftat, s-a ridicat, ţinându-se de marginea mesei.

— Da, a zis. E în stare stabilă. Penicilina va omorî bacteriile. O să-mi ţin gura, Irv. Dar ai face bine să te gândeşti, OK? Mult şi bine. Pentru că un copil nu e un papagal.

— Nu, a zis Norma încet. Sigur că nu.

— E ceva ciudat cu copilul ăla, a zis Hofferitz, ridicându-şi geanta neagră. Ceva foarte bizar. N-am văzut ce şi n-am reuşit să-mi dau seama… dar am simţit.

— Da, a zis Irv. Chiar e ceva ciudat la ea, Karl. De asta are necazuri.

L-a condus pe doctor în noaptea caldă şi ploioasă de noiembrie.

5

După ce doctorul a terminat de sondat şi de apăsat cu mâinile lui bătrâne, zbârcite, dar incredibil de blânde, Charlie a căzut într-un somn febril, dar nu neplăcut. Le auzea vocile din cealaltă cameră şi a înţeles că vorbeau despre ea, dar era sigură că doar vorbeau… nu puneau la cale planuri.

Cearşafurile erau reci şi curate; greutatea plăpumii colorate era reconfortantă pe pieptul ei. Plutea în derivă. Şi-a amintit de femeia care o numise vrăjitoare. Şi-a amintit că a plecat. Şi-a amintit că a făcut autostopul cu o dubă plină de hipioţi, toţi fumând droguri şi bând vin, şi şi-a amintit că i-au spus că e sora lor mai mică şi au întrebat-o unde se duce.

— Spre nord, a răspuns ea, şi asta provocase urlete aprobatoare.

După asta şi-a amintit foarte puţin până ieri şi până la porcul care a atacat-o, aparent cu intenţia de a o mânca. Cum ajunsese la ferma familiei Manders şi de ce venise aici – dacă fusese o decizie conştientă sau altceva – nu-şi putea aminti.

Plutea în derivă. Somnul s-a adâncit. A dormit profund. Şi în visul ei erau din nou în Harrison, iar ea tresărea în pat, cu faţa udă de lacrimi, ţipând de groază, iar mama ei s-a repezit înăuntru, cu părul ei castaniu, scânteietor şi minunat în lumina dimineţii, iar ea a urlat:

— Mami, am visat că tu şi tati eraţi morţi!

Şi mama ei i-a mângâiat fruntea fierbinte cu mâna rece şi a spus:

— Şşş, Charlie, şşş! E dimineaţă acum şi nu că a fost un vis prostuţ?

6

Irv şi Norma n-au dormit prea mult în noaptea aia. Au stat treji şi s-au uitat la o succesiune de sitcomuri tâmpite, apoi la ştiri şi apoi la emisiunea *Tonight.* Cam din cincisprezece în cincisprezece minute Norma se ridica, pleca din sufragerie încet şi se ducea să o verifice pe Charlie.

— Cum e? a întrebat Irv pe la unu fără un sfert.

— Bine. Doarme.

Irv a mormăit.

— Te-ai gândit, Irv?

— Trebuie să o ţinem aici până se face mai bine, a zis Irv. Apoi vorbim cu ea. Aflăm ce e cu tatăl ei. Nu văd mai departe de atât.

— Dacă se întorc…

— De ce să se întoarcă? a întrebat Irv. Ne-au închis gura. Îşi închipuie că ne-au speriat…

— Pe mine chiar m-au speriat, a zis Norma încet.

— Dar n-a fost OK, a răspuns Irv, la fel de încet. Ştii asta. Banii ăia… bani „de asigurare”… nu mi s-a părut niciodată OK, ţie?

— Nu, a zis ea şi s-a foit neliniştită. Dar ce a spus doctorul Hofferitz e adevărat, Irv. O fetiţă trebuie să aibă o familie… şi trebuie să meargă la şcoală… şi să aibă prieteni… şi… şi…

— Ai văzut ce a făcut atunci, a zis Irv pe un ton sec. Piro-cum-îi-zice. I-ai spus că e un monstru.

— Regret şi acum că am folosit cuvântul ăla, a zis Norma. Tatăl ei… părea aşa un tip bun. Dacă am şti unde e acum.

— E mort, a zis o voce din spatele lor şi Norma chiar a ţipat când s-a întors şi a văzut-o pe Charlie stând în tocul uşii, curată acum, ceea ce îi accentua paloarea.

Fruntea îi strălucea ca o lampă. Plutea într-una din cămăşile de noapte din flanel ale Normei.

— Tati e mort. L-au omorât şi nu am unde să merg acum. Mă ajutaţi, vă rog? Îmi pare rău. Nu e vina mea. Le-am spus că nu e vina mea… le-am spus… dar doamna aia a spus că sunt o vrăjitoare… a spus…

Lacrimile curgeau acum, îi şiroiau pe obraji şi vocea lui Charlie s-a transformat în suspine incoerente.

— O, iubito, vino aici! a zis Norma şi Charlie a alergat la ea.

7

Doctorul Hofferitz a venit a doua zi şi a spus că starea lui Charlie s-a îmbunătăţit. A venit la două zile după şi a zis că e mult mai bine. A venit în weekend şi a spus că e foarte bine.

— Irv, te-ai decis ce să faci?

Irv a dat din cap.

8

Norma s-a dus singură la biserică în dimineaţa aia de duminica, spunând oamenilor că Irv e „puţin bolnav”. Irv a stat acasă cu Charlie, care era încă slăbită, dar putea să se plimbe prin casă acum. Cu o zi înainte, Norma îi cumpărase multe haine – nu din Hastings Glen, unde astfel de cumpărături ar fi adus comentarii, ci din Albany.

Irv a şezut în spatele sobei, cioplind, şi după o vreme Charlie a venit şi s-a aşezat lângă el.

— Nu vrei să ştii? a zis ea. Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat după ce am luat maşina ta şi am plecat de aici?

Şi-a luat ochii din ce făcea şi i-a zâmbit.

— M-am gândit c-o să-mi spui tu când vei fi pregătită, puişor.

Faţa ei albă, încordată şi serioasă nu s-a schimbat.

— Nu ţi-e frică de mine?

— Ar trebui să-mi fie?

— Nu ţi-e frică să nu te ard?

— Nu, puişor. Nu cred. Să-ţi spun ceva. Nu mai eşti fetiţă. Poate nu eşti fată mare, eşti undeva între, dar eşti destul de mare. Un copil de vârsta ta, orice copil, ar putea să facă rost de chibrituri dacă ar vrea, ar putea să dea foc casei sau mai ştiu eu ce. Dar nu mulţi fac asta. De ce ar vrea s-o facă? De ce ai vrea tu să o faci? Un copil de vârsta ta ar trebui să poată fi lăsat cu un briceag sau cu o cutie de chibrituri, dacă e cât de cât isteţ. Deci, nu. Nu mi-e frică.

Când a auzit asta, faţa lui Charlie s-a relaxat şi a afişat o expresie de uşurare aproape imposibil de descris.

— O să-ţi spun, a zis atunci. O să-ţi spun tot.

A început să vorbească şi încă vorbea când s-a întors Norma, o oră mai târziu. Norma s-a oprit în pragul uşii, ascultând şi apoi s-a descheiat la haină încet şi şi-a dat-o jos. Şi-a pus poşeta deoparte. Şi vocea tânără, dar cumva bătrână, a lui Charlie îi dădea înainte, povestind, povestind totul.

9

Iarna a venit fără să se ia o decizie fermă. Irv şi Norma au început să meargă din nou la biserică, lăsând-o pe Charlie singură în casă, cu instrucţiuni stricte de a nu răspunde la telefon dacă suna şi de a coborî în pivniţă dacă oprea vreo maşină acolo cât erau ei plecaţi. Cuvintele lui Hofferitz, „ca un papagal în colivie”, îl bântuiau pe Irv. A cumpărat o grămadă de manuale şcolare – din Albany – şi s-a apucat să o înveţe el pe Charlie. Deşi era rapidă, el nu era neapărat bun la asta. Norma era ceva mai bună. Dar, uneori, cei doi stăteau la masa din bucătărie, aplecaţi asupra unei cărţi de istorie sau geografie, iar Norma se uita la el cu o întrebare în ochi… o întrebare la care Irv nu avea niciun răspuns.

A venit Anul Nou; februarie; martie. Ziua de naştere a lui Charlie. Cadouri cumpărate din Albany. Ca un papagal în colivie. Pe Charlie nu părea să o deranjeze neapărat şi, într-un fel, îşi zicea

Irv în nopţile în care nu putea să doarmă, poate că fusese cel mai bun lucru din lume pentru ea, perioada asta de vindecare lentă, fiecare zi îşi urma cursul ei molcom, de iarnă. Dar ce avea să urmeze? Nu ştia.

A fost ziua aia, de la începutul lui aprilie, după o ploaie torenţială de două zile, când blestematul de lemn de foc era atât de umed încât nu a putut aprinde soba din bucătărie.

— Fereşte-te o secundă, a zis Charlie şi el s-a ferit automat, gândindu-se că vrea să se uite la ceva acolo.

A simţit că trece ceva pe lângă el, prin aer, ceva încordat şi fierbinte şi un moment mai târziu, surcelele ardeau frumos.

Irv s-a uitat la ea cu ochii mari şi a văzut-o pe Charlie privindu-l cu un fel de speranţă emoţionată şi vinovată pe chip.

— Te-am ajutat, nu? a zis-o pe o voce ezitantă. N-a fost aşa rău, nu?

— Nu, a zis el. Dacă o poţi controla, Charlie.

— Le pot controla pe cele mici.

— Doar să n-o faci pe lângă Norma, fetiţă. Şi-ar pierde minţile.

Charlie a zâmbit puţin.

Irv a şovăit o clipă, apoi a spus:

— Pentru mine, oricând vrei să mă ajuţi ca să nu mă mai chinui cu nenorocitele alea de surcele, poţi s-o faci. N-am fost niciodată bun la asta.

— Te ajut, a spus ea, zâmbind mai tare acum. Şi o să am grijă.

— Sigur. Sigur că o să ai, a zis el şi pentru un moment i-a văzut pe bărbaţii ăia din nou pe verandă, încercând să-şi stingă părul în flăcări.

Vindecarea lui Charlie s-a accelerat, dar încă avea coşmaruri şi încă nu prea avea poftă de mâncare. Era ceea ce Norma Manders numea „piele şi os”.

Uneori se trezea din aceste coşmaruri cu o sperietură cutremurătoare, nu atât smulsă din somn, cât mai degrabă ejectată din el, ca un pilot dintr-un avion de luptă. I s-a întâmplat într-o noapte din a

doua săptămână a lunii aprilie; la un moment dat dormea, iar în următorul era complet trează în patul ei îngust din camera din dos, cu trupul acoperit de sudoare. Pentru o clipă, coşmarul a rămas cu ea, viu şi teribil (seva curgea liber în arţari acum, iar Irv o luase cu el în după-amiaza aceea ca să schimbe găleţile; în visul ei, arţarii secaseră din nou, iar ea auzise zgomote în spatele său şi se uitase înapoi ca să-l vadă pe John Rainbird strecurându-se pe lângă ei, zburând din copac în copac, abia vizibil; singurul lui ochi scânteia necruţător, iar pistolul lui, cel cu care îl împuşcase pe tatăl ei, era ţinut strâns în mână, şi el câştiga). Şi apoi visul dispărea. Din fericire, nu ţinea minte niciunul dintre visele urâte prea mult timp şi rareori mai ţipa când se trezea din ele, speriindu-i pe Irv şi pe Norma până intrau în camera ei pentru a vedea ce se întâmplă.

Charlie i-a auzit vorbind în bucătărie. A bâjbâit după ceasul deşteptător de pe comoda ei şi şi l-a apropiat de faţă. Era ora zece. Dormea doar de o oră şi jumătate.

— …ce-o să facem? a întrebat Norma.

Era greşit să tragă cu urechea, dar cum să se abţină? Şi vorbeau despre ea; ştia.

— Nu ştiu, a zis Irv.

— Te-ai mai gândit la ziar?

Ziare, şi-a spus Charlie *Tati voia să vorbească cu ziarele. Tati a spus că ar fi OK atunci.*

— Care? a întrebat Irv. *Bugle,* din Hastings? Pot să-ţi facă loc lângă reclama de la A&P şi spectacolele de la Bijou de săptămâna asta.

— Asta voia să facă tatăl ei.

— Norma, a zis el. Aş putea să o duc în New York. Aş putea să o duc la *Times.* Şi ce s-ar întâmpla dacă patru tipi ar scoate armele şi ar începe să tragă în sala de aşteptare?

Charlie era numai urechi acum. Paşii Normei traversau bucătăria; s-a auzit capacul ceainicului şi ce a răspuns ea s-a pierdut în sunetul apei care curgea.

— Da, cred că se poate întâmpla, a spus Irv. Şi stai să-ţi zic ce ar putea să fie şi mai rău, oricât aş iubi-o. S-ar putea să întoarcă armele spre ei. Şi dacă iese de sub control, cum s-a întâmplat în locul în care au ţinut-o… ei bine, sunt aproximativ opt milioane de oameni în New York, Norma. Simt că sunt prea bătrân să-mi asum riscul ăsta.

Paşii Normei s-au întors înapoi la masă, podeaua veche a casei scârţâind confortabil sub ei.

— Dar Irv, ascultă-mă, a zis ea.

Norma vorbea încet şi cu grijă, de parcă se gândise foarte atent la asta multă vreme.

— Până şi un ziar mic, până şi un săptămânal mic ca *Bugle,* este conectat la teleimprimatoarele Associated Press. Ştirile vin de peste tot în ziua de azi. Numai acum doi ani un ziar mic din California de Sud a câştigat premiul Pulitzer pentru o ştire şi aveau un tiraj de sub cincisprezece mii.

El a râs şi Charlie a ştiut că îl prinsese de mână peste masă.

— Ai citit despre asta, nu?

— Da, şi nu ai motive să râzi de mine, Irv Manders! E o situaţie serioasă! Suntem prinşi la înghesuială! Cât o mai putem ţine aici până află cineva? Ai dus-o să strângeţi sevă în pădure chiar în după-amiaza asta…

— Norma, nu râdeam de tine şi copilul trebuie să iasă din când în când…

— Crezi că nu ştiu asta? Nu am zis nu, nu-i aşa? Chiar despre asta vorbesc! Un copil în creştere are nevoie de aer curat, sport. Trebuie să ai toate astea ca să-ţi vina pofta de mâncare şi ea e…

— Piele şi os, ştiu.

— Palidă. Şi piele şi os, aşa e. Deci nu am zis nu. M-am bucurat că ai luat-o cu tine. Dar Irv, dacă Johnny Gordon sau Ray Parks au fost pe afară azi şi au trecut pe acolo din întâmplare, aşa cum fac uneori, şi te-au văzut?

— Iubito, nu m-au văzut, a negat Irv, dar părea neliniştit.

— Nu acum! Nu data trecută! Dar, Irv, situaţia nu poate să continue! Am fost destul de norocoşi până acum, şi ştii asta.

Paşii ei au traversat din nou bucătăria şi apoi s-a auzit sunetul ceaiului turnat în căni.

— Da, a zis Irv. Ştiu. Dar… mersi, dragă.

— Cu plăcere, a zis ea, aşezându-se din nou. Şi nu mai spune atâta „dar”. Ştii că e nevoie doar de o persoană sau poate două. O să se răspândească. O să se *afle,* Irv, că avem o fetiţă aici. Nici nu mai contează cum o afectează asta; ce se întâmplă dacă ajunge la *ei?*

În întunericul dormitorului din spate, lui Charlie i s-a făcut pielea de găină.

Irv i-a răspuns încet:

— Ştiu ce zici, Norma. Trebuie să facem ceva şi mă gândesc şi mă tot gândesc. Un ziar mic… nu e suficient de *sigur.* Ştii că trebuie să spunem povestea asta cum trebuie dacă vrem ca fata să fie în siguranţă pentru tot restul vieţii. Dacă e să fie în siguranţă, mulţi oameni trebuie să ştie că există şi ce poate să facă, nu? *Mulţi* oameni.

Norma Manders s-a agitat neliniştită, dar nu a spus nimic.

Irv a continuat:

— Trebuie să o facem cum se cuvine pentru ea şi trebuie să o facem cum se cuvine pentru noi. Că şi vieţile noastre sunt la mijloc. Eu am fost împuşcat de două ori deja. Cred asta. O iubesc ca şi cum ar fi a mea şi ştiu că şi tu o iubeşti, dar trebuie să fim realişti în legătură cu asta, Norma. Am putea să murim din cauza ei.

Charlie a simţit cum i se aprinde faţa de ruşine… şi teroare. Nu pentru ea, ci pentru ei. Ce le adusese în casă?

— Şi nu e doar pentru noi sau pentru ea. Îţi aminteşti ce a zis tipul ăla, Tarkington. Dosarele pe care ni le-a arătat. E vorba de fratele tău şi nepotul meu, Fred şi Shelley şi…

— …şi toţi oamenii ăia din Polonia, a zis Norma.

— Ei, poate doar blufa cu asta. Mă rog la Dumnezeu să fie aşa. Îmi e greu să cred că ar putea cineva să fie atât de josnic.

— Au fost destul de josnici deja, a zis Norma sumbru.

— Oricum, a continuat Irv, ştim că nenorociţii ăia jegoşi se ţin de cuvânt cât de mult pot. Căcatul o să curgă. Tot ce vreau să zic, Norma, e că nu vreau să curgă căcatul fără un motiv bun. Dacă facem o mişcare, vreau să fie o mişcare bună. Nu vreau să mă duc la un săptămânal şi să afle ei că am făcut asta şi să blocheze ştirea. Ar putea s-o facă. Ar putea s-o facă.

— Şi atunci, ce ne rămâne?

— Asta, a zis Irv cu voce greoaie, asta încerc să-mi dau seama. Un ziar sau o revistă, dar una la care nu s-ar gândi ei. Trebuie să fie cinstită şi trebuie să fie cunoscută la nivel naţional. Dar, cel mai important, trebuie să nu aibă niciun fel de legătură cu guvernul sau ideile guvernului.

— Vrei să spui Atelierul, a zis sec.

— Da. La asta mă refer.

S-a auzit cum Irv îşi sorbea uşor ceaiul. Charlie stătea întinsă în pat, ascultând, aşteptând.

…ar putea fi şi vieţile noastre la mijloc… am fost deja împuşcat o dată… o iubesc ca şi cum ar fi a mea şi ştiu că şi tu o iubeşti, dar trebuie să fim realişti, Norma… am putea să murim din cauza ei.

(nu, te rog)

(am putea să murim aşa cum a murit şi propria mamă din cauza ei)

(nu, te rog, nu spune asta)

(cum a murit şi tatăl din cauza ei)

(te rog, opreşte-te)

Lacrimile se rostogoleau pe faţa ei întoarsă pe o parte, picurându-i în urechi, udând faţa de pernă.

— Păi, o să ne gândim mai bine, a zis Norma într-un final. Există un răspuns pentru toate astea, Irv. Undeva.

— Da, sper.

— Şi, între timp, a zis ea, trebuie doar să sperăm că nu ştie nimeni că e aici.

Brusc, vocea ei s-a aprins de emoţie.

— Irv, poate dacă am plăti un avocat…

— Mâine, a zis el. Sunt obosit, Norma. Şi nu ştie nimeni că e aici. Încă.

Dar cineva ştia. Şi ştirea deja începuse să se răspândească.

10

Până să se apropie de şaptezeci de ani, doctorul Hofferitz, un burlac înrăit, se culcase cu femeia care-i fusese menajeră multă vreme, Shirley McKenzie. Partea sexuală secase încet-încet: ultima dată, din câte îşi amintea Hofferitz, fusese cu vreo paisprezece ani în urmă, şi atunci fusese un fel de anomalie. Dar cei doi rămăseseră apropiaţi; de fapt, odată cu dispariţia sexului, prietenia se adâncise şi îşi pierduse din tensiunea aia înţepătoare care pare să se afle în centrul majorităţii relaţiilor sexuale. Prietenia lor ajunsese să facă parte din acea varietate platonică care pare să aibă loc cu adevărat doar între cei foarte tineri şi între cei foarte bătrâni.

Cu toate astea, Hofferitz a ţinut pentru el cunoştinţele sale despre „chiriaşa” familiei Manders timp de mai bine de trei luni. Apoi, într-o seară din februarie, după trei pahare de vin, în vreme ce el şi Shirley (care tocmai împlinise, în luna ianuarie a acelui an, şaptezeci şi cinci de ani) se uitau la televizor, i-a spus întreaga poveste, după ce ea i-a jurat că va păstra secretul.

Secretele, aşa cum Căpitanul i-ar fi putut spune doctorului Hofferitz, sunt chiar mai instabile decât izotopul de uraniu U-235, iar stabilitatea scade proporţional pe măsură ce secretul este spus. Shirley McKenzie a păstrat secretul timp de aproape o lună înainte de a-i spune celei mai bune prietene, Hortense Barclay. Hortense a ţinut secretul timp de aproape zece zile înainte să-i spună prietenei *ei* cele mai bune, Christine Traegger. Christine i-a spus

soţului ei şi prietenelor celor mai bune (tuturor celor trei) aproape imediat.

Aşa se răspândeşte adevărul în oraşe mici; şi până în noaptea de aprilie, când Irv şi Norma au purtat conversaţia care le-a fost ascultată, o mare parte din Hastings Glen ştia că adoptaseră o fată misterioasă. Curiozitatea era la cote mari. Buzele ardeau.

La un moment dat, ştirea a ajuns la perechea greşită de urechi. Cineva a dat un telefon cu un dispozitiv de bruiere.

Agenţii Atelierului s-au apropiat de ferma Manders pentru a doua oară în ultima zi a lunii aprilie; de data aceasta au traversat câmpurile în zori, printr-o ceaţă de primăvară, ca nişte invadatori oribili de pe Planeta X, în costumele lor strălucitoare şi ignifuge. În spatele lor se afla o unitate a Gărzii Naţionale care nu ştia ce naiba se întâmpla şi nici de ce primise ordin să meargă în orăşelul liniştit Hastings Glen, New York.

I-au găsit pe Irv şi Norma Manders şezând uimiţi în bucătărie, cu un bileţel între ei. Irv îl găsise în dimineaţa aia când s-a trezit la cinci să mulgă vacile. Scria doar: *Cred că ştiu ce să fac acum. Cu drag, Charlie.*

Păcălise Atelierul din nou – dar oriunde era, era pe cont propriu.

Singura consolare a fost că de data asta nu mai avea atâta drum de făcut.

11

Bibliotecarul era un bărbat tânăr de douăzeci şi şase de ani, cu barbă şi cu păr lung. În faţa biroului lui stătea o fetiţă cu bluză verde şi blugi albaştri. Într-o mână ţinea o pungă de cumpărături de hârtie. Era deprimant de slabă şi bărbatul s-a întrebat ce naiba îi dădeau de mâncare părinţii… dacă-i dădeau ceva.

I-a ascultat întrebarea cu grijă şi respect. Tatăl ei, a zis ea, îi spusese că, dacă aveai o întrebare foarte grea, trebuia să te duci la bibliotecă să găseşti

răspunsul, pentru că la bibliotecă ştiau răspunsurile la aproape toate întrebările. În spatele lor, holul mare al bibliotecii publice din New York avea un ecou subtil; afară, leii de piatră vegheau la nesfârşit.

— Corect!

Ea a dat din cap.

— Mare… adică la nivel naţional.

A dat din cap din nou.

— Fără legături cu guvernul.

Pentru a treia oară, fata slabă a dat din cap.

— Te superi dacă te întreb de ce?

— Trebuie – a făcut o pauză – trebuie să le spun ceva.

Tânărul s-a gândit câteva clipe. Părea că e pe punctul să vorbească, dar apoi a ridicat un deget şi s-a dus să se sfătuiască cu alt bibliotecar. S-a întors la fetiţă şi a zis două cuvinte.

— Îmi poţi da adresa? a întrebat ea.

A găsit adresa şi apoi a printat-o cu grijă pe o hârtiuţă galbenă.

— Mulţumesc, a zis fata şi s-a întors să plece.

— Auzi, a zis el, când e ultima dată când ai mâncat ceva, puştoaice? Nu vrei nişte bani pentru prânz?

A zâmbit – un zâmbet incredibil de dulce şi blând. Pentru un moment, tânărul bibliotecar mai-mai c-a simţit că se-ndrăgosteşte.

— Am bani, a zis ea şi a deschis punga ca să vadă.

Era plină de monede.

Înainte să mai poată spune ceva – să o întrebe dacă îşi spărsese puşculiţa – a plecat.

12

Fetiţa a urcat cu liftul până la etajul şaisprezece al clădirii zgârie-nori. Mai mulţi bărbaţi şi femei care au urcat cu ea s-au uitat bizar la ea – doar o fetiţă într-o bluză verde şi blugi albaştri, ţinând o pungă de hârtie mototolită într-o mână şi un suc de portocale în cealaltă. Dar erau locuitori ai New

Yorkului şi deviza oraşului e să-şi vadă fiecare de treaba lui şi să-i lase pe alţii să-şi vadă şi ei de treaba lor.

A coborât din lift, a citit indicatoarele şi a făcut stânga. Uşa dublă a dezvăluit o recepţie frumoasă în capătul holului. Dedesubtul celor două cuvinte despre care îi spusese bibliotecarul era următorul motto: „Toate ştirile care se potrivesc”.[20]

Charlie a mai stat o clipă afară.

— O s-o fac, tati, a şoptit. Sper că o fac cum trebuie.

Charlie McGee a tras de una din uşile de sticlă şi a intrat în birourile *Rolling Stone,* unde o trimisese bibliotecarul.

Recepţionera era o femeie tânără cu ochi cenuşii şi limpezi. A privit-o tăcută pe Charlie preţ de câteva secunde, analizând punga de cumpărături mototolită, sucul de portocale, şi cât era de subţire: era slabă până aproape de emaciere, dar înaltă pentru un copil şi faţa ei avea un fel de strălucire calmă şi liniştită. *O să fie atât de frumoasă!* s-a gândit recepţionera.

— Ce pot să fac pentru tine, surioară? a întrebat-o şi a zâmbit.

— Vreau să vorbesc cu cineva care scrie pentru revista voastră, a zis Charlie pe o voce joasă, dar clară şi fermă. Am o poveste pe care vreau să v-o spun. Şi ceva de arătat.

— Ca la jocul „Prezintă obiectul” de la şcoală, nu? a întrebat recepţionera.

Charlie i-a surâs cu acelaşi zâmbet care îl fermecase pe bibliotecar.

— Da, a zis ea. Aştept de multă vreme.

POSTFAŢĂ

Deşi *Focul viu* este doar un roman, o poveste inventată cu care sper că tu, cititorule, ai petrecut o seară sau două plăcute, majoritatea componentelor romanului se bazează pe întâmplări reale, fie neplăcute, fie inexplicabile, fie pur şi simplu fascinante. Printre cele neplăcute se numără faptul incontestabil că guvernul american, sau agenţiile acestuia, a administrat într-adevăr, de mai multe ori, medicamente potenţial periculoase unor subiecţi neştiutori. Printre cele care sunt pur şi simplu fascinante – chiar dacă sunt puţin ameninţătoare – se numără faptul că atât Statele Unite, cât şi Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste au programe pentru izolarea aşa-numitelor „talente sălbatice" (un termen pentru abilităţile metapsihice inventat de scriitorul de science-fiction Jack Vance)… şi, probabil, pentru a se folosi de ele. Experimentele finanţate de guvern în această ţară s-au axat pe influenţarea aurei kiriliene şi pe dovedirea existenţei telechineziei. Experimentele sovietice s-au axat în mare parte pe vindecarea paranormală şi comunicarea prin telepatie. Rapoartele care se scurg din U.R.S.S. sugerează că sovieticii au obţinut un succes moderat în cel din urmă domeniu, în special prin utilizarea gemenilor identici pe post de comunicatori.

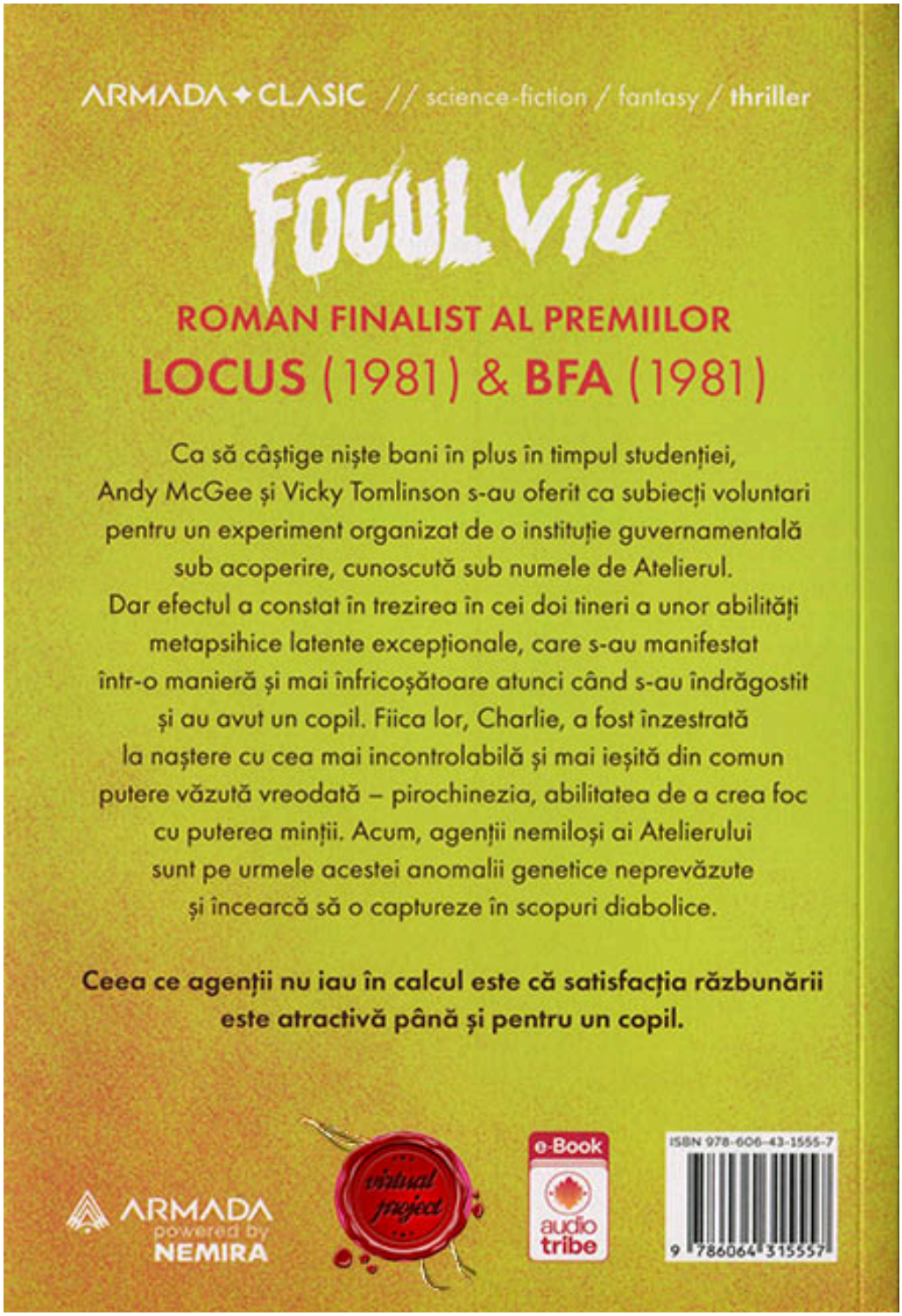
Alte două aşa-zise talente sălbatice pe care ambele guverne au cheltuit bani pentru a le cerceta sunt fenomenul levitaţiei şi cel al pirochineziei. Au fost raportate numeroase incidente reale de pirochinezie (Charles Fort cataloghează mai multe în *Lo!* şi *The Book of the Damned);* acestea se rezumă aproape întotdeauna la un act de combustie spontană unde au fost generate temperaturi aproape inimaginabile. Nu spun că un astfel de talent – sau blestem – există şi nici nu vă indic să credeţi că ar trebui să existe. Sugerez doar că unele dintre cazuri sunt deopotrivă stranii şi incitante şi, mai mult ca

sigur, nu intenţionez să sugerez că şirul de evenimente din această carte este probabil sau chiar posibil. Dacă intenţionez să sugerez ceva, este doar că lumea, deşi bine luminată cu becuri incandescente şi neoane, este totuşi plină de cotloane întunecate, ciudate şi tulburătoare.

Aş dori, de asemenea, să le mulţumesc lui Alan Williams, editorul cărţilor mele legate de la Viking; Elaine Koster, editorul cărţilor mele broşate de la NAL; Russell Dorr, P.A., din Bridgton, Maine, care a fost suficient de amabil să mă ajute cu aspectul medical şi farmaceutic al cărţii; soţiei mele, Tabitha, care mi-a oferit, ca de obicei, critici şi sugestii utile; şi fiicei mele, Naomi, care luminează totul şi care m-a ajutat să înţeleg – atât cât poate înţelege orice bărbat, cred – ce înseamnă să fii o fată inteligentă care se apropie de vârsta de zece ani. Ea nu este Charlie, dar m-a ajutat să o fac pe Charlie să fie ea însăşi.

STEPHEN KING
Bangor, Maine

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

ARMADA ✦ CLASIC // science-fiction / fantasy / thriller
FOCUL VIU
ROMAN FINALIST AL PREMIILOR
LOCUS (1981) & BFA (1981)
Ca să câștige niște bani în plus în timpul studenției,
Andy McGee și Vicky Tomlinson s-au oferit ca subiecți voluntari
pentru un experiment organizat de o instituție guvernamentală
sub acoperire, cunoscută sub numele de Atelierul.
Dar efectul a constat în trezirea în cei doi tineri a unor abilități
metapsihice latente excepționale, care s-au manifestat
într-o manieră și mai înfricoșătoare atunci când s-au îndrăgostit
și au avut un copil. Fiica lor, Charlie, a fost înzestrată
la naștere cu cea mai incontrolabilă și mai ieșită din comun
putere văzută vreodată – pirochinezia, abilitatea de a crea foc
cu puterea minții. Acum, agenții nemiloși ai Atelierului
sunt pe urmele acestei anomalii genetice neprevăzute
și încearcă să o captureze în scopuri diabolice.
Ceea ce agenții nu iau în calcul este că satisfacția răzbunării
este atractivă până și pentru un copil.
ARMADA
powered by
NEMIRA
virtual project
e-Book
audio
tribe
ISBN 978-606-43-1555-7
9 786064 315557

{1} Porecla lui Sigmund Freud pentru primul bărbat pe care l-a tratat cu ajutorul psihanalizei (n. tr.).

{2} Referință la B.F. Skinner, psiholog american, cunoscut pentru behaviorismul radical (n. tr.).

{3} Vaccinul împotriva poliomielitei, descoperit de medicul virusolog american Jonas Salk (n. tr.).

{4} Referință la cartea lui Dr. Seuss, *Cum a furat Grinch Crăciunul (n. tr.)*.

{5} *Cast a cold eye on life, on death, horseman, pass by,* în engleză; epitaful poetului William Butler Yeats: „Peste viaţă, peste moarte, călăreţ, treci mai departe" (n. tr.).

{6} Prescurtare pentru *slow motion,* în limba engleză, tehnică cinematografică în care mişcarea este redată cu încetinitorul (n. tr.).

{7} Personaj din povestirea omonimă, de Washington Irving, care se trezeşte după un somn de 20 de ani într-o Americă schimbată în urma Revoluţiei (n. red.).

{8} Defense Intelligence Agency, Agenţia de Spionaj şi Apărare (n. tr.).

{9} „Sucul" – joc de cuvinte, OJ fiind prescurtarea pentru *orange juice* („suc de portocale"), în limba engleză (n. tr.).

{10} În engleză, vacancy – „camere libere" (n. tr.).

{11} Ordinul dat de comandorul George Dewey căpitanului Charles Vernon Gridley de pe vasul USS *Olympia,* în Bătălia din Golful Manila în 1898 (n. red.).

{12} „Am fost transferat" (n. tr.).

{13} În urma consumului în timpul sarcinii al acestei substanţe prescrise pentru anxietate, peste zece mii de copii s-au născut cu malformaţii, stârnind unul dintre cele mai mari scandaluri din domeniul farmaceutic la nivel mondial (n. red.).

{14} Tip de estrogen prescris femeilor însărcinate pentru a evita complicaţiile sarcinii, dar care a avut ca efecte adverse, în cazul mamelor, cancerul mamar şi avortul spontan, iar, în cazul nou-născuţilor, dezvoltarea în timp a cancerului vaginal sau a cancerului de prostată (n. red.).

{15} Este vorba despre scriitorul Aleksandr Soljeniţîn, care, între 1976 şi 1994, a trăit în exil în Cavendish, Vermont (n. red.).

{16} În 1865, în timpul unei reprezentaţii teatrale, actorul John Wilkes Booth (simpatizant al statelor confederate) l-a împuşcat în ceafă pe preşedintele SUA, Abraham Lincoln (n. red.).

{17} Proverb american care apare în volumul de proverbe din 1546 al lui John Heywood (n. tr.).

{18} „Echipa olimpică de beţivani a SUA” în original (n. red.).

{19} Aluzie la un medic faimos din Kansas care folosea glandele de capră în transplantul testicular pentru vindecarea mai multor probleme ale bărbaţilor. Ulterior s-a dovedit a fi o fraudă (n. tr.).

{20} Slogan faimos în jurnalismul american, folosit iniţial de *The New York Times* şi reprezentând promisiunea de a livra ştirile imparţial (n. tr.).

CUPRINS

NEW YORK/ALBANY
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
LONGMONT, VIRGINIA: ATELIERUL
1
2
3
4
5
6
7
INCIDENTUL DE LA FERMA MANDERS
1
2
3

4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
WASHINGTON, D.C.
1
2
TASHMORE, VERMONT
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
CĂPITANUL ŞI RAINBIRD
1
2
ÎN CUTIE
1
2
3
4
5
PANA DE CURENT
1

2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
FOCURI MICI, FRATELE CEL MARE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
SFÂRȘITUL JOCULUI
1
2
3
4
5

6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
FOCUL VIU
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
CHARLIE PE CONT PROPRIU
1

2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
POSTFAȚĂ

Table of Contents

NEW YORK/ALBANY 4
1 5
2 14
3 23
4 25
5 27
6 30
7 32
8 36
9 38
10 38
11 39
12 40
13 47
14 50
15 52
16 54
17 58
18 59
19 61
20 64
21 65
22 67
23 69
24 75
LONGMONT, VIRGINIA: ATELIERUL 77
1 78
2 80
3 81
4 86
5 91

6 92
7 103
INCIDENTUL DE LA FERMA MANDERS 109
1 110
2 115
3 119
4 123
5 125
6 127
7 129
8 131
9 134
10 135
11 142
12 143
13 146
14 152
15 152
16 153
17 157
18 159
19 160
WASHINGTON, D.C. 164
1 165
2 167
TASHMORE, VERMONT 172
1 173
2 179
3 181
4 187
5 214
6 216
7 222
8 224

9 227
10 230
CĂPITANUL ŞI RAINBIRD 231
1 232
2 240
ÎN CUTIE 249
1 250
2 252
3 254
4 255
5 257
PANA DE CURENT 259
1 260
2 267
3 269
4 273
5 279
6 286
7 287
8 294
9 300
10 307
11 311
12 314
FOCURI MICI, FRATELE CEL MARE 320
1 321
2 328
3 329
4 334
5 336
6 342
7 343
8 344

9 345
10 347
11 348
12 349
13 349
14 350
15 350
16 351
17 353
18 357
19 359
20 363
21 364
22 374
23 374
SFÂRŞITUL JOCULUI 378
1 379
2 381
3 384
4 387
5 387
6 398
7 398
8 402
9 405
10 407
11 408
12 412
13 412
14 414
15 417
16 419
17 423
18 425

19 428
FOCUL VIU 429
1 430
2 431
3 433
4 434
5 436
6 436
7 439
8 439
9 443
10 447
11 451
12 454
13 455
14 455
15 457
16 457
17 459
18 459
19 461
20 464
21 465
22 469
23 472
24 474
CHARLIE PE CONT PROPRIU 477
1 478
2 479
3 481
4 482
5 489
6 490
7 491

8 491
9 492
10 498
11 499
12 500
POSTFAŢĂ 502